(NE)FAC UTi AUNUL CELAL

AUTOARE DE BESTSELLERE *USA TODAY*

MEGHAN QUINN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

ROMANCE

LEDA^BAZAA

Prolog

KELSEY

- KELSEY, SE ŞTIE CĂ BĂRBAŢII ŞI FEMEILE NU POT SĂ colaboreze şi să fie şi prieteni în acelaşi timp.

JP Cane stă sprijinit de marginea mesei din sala de şedinţe, cu braţele tatuate încrucişate pe pieptul enervant de vânjos, cu mânecile cămăşii suflecate până la coate şi cu un zâmbet mai degrabă iritant decât fermecător.

— Despre ce naiba vorbeşti? îl întreb, aplecată peste muntele de schite.

încă sprijinit de masă, îşi coboară nonşalant braţele şi se agaţă de margine, apoi spune:

— Seara trecută, când luam cina cu Huxley şi Lottie, ai spus că am putea fi prieteni.

Lottie e sora mea mai mare – cu un an – şi cea mai bună prietenă. E logodită cu incomparabilul Huxley

Cane, şeful nostru şi fratele pacostei care stă în faţa mea.

Felul în care am ajuns să ne cunoaştem este încă o poveste fascinantă despre noroc. Explicaţia scurtă şi urâtă? Lottie îşi

căuta un soţ bogat ca să nu sc facă de râs în faţa duşmancei numărul unu, iar Huxlcy căuta o presupusă logodnică doar ca sa încheie o anumită afacere. S-au întâlnit întâmplător pe trotuar. S-au înţeles să se ajute reciproc, au semnat un contract, iar ca s-a mutat la el. O situaţie care seamănă cu *Pretty Wdnian,* dar iară elementul prostituţiei. Deşi... lui Lottie nu i-a fost uşor să reziste avansurilor de mascul alfa ale lui Huxlcy.

În timp ce juca rolul logodnicei devotate şi iubitoare, m-a ajutat şi cu afacerea mea, Sustainably Organized. Aşa am ajuns să fim angajate de Cane Enterprises şi m-am trezit lucrând îndeaproape cu JP, pentru că el se ocupă de proiectele mele.

Aşa cum spuneam, a fost un adevărat vârtej. Nici acum nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat!

— Ai ceva de obiectat? mă întreabă JP şi mă trezeşte din visare.

Dat fiind că întâlnirea asta nu duce nicăieri, arunc pixul pe masă şi mă ridic în picioare.

— În primul rând, nu luam cina *împreuna* cu Huxley şi Lottie. Nu a fost o întâlnire la dublu...

— Doamne, ştiu! exclamă el exasperat. Ai spus-o foarte clar de trei ori şi jumătate, adaugă şi îşi foloseşte degetele ca să le enumere. Când am sunat la uşă, pentru că din întâmplare am ajuns în acelaşi timp. Când eram în bucătărie şi ne-am întins amândoi după aceeaşi şampanie. Şi lângă piscină, când am rămas singuri la masă. Şi apoi, în living, tocmai îmi spuneai că nu e o întâlnire la dublu când Lottie te-a întrerupt ca să-ţi arate „jucăria” ei cea nouă.

Rânjeşte şi-mi arată dinţii enervant de drepţi.

— încă mai aştept să aud detalii despre jucăria aia.

— Şi *în a!doilea rând...,* continui eu.

Doar n-am să-i spun despre... dispozitivul pe care l-a cumpărat Huxley pentru Lottie! Nu! Roşesc doar cât mă gândesc la el.

— De ce naiba nu putem fi prieteni?

— Nuc evident?

Arunc o privire prin încăpere, încercând să văd dacă mi-a scăpat vreun indiciu, dar nu observ absolut nimic. Mă uit la el şi răspund:

— Nu! Nu e evident!

JP clatină din cap şi ocoleşte masa, apoi se aşază pe ea, chiar lângă mine.

— Pentru că există o atracţie palpabilă între noi, Kelsey.

Pufnesc atât de tare pe nas, încât stropesc schiţele din faţa mea. Şterg uşor picăturile cu mâna. O atracţie?

Adică... sigur, JP este un bărbat foarte frumos. O frumuseţe evidentă, daca eşti genul căreia îi place linia bărbiei acoperită cu o barbă deasă şi neagră. Părul Iui sexy şi ciufulit se încreţeşte pe frunte, dar c tuns scurt pe părţi, iar tatuajele ascunse apar doar când se simte relaxat în compania cuiva. Da, e frumos şi sexy, după cum probabil am spus deja de vreo două ori.

Dar nu c suficient să fii atras fizic de un om, cel puţin după părerea mea. În ce mă priveşte, consider că un bărbat estre atrăgător doar daca e bun la suflet, arc o personalitate plăcută şi mă face să râd.

Nu sunt sigura că JP a fost măcar înzestrat cu suflet şi arc personalitatea copilului mijlociu care caută atenţie şi nu ia nimic în serios. Poate mai scoate câte o glumă bună din când în când, dar predomină abilitatea lui de a mă provoca, de a ma enerva şi de a mă irita.

Cred că are unul dintre cele mai dezordonate birouri pe care le-am văzut vreodată, *în şoaptă* ceea ce îmi displace total din moment cc cu sunt atentă la detalii. Cine l-ar putea privi cu dorinţa în ochi când biroul lui e plin de hârtii, ceşti de cafea şi pixuri cu capacele desperecheate?

Aşadar, sunt atrasa de JP? Cu siguranţa, nu!

— Chiar crezi că exista atracţie între noi? îl întreb.

— Scumpo, simt mirosul atracţiei sexuale, şi pentru ca e atât de palpabilă, de densa, cu aromă de... mosc...

— Bleah, nu miroase a mosc!

Ce tot spun? Nu e nimic. Nu există nicio pasiune între noi. Nimic nu e palpabil şi nu există nimic dens... absolut deloc!

Şi nici nu miroase a mosc. *Cine descrie atracţia în acest fel?*

Dar el mă ignoră şi îşi continuă cuvântarea asta exagerată:

— Nu avem cum să fim prieteni şi să lucrăm împreună pentru că atracţia dintre noi ne va duce inevitabil cu gândul la sex.

De data asta, mă abţin să pufnesc şi las liniştea să umple aerul din încăpere cât respir de câteva ori, apoi scurtez distanţa dintre noi până ne mai despart doar câţiva centimetri. Deşi e cu aproape treizeci de

centimetri mai înalt decât mine, înca-l mai pot privi în ochi când îl întreb:

— Ai febră? Asta se întâmplă? Te-ai îmbolnăvit de ceva şi aşa te comporţi?

— Sunt întruchiparea sănătăţii. Ar trebui să ştii asta! Doar te uiţi foarte des la mine.

— Ba nu!

Nu mă uit!

E cazul sa o spun clar. Chiar nu mă uit!

JP icneşte şi scoate un sunet atât de enervant, încât mă face să strâng din dinţi.

— De ce crezi că am mânecile suflecate?

Mă uit la antebraţele lui tatuate – OK, sigur, sunt sexy, probabil cel mai sexy lucru la el –, dar asta-i tot, sunt doar

nişte antebraţe. Nu poţi da vina pe o fată că salivează după nişte antebraţe, nu-i aşa, doamnelor?

El se apleacă spre mine.

— Pentru că ştiu cât de mult te excită.

îi duc mâna la faţă, împiedicându-l să facă ce-şi doreşte.

— ^înţelegi cât de nepotrivită c treaba asta? Sunt angajata ta.

— Practic, eşti angajata lui Huxley, eu doar supraveghez.

— Asta e termenul oficial?.

îmi zâmbeşte în felul acela iritant.

— Da!

îşi umezeşte buzele, însă eu îmi aţintesc privirea asupra ochilor lui. N-am de gând să-i dau satisfacţia de a ma uita la gura lui.

— Nu ştiu de ce te fâstâceşti şi eşti roşie la faţa.

— Nu mă fâstâcesc!

îmi îndrept braţele pe lângă corp.

— încerc să fiu binevoitor şi să îţi explic de ce nu putem fi prieteni. Ar trebui să mă lauzi, nu să mă jigneşti cu rânjetul ăla batjocoritor. Nu apuc să răspund, că îi dă înainte cu explicaţiile lui binevoitoare: Un bărbat şi o femeie care se simt atraşi unul de celălalt şi lucrează împreună nu vor fi prieteni niciodată. întotdeauna va exista un elefant imens în camera, iar numele elefantului este Sex. E matematică umană simplă, Kelsey. Toţi avem nevoie de orgasme şi, când găsim un om atrăgător, vrem ca acela să ne ajute să ajungem la orgasm.

Oare ne mai aude şi altcineva?

Doamne, nici că ar putea să înjosească mai tare actul sexual! îmi gâdilă orgoliul faptul căJP mă consideră atrăgătoare? Da! Dar unde mai e romantismul în ziua de azi?

Unde e cucerirea?

Unde e spontaneitatea?

Pana şi Lottie cu Iluxlcy recunosc ca nu a fost nimic romantic în felul în care a început relaţia lor. Totul pare atât de clinic acum!

Ca o adevărată romantică ce iubeşte tot ce ţine de dragoste, nu pot să nu mă întreb dacă există un bărbat pe lumea asta care bifează toate căsuţele eroului perfect din comediile romantice.

Nuuu, acum avem de-a face cu escroci pe intemet, care îţi trimit o poză cu penisul fară să le-o ceri, şi totul se termină cu o dispariţie subită din peisaj.

M-am săturat!

Cu mâinile în şolduri, mă întorc spre el şi-l întreb:

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine de ai ajuns în halul ăsta? Te-am întrebat ce părere ai de dulapurile din bambus, iar asta s-a transformat într-o discuţie despre motivul pentru care nu putem fi prieteni. Nu înţeleg ce relevanţă are conversaţia asta pentru discuţia noastră.

— E relevantă, spune el şi se apropie până când pantoful lui mi se lipeşte de toc, pentru că, atunci când ochii tăi flămânzi mă devorează peste masă, dar atitudinea ta încearcă să mă ţină la distanţă ca pe un prieten, am să-ţi dau peste nas. Ai spus că vrei să fim prieteni, dar nu se va întâmpla chestia asta.

Cred că are halucinaţii. Şi cineva trebuie să-l pună la punct, îmi duc degetul la piept şi-i spun:

— Crede-mă, JP, daca te-aş găsi măcar puţin atrăgător, ai şti. Ceea ce tu ici drept ochi flămânzi după tine este în realitate o femeie hămesită care a mâncat o clătită unsă cu unt de arahide azi dimineaţă la şase. S-au instalat halucinaţiile provocate de foame, iar corpul tău neîndestulător...

— Neîndestulător? *Pff!*

— ...s-a transformat în mintea mea într-un sendviş imens cu chiftele, nimic mai mult. N-ai decât să te convingi cât

vrei că sunt atrasă de tine, dar crcde-ină când îţi spun că nici c-aş putea să te găsesc mai respingător de atât.

JP ridică sprâncenele a mirare. Sinceră să fiu, şi cu sunt oarecum suq)rinsă. Respingător nu e cuvântul potrivit, dar dacă m-a stârnit...

— Şi daca aş avea vreo intenţie romantică în ce te priveşte, n-aş purta bluza asta simplă, aproape banală, care nu-mi accentuează sânii pcrfccţi şi săltărcţi absolut deloc.

Işi umezeşte buzele şi se uită o secundă la pieptul meu, pe urma ridică ochii din nou.

— Şi n-aş purta nici chiloţi, doar pentru eventualitatea în care mă aşezi pe masa asta şi-mi desfaci picioarele ca să ma guşti puţin.

I se mişcă mărul lui Adam.

ı

— Şi cu siguranţă nu m-aş ruga în gând să se termine discuţia asta ca să-mi pot strânge lucrurile şi să mă retrag în garsoniera mea, unde voi lua cina singură, în linişte, Iară un imbecil arogant ca tine care sa-mi ciripească în ureche despre relaţiile de la serviciu. Pentru că, dacă tc-aş dori, JP, aş încerca să fur, să consum şi să savurez orice secundă pe care o am alături de tine.

Se întinde spre mine exact când mă întorc sa-mi strâng hârtiile.

— Dar aici nu c cazul, îi spun, zâmbind. Nu ştiu cum să scap mai repede de tine.

Sunt femeie! Ascultă-mă cum strig!

Nările îi freamătă.

Maxilarul îi zvâcneşte.

Şi îşi îndeasă mâinile în buzunarele de la

pantaloni, unde le e locul.

— Acum, că ne-am lămurit, o să plec, pentru că nu rezolvăm nimic aici şi aud cum mă strigă un sendviş cu chiftele. Presupun că eşti de acord cu dulapurile de bambus.

îmi adun hârtiile şi le lovesc de masă ca sa le nivelez într-un teanc perfect.

— Dar tot nu putem fi prieteni, spune el cu vocea gâtuită.

Doamne, tot aici a rămas blocat? Să adăugăm capacitatea mentală a unui ţânţar pe lista calităţilor lui incompatibile.

— Bine! Când am spus-o seara trecută, încercam doar să fiu amabilă, ştii, întrucât compania ta a angajat-o pe a mea, dar acum, că ne-am exprimat sentimentele, putem trai liniştiţi fară prietenia asta falsă, mincinoasă.

Pun încet hârtiile în dosar şi apoi în poşetă, odată cu pixurile pe care le ordonez după culoare, evident.

— Acum, dacă nu te superi, mi-am programat să-mi umplu gura de carne.

Trec pe lângă el şi-l lovesc în umăr, dar el îmi pune o mână pe şold şi mă opreşte. Atingerea lui e aproape imperceptibilă, dar mă cutremur fară să vreau. Umerii ni se ating, unul lângă altul, şi, când privesc în faţă, evitând să mă uit la el, se apleacă şi-mi şopteşte la ureche, cu buzele la doar câţiva centimetri de mine:

— Singura minciună dintre noi este discursul pe care tocmai mi l-ai ţinut. Neagă oricât vrei, dar ştiu că mă vrei. Cu cât accepţi adevărul mai curând, cu atât o să te simţi mai bine!

în ciuda ritmul greoi al inimii mele, ştiu că e timpul să întorc capul, iar nasurile noastre mai că se ating. Cu toată bravura de care sunt în stare, îi răspund:

— Cu cât îţi dai scama mai curând că nu sunt de

nasul tău, cu atât o să te simţi *tu* mai bine.

Nu a fost întotdeauna aşa între noi. Când l-am întâlnit prima oară, nu mă puteam gândi decât la cât de devastator de chipeş e, cu privirea verzuie şi aerul arogant care cerea atenţie. JP reprezenta toate fanteziile unei fete. Preţ de o fracţiune de secundă, m-am gândit că poatc-poate s-ar putea

întâmpla ceva între noi. Că dacă m-ar fi invitat în oraş, aş fi acceptat. Dar cum afacerea mea depinde de succesul obţinut sub îndrumarea lui, mi-am dat scama că nu pot să amestec afacerile cu plăcerea, mai ales că am muncit extrem de mult să ajung aici.

Aşa ca am renunţat la gândurile pe care le-am anit la început şi, din nefericire, am ajuns să-l văd cu totul altfel acum.

Apare nonşalant la întâlniri, mirosind a parfumul de cu o seară înainte. Telefonul îi distrage deseori atenţia şi, de fiecare dată când mă uit la el, văd numele altei femei pe ecran. Flirtează şi în mod clar nu-I interesează nimic pe termen lung. Vorbeşte în glumă despre dragoste, despre veşnicie, şi nu c niciodată serios. Iar cu nu asta-mi doresc, în ciuda atracţiei mele iniţiale.

ı >

Trec pe lângă el cu capul sus, ies din sală şi mă îndrept spre lifturi. N-am idee de ce continuă JP să vorbească despre „atracţia” dintre noi. Nu c ca şi cum l-aş fi amăgit cu ceva. Cred cu tărie în dragoste. Prin urmare, asta caut. Nu ceva pasager, nu o aventură de-o noapte. îmi caut sufletul-pere- che, la fel ca sufletcle-percche din podcastul meu semipopu-lar. Zwz *doresc ceva fara sfârşit.*

JP Cane poate să creadă orice, dar dacă există un lucru pe care îl ştiu cu siguranţă, acela este că în peisajul deşertic al vieţii mele amoroase noi doi nu suntem facuţi unul pentru celălalt.

JP

Lăsaţi-mă să ghicesc... Kelscy v-a spus că nu suntem

facuţi unul pentru celălalt, nu?

* Ochii peste cap*

Normal! Nu că aş căuta ceva de durată, pentru că nu asta fac. Eu caut doar să mă distrez.

Am pierdut prea multe în viaţă ca să fiu devotat cuiva. Da, sunt tipul *acela.* Analizaţi-mă cât vreţi, dar asta nu va schimba faptul că teama mea de statornicie este reală!

Un lucru am să recunosc, totuşi – dacă poate cineva să mă facă sa mă răzgândesc, aceea ar fi Kelsey.

E... la naiba, e specială în toate felurile posibile!

Din prima clipă în care am văzut-o în timpul prezentării pe care a facut-o pentru noi, am rămas uimit. Dar când am lucrat îndeaproape, m-a vrăjit. Zâmbetul ci, atitudinea pozitivă şi ochii ai dracului de frumoşi mi-au răpit inima, şi a fost prima dată în viaţă când mi-am zis „ea ar putea fi lângă mine pentru totdeauna”.

M-am băgat singur în sperieţi. A fost ca o briză rece care mi-a intrat direct în dos. De-a dreptul înfiorător!

Nu puteam sa mă gândesc la asemenea lucruri.

Nu puteam să mă gândesc la *înghitc în sec* tot restul vierii. -

Aşadar, fiind un adult matur, am ales să mă eschivez. Să o enervez. Să o ţin cât mai departe de mine. Doamne, ce bine a mers! Am reuşit s-o calc pe bătături. De câte ori se uită la mine, îmi aruncă priviri ucigaşe. De cate ori ma uit Ia ca, mă gândesc că... ci bine, e sexy, dar vrea să mă omoare, aşa că mai bine stau deoparte.

Aşa cum am spus, a funcţionat. A funcţionat al dracului de bine... până când n-a mai fost cazul.

Puteţi DOAR să vă imaginaţi ce urmează...

Capitolul unu

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT"

Alee şi Luna

Kelsey: *Bun-venit ascultătorilor la* Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au întâlnit. Alee şi Luna, vă tnulţwmcsc că sunteţi azi alături de mine!*

Alee: E plăcerea noastră! Luna vorbeşte foarte frumos despre tine.

Luna: *Mă declar vinovată. Sunt obsedată de acest podcast.*

Kelsey: *Mulţumesc foarte mult! Aşadar, ştiţi cum funcţionează lucrurile aici. în introducere, ne povestiţi pe scurt despre cum v-aţi cunoscut. Credeţi că vă descurcaţi?*

Luna: *Sigur că da!*

Alee: *M-a pus să exersez!*

Kelsey: *Ha-ha! Ei bine, să-i dăm drumul! Cum aţi ajuns să fiţi făcuţi unul pentru celălalt?*

Luna: *Fratele meu s-a logodit cu iubitul lui şi nu şi-au permis o nuntă mare şi elegantă, aşa că l-a?n înscris la* Jocul nunţilor, *o emisiune despre nunţi pe care le organizezi singur.*

Alee: Fratele meu, Tbad, era un mire disperat şi voia să câştige marele premiu la sfârşitul emisiunii, un apartament cu vedere spre Central Park, aşa că m-a forţat să-l ajut.

Luna: *în prima zi de filmări, Alee a presupus că sunt asistenta cuiva şi mi-a spus să-i aduc o cafea.*

Alee: Te-am rugat, nu ţi-am spus. Să nu încurcăm lucrurile, dar da, aşa am făcut! Şi poţi să-ţi imaginezi ce reacţie violentă a avut.

Luna: *l-am pus gând rău. Era concurenţa şi avea să piardă.*

Alee: Nu-mi păsa de concurenţă deloc şi număram zilele până la final. Pe urmă, mi-am dat seama că nu mă purtam ca un frate cu Thad, aşa că... am făcut un efort.

Luna: *Efortul însemna să mă urmărească printr-o brutărie ca să înveţe cum să facă un tort.*

Alex: Am dărâmat nişte nuci, iar ea m-a ajutat să le ridic, aşa că m-a descoperit. I s-a făcut milă de mine şi mi-a arătat cum săfac tortul ca să-l ajut pe Thad.

Luna: *Ziua aceea în apartamentul meu a schimbat totul. Nu l-am mai văzut ca pe un rival. L-am văzut ca pe un frate care încerca să contribuie cu ceva.*

Alee: Ii plac familiile mari, aşa că, la scurt timp, am invitat-o în oraş.

Luna: *Iar primăvara trecută ne-am căsătorit.*

— Puteţi să terminaţi cu sărutatul? Pe bune, am venit să iau cina cu voi, nu să vad cum vă lingeţi pe faţă!

Lottie se opreşte şi se uită peste umăr.

— Dar miroase atât de bine! L-ai mirosit?

— Nu, pentru că nu e iubitul meu!

Huxley o ridică pe Lottie de pe el, pe canapeaua de grădină pe care stau împreuna, şi-i înalţă bărbia până în dreptul buzelor lui.

— Mă duc să văd de pizza.

O sărută uşor de tot pe buze şi se ridică.

— Kelse, mai vrei ceva de băut?

Ridic paharul de vin spre cl şi-i răspund:

— Te rog, mersi!

Huxley arc cele mai bune vinuri. El nu prea bea, aşa că am mereu grijă să-i fac pagubă când vin la cină, adică cel puţin o dată pe săptămână. Şi întotdeauna aleg să mâncăm în aer liber. Huxley şi Lottie au o casă superbă, în stilul construcţiilor de pe coastă, cu pereţi albi şi accente negre, în cartierul The Flats din Beverly Hills. Curtea din spate are o piscină care-ţi taie respiraţia şi se întinde pe toată lungimea proprietăţii, precum şi mobilier scump, dar foarte confortabil. Palmierii înalţi asigură intimitatea. Curtea lor e locul meu preferat.

Când el dispare în casă, Lottie se apleacă spre mine şi mă întreabă:

— Kelsey, ştii vibratorul pe care ţi l-am arătat de curând?

— Da?

Se uită peste umăr, sa vadă unde e Huxley, pe urmă continuă:

— Am leşinat. A trebuit să mă scuture ca să-mi revin. Nu J
mai vrea să-l folosească, deşi l-am implorat disperată.

Cu o expresie neutră, îi spun:

— Ce minunat! Felicitări pentru orgasmul acela intens! Lottie se încruntă.

— Hei, depistez cumva o urmă de sarcasm?

— Cum de te-ai prins?

îmi încrucişez picioarele, regretând că am cerut încă un pahar cu vin.

— Hm, din atitudinea ta. Ce naiba se întâmplă?

Cu un oftat, mă uit în ochii ei şi spun:

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Huxley şi dragostea voastră, dar eu sunt mereu aia singură şi e greu de privit.

— Eşti invidioasă? mă întreabă.

— Da! îi răspund, fără să încerc măcar să evit adevărul.

Lottie e cea mai bună prietenă a mea şi-i spun orice, chiar dacă asta mă pune într-o lumină proastă.

— Sunt foarte invidioasă că ai o relaţie copleşitoare cu un bărbat care te adora, iar eu n-am nici măcar o perspectivă.

— Nu-i adevărat! spune Lottie când Huxley se întoarce şi ne oferă câte un pahar. Dar JP?

— O, te rog! spun cu un geamăt şi îi prezint scuze lui Huxley. Nu te supăra, ştiu că e fratele tău, dar JP e un idiot!

— Nu mă supăr. Sunt de acord cu tine! spune Huxley şi o cuprinde pe Lottie cu braţul, apoi o trage spre el în timp ce duce o bere la buze.

— Cum adică e idiot? întreabă Lottie.

— De unde să încep? spune Huxley, cu aerul acela calm, regal.

Dacă Huxley, JP şi Breaker – celălalt frate – n-ar semăna atât de mult, aş avea dubii în privinţa relaţiei

dintre ei.

întotdeauna mi-a plăcut de Huxley, chiar şi când Lottie îl detesta. Mă înţelegeam cu el pentru că era axat pe afaceri, deştept şi capabil să-şi păstreze imparţialitatea. Se pricepe să ia decizii la serviciu, adoră să ajute şi iubeşte profund. E tot ce-ţi poţi dori! Sunt recunoscătoare că Lottie l-a găsit, dar Doamne, dacă JP ar avea un strop de Huxley în el, ar fi mai uşor să stau în preajma liii!

— JP e distractiv, e genul de distracţie de care ai nevoie, spune Lottie. le iubesc, Kelse, dar eşti puţin prea crispată!

— ***Nu*** sunt crispată! mă apăr. Dar ştiu ce-mi place şi ce nu-mi place. Crede-mă când spun că nu-mi place JP. E enervant, arc o părere prea bună despre el însuşi şi, sincer, e prea dezordonat pentru mine.

— Tot ce spui c adevărat, spune Huxley. Kelsey merită pe cineva mai bun.

— E fratele tău! ripostează Lottie.

— Ştiu, scumpo, dar sunt de acord cu Kelsey. Nu fac o pereche potrivită.

— Mersi! răspund şi iau o gură de vin. Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta, vă anunţ că mă gândesc să-mi fac cont pe aplicaţia locală de întâlniri. Ştii, cea cu întâlnirile pe nevăzute la restaurant?

— Stai, cea despre care vorbea Noely Clark la *Good Morning, Malibu?* Cea care a ajutat-o să-şi găsească dragostea? Cum se numeşte?

— Going în Blind, îi răspund.

— Da! zice ea şi pocneşte din degete. O, Doamne, nu le-ai luat interviu, ei şi lui Jack, pentm podcast?

Dau din cap.

— Ba da, de acolo mi-a venit ideea! Când am luat pauză de la înregistrare, mi-a povestit ea câte ceva şi mi s-a părut foarte interesant. Adică, poate aş găsi un om cu aceleaşi .principii ca mine.

— Şi cum funcţionează? întreabă Huxley.

— Totul e anonim în aplicaţie, dar toţi trec printr-o verificare, ca să se asigure că nu sunt impostori. Pe urmă, aplicaţia îţi găseşte parteneri. Nu ştii numele persoanei sau cum arată şi vă întâlniţi la restaurant, Going în Blind, unde luaţi masa împreună şi vedeţi dacă vă potriviţi. Ca o întâlnire pe nevăzute.

— Sună destul de bine! spune Huxley.

— Îmi place! adaugă Lottie. Doamne, ar fi trebui să mă gândesc şi eu la asta când căutam un soţ bogat!

Huxley o strânge mai tare cu braţul şi spune:

— Cred că te-ai descurcat destul de bine şi aşa.

Lottic îi cuprinde obrazul şî-l trage spre ea să-l sărute.

— Destul de bine, deşi eşti morocănos uneori.

Văd cum mâna lui se strânge posesiv în jurul ei şi-i şopteşte ceva la ureche. Ih, minunat, sunteţi îndrăgostiţi! SE VEDE CU OCHIUL LIBER!

Mă las pe spate în scaun şi golesc paharul, în timp ce ei îşi şoptesc secrete pe care, sinceră să fiu, nu vreau să le aflu. Nici ei n-ar vrea să le aflu secretele, la o adică.

Ceea ce mi-ar plăcea mie ar fi să am o relaţie ca a lor, în care eşti atât de îndrăgostit, încât uiţi complet de lumea din jur şi doar te pierzi în ochii celuilalt.

Vreau să fiu venerată.

Vreau să fiu importantă în viaţa cuiva.

Vreau să fiu cea pe care o sună cineva când arc nevoie de sfaturi sau o veste mare de împărtăşit... sau când vrea doar sa-mi audă vocea.

Vreau să fiu surprinsa cu flori ia uşa apartamentului. Luată pe sus într-un loc în care n-am mai fost. Să se gândească la mine în fiecare secundă din fiecare zi pentru că îi acaparez gândurile.

Vreau ce e real.

Ce e urât.

Meschinăria care apare într-o relaţie.

Tachinările.

Certurile.

Râsetele.

Dragostea.

Romantismul.

Lc vreau pe toate! Şi, în timp ce stau aici şi văd cum sora mea trăieşte exact experienţa asta, da, mă simt invidioasă,

dar şi pricep ca, dacă vreau aceste lucruri, trebuie să le fac cu însămi să se întâmple. Nu pot să stau doar şi să aştept.

Dacă vreau dragostea, trebuie s-o găsesc.

c—i

— O, Doamne, îmi vine să vomit! spun şi-mi scutur mâinile pe lângă corp. De ce am crezut că-i o idee bună?

— Pentru că vrei să ai o relaţie, spune Lottie calmă în timp ce stă pc patul meu cu picioarele încrucişate.

— Asa e!

»

Dau din cap şi mă privesc în oglinda mare, examinând rochia violet, fără bretele, pe care am ales-o pentru întâlnirea din această seară.

— Chiar vreau sa am o relaţie.

— Şi ai spus chiar tu că tipul e simpatic. E iubitor de câini, are propria afacere – aveţi asta în comun – şi îşi doreşte în secret să facă parte dintr-o formaţie de băieţi, ceea ce e fermecător.

Dau din cap încă o dată şi continui să mă privesc în oglindă.

— Aşa e. Chestia cu formaţia chiar m-a cucerit.

— Şi care era citatul lui preferat?

— „Buzz, iubita ta! Vai!” îi răspund, chicotind, când mă întorc pe o parte şi mă uit la spate.

Pufneşte şi Lottie în râs.

> »

— Vezi, se pare că e şi distractiv!

Ma întorc spre Lottie şi o întreb:

— Dacă el c alesul?

— OK, nu poţi să te duci cu gândul ăsta în minte. Trebuie să fii calma, reţinută şi să te distrezi. Nu poţi să o iei razna cu romantismul în faţa lui şi să-i ceri să-ţi facă un copil după doar cincisprezece minute.

Ii arunc o privire încruntata.

— N-aş face niciodată aşa ceva.

— Doar verificam, pentru că mai devreme m-ai întrebat dacă violetul îţi scoate în evidenţă prea tare venele de pe cot. Cine întreabă aşa ceva?

Flutur braţele în faţa ei şi spun:

— Alama mi-a dat venele astea şi sunt mult prea vizibile. N-am nevoie ca violetul rochiei să le scoată şi mai tare în evidentă.

— La cum îţi arata sânii în rochia asta, sunt sigură că ultimul lucru la care o să se uite o să fie venele de pe interiorul cotului tău.

Duc mâna la piept.

— O, Doamne, arat de parcă mă străduiesc prea tare?

— Nuuu! geme Lottie. Araţi perfect! Acum, daca nu pleci mai curând, o să întârzii şi ştiu ca nu urăşti nimic mai mult decât lipsa de punctualitate.

— Adevărat! Să întârzii înseamnă ori ca eşti un „excentric al timpului” – c o chestie reală –, ori că nu-ti pasă de timpul altor oameni. Iar timpul e un lucru pe care nu-l mai poţi recupera în viaţa.

— Da, ştiu!

Lottie se ridică de pe pat şi mă împinge spre uşă, dar, înainte să mă scoată afară, mă întorc spre ea şi o prind de braţe.

— Şi dacă el e alesul? O să încep să transpir când o să-l văd. N-am să pot fi calmă. Dacă el c singura mea şansă la dragoste?

— Nu e singura ta şansă la dragoste. E o întâlnire pe nevăzute cu un tip despre care un algoritm de calculator a crezut că s-ar potrivi cu tine.

— Un algoritm demonstrat. Rata de succes este de nouăzeci la sută. Ştii ce fel de presiune e pe umerii mei?

— Analizezi prea mult! Ar trebui să te distrezi.

— Nimic nu e distractiv la întâlniri. Tu ai avut noroc cu Huxley. Poate ar trebui să mă plimb şi eu printr-un cartier bogat, să-mi caut un soţ.

— Sau ai putea să ieşi în oraş cu JP...

Asta mă calmează imediat şi las distanţă între mine şi sora mea.

— Ştii deja că nu mă interesează. Aş avea mai mult noroc cu o plantă decât cu JP Cane. Acum – în timp ce-mi aranjez rochia daca mă scuzi, trebuie să ajung la o întâlnire pe nevăzute.

— Pomenesc numele lui JP o singură dată şi eşti gata de plecare?

— Da!

. îmi iau poşeta şi o agăţ pe umăr.

— Pentru că dacă ştiu ceva sigur, acel lucru e că orice fel de întâlnire c mai bună decât o întâlnire cu el.

JP

- TE URĂSC DIN TOT SUFLETUL MEU! SPUN LA TELEfon din fata restaurantului.

— Mă urăşti pe mine sau pe tine însuţi? întreabă Breaker. Pentru că tu eşti cel care a pierdut pariul.

— Aveam şireturile dezlegate, am cerut pauză, nu m-ai ascultat, ai marcat punctul câştigător şi practic... ai trişat.

— lisuse! pufneşte Breaker. Ce tâmpenie, şi o ştii prea bine! N-ai cerut pauză până nu te-am fentat, ai sărit, iar eu am trecut pe lângă tine. Te-am bătut cinstit.

Cu o mână în buzunar, mă plimb pe trotuar şi spun:

— Păi, trebuie să mai jucăm o dată.

— De ce nu te porţi ca un bărbat să-ţi recunoşti greşeala şi să suporţi consecinţele iară să te plângi?

— Pentru că nu vreau să fac chestia asta.

— Atunci n-ar fi trebuit să pui pariu.

— Da, păi... Nu credeam c-o să pierd.

Râde la telefon.

— Asta nu e problema mea!

— Futu-i! Bine!

îmi trec mâna prin păr.

— Dar treaba asta e-al naibii de tâmpită.

— Aş vrea să ştiu – te-ai supărat pentru că ai pierdut sau pentru că ieşi la o întâlnire cu cineva care nu e tocmai lumina ochilor tăi?

— Nu există nicio lumină.

Breaker pufneşte în râs.

— Frate, pe cine încerci să păcăleşti? Eşti înnebunit după Kelsey şi te deranjează că ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

— Kelsey?! icnesc atât de tare, încât atrag atenţia unui bărbat care intră în restaurant.

Dau din cap spre el şi mă întorc cu spatele, să am puţină intimitate.

— Kelsey e o afurisită. E crispată, enervantă şi n-ar recunoaşte un lucru bun nici dacă l-ar avea sub nas.

— Te referi la tine, zice Breaker cu umor în glas.

— Hm, da, evident! De ce aş vrea să ies la o întâlnire cu o femeie care are o impresie mai bună despre guma lipită de talpă decât despre mine?

— Hm, poate ar trebui s-o invit eu în oraş! Se pare că avem multe în comun.

— Du-te-n... mă-ta! i-o trântesc şi mă întorc spre restaurant.

Ar face bine să nu o invite în oraş! Dacă nu ma vrea pe mine – *iar cu sunt extrem de simpatic* atunci sigur nu l-ar vrea nici pe Breaker. Kelsey e oarbă şi înfumurată. *Şimi-aţ dori să n-am fantezii cu ea. Frecvent!*

— Chestia asta e o prostie. Nu ştiu nimic despre fata asta.

— Incorect! Ştii că locuieşte aici, că are propria

afacere şi că trandafirii i se par cele mai romantice flori din lume.

— Da, exact! De ce a crezut computerul ăla nenorocit că am face o pereche bună, n-am idee. Probabil a văzut că pe profilurile noastre scrie „proprietar de afacere” şi a zis gata! Uşor! Perechea ideală. Locul ăsta e ridicol şi prea ridicat în slavi.

— Doar nu trebuie să stai mult. Du-te să bei ceva şi pe urmă...

— Nu aşa merge treaba! Trebuie sa stai şi să iei masa cu persoana respectivă. Aşa specifică programul ăla idiot.

Breaker pufneşte în râs.

— Rahat, pe bune?

— Da, pe bune! Zice că trebuie să cunoşti persoana aceea înainte să iei o decizie pripită şi să treci la următoarea întâlnire.

— E logic!

— Da, pentru cineva care nu trebuie să meargă la o întâlnire.

— Frate, nu te mai lamenta şi intră odată acolo! Doamne, n-ai întârziat?

Mă uit la ceas. La naiba, am întârziat şase minute! Oftez adânc şi spun:

— Te urăsc!

— Abia aştept să-mi povesteşti. Distracţie plăcută, frate!

— Du-te naibii!

închid în timp ce râsul lui răsună pe fir.

Acum, dacă aş fi un adevărat nemernic, un om care nu-şi ţine cuvântul dat, aş trece direct pe lângă restaurant, aş sta într-un bar şi m-aş uita la ultimul meci al echipei Rebels. Dar chiar dacă sună grozav de tentant, nu-mi stă în fire. Nu pot să trag clapa cuiva. M-aş simţi al

naibii de vinovat.

Aşa că pun telefonul în buzunar şi-mi doresc ca seara asta să se termine înainte să înceapă.

Going în Blind, ce concept stupid!

Să laşi un computer să-ţi găsească o pereche iară să vezi cum arata persoana aceea... Mi se parc un comportament riscant, dacă mă întrebaţi pe mine.

Chiar iresponsabil.

Şi să ţii oamenii ostatici până se termină masa?

Ei bine, ghici cine o să anihileze cina complet ca să scape naibii de aici?

Eu!

Deschid uşa restaurantului şi mă întâmpină o ospătăriţă extrem de veselă şi o atmosferă prea romantică. Peste tot sunt întinse şiraguri de becuri mari, şi plantele atârnă din abundenţă, cu lujeri care coboară deasupra meselor. Pereţii sunt din cărămidă albă de sus până jos, mesele intime au un aspect urban, metalic, iar bârnele de lemn paralele cu tavanul îmblânzesc puţin priveliştea.

Da... E un local drăguţ!

Sunt dispus să recunosc.

Dar restul e o tâmpenie.

— Buna seara, domnule! mă salută ospătăriţa exuberantă. Dumneavoastră trebuie să fiţiJP.

Sigur că oamenii de aici ştiu cine sunt. Sunt sigur că au fotografii cu toate persoanele care au fost aduse aici cu forţa.

Dau din cap, zâmbind.

— Chiar cu!

Ma uit la bar şi văd o femeie în rochie violet care stă singură. li privesc părul lung, castaniu, cu bucle lejere, care îi cade peste umerii goi. Hm...

Poate că ideea asta nu e *complet* cretină.

— Mă prezint şi singur. .

— Minunat! Seară plăcută!

— Mulţumesc! îi răspund şi traversez restaurantul.

Când te înscrii în program, te pun să-ţi alegi un avatar, un nume care să te reprezinte, dar care să nu fie cel real. Eu am ales BărbatulPoartăPiintalonii, pentru ca eram prea sictirit sa aleg ceva mai inteligent, iar fata care a fost aleasă pentru mine, ei bine...

— Bună, tu trebuie să fii TrandafiriiSuntRoşii! o salut.

Ea pune jos paharul pe jumătate gol şi se întoarce aproape cu încetinitorul. îmi ţin respiraţia şi mă pregătesc să văd cum arată, dar când îi întrezăresc faţa, frumuseţea familiară, brunetă, din faţa mea mă copleşeşte.

Are zâmbetul larg, privirea optimistă şi, când îşi dă părul peste umăr şi mă priveşte în ochi... se schimbă la faţă, iar gura i se transformă într-o linie dură şi subţire.

— Ce naiba cauţi aici? mă întreabă.

Ah, frate, e fantastic!

Kelsey Gardner!

Care erau şansele?

Bag mâinile în buzunare şi o anunţ fericit:

— Eu sunt partenerul tău în seara asta. .

Se uită peste umărul meu şi pare că îi ia o secundă să înţeleagă ce se întâmplă, după care mă întreabă:

— Eşti cumva un hărţuitor care m-a urmărit până aici? JP, ai mers deja mult prea departe! Trebuie să mă întâlnesc aici cu cineva. Nu vreau să creadă că sunt cu tine, aşa că te rog să pleci...

— BărbatulPoartaPantalonii, îi spun şi o văd cum mijeşte ochii.

Aruncă o privire în jur, îşi umezeşte buzele, se apleacă şi mă întreabă cu o voce crispată:

— De ce-ai spus asta?

O, e al naibii de drăguţă când strâmbă din nas nedumerită! M-am înşelat amarnic. Seara asta o să fie mult mai distractivă decât am anticipat.

— E avatarul meu. BărbatulPoartăPantaloniî, iar tu, scorpia mea ţâfhoasă, eşti TrandafiriiSuntRoşii, şi n-ai decât să

negi dacă vrei, dar programul ăsta de întâlniri crede că suntem perechea ideală.

— Ei bine, e clar că a greşit!

Vocea ei e atât de stridentă, încât e capabilă să spargă sticlele de băutură din spatele ci. Se ridică de pe scaun, îşi ia po- ‘ seta şi încearcă să treacă pe lângă mine, dar o prind de mâna.

— Scuză-mă, domnişoară Ţâfhoasă, dar cred că nu avem voie să părăsim restaurantul decât după ce luăm masa împreună. Aşa scrie în regulament.

Mă priveşte cu ochii scăpărând.

— Doar nu vorbeşti serios!

— O, ba vorbesc foarte serios! Cred că e în secţiunea trei, rândul cinci, unde sunt trecute regulile de bază, îi spun. Mi-am făcut cont pe aplicaţia asta şi mă aştept să am parte de experienţa completă.

îi zâmbesc larg, ştiind că asta o irită mai mult ca orice.

— E totul în regula? întreabă ospătăriţa care se apropie de noi. .

— Totul e perfect! îi răspund. .

— Nu, nu e perfect, spune Kelsey. Probabil că algoritmul a făcut o greşeală când ne-a pus împreună, pentru ca îl cunosc pe acest bărbat şi daţi-mi voie sa spun, cu toată convingerea, că nu ne potrivim deloc.

— O, ce interesant! Nu cred că s-a mai întâmplat aşa ceva până acum.

— Ah, grozav! Deci vă daţi seama că am vrea sa trecem peste această întâmplare nefericită şi să ne vedem de drum!

Ospătăriţa clatină din cap. Mi se pare că aud urletele interioare de agonie ale lui Kelsey, de parcă ar fi

apocalipsa ei personală.

— Îmi pare foarte rău, dar, din nefericire, trebuie să rămâneţi şi să luaţi masa împreună! Face parte din contract.

— Dar am spus că-l cunosc! exclamă Kelsey şi dă disperată din mână spre mine.

Arătă-wă cu degetul cât vrei, satinpo, n-o să te ajute la nintic.

— Şi nu-mi place de el. Nu e nevoie să luăm masa împreună ca să descopăr chestia asta.

— Mă jigneşti, îi şoptesc amuzat în ureche.

Ea mă împinge la o parte cu o mişcare neaşteptată din încheietură. Uau, aproape mi-a scos ochiul cu unghia!

— Vedeţi cu cine am de-a face? Credeţi-mă, nu vreţi să luăm masa împreună, o să deranjăm lumea din jur. Nu facem decât să ne dondănim.

— Atunci, o să vă oferim una dintre noile mese private de la mansardă.

Ospătăriţa rânjeşte şi dă din cap spre scările din dreapta.

— Pe aici!

— Doar nu vorbeşte serios! exclamă Kelsey.

— Se pare că *vorbeşte* serios, îi spun, apoi îi duc mâna la spate şi o îndrum.

— Chiar mă obligaţi să iau cina cu el?

Femeia nu răspunde, doar merge mai departe, iar eu o împing pe Kelsey în faţă cu un zâmbet. Şi eu, care credeam că va fi o seară ratată, dar, ce să vezi, s-a transformat într-o seara la care chiar vreau sa iau parte.

— E ridicol! N-ar trebui să fiu ţinută aici împotriva voinţei mele.

Urcăm scările.

— Programul ăsta e o tâmpenie dacă vi se pare că fac pereche bună cu JP. Aţi făcut măcar o verificare înainte?

Ajungem la mansardă, un spaţiu privat îmbrăcat în draperii albe şi beculeţe. În mijloc e o masă, iar ambianţă e perfectă pentru îndrăgostiţi, pentru doi oameni care îşi

îmbină vieţile cu interludii romantice, poveşti elaborate şi

prelungite despre copilărie şi fantezii exagerate despre cum ar arata viitorul lor împreună.

Şi mai suntem eu şi Kelsey, porcul spinos furios care-şi ridică ţepii, gata să mă străpungă cu prima ocazie.

Urmează să înceapă spectacolul în încăperea asta senzuală, plină de potenţial ca de poveste.

— Nu e nimic romantic între noi, absolut nimic! De ce se întâmplă aşa ceva? bombăne ea în continuare.

Ospătăriţa ridică un coşuleţ pe care scrie „Decuplaţi-vă şi fiţi prezenţi" şi îl scutură spre noi, anunţându-ne clar şi fără cuvinte că trebuie să depunem colacul de salvare înăuntru.

Pun telefonul în coş pentru că atâta lucru e sigur, mă pricep de minune să respect regulile.

Văd panica din ochii lui Kelsey când se uită la coş.

— Şi dacă primesc un apel important? Dacă am nevoie ca sora mea să pretindă că şi-a rupt glezna ca să pot pleca?

Măcar e sinceră, dar asta nu o convinge pe ospătăriţă şi, cu un mormăit sălbatic pe care îl auzi doar în toiul unei nopţi întunecate şi umede, Kelsey pune telefonul în coş, lângă al meu.

Pe urmă, suntem conduşi la masă, paralel cu un şemineu de piatră elegant, care răspândeşte o lumină aurie pentru o seară foarte romantică... alături de o lupoaică încrezută.

— Numele ospătarului dumneavoastră este Helix. Va veni curând. Vă rog să ne anunţaţi dacă aveţi nevoie de ceva, ne spune ospătăriţa înainte de a ne trage scaunele.

— Da, trebuie să scap de întâlnirea asta! Cum mă puteţi ajuta? întreabă Kelsey.

— Sunt sigură că veţi avea o seară frumoasă împreună! Distracţie plăcută!

Zicând acestea, ospătăriţa se îndepărtează, coborând scările şi lăsându-mă singur cu Kelsey într-o mansardă care altora li s-ar părea feerică.

Cu Kelsey, care spumega şi-i freamătă nările.

O Kelsey care ar prefera să împartă acest loc cu oricine – chiar cu *oricine* – în afară de mine.

Ridică mâna şi arată spre mine, iar degetul îi tremură în timp ce vorbeşte printre dinţi.

— Tu ai făcut chestia asta! Tu ai pus totul la cale, nu-i asa?

— Poftim? Ţi-ai pierdut minţile dacă ai impresia că am timp să aflu ce aplicaţie stupidă de întâlniri foloseşti, să-mi fac cont şi să compromit sistemul ca să fim forţaţi să ieşim la întâlnire.

— Ştiam eu! exclamă ea şi ridică mâinile în aer. Doamne, şi cum te prefaci neştiutor, când, în realitate, ai un creier viclean de pasare care n-are nimic mai bun de făcut decât să provoace oamenii pe care îi întâlneşte!

Mă aşez pe scaun, iau şervetul din faţa mea şi-l întind în poală.

— În primul rând, am spus ca n-am timp pentru aşa ceva, în al doilea rând, „creier viclean de pasare” e o insultă pe care am s-o ţin minte pentru mai târziu. E bună!

— îh, nu încerca s-o faci pe fermecătorul cu mine!

Se aşază pe scaun, fără tragere de inimă, şi îşi întinde şervetul în poala. Bate darabana cu degetele pe masă şi se uită la luminiţele din jur.

— Ce risipă să foloseşti încăperea aşa!

Ei, ştiam cu că aşa o să i se pară! O cunosc, nu glumă!

Mă aplec în faţă şi spun:

— Ştii, ai putea încerca să te bucuri de moment şi să hi amabilă.

îşi întoarce privirea spre mine.

— De ce, JP? Credeam că bărbaţii şi femeile care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

Touché!

— Nu spun că trebuie să fim prieteni, dar măcar ai putea să nu te mai porţi ca o fetişcană plictisitoare.

— Te aştepţi să port o conversaţie cu tine?

— Asta foc oamenii de regulă când iau masa împreună. Numai dacă nu c vreun trend de care n-am auzit.

În clipa aceea, Helix urcă pe scări cu paharele cu apă în- tr-un echilibru precar pe tavă. După ce le pune pe masă, baga tava sub braţ şi spune:

— Bună seara! Am fost informat că avem un cuibusor al dragostei aici.

Privirea seaca a lui Kelsey aproape mă face sa cad de pe scaun de râs, dar mă abţin, speriat de ce-aş putea păţi dacă îndrăznesc măcar să chicotesc. La urma urmei, sunt două cuţite pe masă.

— Ne cam grăbim, aşa că, dacă nu te superi, am dori să comandăm, să mâncăm şi să plecăm naibii de aici!

Doamne! îi şoptesc. Nu fi nepoliticoasă cu el!

Kelsey răsuflă încet şi afişează un zâmbet.

— îmi pare rău! Te numeşti Helix?

Acesta dă aprobator din cap.

— Vezi tu, când m-am înscris pe aplicaţia asta, aveam impresia că îmi va găsi pe cineva de care chiar să fiu interesată. Speram că voi cunoaşte un om interesant, complex, amuzant. Chiar aveam de gând să creez o legătură profundă cu cineva în seara asta.

Se uită la mine.

— Şi când spun legătură profundă, ma gândesc la una mentală, nu fizică.

Nu fac decât să zâmbesc.

— Dar vezi tu, Helix, în loc să întâlnesc o persoană capabilă să mă cucerească, am fost combinată cu acest om insolent şi enervant pe care îl interesează mai mult unghia ruptă de Ia deget decât oamenii din jurul lui. Din nefericire, lucrăm împreună şi ştiu destul despre el încât să înţeleg că nu avem nimic – adică, absolut nimic – în comun. Prin urmare...

— Nu asta scrie pe profilurile voastre.

Helix strânge tava mai tare.

Kelsey clipeşte.

— Poftim? .

— Am auzit că sunt ceva probleme în paradis şi, uneori, când se întâmplă aşa ceva, printăm motivul pentru care computerul v-a făcut legătura. Vreţi să vi-l citesc?

— Nu! răspunde Kelsey.

— Da! răspund în acelaşi moment. Mi-ar plăcea mai mult decât orice să aud de ce eu şi Kelsey suntem potriviţi unul pentru altul.

Mă aşez picior peste picior şi împing scaunul în spate, pregătit pentru ceea ce îmi imaginez că va fi o experienţă edificatoare pentru mine şi oribilă pentru Kelsey.

Helix scoate din buzunar o foaie de hârtie şi îşi drege vocea.

— Aţi fost una dintre cele mai potrivite perechi din sistem, cu un potenţial de succes de 97%.

HA! ’

Kelsey scoate flăcări pe urechi, iar eu zâmbesc din ce în mai larg.

— TrandafiriiSuntRoşii şi BărbatulPoartăPantalonii.

Helix se întoarce spre mine.

— Apropo, grozav nume!

Dau din cap.

— Mulţumesc!

— O, Doamne! geme Kelsey. Numele ăsta nu are pic

de imaginaţie.

— De parcă TrandafiriiSuntRoşii ar fi vreo capodoperă poetică, îi răspund. Ai fi putut la fel de bine să alegi BateCâmpii.

Kelsey mă arată cu mâna şi se uită la Helix.

— Vezi la ce mă refer? Nesuferit!

Oarecum plictisit, Helix face un pas în spate şi citeşte mai departe:

— TrandafiriiSuntRoşii şi BarbatulPoartăPantalonii sunt amândoi proprietari de afaceri în zona Los Angeles.

— Uau, asta nu miră pe nimeni!

Kelsey îşi încrucişează braţele pe piept şi, sincer să fiu, nu cred că am mai văzut-o vreodată atât de supărată. Unul dintre lucrurile care mi s-au părut mereu interesante la ea este abilitatea de a-şi păstra cumpătul, chiar daca are o presiune imensă pe umeri. Nu e niciodată emotivă, dar în seara asta văd o latură a ei complet nouă. Şi îmi place!

— După ce am analizat istoricul vostru, am descoperit o asemănare legată de abandonul parental.

Kelsey amuţeşte.

— Dorinţa de a reuşi în viaţă şi o potrivire perfecta a temerilor, precum teama de eşec, de a nu fi iubiţi şi de a fi singuri.

Kelsey se uită la mine, dar îmi feresc privirea. OK, ce dracu' mai c şi prostia asta? Da, am completat un chestionar, dar ce fel de cercetări invazive s-au făcut ca să descopere asemenea lucruri?

— AmobservatşicăTrandafiriiSuntRoşiiestefoarteorganizată şi romantică în gândire, iar BarbatulPoartăPantalonii poate fi pesimist, cu o atitudine apatică, ceea ce înseamnă că cele două piese din puzzle se potrivesc perfect, creând un echilibru continuu pentru o relaţie sănătoasă.

Helix bagă hârtia înapoi în buzunar şi ia un pix şi un carneţel.

— Acum, ce doriţi să vă aduc la cină?

Capitolul trei

KELSEY

El BINE, HELIX SE PRICEPE SĂ ÎNCHIDĂ *IMEDIAT* GURA oamenilor!

După ce am comandat ruladă de carne şi piure de cartofi — ignor faptul că am comandat acelaşi lucru, mersi mult Helix coboară scările, dar nu înainte de a ne spune că personalul la bucătărie e insuficient, aşa că e posibil să dureze ceva mai mult.

Minunat! *Mă întreb dacă o fac intenţionat pentru ca „partenerii” să rămână mai mult.*

O preluare instrumentală după „Bad Guy” se aude în difuzoare în timp ce eu şi JP ne uităm în toate părţile, numai unul la celălalt, nu.

Helix a detonat bomba adevărului şi a distrus seara

> complet.

Până şi atitudinea permanent iritată a lui JP a dispărut în timp ce învârte paharul cu apă pe masă.

Tăcerea e asurzitoare.

Inconfortabilă.

Şi, cu toate că nu pot să stau în faţa lui în clipa asta, nu suport tăcerea. E mai dureros decât să nu vorbeşti.

— Deci... mănânci des ruladă? întreb, neştiind ce altceva să spun.

Când se uită la mine, ridică din sprâncene ca Rege-Jean Page, de parcă i s-a agăţat un cârlig de pescuit în sprânceană, a ridicat-o şi a lăsat-o aşa. îmi aminteşte momentul ăsta de o scenă din *Bridgerton* care m-a făcut să mă topesc pe canapea? Sigur că da, dar se dezgheaţă scutul pe care seara asta neplăcuta l-a format în jurul meu? Nici măcar un pic.

— încerci să faci conversaţie cu mine? mă întreabă.

— Doar nu te aştepţi să stau aici, în tăcere, pentru cine ştie cât timp.

— Nu ştiu, mi se pare amuzant să văd cum te frământi în lipsa conversaţiei.

— De ce eşti nesimţit?

— Nu ţi-ai dat seama după analiza pe care ne-a prezentat-o Helix? Frica de abandon şi faţada falsă sunt în topul listei pentru mecanismele de apărare. Nu e nevoie de psiholog ca să te prinzi, scumpo! îmi spune.

— Asta nu înseamnă că poţi să te porţi ca un nesimţit. Eu am crescut fără tată, dar nu mă vezi afişând o atitudine indignată.

JP râde atât de tare, încât tresar pe scaun.

— Ai uitat spectacolul „îl urăsc pe JP Cane” pe care tocmai l-ai dat în faţa personalului din restaurant?

— Păi, ce să fac dacă m-a deranjat să aflu că eşti partenerul meu din seara asta? Eu îmi imaginam că seara va decurge puţin diferit.

— înţeleg. Şi cum ţi-ai imaginat că va fi?

Iau o gură de apă.

— Nu aşa!

— Ai mai spus asta şi, dat fiind că ne aşteaptă o cină lungă, ce-ar fi să-mi explici cum credeai că o să se desfăşoare totul?

— Nu-ţi spun aşa ceva! O să râzi de mine!

— De ce să râd de tine?

— Pentru că eşti un tiran care asupreşte visurile şi speranţele oamenilor.

— Cât de puţin mă cunoşti, Kelsey!

Mă uit la el preţ de câteva secunde şi apoi îl întreb:

— Aşadar, dacă îţi spun ce credeam că o sa se întâmple în seara asta, n-ai sa râzi de mine?

— Ştii, ţi-ar prinde bine sa mă cunoşti mai îndeaproape. S-ar putea sa nu mai ai o părere atât de proastă despre mine!

Mă îndoiesc!

— Bine! îi răspund cu bărbia ridicată. Dar dacă râzi de mine, îţi arunc apa asta în faţă.

— Corect!

JP face un semn din cap spre mine.

— Dă-i drumul, povesteşte-mi ce fantezii aveai.

Doamne, cât îl dispreţuiesc!

îmi dreg glasul şi încep:

— Păi, m-am înscris în programul ăsta pentru că am auzit lucruri bune despre el de la Noely Clark.

— Noely, una dintre prezentatoarele de la *Good Morning, Malibu?* mă întreabă.

— Da. Le-am luat un interviu ei şi soţului ei pentru pod- castul meu...

— Ai un podcast? Cum se numeşte?

Ii răspund cu timiditate, pentru ca ştiu că probabil mă judeca:

— Am, dar numele nu are importanţă. Aş prefera să nu-l asculţi.

— Te temi că o să devin ascultător fidel?

— Mă tachinezi? îl întreb şi ridic paharul cu apă.

JP îşi ridica mâinile mari.

— Nu, nu te tachinez! Doar ma implicam în discuţie.

— încearcă nişte „implicaţii” mai puţin sarcastice.

— S-a notat! Spune mai departe! zice şi mă îndeamnă cu un gest din mână. •

— Ei bine, le-am luat interviu pentru podcast şi, într-o pauză de înregistrări, Noely mi-a povestit despre Going în Blind. Cum şi eu caut pe cineva cu care să am o relaţie...

Mă opresc şi-i analizez expresia, dar când văd că nici măcar nu zâmbeşte, vorbesc mai departe.

— M-am gândit sa fac o încercare. N-am auzit decât lucruri bune, aşa că, atunci când mă pregăteam, chiar aveam emoţii. Am presupus că o să întâlnesc un om interesant, un om cu o gândire asemănătoare, cu care să mă potrivesc. Poţi să-ţi imaginezi dezamăgirea mea când arii aflat că tu eşti BărbatulPoartaPantalonii.

El îşi ridică paharul cu nonşalanţă şi, privindu-mă lung în ochi, ia o gură de apa. Bărbaţii din familia Cane au ceva enigmatic, dar şi enervant. Au un autocontrol extraordinar, mai ales când îşi atenuează primele reacţii. în general, fac mişcări subtile şi sunt foarte reţinuţi. Am văzut asta la Huxley, iar acum şi la JP.

— Dezamăgită, într-adevăr! spune el. îmi pare rău că ţi-am stricat seara!

— îh, nu face chestia asta!

— Ce să nu fac? mă întreabă, la fel de stoic.

— Nu folosi cartea orgoliului rănit. Ştim amândoi că nimic din toată povestea asta nu te răneşte. Te încântă

faptul că am fost puşi împreună doar pentru că mi-a stricat seara şi speranţele pentru o posibilă pereche.

— Nu mă încântă treaba asta, îmi răspunde. Da, găsesc că e puţin comic, dar chiar îmi pare rău pentru tine.

— N-am nevoie să-ţi pară rău pentru mine. Păstreaza-ţi mila pentru altcineva!

— Nu mi-e milă de tine. E o diferenţă. Dacă îmi era, asta ar însemna că am o părere proastă despre tine, şi nu e cazul. Doar îmi pare rău că, după părerea ta, prezenţa mea ţi-a stricat seara.

— De ce trebuie s-o spui aşa? De parcă eşti o victimă.

— Crede-mă, scumpo, nu sunt niciodată o victimă.

Se foieşte pe scaun şi-mi dau seama că JP cel relaxat şi pus pe glume a dispărut – mai ales de când Helix ne-a explicat despre istoricul nostru iar în locul lui a apărut un bărbat prudent, unul pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Eu doar mă aşteptam la altceva, îi spun şi-mi împreunez mâinile în poală. Abia aşteptam să cunosc o persoană nouă!

JP mă studiază din nou cu atenţie, cu ochii aţintiţi asupra mea, mâncându-mă de vie în timp ce privirea îi coboară de la ochii la buzele mele, apoi la piept...

În cele din urmă, spune:

— Sunt aici din cauza unui pariu.

Ridic ochii la el.

— Poftim?

Ridică mâna ca să-mi domolească nervii.

— înainte să crezi că am venit aici intenţionat ca să-ţi stric seara, nu e cazul. Faptul ca suntem aia şi luam masa împreună este pură coincidenţă. Dar motivul pentru care m-am înscris în program este că am pierdut un pariu cu

Breaker.

— Ce fel de pariu?

— Jucam baschet unu la unu. Ne-am lăsat conduşi de orgolii şi am decis că cel care pierde trebuie să facă ce alege celălalt. Eram la egalitate. Eu eram pregătit sa-l forţez să se ducă la un curs de gătit pe care ştiam că o să-l deteste, iar

cl se pare că asta pusese la calc pentru mine. Am pierdut, el mi-a spus ce am de făcut şi iată-mă aici! •

— Aşadar, eşti aici pentru ca ai pierdut un pariu?

-Da!

— Şi dacă partenera ta nu eram eu? Cc-ai fi făcut atunci?

— Aş fi încercat să mă bucur de seara asta. Nu ştiu exact de unde ai căpătat dispreţul ăsta faţă de mine, dar sunt un tip de treabă. Desigur, mi-a trecut prin cap sa nu vin la întâlnire, dar ştiam că nu pot să fac asta. Aşa că planul meu era sa încerc să fac puţină conversaţie, să mă bucur de cină, apoi să închei seara pe val. Aveam de gând sa-mi petrec restul serii în piscină, gol pe o saltea gonflabilă, şi să mă uit la stele.

Mintea mea trădătoare şi-l închipuie pe JP pe saltea, plutind în piscină, cu tatuajele acelea nebuneşti la vedere.

E, hm… o imagine plăcută!

— Dar acum sunt aici, cu tine, îndur cu greu conversaţia asta şi mă rog ca angajaţii să aducă mâncarea odată ca să mă întorc acasă. Tu ce ai de gând să faci după asta? mă întreabă, zâmbind.

Să o întreb pe Lottie de unde a cumpărat Huxley „jucăria” aceea nouă ca să scap de tensiunea care mi s-a adunat în umeri în seara asta.

— Probabil o să împăturesc şi o să calc rufele în timp ce . mă uit la o comedie romantică pe Netflix.

— Lasă-mă să ghicesc – un film despre doi oameni care se întâlnesc, se îndrăgostesc nebuneşte, apoi tipul face o prostie, fata se supăra, se despart, dar el face un gest romantic ca să o recâştige, după care trăiesc fericiţi

până la adânci bătrâneţi.

Cu bărbia ridicată, îi răspund:

— Da, dacă trebuie neapărat să ştii, cam asta ar fi ideea.

JP pufneşte pe nas.

— Chiar crezi că asa e viata?

— Aş vrea să cred că poveştile astea au ceva adevăr în ele. La drept vorbind, îmi dau speranţa unei vieţi pe care aş putea s-o ani şi cu.

— E doar ficţiune trasă de păr. Viaţa nu se învârte în jurul unei vedete de cinema care se îndrăgosteşte de constructorul singuratic şi renunţă la tot ca să trăiască într-un oraş oarecare.

— Ştii, JP, doar pentru că viaţa ta nu e aşa, asta nu înseamnă că nu e valabil pentru alţii. Uită-te la Lottic şi la lluxley, de exemplu! Povestea lor de dragoste e ca o comedie romantică, cu toate răsturnările de situaţie pe care le oferă o poveste de dragoste pasională.

— S-au întâlnit pe trotuar şi s-au înţeles să se ajute reciproc. Asta nu prea îmi sună a romantism.

— E un clişeu clasic.

»

— Un re? mă întreabă cu o expresie nedumerită.

— îh!

îmi dau ochii peste cap, pregătită să-l învăţ despre plăcerile simple ale comunităţii amatorilor de romantism.

— Este o intrigă sau o temă care te ajută să spui povestea. De pildă, dacă ar fi să pun o etichetă pe relaţia dintre Huxley şi Lottic, aş putea s-o numesc cu uşurinţă „de la duşmani la iubiţi”, pentru că se detestau reciproc, cu o picătură de „logodnică falsă” şi o fărâmă de „miliardar”. Toate sunt extrem de populare.

— Să fii miliardar e un clişeu?

Ridică din ambele sprâncene cu o expresie suspicioasă.

— Unul foarte popular.

— Deci, ajută-mă să înţeleg – crezi că viaţa ta o să fie un fel de comedie romantică plină de astfel de *dişcc'r*

— Nu, dar speram la o companie mai plăcută decât cea actuală! mă răstesc la el şi iau încă o gură de apă.

— Şi ce are compania actuală? Doar avem o

conversaţie sănătoasă.

— Asta consideri tu o conversaţie sănătoasă? Eu sunt gata să-ţi arunc apa în nas ori să te iau la şuturi pe aici. Ţi se pare că e o conversaţie sănătoasă?

El strânge din buze, pe urmă se lasă pe spătarul scaunului şi spune:

— Aii se pare că trebuie să te duci la cursuri de gestionare a furiei.

Ma întreb daca pot să înscenez moartea luiJPşi sa scap basma curată.

— E cel mai tâmpit film din istorie!

— Pardon? îl întreb şi simt că-mi ies ochii din orbite.

Ce tupeu are!

— Vrei să-mi spui că, dintre toate filmele din lume, preferatul tău, cel pe care l-ai revedea întruna, este *Nopţi albe în Seattle?* mă întreabă.

— Da! Iar *Când Harry a întâlnit-o pc Sally* e pe locul al doilea.

— Deci eşti fană iMeg Ryan?

— Cum poţi să nu fii fânul şarmului ei încântător?

— Păi, e în regulă, dar n-am să caut un film doar pentru că joacă în el.

— Ei bine, ar trebui. Poate ai învăţa câte ceva din filmele ei şi ai fi o companie mai plăcută.

Işi mângâie obrazul şi spune:

— Nu s-a plâns nimeni până acum că n-aş fi o companie plăcută.

îmi dau ochii peste cap şi, pentru că mâncarea tot n-a ajuns, îl întreb:

— De ce consideri că *Nopţi albe în Seattle* e un film sub demnitatea ta?

— Nu c plauzibil.

— Cum aşa? îl întreb şocată.

— Păi, faptul că un copil nu doar a cumpărat singur un bilet de avion, dar a şi zburat în capătul opus al ţării fără să fie supravegheat de un părinte, a ajuns singur la Empire State Building şi a urcat în vârf fără să-l ia nimeni la întrebări? Da, aşa ceva nu s-ar întâmpla în realitate! În plus, e clar că Aleg Ryan e o harţuitoare în filmul acela.

— Nu e hărtuitoare. E doar curioasă.

— Fii curioasă ce face vecinul tău, nu un tată cu abilităţi îndoielnice din celălalt capăt al ţării!

— Povestea lui a înduioşat-o.

— E un tată oropsit care încearcă să-şi găsească o femeie printr-o emisiune Ia radio. Bună treabă, lom Hanks! spune el şi aplaudă. Ai reuşit să cucereşti femeile singure şi disperate de la distantă.

— O, Doamne, eşti... eşti josnic!

— Josnic? mă întreabă şi lasă mâna pe masă. De ce sunt eu ăla josnic? Nu alerg eu după fuste prin toată ţara, folosin- du-mă de fiul meu ca momeală.

— Hm, Sam Baldwin habar nu avea că asta se întâmpla. Dacă îţi aminteşti, dispariţia fiului său l-a dat complet peste cap.

— OK, bine, a scos mâna de sub fusta femeii destul cât să-şi dea seama că fiul lui a dispărut. Ce părinte minunat! Dar, dacă dăm asta deoparte, tu chiar crezi ca s-ar fi îndrăgostit unul de altul? S-au văzut o singură dată şi deodată sunt în vârful clădirii Empire State, şi se şi îndrăgostesc? Relaţia lor nu are credibilitate. Dacă filmul acela ar fi avut un epilog, i-ar fi arătat a doua zi dimineaţă, când îşi dădeau seama stânjeniţi că trăiesc la distanţă de cinci mii de kilometri unul de altul, că el trăieşte pe o barcă şi că nu au absolut nimic în comun în afară de spontaneitatea aceea idioată.

Mă uit lung la el, iar corpul îmi vibrează de nervi. Simt flăcări pe ceafa, am palmele umede şi trebuie să mă abţin să le şterg de rochie, iar maxilarul c atât de încleştat, încât mă dor obrajii.

— Ai terminat de desfiinţat filmul meu preferat?

— Cred că da! •

îmi zâmbeşte.

— Bine! Acum, *Rotten Tomatoes,* spune-mi care e filmul tău preferat. .

— De ce, ca să te prefaci că nu-ţi place şi să încerci să-l critici aşa cum am făcut eu cu filmul tău preferat? Nu, mersi!

— De unde ştii că o să am o atitudine negativă? S-ar putea să-mi placa filmul tău preferat.

— De unde ştiu ca o să ai o atitudine negativă? Pentru că în ultimele cinci minute te-am urmărit cum îmi pui asasinatul la cale. Presupun că, după ce terminăm cina, o să mă împingi pe scări la ieşire ca să mă bagi în comă.

Greşit! Mă gândeam la vreo douăzeci de minute de înjunghieri cu furculiţa... fără nicio conotaţie sexuală!

— Ştii, dacă tot e să fiu prinsă, ar fi mai satisfăcător să-ţi înfig cuţitul în piept.

— lisuse! şopteşte îngrozit.

Mă simt ruşinată. Poate cuţitul a fost o exagerare.

— Ai dreptate, a fost inoportun. Cred că plimbarea pe scări se potriveşte mai mult cu stilul meu.

JP chicoteşte.

— Mă bucur că nu trebuie sa-ţi iau cuţitul când nu eşti atentă. .

— Nu mai fi teatral! Nu-mi stă bine în portocaliu. Nu-i genul meu să comit o crimă.

—.Deci portocaliul nu e noul negru pentru tine?

-Nu.

îmi încrucişez picioarele şi întreb:

— Deci, care e filmul tău preferat? îmi datorezi măcar atât. '

— Nu-ţi datorez nimic.

— JP, a fost o scara plictisitoare şi abia aştept să se termine, dar tu ai facut-o şi mai insuportabilă. Te rog, fa-mi plăcerea şi spune-mi care e preferinţa ta lipsită de sens. Altfel, o sa încep să ghicesc.

— Sună mai interesant aşa. Poţi să ghiceşti.

Cu un oftat adânc, mă calmez şi întreb:

— E un fdm pornografic? '

— Zău aşa, sunt mai stilat de atât!

— Discutabil, dar deocamdată renunţ la varianta asta. Hm! ’ ‘

Bat cu degetul în bărbie cu un gest exagerat.

— Dat fiind dispreţul tău faţă de comediile romantice, înclin către filmele de acţiune cu sânge pe pereţi. Şi cum încerci să joci cartea celui mare şi tare, am să spun că filmul tău preferat e *Bravebeart. -*

— Nu! zice el şi clatină din cap.

— *Nayuf?*

— Nici pe departe.

— îh, e *Rocky?*

— Ar fi dc tot râsul.

îmi încrucişez braţele şi-l studiez cu atenţie.

— Hm, *Salvaţi soldatul Ryan, Culoarul înorţii. Philadelphia.*

— Acum cnumeri filme cu Tom Hanks?

— Doar verificam, să văd dacă ţi-au stârnit interesul. Văd că nu e cazul. Aşa că acum o să aleg o cale mai puţin prolifică şi am să zic *Fraţii vitregi, Virgin la 40 de ani, Billy Madison.* '

— Toate sunt amuzante, dar nu.

— îh, nu ştiu’ Dă-mi un indiciu. Cine joacă în film?

— Julie Andrews.

— Julie... Ce? Julie Andrews din *Mary Poppins?*

Dă aprobator din cap.

— Faci mişto de mine!

— Nu! Ce are Julie Andrews?

— Nimic, doar că... Nu ştiu, mă gândeam că o să spui Liam Neeson, Sam Elliott sau Jeff Bridges. Ştii tu, actorii ăia duri, puşi pe răzbunare. Nu Julie Andrews, cu tunsoarea ei scurtă şi blondă.

— Cât de puţin mă cunoşti!

— Nu glumeşti, Julie Andrews joacă în filmul tău preferat?

— Da, răspunde zâmbind.

— Ce e?

— Nu e evident?

— Câtuşi de puţin. Mai degrabă, c şi mai derutant. Mă declar pierdută. Singurele filme cu Julie Andrews care îmi vin în minte sunt *Mary Poppins* şi *Prinţesa îndărătnică şi* cred c-am să cad de pe scaun dacă vreunul din ele e răspunsul tău.

— Nu, niciunul din aceste clasice.

— Le-ai văzut pe amândouă? îl întreb, încă uimită.

E o latură a lui JP la care nu m-aş fi aşteptat. E unul din trei fraţi.

— Sigur că da. *Mary Poppins* c un film cinstit şi, da, am ieşit cândva cu o fată care era obsedată de Anne Hathaway şi m-a obligat să-i văd toate filmele. *Diavolul se îmbracă de la Prada* a fost un adevărat coşmar, apropo. Ce fel de final de rahat mai e şi ăla?

— Credeam că nu-ţi plac comediile romantice.

— Nu-mi plac, iar filmul acela e unul dintre motivele principale.

— OK, deci dacă nu e unul din acelea... care c? întreb, râzând. Doar nu o fi *Sunetul muzicii...*

— De ce presupui asta? mă întreabă cu o expresie foarte serioasă.

Nu!

Nu poate fi acesta!

Sunetul muzicii E imposibil, la naiba!

— Ih, pentru că e un musical şi, iartă-mă dacă greşesc, dar nu-mi pari genul amator de step şi dc musicaluri.

— Ştii, n-ar trebui să judeci oamenii după puţinul pe care îl ştii despre ei.

Işi aranjează butonii de pe manşetă şi continuă:

— Dacă vrei să ştii, *Sunetul muzicii* e filmul meu preferat. Are tot ce-ţi trebuie: o dădacă sexy, fostă călugăriţă, care poate să cânte, un erou morocănos care luptă cu naziştii, muzică frumos compusă, trădare şi suspans.

Sunt şocată!

Nu-mi vine să cred.

Desigur, e un film bunicel, dar un film preferat?

— Oare de ce nu te cred?

JP ridică din umeri.

— E treaba ta dacă alegi să mă crezi sau nu.

— Dacă aş avea telefonul, i-aş scrie lui Huxley chiar acum să mă asigur că e adevărat.

— Când primeşti telefonul înapoi, dă-i bătaie! Huxley ştie că-mi place s-o văd pe Maria făcând piruete pe vârful muntelui. Intr-un an, de Halloween, m-am costumat ca ea, în alt an am fost baronul Von Trapp. Şi pe urmă iar am fost Maria, pentru că era un costum prea bun să-l port doar o dată.

— Tot... nu-mi vine să cred.

— N-ai decât. Dar îţi spun că am caseta, CD-ul, caseta

VHS, DVR-ul şi un Blu Ray, precum şi o copie digitală a filmului. Fără a mai pune la socoteală că am o fotografic foarte preţioasă semnată dejulie Andrews. Le păstrez pe toate într-un seif din casă, într-un loc neştiut de nimeni.

— OK, acum ştiu că minţi.

El doar ridică din umeri, un răspuns cât se poate de enervant. E ca şi cum nu-i pasă destul cât să răspundă omeneşte, oferind doar o ridicare din umeri atotştiutoare.

Şi nu, nu-l cred nici măcar o secundă. E imposibil, după toate criticile pe care le-a avut despre *Nopţi albe în Seattle,* să stea relaxat şi să-mi spună că *Sunetul muzicii* – o adevărată poveste de dragoste – e filmul lui preferat. Nu, încearcă să ma provoace şi n-am de gând să cad în capcană.

. Bună încercare! •

— Do e-o doamnă mai voinică...

— Nu vrei să încetezi? îl întreb în timp ce mâncarea soseşte în sfârşit. Doamne, mănâncă şi taci din gură ca să putem pleca naibii de aici! •

— Ce companie plăcută eşti la cină!

— De când ai adus vorba de *Sunetul muzicii* nu faci decât să cânţi, să fredonezi şi să baţi ritmul pe cântecele din film, şi sunt gata să-mi ies din minţi. O să-mi rămână în cap pe veci „Cum rezolvi o problemă ca Maria”.

— Ar putea fi mai rău.

— Cum ar putea fi mai rău? îl întreb. -

— Ar putea fi un cântec dc-a dreptul neadecvat. Ceva de genul...

Se apleacă în faţă şi spune pe o voce seducătoare:

— „My neck, my back, lick...”[I]

I „ Pe gât, pc spate, linge../’ Versurile fac parte din melodia *„My Neck, My Back (Lick It)ⁿ,* lansată de rapperiţa americană Khia în anul 2002 (n. red.).

— OK, am înţeles ideea! îi spun, cu mâna ridicată.

— Ştii piesa?

— Toată lumea o ştie, îi răspund şi iau o înghiţitură de ruladă.

E cea mai delicioasă ruladă de came pe care am mâncat-o vreodată. E atât de bună, încât aş fi în stare să mai vin la o întâlnire cuJP doar ca să o mănânc... Da, e atât de bună, încât aş mai îndura o seară ca asta!

— Ai avut vreodată parte de o aventură ca aceea din piesă?

Mi se aprind obrajii instantaneu şi mă uit lung la dâra de usturoi din piureul de cartofi.

— Nu văd de ce te priveşte aşa ceva.

— Nu mă priveşte, dar trebuie să facem ceva ca să treacă timpul, aşa că o să presupun că ***nu*** din felul nemulţumit în care ai răspuns.

— De parcă tu ai făcut aşa ceva!

Ridică din nou din sprânceana aceea. Nu e nevoie să spună nimic, pentru că expresia lui vorbeşte de la sine. El a lins de la, ei bine, ştiţi voi...

— Le-am făcut cam pe toate, Kelsey, şi am livrat... de fiecare dată.

— Aham, sunt sigura! îi spun sarcastic.

Mă ignoră şi vorbeşte mai departe:

— întotdeauna mă asigur că iubita mea are orgasm, chiar dacă eu nu am.

— Grozav! îi răspund cu un zâmbet reţinut.

— M-am şi prefăcut de vreo două ori, doar ca să scap naibii de acolo, ştii?

Mă opresc cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură şi mă uit la rânjetul lui pe deasupra paharelor cu apă.

— E imposibil să te prefaci. Nu poţi să simulezi sperma.

— Fetele nu se uită la prezervativ, dar poate tu faci asta.

— îh, nu, greţos! Te rog, schimbă subiectul, nu mi se pare o conversaţie apetisantă.

— Sexul este întotdeauna un subiect apetisant.

— Da, păi, nu şi teatrul pe care îl joci, spunând că tc pre

faci sau ce conţine prezervativul sau nu.

— Nu joc teatru... chiar mă prefac.

— OKJP!

Ii fac semn cu degetele mari ridicate.

— Felicitări pentru realizările tale!

Coltul buzelor i sc ridică uşor înainte să duca furculiţa la

» » >

gură. Exact, mănâncă odată ca să plecăm de aici! Sincera să fiu, conversaţia cu acest bărbat nu a fost decât un şir de eşecuri. Am nutrit o speranţă când am vorbit despre filme, dar s-a spulberat repede după ce a desfiinţat *Nopţi albe în Seattle.* Şi n-aş recunoaşte asta niciodată în faţa lui, dar acum mă în- • treb... cum a reuşit băiatul acela să străbată ţara cu avionul?

— Futu-i! şopteşte JP şi se prinde de marginea mesei.

Furculiţa a rămas pe farfurie, iar el ţine capul în jos de parcă îl doare ceva.

Şi, fiind aşa cum sunt, îl întreb:

— Te simţi bine?

Ridică încet capul şi văd cum îşi muşcă buza de jos.

— Mm! exclamă.

— Ţi-ai muşcat buza? Şi eu păţesc asta uneori. E posibil sa faci o aftă, aşa că fii pregătit!

JP îşi dă capul pe spate şi se sprijină de scaun, ţinându-se cu mâinile de masă în timp ce depărtează picioarele.

— Futu-i... da!

Stai puţin! Ce se întâmplă?

Se foieşte pe scaun, strânge pumnul şi-şi umezeşte buzele.

— Da, iubito, chiar acolo... mmm, cc bine e!

îmi cade fata. .

*

li freamătă nările.

îmi încrucişez braţele pe piept.

Ar putea fi şi mai imatur de atât?

— Chiar faci chestia asta? Chiar imiţi scena din *Când Harry a întâlnii-o pe Sally?* îl întreb.

— Futu-i! Gura ta! Da, bag-o adânc!

O, Doamne sfinte!

Mă înroşesc la faţă şi mă aplec în faţă, bătând cu palma în masa.

— Hei, iuhuu, poţi sa te opreşti! Am înţeles ideea!

Dar nu se opreşte. Nici măcar un pic.

Nu, continuă să geamă, să suspine, să-şi muşte buza... şi sa-şi mişte şoldurile.

— Da, iubito, sexul tău e al naibii de bun! Ah, da, futu-i, trebuie să-i dau mai tare!

— Nu, nu, e OK, nu e necesar să dai nimic! îi spun, dar mintea mea începe să vizualizeze şi simt că transpir pe gât.

NU ai să te exciţi de la aşa ceva, NU!

— Fir-ar!

Izbeşte cu pumnul în masă şi privesc cu groază – şi suspans tainic – cum se apropie de masă cu ochii închişi şi capul plecat.

— Iţi dai drumul, o simt, dar nu încă, nu înainte să-ţi dau voie! geme el. ,

îmi umezesc buzele.

încrucişez picioarele. ' .

întorc capul, dar rămân cu ochii la el. .

întinde mâna şi înhaţă şervetul de pânză. îl mototoleşte în pumn.

— Nu încă, iubito, nu-ţi da drumul încă, nu înainte să-ţi dau voie!

îşi lasă capul pe spate o secundă.

__Ah, futu-i, ce fată bună! Rezistă!

îmi şterg ceafa cu şervetul când nu e atent. Oare au oprit aerul condiţionat? Ce-i cu oala asta sub presiune?

— Doamne, sexul tău e grozav, grozav! Da, trage-mi-o exact aşa! Dă-i înainte, iubito!

Loveşte din nou cu pumnul în masă şi geme atât de tare, încât cred că cineva mi-a turnat lavă pe spate.

îmi muşc obrazul, încercând să-mi distrag atenţia, dar e inutil. Simt un zvâcnet surd între picioare, palmele mi se umezesc şi nu pot să-mi iau ochii de la el când pune mâna pe cuţit, îl înfige în masă şi geme atât de tare, încât ŞTIU că oamenii de la parter se întreabă ce naiba se întâmplă aici.

— Futu-i! strigă el. Hai, iubito, dă-ţi drumul pe penisul meu lacom! .

Şi pe urmă... strânge din dinţi, venele de la gât i se umflă, şi scoate cel mai gutural sunet din lume printre buze.

’ O!

Doamne!

Simt furnicături pe limbă. Obrajii mi-au luat foc. Fruntea îmi luceşte de transpiraţie. Chiar şi-a dat drumul? Pentru că... Adică, a fost atât de convingător, de sexy, de...

— Hm, e totul în regulă aici? întreabă Helix din dreptul scărilor şi mă sperie atât de tare, încât cad de pe scaun şi aterizez pe podea cu un zgomot puternic.

lisiise Hristoase, Kelsey, ridică-te! >

Mă ridic în picioare, copleşită de ruşine, îmi netezesc rochia şi îndrept spatele.

— Da! îi strig. Totul e... da. Suntem bine. Nu se întâmplă nimic aici. Doar stăm şi noi de vorbă. Nu e cazul să vă faceţi griji. Da! Nu se întâmplă nimic ciudat.

Mă uit la JP, care rânjeşte, cu furculiţa în mână şi o bucată imensă de came înfiptă în ea. O înclină spre Helix şi spune:

— Complimentele mele bucătarului!

Pe urma, ia o înghiţitură.

Intre timp, corpul meu excitat şi pregătit e aici, trimiţând un SOS către univers şi spunând: „Doresc şi cu ce a comandat EL.”

r~~n

— Chiar nu mai vorbeşti cu mine tot restul serii?

— îţi dai seama cât de stânjenitor a fost? îl întreb în şoaptă.

— Da, foarte stânjenitor pentru tine. Helix te-a văzut excitată, cu sfârcurile întărite, gata să treci la treabă. Nu sunt sigur că era pregătit pentru aşa ceva.

— NU eram excitată! protestez, deşi cred că ştim cu toţii că e o minciună. Te comporţi ca un copil.

— Sau doar încerc să te fac să te relaxezi puţin? Doamne, femeie, ia o pastilă şi calmează-te!

— Nu-mi spune mie să mă relaxez! O să mă relaxez când vreau să mă relaxez.

Dă din cap şi strânge din buze într-un fel care arată exact ce gândeşte – „e nebună”.

— Ei bine, ştii ce, sunt nebună doar pentru că tu mă înnebuneşti!

El se încruntă.

— Poftim?

Stai... ce?

— N-am spus că eşti nebună.

— Atunci ce-ai spus?

— Nimic.

Işi ridică paharul.

— Dar acum chiar cred că eşti nebună.

Pun braţele pe masă cu un geamăt şi le încrucişez.

— Ih, seara asta nu se mai termină!

— în loc să te plângi, ai putea să-mi pui altă întrebare, ştii?

— Nu mi se pare tentant.

— Bine, atunci te întreb eu.

îşi drege glasul într-un stil iritant.

— Spune-mi, Kelsey, ce cauţi la un bărbat?

— Să nu fie ca tine.

— Obrajii tăi roşii de acum câteva clipe spun altceva.

Jur că o să scot flăcări pc nas.

El adaugă rânjind:

— Ştii, putem să stăm aici în tăcere, ceea ce ştiu că te face să te simţi stânjenită, să-ţi dai drumul la gură şi să divulgi informaţii pe care probabil nu vrei sa le ştiu. Sau poţi să-ţi controlezi pălăvrăgeala, răspunzând la o întrebare simplă.

De ce are dreptate?

Să o adăugăm pe lista lucrurilor care mă deranjează la acest bărbat!

— În treabă-mă altceva!

— OK, ce ţi se pare atrăgător la un bărbat?

îmi dau alene ochii peste cap.

— Lasă-mă să ghicesc – dacă nu răspund, o să găseşti altă întrebare ciudat de asemănătoare?

El rânjeşte.

— Da, şi o să continui la fel.

Mă şterg la gură cu şervetul, apoi îl las în poală.

— Bine, vrei să ştii ce-mi doresc de la un bărbat? Ei bine, în primul rând, să nu mă enerveze, în al doilea rând, să nu mă mintă intenţionat...

întinde mâna pc masă şi mă întrerupe:

— Kelsey, din tonul vocii tale, parcă ai sugera că eu tc enervez şi că te mint intenţionat.

— Cum de ţi-ai dat seama? Uau, JP, eşti un geniu!

— lisuse! bombăne el. Eşti aprigă în scara asta! Mereu ai fost destul de calmă, dar în scara eşti cu totul altfel!

Pun şervetul pe masă şi mă las pe spate cu braţele încrucişate.

— Da, pentru că aveam impresia că seara asta va fi altfel. Credeam... Credeam, continui cu o voce melancolică, că o sa întâlnesc un om cu care chiar pot ieşi la întâlniri. Credeam ca va fi începutul unei relaţii noi, palpitante. Abia aşteptam să ies la o întâlnire, dar nu asta s-a întâmplat. A fost ceva dezamăgitor, un ghem imens de nervi. Aşadar, iar- tă-mă dacă nu sunt compania plăcută la care te aşteptai *tu.*

— Chiar nu eşti. Aş putea să cer banii înapoi. O mahalagioaică exagerat de critică nu e ideea mea de primă întâlnire romantică sau de pereche potrivită, de altfel.

— *Mahalagioaică?* întreb.

— Da! Te-am făcut deja „scorpie”, m-am gândit că „mahalagioaică” ar fi o a doua opinie potrivită.

— Da... păi, tu eşti un... eşti un...

— Un ce? mă întreabă şi rânjeşte tot mai larg.

Gândeşte-te, Kelsey, gândeşte-te la una bună!

— Eşti un prostovan îngust la minte!

El îşi dă capul pe spate, iar râsul îi scapă printre buze.

— Asta e cea mai bună insultă pe care ai găsit-o? „Un prostovan îngust la minte?” Rahat!

Se şterge la ochi în timp ce eu mă enervez din ce în ce mai tare.

— Cred că am să-mi fac un tricou cu chestia asta. „Eşti un prostovan îngust la minte.” Doamne, ce bună e!

Mă uit lung la el în timp ce râde, apoi chicoteşte, apoi râde din nou şi, când se linişteşte într-un târziu, îl întreb:

— Ai terminat?

— Cred că da.

Se mai şterge o dată la ochi.

— O, Doamne, inai ai şi alte insulte din astea meşteşugite puse deoparte?

— Nu ştiu. Mai ai şi alte porecle pentru mine în afară de mahalagioaică?

— Sigur că da... Gorgonă crispată’

Ce naiba e o „gorgonă”? Nu contează, e un nume oribil, nu sună firesc.

Şi să mor dacă am să-l las să scape după ce m-a poreclit... *aşa.*

Mijesc ochii.

— Ignorant dement!

— Fetişcană mofturoasă!

Strâng din dinţi.

— Imbecil cinic!

El rânjeşte.

— Stricată pretenţioasă!

Sunetul paşilor lui Helix pe scări îmi distrage atenţia înainte să spun „Cap de măciucă”.

Acum zâmbeşte larg.

— Concubină afectată!

— Stricată şi concubină sugerează că desfac picioarele cu uşurinţă şi pot să-ţi garantez că eu nu desfac nimic cu uşurinţă.

— Hm... e totul în regulă? întreabă Helix când se apro-

pie de masă.

— Poate că ar trebui să te desfaci puţin, ca sa-ti scoată cineva prăjina din dosul ăla încordat.

JP îşi încrucişează braţele şi arată ca un dobitoc relaxat.

— Vreţi să vă aduc nota? întreabă Helix.

— Vrei să spui că am o prăjină în fund doar pentru că nu cad la picioarele tale, ameţită de bazaconiile pe care le spui şi dc zbieretele tale?

— Zbierete? întreabă JP jignit. Ia mai încearcă! Eu cânt, nu zbier.

— Da, eu mă duc să aduc nota. Presupun că nu luati desert în seara asta.

Ilelix o ia din loc în timp ce eu şi JP ne înfruntăm din priviri. •

— Am auzit pisici în călduri scoţând sunete mai frumoase decât ce am îndurat eu în seara asta.

— Spui numai prostii!

Işi aruncă şervetul pe masă.

— Am văzut cum dădeai din cap pe ritm.

— O, ce drăguţ că ţi s-a părut că asta făceam, când de fapt aveam spasme din cauza felului oribil în care cântai! Cu siguranţă, ştii cum să faci muşchii cuiva sa zvâcnească în semn de protest.

— Ar trebui să fie nostim? Pentru că nu e.

îmi duc mâna la piept.

— Ti-am rănit sentimentele dc bărbat?

I lelix se apropie din noi şi pune nota de plată pe masă. Amândoi ne întindem spre ea în acelaşi timp.

— Dă-i drumul! spune JP.

— Nu te las sub nicio formă să plăteşti pentru masa asta! ripostez.

Aii-a stricatscara şi n-am să-mi mai scot niciodată

din minte I
„Do c-o doamnă”, dar să fiu a naibii dacă îl las să plătească!

Oooo, nu!

— Te las să plăteşti doar peste cadavrul meu care zbiară!

— Aici sunt telefoanele, spune Ilelix, părând agitat.

Aşa ar şi trebuie să fie. S-au tras focuri de armă, am ridicat amândoi tonul şi suntem prinşi într-o încleştare a privirilor. La o singură mişcare greşit, butoiul ăsta cu pulbere o să explodeze.

— Le pun aici.

Pune încet telefoanele pe masă, având grija să nu deranjeze ceva, după care se dă în spate cu grijă.

E un bărbat foarte, foarte deştept.

— Bine!

Dau drumul notei de plată, dar bag mâna în poşetă şi scot câteva bancnote de douăzeci. Le las pe masă.

— Poftim, mi-am achitat partea!

— Ia naibii banii de pe masă chiar în clipa asta! Nu plăteşti nimic.

»

— De ce nu? îmi permit. Fratele tău mă plăteşte destul de bine.

— Nu e vorba de bani.

— Atunci ce e? îi răspund. O chestiune de mândrie?

— Da, eu plătesc întotdeauna masa când ies cu cineva la întâlnire.

— Ei bine, pe mine nu m-ai scos la întâlnire, pentru că asta a fost doar o coincidenţă nefericită. A fost un rendez-vous detestabil, plictisitor şi jalnic. Crede-mă, dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, lucrurile nu s-ar fi desfăşurat aşa!

— Dacă ar fi fost o întâlnire adevărată, te aplecam peste masă şi te băteam la fund pentru cum ai vorbit cu mine.

Fac ochii mari?

— Pardon?

— M-ai auzit bine.

Ia bancnotele mele de pe masă şi le îndeasă în buzunar, după care scoate două bancnote de o sută şi le lasă pe masă. E imposibil să fi costat atât de mult cina! Nici pe departe.

Mereu încearcă să se dea mare. Ih, ce măgar înfumurat!

Să-l aplaudăm cu toţii pe JP: are bani, bravo lui! În mod clar, vrea să se dea în stambă cu ei.

Dar să revenim la ce a spus.

— E un comportament scandalos. Nimeni nu mai bate femeile la fund în ziua de azi.

Se ridică de la masa şi îşi încheie nasturii dc la sacou.

— E clar că n-ai fost cu bărbaţii care trebuie.

Se apropie de mine şi îmi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic de pe scaun, li dau peste mână şi mă ridic singură.

— Am fost cu nişte adevăraţi domni, dacă vrei să ştii.

— Şi tocmai asta e problema, răspunde el, aplecându-se spre mine. Un adevărat domn nu te face să ai orgasm ca mine.

E atât de aproape, încât simt căldura emanată de corpul lui. Mă încălzeşte şi clocoteşte la baza stomacului, iar valul de căldura îmi pulsează în corp doar o clipă, amintin- du-mi de atracţia iniţială pe care am simţit-o în prima zi când l-am cunoscut. Dar dispare aproape la fel de repede pe cât a apărut.

— Nu te flata singur, JP! •

Dau să trec pe lângă el, dar, la fel ca în sala de şedinţe, ma opreşte cu o mână pe şold. Se apropie de urechea mea.

— Nu ma flatez singur dacă e adevărat. Dacă ai fi în patul meu, ai uita cum te cheamă, sexul tău ar plânge după penisul meu şi ai răguşi strigându-wz numele iar şi iar.

Nu-mi place să recunosc, dar o văd!

O simt!

Cum ar fi să mă aflu în patul lui, cu el deasupra mea.

E provocator. .

Dominator.

Nu se lasă până când corpul meu nu mai are nimic de dat. Chiar şi în şoaptă, vocea lui e impunătoare şi simt cum ar fi. .

Dar asta nu înseamnă că mi-o doresc.

Există o diferenţă între dragoste şi sex fantastic. Sexul fantastic durează o noapte, în timp ce dragostea ţine o viaţă.

Dar se îndepărtează înainte să-i pot răspunde. Coborâm treptele împreună, însă picioarele mele sc clatină mai mult decât mă aşteptam.

Trecem pe lângă ospătăriţa care ne întreabă cum a fost cina, JP îmi deschide uşa şi, când ieşim amândoi pc trotuar, sc apropie de mine şi-mi pune din nou mâna pe şold.

— În scara asta n-am făcut decât să irosim un timp preţios. Sper să nu sc mai repete.

— Şi cu la fel, îi răspund, ţinând capul sus. Ai fost un ticălos neplăcut şi plin dc sine. Aş prefera să-mi bag capul în toaleta unei benzinării decât să mai ies vreodată cu tine.

— Plăcerea nu a fost dc partea mea, scumpo! Sper să te ia mahmureala mai târziu.

Cu un icnet, îl privesc în ochi în timp cc zâmbeşte.

— Da, păi... sper să-d agăţi penisul în fermoar!

încerc să mă îndepărtez, dar mă prinde dc mână, o duce la buze şi, spre groaza mea, îmi sărută interiorul încheieturii. Buzele lui zăbovesc doar o clipă, dar e destul să-mi dau seama că stomacul meu tresaltă, ceea ce-mi dă o senzaţie de descurajare.

Arzz, *corpule^* zzzz *ne place dc el!*

Să nu îndrăzneşti să tc laşi sedus de farmecul lui obraznic!

— Numai dc mi s-ar agăţa între picioarele tale!

îmi dă drumul la mână.

— Să nu tc împiedici pc drum spre casă!

Şi apoi, cu o mână în buzunar, pleacă în direcţia opusă

cu paşi ţanţoşi.

Doamne, cc enervant e!

Oftând adânc, bag mâna în geantă după telefon ca să chem un Uber, dar dau peste nişte hârtii. Nedumerită, deschid poşeta şi găsesc cele trei bancnote dc douăzeci dc dolari pe care le lăsasem pc masă.

Nenorocitul!

I i

Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”

Knox şi Evtory

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au cunoscut. Knox şi Emory, vă mulţumesc că sunteţi alături de mine! Haideţi să trecem dii ect la subiect! Spuneţi-ne cum v-aţi cunoscut!*

Emory: La facultate, în primul an.

Knox: Ea venise să studieze din California.

Emory: El era în ultimul au la Brentwood înainte să fie recrutat pentru echipa Chicago Bobbies.

Knox: Practic, ne-am cunoscut la o petrecere a jucătorilor de baseball. Mi-a arătat un sân.

Emory: Nu aşa s-a întâmplat! Eram beţi, eu îmi căutam prietenii ţi l-am rugat să mă ajute. Am intrat în camera lui, am căzut şi mi-a ieşit sânul din bluză.

Knox: Sfârcul acela m-a cucerit.

Emory: A doua zi dimineaţă, eram îngrozită. Ne-am văzut fiecare de drum până m-a găsit rătăcită prin campus. Mi-a spus – şi citez – că nu uită niciodată nişte sâni frumoşi.

Kelsey: 0, Doamne! Ha ha ha!

Knox: Nu uit. Şi n-am uitat. Restul e istorie!

Emory: Restul nu e istorie! Luni de zile a

încercat să mă cucerească în cele mai ridicole moduri posibile.

Knox: Şi am cucerit-o.

Emory: Doar ca să ne despărţim timp de opt ani. Pe urma însă... ne-am regăsit.

Knox: De data aceea, n-am mai scăpat-o din mână, l-am pus inelul pe deget şi apoi... restul e istorie!

Capitolul patru

JP

- IATĂ-L, CASANOVA ÎN PERSOANĂ! .

Breaker se aşază pe scaun în biroul meu şi rânjeşte.

— Cum a fost? Dragoste la prima vedere? •

îmi deschei nasturii de la sacou şi mă aşez la birou. De cum s-au deschis uşile liftului, l-am văzut pe Breaker cu un pahar de cafea în mâna, căutând o singura persoană: pe mine.

Mesajele lui de aseară au rămas fără răspuns.

L-am ignorat şi am salutat-o doar pe recepţîoneră.

Nu m-am deranjat să-l privesc în ochi în timp ce-mi luam şi eu o cafea din camera de recreere.

»

Iar când a dat buzna în birou după mine, am ales să nu gem de frustrare din pricina insistenţelor Iui.

Dar acum stă în faţa mea, mă priveşte fix şi aşteaptă un rezumat, aşa că nu pare că am de ales, trebuie să-i povestesc despre dezastrul de seara trecută.

Din buzunarul de la costum, scot telefonul şi-l pun pe birou înainte de a mă sprijini de spătar.

•— Seara trecută?

lini împreunez degetele.

— Ei bine, când am văzut-o prima dată pe partenera mea, chiar am sperat că o să fie bine, dar gândul acela a dispărut de îndată ce a deschis gura.

— Ah, fir-ar, are vocea stridentă?

Clatin din cap.

— Nu, mi-a spus cât de tare ma urăşte.

Breaker se încruntă, nedumerit.

— Cum adică? Te cunoştea?

Dau încet din cap.

— O, da, mă cunoştea!

— Cum? Ai mai ieşit cu ea înainte?

— Nu!

Mişc mousc-ul pe birou ca să deschid computerul.

— Partenera mea era Kelsey.

— Kelsey? întreabă Breaker şocat. Adică, sora lui Lottie:

— Da!

— O, futu-i!

Breaker scoate un hohot de râs prelung. Un sunet can mă irită.

— Frate, care erau şansele?

— Destul de mari, din câte se pare.

— Lasă-ină să ghicesc – a ieşit din restaurant când ; văzut că crai tu?

— Nu! Din cauza regulilor programului, eşti obligat s ici cina cu persoana cu care te cuplează. Şi pentru că se vede că urmează o adevărată bătălie medievală, nc-au pus într-' mansardă privată, departe de restul lumii.

— Şi cum a mers?

— Nu prea bine.

Deschid contul de mail, iar e-mailurile curg în valuri-

— Dar ni spus că te-ai bucurat la început. Dc cc?

— Pentru ca cra Kelsey, îi răspund cu indiferenţă. O cunosc, aşa că nu era nevoie să încerc să cunosc o străină când oricum nu aveam chef să fiu acolo. M-am gândit că nu va fi atât dc neplăcut şi, în plus, arăta bine. .

Ridic din umeri.

— Dar totul s-a dus naibii când m-a implorat să plecăm.

— Ceea cc nu avea voie să facă, şi sunt sigur că asta a supărat-o şi mai tare. Arc acelaşi temperament ca Lottie.

— Da, şi s-a văzut din plin. Când spun că a fost neplăcută, nu glumesc. Ne-am certat tot timpul şi, da, asta nu nc-a ajutat prea mult. La sfârşitul scrii, am plecat separat.

— Şi cum te simţi? mă întreabă Breaker.

- — Uşurat, îi răspund. A fost al naibii dc epuizant să iau cina cu ea. Sigur, îmi place să facem schimb de replici acide când şi când, dar, când am ajuns acasă, mă simţeam istovit.

Breaker mă priveşte o clipă în tăcere. Sunt sigur că aşteaptă vreun indiciu care să arate că rnint. Se întreabă dacă eu şi Kelsey ne-am apropiat şi acum ne întâlnim în secret.

N-ar putea fi mai departe dc adevăr.

— Oarc de cc nu tc cred? ma întreabă.

Jar începe!

— Frate, crcdc-mă când îţi spun...

Ma opresc, fiindcă ochii mi sc opresc Ia un c-mail de Ia Kelsey.

Subiect: Vin în biroul tău!

Nici bine nu apuc să-l deschid, că uşa se dă dc perete şi intră Kelsey. Expresia ei parc iritată, iar mâinile încleştate pe lângă corp îmi dau o stare de nelinişte. Când îl vede pc Breaker, îşi schimbă atitudinea

instantaneu.

— Bună, Breaker!

Işi netezeşte părul cu mâna.

— Eu, ăăă, nu te-am văzut. Scuze că am dat buzna!

Bineînţeles că Breakcr zâmbeşte şi-şi arata dinţii proaspăt albiţi.

— Bună, Kelsey, am auzit că ai avut o seară de pomină!

Ea îmi aruncă o privire ucigătoare. ■

— I-ai spus?

— Păi, e fratele meu şi tot el m-a forţat să merg la întâlnire, aşa că e firesc să mă întrebe cum a mers.

Stăpânindu-se, Kelsey se întoarce spre Breaker şi-l întreabă:

— Mă laşi putin singură cu fratele tău?

El se ridica şi rânjeşte.

— Sigur că da!

înainte să plece, Kelsey adaugă:

— Şi ţi-aş fi recunoscătoare pentru discreţie.

Breaker o bate pe umăr şi spune: . .

— înţeleg nevoia de a nu fi asociată cu numele lui. Aş vrea să fiu şi eu la fel!

Uau, ce frate! ■

Breaker pleacă şi închide uşa după el. îmi îndrept atenţia spre Kelsey, care se apropie şi ia loc pe scaunul lăsat liber de fratele meu.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere? o întreb.

— După seara trecută, m-am gândit că trebuie să vorbim despre cum să procedăm.

— Cum să procedăm?

Mă opresc şi las capul pe o parte.

— Ah, Ia naiba, te-ai îndrăgostit de mine aseară şi acum încerci să afli cum să-ţi faci treaba la serviciu

în timp ce nutreşti sentimente pentru mine? •

Se schimbă la faţă, apoi buza dc sus i se curbează într-un rânjet.

— Daca am avut vreo revelaţie aseară, cu siguranţă nu a avut nimic dc-a face cu dragostea, ci doar cu dezgustul pe care îl am faţă de tine.

— Ooo, dezgust! Asta e ceva nou!

Mă sprijin cu antebraţele de birou.

— Te rog, elaborează!

— Nu e amuzant, JP!

— Nu ştiam că râdeam.

Mijeşte ochii şi vorbeşte printre dinţi.

— Nu e nevoie să râzi ca să ici în derâdere un lucru incredibil de serios.

. Iau un pix de pe biroul dezordonat, un birou care ştiu că o scoate din sărite pe Kelsey. încordarea din expresia ei e provocată de discuţie, dar felul în care strânge braţele scaunului ca într-o menghină se datorează, fără îndoială, rapoartelor mototolite de pe birou, borcanului răsturnat cu pixuri şi modului neobişnuit în care stă înclinat computerul meu.

— OK, spune-mi de ce este situaţia noastră incredibil de serioasă, pentru că, dacă nu cumva mi-a scăpat ceva, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic, între noi doi aseară! Mă rog, nimic care să necesite un asemenea nivel de psihoză.

— JP, am ieşit la o întâlnire aseară.

— Nu din proprie voinţă, închid şi deschid pixul.

— Dar tot s-a întâmplat, zice ea. Am luat o cină tensionată, şi pe urmă, când ai plecat, ai spus... ai spus nişte lucruri.

— Ah... chestia cu „Dacă ai fi în patul meu, sexul tău ar plânge după penisul meu”?

înghite în sec şi se înroşeşte în obraji.

— Da, chestia aia.

— Era un fapt simplu. Nimic care să merite luat în seamă.

— Ei bine – îşi netezeşte fusta călcata impecabil a fost ceva neadecvat şi trebuie sa stabilim nişte reguli.

— Cred ca o să fie amuzant!

îmi duc mâinile la ceafa şi-i spun:

— Dă-i drumul – care sunt regulile?

— Păi, în primul rând...

— Scuză-mă, trebuie neapărat să spun – reacţia ta e complet ridicolă şi exagerată, dar, ştii cum e, fiecare cu părerea lui. Tu simţi ce simţi... şi toată tâmpenia aia.

Ii fac semn.

— Poţi să continui!

Ii freamătă nările şi-mi dau seama că e un mic tic care apare când e supărată.

— Aşa cum spuneam, prima regulă este că nu mai vorbim niciodată despre seara trecută. Nu i-am spus lui Lottie şi aş aprecia daca nu ai mai spune nici tu altcuiva.

— Sunt chiar atât de respingător?

— Da!

Chicotesc, pentru că aveam impresia că va spune nu şi va găsi o explicaţie elaborată, dar trebuie să-i apreciez sinceritatea.

— Nu vreau nici ca oamenii să creadă că mă încurc cu orice bărbat îmi apare în cale sau că încerc să urc în ierarhie, desfacând picioarele.

— Nu-ţi face griji, sora ta s-a ocupat de partea asta.

Mijeşte ochii şi ma arată cu degetul.

— Nu a fost aşa şi o ştii prea bine.

— Ai dreptate, nu a fost corect din partea mea. Scuze!

Dacă a insistat cineva să dezvolte relaţia aceea, acela a fost Huxley, pentru că nu a fost în stare să-şi ţină

mâinile acasă.

Scuza mea pare s-o mulţumească, aşa că vorbeşte mai departe:

— Deci nu mai vorbim niciodată despre seara trecută! Te porţi ca şi cum nici n-ar fi fost.

— As fi vrut să nu fie!

Ii zâmbesc, iar asta o face sa strângă din dinţi. Doamne, ce crispată c! Nu se poate relaxa deloc?

— JP, vreau să spui că nu mai vorbeşti niciodată despre asta.

— Hristoase! exclam şi îmi dau ochii peste cap. N-am să mai vorbesc niciodată despre asta.

Asta domoleşte monstruletul din ca.

— A doua regulă – nu va mai exista niciun comportament nepotrivit.

Ridic picioarele pe birou şi mă las pe spate.

— Nu sunt sigur la ce faci aluzie cu regula asta.

— La felul în care vorbeşti cu mine, iar micile atingeri trebuie să se oprească.

— Te porţi de parcă îţi ating mâna când trec pe lângă tine sau îmi pun mâna pe spatele tău... sau te strâng de coapsă pe sub masă. Corectează-mă dacă greşesc, dar asta nu s-a întâmplat niciodată!

— Nu, ăăa... Nu s-a întâmplat. Dar lucrurile pe care le spui nu sunt potrivite pentru un loc de munca, aşa că trebuie să încetezi.

— Chestia cu „sexul care plânge după penisul meu” nu s-a întâmplat la locul de muncă.

— Ai spus mai mult de atât când eram Ia serviciu, nu nega.

Am spus.

— OK, dorinţa ta e poruncă pentru mine, scumpo!

— Şi gata cu asta!

Mă arată din nou cu degetul.

— Gata cu „scumpo”. Eu sunt Kelsey, tu eşti JP şi cu asta, basta. Nimic altceva. Nu sunt scumpa ta.

— E doar o formă dc alint, dar sigur, *Kelsey.* De acum aşa o să-ţi spun, dacă nu vrei ceva de genul... mahalagioaică?

Să ne oprim o clipă aici! Nu sunt un ticălos afurisit... *tot timpul.* Dar Kelsey are cele mai grozave reacţii şi nu mă pot abţine. E al naibii de superbă şi e amuzant s-o stârnesc! Să o calc pe nervi.

— îţi dai seama că e îngrozitor să aibă omul o conversaţie cu tine, nu? Adică... cel mai îngrozitor! îmi spune, cu o expresie iritată.

— Doar din partea ta am parte de acest feedback, ceea ce mă face să cred că are legătură cu *tine,* nu cu *niine.*

îşi ciupeşte fruntea şi jur că numără în gând până la zece.

— Şi în al treilea rând...

— Există şi a treia regulă? Nu mă aşteptam la asta. Ce răsturnare de situaţie!

Mă sprijin din nou de scaun.

— Te rog, continuă să mă încânţi cu poruncile tale!

— O să vorbesc cu Huxley şi o să-l întreb dacă pot să lucrez cu el, pentru că relaţia noastră este instabilă.

— O, vezi tu, am fost de acord cu primele două reguli, dar, din păcate, domeniul tău se suprapune cu domeniul meu, aşa că asta te face angajata mea. Huxley nu o să-şi ia pe cap încă o chestie când e deja foarte ocupat. în plus, nu prea îi place când îi spune lumea ce să facă, chiar dacă eşti viitoarea lui cumnată. Şi dacă îl abordezi, nu va face decât să ne bage într-o sală şi să ne ceară să rezolvăm problema... în faţa lui. Acum, date fiind restricţiile impuse de regula numărul unu, n-ai să-i pori spune adevăratul motiv pentru care

nu vrei să mai colaborezi cu mine, prin urmare solicitarea ta nu va fi justificată. În plus, o să pari certăreaţă, pentru că toţi cei care lucrează cu mine au numai lucruri bune dc spus. Aşadar... dacă vrei să te faci de râs şi să atragi atenţia asupra firii talc dificile, sigur, abordcază-l pe Huxley, dar daca vrei să rămâi în relaţii bune cu el, îţi sugerez să renunţi la regula nu mă nil trei!

Tensiunea din maxilarul ei se vede cu ochiul liber. Ştiu că nu asta voia să audă, dar c adevărat. Huxley e în primul rând om de afaceri, aşa că poate să separe afacerile dc sentimente; de aceea arc şi atâta succes... un lucru pc care Kelsey încă nu l-a învăţat.

— Atunci, poate apelez la Breaker.

Pufnesc în râs.

— Responsabilităţile lui nu includ managementul unei organizatoare. El e tipul cu cifrele. Organizarea şi managementul diferitelor proprietăţi nu reprezintă domeniul lui. Nu-mi place s-o spun, *Kelsey,* dar ai rămas cu mine pe cap.

Kelsey îşi încrucişează braţele pe piept şi bombăne ceva pe înfundate.

Mă apropii de ea şi-i spun: .

— N-am înţeles prea bine. Vrei să repeţi?

Mă priveşte drept în faţă şi spune:

. — Te dispreţuiesc!

— Vai de mine, se cuvine să vorbeşti aşa cu şeful tău?

Se ridică de pe scaun, mormăie încă ceva, pe urmă pune un deget cu manichiura făcută pe birou.

— De azi înainte, respectam cele două reguli. M-ai înţeles?

— Da, răspund cu un rânjet. Te înţeleg foarte bine!

— Şi nu mai vorbim decât dacă este necesar, şi atunci

doar despre afaceri. Când Huxley şi Lottie ne invită la ei, vreau să stai departe de mine. Nici să nu te gândeşti să vorbeşti cu mine. Ai înţeles?

T >

— Tremur tot de spaimă!

— jP, vorbesc serios. Ai înţeles?

Orice ar fi provocat animozitatea asta probabil o afectează, pentru ca nu cred ca am mai văzut pe cineva atât dc încordat, cu atât mai puţin pc ca.

Care este motivul pentru furia ei?

Sc spune mereu ca este o limită fragilă între dragoste şi ură – o fi posibil să fie vorba dc dragoste?

Mă străduiesc să nu râd. La naiba, dacă ar auzi ce-mi trccc prin cap acum, m-ar spânzura dc testicule!

Dar cred că un lucru c clar – nu vrea să aibă nimic dc-a face cu mine. Toată discuţia asta o demonstrează.

Ii spun zâmbind:

— Te înţeleg! Şi aştept cu nerăbdare relaţia noastră dc lucru abia reglementată în care nu pomenim dc întâlnirea amoroasa Ia care am fost sau felul în care ai tremurat când am vorbit dc sexul tău ori despre faptul că îţi place când îţi spun „scumpo”, deşi nu recunoşti.

Gata... încă o înţepătură la plecare!

Kelsey ridică mâinile în semn dc frustrare, se întoarce şi iese din birou, trântind uşa după ea.

Totul a decurs extraordinar de bine!

Capitolul cinci

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUP UNUL PENTRU CELĂLALT"

Pacey fi Wimiie

Kelsey: *Bun-venit ascultătorilor la* Podcastul „Facuţi unul pentru celălalt”, *unde discutam cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au cunoscut. Pacey fi Wiunie, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine! l[7]ă rog, spuneţi-ne cum v-aţi cunoscut.*

Winnie: *De unde să încep?* ***E*** *cam ciudat, dacă stau bine să ma gândesc.*

Pacey: *Credeam că c o criminală.*

IViuuic: *încetează! Nu credeai asta. Mă rog, cred că asa e, dar nu asa a început. Conduceam spre Banff ca s-o comemorez pe mama şi m-ani rătăcit în munţi. A fost una dintre cele mai puternice furtuni pe care le-am văzut vreodată fi mi s-a împotmolit rnafina în noroi. Nu aveam semnal, aşa că am decis să caut ajutor. Atunci am dat peste cabană.*

Pacey: Eu joc hochei pentru Eanconvcr Agitators şi în fiecare vară eu şi câţiva băieţi mergem la Banjjsă ne relaxăm puţin. Era priina noastră scară acolo când a bătut Whmie la uşă.

Winnie: Eram udă leoarcă şi, când s-a deschis uşa, a scăpărat un fulger în spatele meu.

Pacey: A fost de-a dreptul înfricoşător.

Winnie: Ii dădeam toţi înainte şi înapoi, încercând să ne demonstrăm reciproc că nu există vreun ucigaş printre noi. Pacey a fost foarte tăcut la început. Eli Hornsby, care joacă în apărare la Agitators, a fost cel care m-a primit în casă şi m-a lăsat să dorm acolo peste noapte. Dar a doua zi dimineaţă, Pacey a fost cel care m-a ajutat să-mi găsesc maşina.

Pacey: Mi s-a părut frumoasă când era udă, dar a doua zi nu-mi mai puteam lua ochii de la ea. Şi ştiam că trebuia să petrec orice clipă ascultându-i poveştile şi bucurându-mă de compania ei.

Trei săptămâni mai târziu

— Uau, surioară... Ce rochie! exclam când Lottie iese din baie.

— Mi-a cumpărat-o Hux. E prea... deocheată?

Mă uit Ia decolteul foarte proeminent şi mă strâmb.

— E foarte deocheată, dar eşti şi foarte sexy! Roşul merge perfect cu tenul tău, iar rujul se potriveşte de minune. Acum mă simt ca o baba în rochia asta.

Lottie are silueta de clepsidră pentru care orice femeie ar fi în stare să ucidă. Şolduri şi sâni, asta e ea! Am şi eu sâni frumoşi, dar sunt şi mai minionă decât ea.

Rotunjimile melc din partea de jos nu seamănă cu ale ei. lar rochia asta roşic şi mulată pe care o poartă îi scoate în evidenţă fiecare curbura. Deşi tivul îi ajunge până la pulpe, e una dintre cele mai provocatoare, dar frumoase, rochii pe care le-am văzut vreodată.

— Termină! Eşti frumoasă’ Şi cred că galbenul a fost o alegere perfectă care se potriveşte cu şuviţele tale dc culoarea caramelului.

— Crezi?

Ală uit în oglinda mare, aşezată în faţa patului lui Lottie şi Huxley. Ştim cu toţii că oglinda nu stă acolo ca să-şi verifice ţinuta. Aranjez bretelele delicate pc umeri şi netezesc mătasea frumoasă şi scumpă a rochiei. Croiala decoltcului coboară decent spre piept, iar poalele lungi au un şliţ până deasupra coapsei, ceea ce înseamnă că picioarele mele scurte par mai lungi pe tocuri.

— Doamne, de ce sunt atât de emoţionată?

Lottie îşi dă părul peste umăr şi îşi pune o pereche de pantofi de culoarea pielii.

— Probabil pentru că ai invitat un bărbat la un eveniment al firmei şi îţi faci griji. .

Foarte adevărat! ■

II cheamă Edwin.

E programator şi lucrează dc la distanţă pentru o companie de tehnologie medicală. Ii place să gătească, să meargă la întruniri ale amatorilor dc benzi desenate şi cunoaşte diferite tipuri de păsări. E foarte drăguţ şi am ieşit la trei întâlniri până acum.

Acesta va fi a patra.

Nu ne-am întâlnit pe aplicaţia Going în Blind. După întâlnirea cu JP, nu am vrut să-mi mai asum riscul unei cuplări făcute de ci. În schimb, eram amândoi la o cafenea şi lucram. Şi-a vărsat cafeaua şi l-am ajutat să cureţe. Am

început să vorbim şi, ei bine... asta a fost tot! Unele dintre cele mai mari poveşti de dragoste au început cu o cafea vărsată, iar asta ar putea fi una dintre ele.

Cel mai bun lucru la Edwin este că nu e JP. Nu seamănă deloc cu el. E mai tăcut, mai rezervat, cu ochelari cu rame groase şî părul blond, cârlionţat. Aii-a spus că nu-i creşte barba, aşa ca nici nu încearcă. Şi c mai subţire, pe când la JP se vede că sta mult la sală. Ah... şi nu are niciun tatuaj.

Tot ce îmi doresc în viaţă. *De ce naiba îl co?npar cu JP?* JP e coleg de serviciu şi nimic mai mult. E nesemnificativ.

— Am ceva emoţii. îmi place de el. Am ieşit doar de trei ori şi, uneori, când vorbeşte despre păsări, poate fi puţin plictisitor, dar e şi amabil şi nu încearcă să mă calce pe nervi.

— Opusul lui JP.

— Exact! exclam şi răsuflu adânc. Nu că eu şi JP am avut vreodată ceva de împărţit, dar după seara despre care nu vorbim... dc care nu i-ai spus lui Huxley, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi nu te superi că te pun să păstrezi secretul? A fost vina ta că ţi-am povestit pentru că m-ai tot bătut la cap!

— Ştiu!

Lottie se întoarce spre mine cu poşeta în mână.

— Şi-mi place sa am un secret faţă de Huxley. Mă face să mă simt obraznică. Şi dacă află vreodată... o, abia aştept să mă pedepsească!

îmi dau ochii peste cap şi, după ce mă ridic de pe pat, îmi netezesc rochia, făcând materialul să coboare pe picioare. Lottie mă priveşte şi zâmbeşte.

— Ce e? o întreb.

— Nu numai că Edwin o să cadă din picioare, dar JP o să stea numai cu ochii pe tine.

— Ba nu! Abia s-a uitat la mine în ultimele trei săptămâni.

— Nu înseamnă că nu se gândeşte la tine.

— Nu vrei sa încetezi? Nici măcar nu i-a plăcut de mine... vreodată.

— Eu am auzit altceva. Când tc-a întâlnit prima dată, numai despre tine vorbea. Dar tu ai ridicat un zid între voi.

— Pentru că lucrez pentru el.

Lottie îmi aruncă o privire.

— Şi eu am lucrat pentru Huxley.

— Da, păi... se pare ca tu nu ai etică, dar eu am.

Pufneşte în râs exact când se aude o bătaie în uşa.

— Intră! strigă Lottie.

Uşa se deschide, şi Huxley intră în cameră. Poartă un costum negru dc catifea, cu vesta şi cravata neagră, are părul pieptănat pe o parte şi barba tunsă atât cât să nu pară neîngrijită, dar destul cât să iasă în evidenţă. Emană încredere în timp ce se apropie de Lottie, cu ochii fixaţi asupra ei, şi îşi aranjează ceasul scump la încheietură.

Fără să spună nimic, se duce la ea, o prinde de mijloc şi o trage la pieptul Iui. Ala uit cum o apucă de bărbie cu degetul mare şi arătătorul, forţându-i gura spre el, iar ea cedează cu uşurinţă. încet, abia şoptit, îi spune:

— Eşti. Superbă. O să scot rochia asta de pe tine diseară, o sa-ţi desfac picioarele şi o să te fac să-ţi dai drumul pe limba mea.

îmi dreg glasul încet, încercând să-i arăt că stau chiar lângă sora mea.

Nu-şi cere scuze. Doar îşi lipeşte buzele dc ale lui

Lottie şi o apucă strâns de fiind.

— Futu-i, scumpo, ce bine arăţi!

— Ce seară inimoasă pentru o gală, nu credeţi? întreb stingherită.

— Hm, aş putea să stau acasă şi să mă aşez pe faţa ta, dacă vrei, spune Lottie.

Ăsta e semnalul de plecare.

— Eu o să... hm... da, ne întâlnim jos!

Trec pe lângă ei şi mâinile lor rătăcitoare, sperând să-şi dea seama că merg cu ci la eveniment şi că trebuie să plecăm în cinci minute.

În timp cc cobor scările spre intrare, nu pot să nu simt o împunsătură de gelozie. Lottie e foarte îndrăgostită, mai îndrăgostită decât am văzut-o vreodată. Nu e doar ea fermecată de Huxley, şi el e fermecat de ea. E posesiv. O venerează. Şi da, susţin independenţa şi femeile care conduc lumea, dar e plăcut sa avansezi în cariera pe timpul zilei şi să te întorci apoi acasă la un bărbat care face tot posibilul să-ţi amintească exact cui îi aparţii.

Lottie are parte de asta cu Huxley.

Eu voi avea vreodată?

Edwin îmi apare în minte când cobor scările. Poate nu e la fel de însetat de putere şi de dominator ca Huxley, dar are trăsături care mă încântă. În primul rând, ne simţim bine împreună. În al doilea rând, ne putem bucura de o simplă conversaţie.

Iar sărutul de seara trecută, când m-a condus înapoi acasă, a fost... drăguţ.

Da, nu mi-au sărit pantofii din picioare când ni s-au atins buzele, dar nici nu mi-a displăcut.

Dacă am învăţat ceva din podcastul meu, asta este că uneori genul de pasiune pe care o au Lottie şi Huxley nu

apare imediat, ci are nevoie de timp să crească. Eu şi Edwin suntem încă în etapa în care aflăm lucruri unul despre altul. Mai e nevoie de multă vreme pentru ca pasiunea sa se dezvolte.

Când ajung la treapta de jos, mă duc spre băncuţa din hol, dar în clipa aceea uşa se deschide şi intră JP, facându-mă să mă opresc în loc.

E îmbrăcat intr-un costum bleumarin şi o cămaşă neagră, ai cărei nasturi i-a lăsat descheiaţi doar sus, iar cravata îi stă pe gât dezlegată şi nearanjată. Părul i se cârlionţează pe frunte exact cât trebuie, iar sprâncenele lui groase şi genele închise la culoare îmi atrag privirea.

Când mă zăreşte, un rânjet îi apare pe faţă în timp ce-şi aranjează manşetele de la cămaşă.

Fără să-mi spună o vorbă, se apropie dc trepte cu mâna pe balustradă şi strigă la Huxley.

— Frate, a venit maşina! Mişca-ţi fundu' încoace!

Spre uimirea mea, îl întreb, pentru că sunt curioasa:

— C-ce cauţi aici?

Se întoarce şi începe să-şi încheie nasturii de la cămaşă.

— Cum adică *ce caut aici'?* Sunt aici din acelaşi motiv ca tine.

— Dar... nu ai propriul mijloc de transport?

— Dar tu nu ai? mă întreabă.

— Eu m-am pregătit împreună cu Lottie.

— Ei bine, eu m-am mutat de curând peste stradă şi . m-am gândit că ar fi mai prietenos cu natura să mergem împreună. Mai ai şi alte întrebări?

Asta mă face să închid gura foarte repede.

S-a mutat peste stradă? Cum se face că Lottie nu

mi-a spus nimic? Şi în care casă s-a mutat? îmi amintesc că sunt două vizavi. Una albă, veselă şi prietenoasă, şi una decorată numai în negru. Ferestrele, pereţii, acoperişul, toate negre. Presupun că e... aceea.

îmi feresc privirea, dar îl zăresc cu coada ochiului cum îşi aranjează cravata şi buclele exact când Huxley şi Lottie coboară pe scări, ţinându-se de mână şi arătând cât se poate de impecabil. Credeam că Lottie o sa aibă machiajul întins pe toată faţa, iar părul lui Huxley o să arate ciufulit.

Când ajung ia parter, Lottie îl bate pc umăr pe JP şi spune:

— Salut, vecine!

Pc urma se îndreaptă spre mine. îmi aruncă o privire şi întreabă:

— Nu-i aşa ca sora mea arată frumos în scara asta?

O, Doamne, Lottie! De ce?

Se uită peste umăr la JP, care mă priveşte fugitiv şi răspunde:

— Am văzut altele mai frumoase.

Huxley îl pocneşte după ceafa şi mormăie ceva pe înfundate, ceva ce nu înţeleg. Pe urmă se întoarce spre mine şi spune:

— Kelsey, arări minunat! Sunt sigur că Edwin se va bucura să fii la braţul lui în seara asta.

p

Asta îi atrage atenţia lui JP.

— Edwin? E ultima ta tentativă de dragoste?

— Nu e treaba ta, îi răspund şi o iau de mână pe sora mea, mai mult pentru sprijin, dorindu-mi să-mi fi spus ca mergem cu JP, pentru că atunci nu m-aş fi

pregătit cu ea.

La naiba, probabil de-asta nu a spus nimic! Când se uita la mine, văd cum încearcă să se scuze.

— Te urăsc! îi şoptesc.

— Ştiu! îmi şopteşte şi ea şi ieşim împreună spre maşina parcată în faţă.

E una dintre dubele acelea electrice pe care le folosesc celebrităţile când merg la Met Gala ca să nu-şi şifoneze hainele. Funcţionează şi ca un birou pe roţi, iar băieţii o folosesc deseori când trebuie să traverseze oraşul şi să lucreze în acelaşi timp.

Şoferul ţine portiera deschisă pentru noi şi urc prima, urmată de Lottie. Mergem în spate şi ne ocupăm locurile.

— Ar fi trebuit să-mi spui că vine şi el în seara asta, îi zic în şoaptă.

Huxley vorbeşte cu JP în dreptul uşii de la casă. Din gesturile lor, mi se pare ca Huxley îi ţine morală lui JP. Sper că motivul e bădărănia lui de adineauri. Dacă am învăţat un lucru de când Lottie e împreună cu Huxley, acela ca am câştigat încă un aliat. Huxley îmi ţine partea mereu.

— Nu voiam să nu te pregăteşti cu mine doar pentru că urma să fie şi el aici. E prima noastră gală elegantă împreună. Nu voiam să ne strice seara.

— Păi, a stricat-o! Adică... „a văzut altele mai frumoase”, ce fel dc comentariu mai e şi asta? .

— Unul idiot, pentru că aşa e el, idiot. E clar că are sentimente pentru tine şi nu ştie cum să şi le gestioneze.

— O, Doamne, nu mă lua cu prostiile astea! Nu suntem la şcoala primară. Poate să se poarte ca un adult.

— Nu-i iau apărarea, doar încerc să explic de ce se comportă ca un măgar. L-am văzut când c relaxat şi nu eşti prin preajmă, şi e foarte agreabil, degajat şi amuzant. Da, îi place să tachineze, dar aşa e stilul lui. Cred că ai vedea aceleaşi lucruri dacă l-ai cunoaşte mai bine.

*

— N-am nevoie să-l cunosc mai bine. E destul atât cât ştiu.

Băieţii urcă în maşină după noi şi se aşază pe scaunele din faţă, dar nu înainte ca Huxley să-i anince lui Lottie o privire mistuitoare. -

N-am făcut o pasiune pentru logodnicul surorii mele, chiar nu, dar trebuie să recunosc că felul în care se uită la ea e incredibil de sexy. Atât de sexy, încât uneori observ cât dc atrăgător e Huxley. Ştiu, ştiu, n-ar trebui să mă gândesc în acest fel la logodnicul ei, DAR... uf, cum se uită la ea!

Gândurile nepotrivite îmi zboară din cap în timp ce şoferul închide uşa şi pornim.

— Cât durează drumul? întreabă Lottie?

— Douăzeci dc minute, răspunde Huxley. E la River Estate.

— Tc întâlneşti cu Edwin acolo? întreabă Lottie.

— Da, îi răspund. O să întârzie puţin, dar o să vină acolo. A trebuit să-şi închirieze un costum pentru seara asta, fiindcă nu avea unul. Mi s-a părut drăguţ şi l-am ajutat să-şi ia unul de pe intemet.

— Ce fel de bărbat care sc respecta nu are costum? întreabă JP.

Mă uit la ceafa lui.

— Genul care lucrează de acasă şi nu merge la evenimente unde trebuie să poarte costum.

Am vocea încărcată de tupeu şi pe bună dreptate. Nu vreau ca JP să se ia de Edwin. Eu mă descurc cu sarcasmul lui, dar nu cred că Edwin are obrazul atât de gros, încât să-i facă faţă.

— Partenera ta avea rochie? întreabă Lottie, dirijând discuţia departe de mine. Sau ai fost nevoit să-i cumperi una?

JP se întoarce pe scaun şi spune:

— Genesis are mai multe rochii, dar tot i-am cumpărat una.

Stai... ce? JP iese cu cineva? Când s-a întâmplat chestia asta? Adică, nu-mi pasă cu adevărat, dar nu credeam că e genul care iese la întâlniri, asta dacă nu cumva...

— Ai angajat-o şi pe ea ca sa iasă cu tine? îl întreb.

Nu ştiu de ce bag băţul prin gard, dar întrebarea îmi scapă înainte să mă pot opri.

— Te interesează viaţa mea amoroasă? întreabă JP şi ridică din sprâncene.

— Nu! Nici măcar nu ştiu de ce am întrebat. Probabil doar ca să te înţep.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, mă întâlnesc cu Genesis deja de două săptămâni. E vicepreşedintă la Mecca Tech.

— Erumos! îi spun şi mă uit pe geam. Sper că sunteţi foarte fericiţi împreună.

— Mersi, chiar suntem.

— L-a sărutat prima oara abia acum câteva seri, intervine Huxley.

— Frate! geme JP, ceea ce mă face să zâmbesc.

Când mă uit la Huxley, îmi face cu ochiul. Ştiam că-mi place dc el din mai multe motive, nu doar pentru că

o iubeşte pe sora mea! ■

JP se întoarce iar pe scaun şi spune, dc parcă simte nevoia să-şi salveze onoarea în fata mea:

— Nu ne grăbim.

— Nu te-am întrebat nimic, îi spun zâmbind, cu mâinile ridicate. Dar să ştii că între mine şi Edwin a fost mai mult de un sărut.

Mijeşte ochii.

— Şi au fost bune dc ceva sărutările alea? Mi se parc că un tip pe nume Edwin sărută ca vacile care ling drobul dc sare cu o afecţiune deosebită.

— Sărută foarte bine.

Puţin neglijent, dar JP nu trebuie să afle.

— Ce-ar fi să vorbim despre altceva? propune Lottie.

Tensiunea creşte, aşa că Lottie intervine, simţind nevoia să aplaneze conflictul. De obicei, acesta e rolul meu, dar ' acum sunt în tranşee, iar grenadele zboară prin aer, în vreme ce cu stau pe spate şi le arunc înapoi de unde au plecat.

— Hm, ce-ar fi să vorbim despre nunta? Nu prea am discutat despre asta. Eu şi Huxley am decis să o organizăm pe plajă.

— Aţi ales plaja? o întreb, uitându-ină la ca. Ce interesant! Când v-aţi hotărât?

— Adineauri... la etaj. Huxley a fost în golf şi la restaurantul pe care l-am văzut amândouă zilele trecute şi i-a plăcut foarte mult.

— Nu-i aşa că c superb? îl întreb pe Huxley.

— Chiar aşa.

Sc uită la Lottie.

— M-am văzut căsătorindu-mă acolo cu Lottie, ca să devină oficial a mea.

Iubirea din ochii lui o învăluie şi îmi vine să gem când întorc iar capul spre fereastră. E obositor să fii în preajma lor!

Lottie nu a fost niciodată cea romantică dintre noi două. Era în căutarea succesului şi a validării la serviciu. Eu am descoperit afacerea pe care o am în timp ce-mi căutam dragostea. Eu eram cea care citea cărţile de dragoste, care se uita la filme... La naiba, am făcut şi un podcast despre dragoste!

Şi totuşi, dragostea îmi lipseşte, în timp ce sora mea se mistuie în braţele ei.

Unde-i norocul meu? '

Indiciu – nu există!

încă puţină răbdare, iar eu şi Edwin o să ajungem acolo, încet, dar sigur, o să ajungem acolo.

Portiera dubei se deschide, iar bliţurile se declanşează aproape instantaneu. Gala din seara asta trebuie să fie un eveniment plin de vedete, personaje din înalta societate şi câteva celebrităţi. Toate fondurile adunate vor fi donate spitalului pentru copii, şi costă cinci mii dc dolari de persoană doar ca să intri pe uşa. .

Cane Enterprises a plătit pentru biletul meu şi al lui Edwin iară ezitare.

Iar Rivcr Estatc este o proprietate superba în centrul cartierului Beverly Hills. Este una dintre cele mai vaste din zona, cu o alee mare, circulară, şi palmieri înalţi care străjuiesc drumul, precum şi cu o intrare impozantă ca pentru feţe regale.

Huxley coboară primul din maşină şi, aşa cum am stabilit dinainte, Lottie va merge în urma lui şi vor trece împreună pe covorul roşu, ţinându-se dc mână. Eu şi JP îi vom urma separat.

Lottie îmi face cu ochiul în timp cc trece pe lângă mine şi coboară din maşină. Trec amândoi pe covorul roşu, distrăgând atentia de la cei rămaşi în urma. Exact cum îmi place mie!

JP coboară şi el şi îşi încheie nasturii dc la sacou.

Respir adânc şi încerc să cobor, dar exact când pun piciorul pe a doua treaptă, mi se agaţă tocul în ceva şi mă prăvălesc în faţă.

O, Doamne, nu!

Bliţurile sc pornesc, îmi pierd echilibrul şi, exact când sa plonjez, o mână mă prinde de cot şi mă echilibrează să nu cad.

Dau ochii imediat dc JP, care zâmbeşte precaut. îmi şopteşte:

— încetişor, ucigaşo! Nu vrei sa te dai în spectacol de la prima apariţie pe covorul roşu.

Nu ştiu cc mă tulbură mai mult, gestul lui amabil şi săritor sau tonul blând al vocii, care mă învăluie în timp ce mă ajută să cobor din maşină.

Oricum ar fi, sunt şocată. Dată fiind relaţia noastră tumultoasă, aş fi crezut că o să păşească în lături ca să aterizez în nas, doar ca să adune camerele în jurul meu şi să mă fotografieze.

Ja uitaţi, oameni buni, veniţimai aproape, veniţi mai

aproape, vedeţi cum a ratat treapta aia? Ia uitaţi cum i s-a lipit pietrişul de obraz. O, o. *sta ţi, da, măriţi imaginea, şi-a muscat limba când a căzut, încercând să-şi reţină înjuraturile pe care le-am mai auzit dc la ea cu altă ocazie. Aveţi grijă, o să-i tragă un «fotii-i»!"*

— Eşti bine? mă întreabă şi-i aud vocea mai aproape dc ureche.

— D-da!

Mă încurc în cuvintele care par să mi se fi rătăcit în gât. E chiar lângă mine, umăr la umăr, şi încă mă ţine de mână. Cine nu cunoaşte discuţiile noastre ostile ar putea presupune că formăm un cuplu. Ceea ce nu e deloc adevărat.

— Eşti sigură? Pari cam instabilă, îmi spune şi mă ţine de mână în timp ce ne îndreptăm spre intrare.

Din fericire, datorită lui Lottie şi lui Huxley, nu sunt prea multe camere îndreptate spre noi.

— Doar puţin speriată.

— Uite, hai pe aici! spune JP şi mă conduce pe lângă grupul de fotografi către intrarea din spate, unde sunt parcate câteva maşini, cel mai probabil pregătite să aducă şi să preia oamenii pe furiş.

Când ajungem la uşă, JP o deschide, şi ne întâmpină un portar.

— JP Cane, anunţă el.

Portarul nu se deranjează să se uite pe listă, doar dă scurt din cap şi ne lasă să intrăm.

Odată ajunşi înăuntru, ne oprim la câţiva metri de uşă şi mă sprijin de perete ca să mă adun.

— Doamne, aproape am căzut în nas!

Duc mâna la piept şi respir adânc. JP îşi aranjează cravata când ni se întâlnesc privirile.

— Mulţumesc că m-ai ajutat!

— Cu plăcere! îmi răspunde calm.

Cu blândeţe.

Suntem cumva într-o realitate alternativă? Pentru că... c o altă latură a lui JP, una despre care nu ştiam că există. Sc poartă... frumos. Nu mai c sarcastic, nu mă mai insultă, mi mă mai tachinează. Sc poartă normal. Cumva m-am împiedicat şi, în loc să mă prindă, am căzut într-un fel de gaură neagră?

— Ar fi fost jenant, îi spun, netezindu-mi rochia şi verificând ca totul c în regulă.

— Am văzut şi chestii mai rele. Probabil ai fi căzut în genunchi, ţi-ar fi ieşit un sân pe afară şi ar fi fost estompat în fotografii. Nu c mare lucru!

— Ah, aş fi murit dc ruşine!

— Mie îmi pare o scară dc vineri distractivă, spune cl cu un zâmbet încurajator.

Nu încearcă să mă enerveze, ci doar să mă ajute să uit. Face un pas în faţă şi lasă puţin loc între noi, după care ridică mâna şi-mi da un fir dc păr după ureche.

Degetele lui zăbovesc.

Pulsul meu o ia la goană.

Şi, Doamne, de ce reacţionez aşa la atingerea lui, la apropierea lui?

îmi dreg glasul şi-i spun:

— Păi, ştiu că trebuie să fi fost dureros pentru tine. Sa mă ajuţi, adică.

Mă fixează îndelung şi simt ca mă ofilesc sub privirea dc oţel din ochii lui verzi. La fel ca ai lui Huxley, sunt flămânzi şi nespus de intenşi, şi nu sunt în stare să-mi iau ochii dc la ei, în timp cc simt că-mi creşte temperatura. Parfumul lui – care e mai mult decât un afrodiziac – se învârte în jurul meu şi, când JP face încă un pas, mi se usucă gura.

— Poate crezi că nu te plac, Kelsey, dar nu c deloc aşa, îmi spune şi clatină din cap. De fapt...

— Aici eraţi! strigă o voce feminină dc pe hol. L-am văzut pe fratele tău intrând, dar nu şi pc tine. îmi faceam griji că poate m-ai lăsat cu buza umflată.

JP se uita în stânga, unde o blondă frumoasă într-o rochie aurie, strălucitoare, stă puţin stânjenită, dar şi sinceră.

— Bună! mă salută. Eu sunt Genesis.

— O, bună!

Ii fac un mic semn din mână, în timp ce JP se îndepărtează de mine şi, cu coada ochiului, îl văd cum se apucă dc ceafa, iar venele i se umflă.

— Genesis, mă bucur să te cunosc! Eu sunt Kelsey.

— Kelsey, cea care se ocupă cu organizarea sustenabilă?

Ii zâmbesc politicos.

— Chiar eu!

— Uau, sunt foarte impresionata de ceea ce faci! JP îmi arăta chiar zilele trecute schimbările pe care le-ai făcut la birou.

Mă uit la JP.

— Asa ai făcut?

E... şocant, ca să nu spun mai mult! Nu credeam că îi pasă de ceea ce fac eu. Sinceră sa fiu, am presupus că o consideră o pierdere de vreme şi de resurse, dat fiind felul în care s-a ocupat dc mine. N-am crezut că îi pasă vreun pic de ceea cea ce am făcut, de la îndosarierilc mai eficiente la recipientele cu apă din camera de recreere.

— O, da, vorbeşte tot timpul despre asta! E foarte impresionat de tine.

OK... .

OK, oameni buni!

Să ne tragem sufletul puţin, pentru că eu chiar, chiar cred acum că mă aflu pe altă lume. Ce naiba se întâmpla?

JP Cane vorbeşte tot timpul despre mine? Mai mult decât atât, c impresionat? Nu-i sta în fire, unii chiar ar spune că c total nccaracteristic pentru el. Impresionat? Nu, mai degrabă iritat de prezenţa mea, nu-i aşa?

JP se lipeşte dc Genesis şi-i pune mâna pe spate.

— Ştii ce? Cred că am de salutat o mulţime dc oameni. Genesis, vrei să vii cu mine?

— Sigur că da!

Genesis îl ia dc braţ.

— Kelsey, mi-ar plăcea să mai stăm dc vorbă, te rog să mă cauţi în seara asta!

— Sigur! îi spun zâmbind. Distracţie plăcută!

Ii privesc cum se îndepărtează împreună pe bol, către petrecere.

Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

Mi s-a părut că lui JP îi pasă de mine. Ca şi cum nu voia să mă vadă că dau greş sau ca şi cum chiar are o părere bună despre talentul meu.

Poate delirez. E imposibil ca JP să aibă vreun sentiment pentru mine.

Imposibil!

Uşa de la intrarea laterala se deschide din nou, iar dc data asta îmi zâmbeşte o figură familiară.

— Kelsey! spune Edwin chiar înainte de a-şi împinge ochelarii pe nas. Ce mă bucur să te văd! Ai văzut câte camere sunt afară?

Dau din cap, chicotind.

— Da, aproape am căzut în nas în faţa lor.

— Ar fi fost complet ridicol.

— Mic-mi spui?!

Se apropie de mine şi mai că mă aştept să întindă mâinile şi să mă îmbrăţişeze sau măcar să mă sărute pe obraz, dar el mă bate pe umăr.

— Cc culoare inimoasă!

„Cc culoare frumoasă”? Asta c tot ce poate spune despre înfăţişarea mea? Am petrecut două ore pregătindu-mă. Aîi-am ondulat panii bogat, cu şuviţe făcute recent, iar asta mi-a luat cel mai mult timp. Pe urma m-am asigurat cu minuţiozitate că am lenjeria intimă perfectă care să-mi accentueze rochia, să-mi facă sânii să arate spectaculos şi să nu lase la vedere linia chilotilor.

Indiciu – nu există.

Iar complimentul pe care îl primesc este „Cc culoare frumoasă”?

Asta ma... întristează.

În copilărie, nu aveam încredere în mine când era vorba dc corpul meu, pentru că eram mereu comparată cu Lottie, zeiţa cu rotunjimi. Am încercat din răsputeri să mă simt frumoasă şi a fost cale lungă până am reuşit cât de cât. Iar ne- siguranţcle mele, în combinaţie cu neputinţa dc a avea o relaţie, şi-au pus amprenta asupra mea.

În seara asta, după comentariul lui JP şi acum cel al lui Edwin, nesiguranţclc nu-mi dau pace şi-mi spun că nu sunt suficient dc bună.

Capitolul şase

JP

- Al AUZIT CE-AM SPUS? MĂ ÎNTREABĂ GENESIS Şl mă trage de braţ.

— Hm? Poftim? Scuze! îmi dreg glasul. E gălăgie aici!

— Aşa e, răspunde încetişor. Dar nu pot să nu observ că ai fost neatent toată seara.

Pentru că asa am fost.

iMi-au distras atenţia străfulgerările unei rochii galbene care apăreau prin mulţime. O rochie galbenă pe care nu reuşesc să mi-o scot din minte de când am zărit-o prima dată în seara asta. O creaţie mulată care i se lipeşte pe talie, dar coboară în falduri spre glezne, cu bretele delicate care îi susţin sânii spectaculoşi şi şliţul acela... futu-i! Am minţit! Kelsey arăta – ***arata –*** uluitor în rochia aceea. De ce naiba am spus altceva... Mă rog, ăsta e mecanismul meu stupid de apărare.

Să nu spui cuiva că-ţi place, pentru că aşa n-ai să suferi niciodată. Ce tâmpenie!

Dar da, nu i-am dat atenţie lui Genesis pentru că altcineva m-a captivat complet. Şi detest treaba asta!

Băga-mi-aş, nu-mi place că-mi controlează gândurile în seara asta!

După „regulile” pe care le-a impus, am considerat că orice şansă de a mă apropia de Kelsey e spre zero. Dacă am pus şi eu umărul la acel zero? Sigur că da şi n-am să mă prefac că nu-i aşa. Mă folosesc de instigare ca tehnică de apărare. Iar Kelsey nu este o excepţie.

E prima fata de care am fost interesat mai mult decât pentru o singură noapte. De când am văzut-o prima oară în sala de şedinţe cu Lottie, când îşi prezentau serviciile de organizare, am simţit nevoia să mă apropii de ea. Să aflu cine era femeia asta hotărâtă, inteligentă, ce o motivează, ce o face fericită... cine o face fericită.

Şi am încercat tot posibilul să pătrund dincolo de zidu-rile ei.

Am încercat să fiu prietenul ei, ceea ce a fost o prostie imensă.

Am încercat sa flirtez. Am fost pus la locul meu destul de repede.

Am încercat să fiu sarcastic, spiritual, şi... nici asta n-a mers prea bine.

La „întâlnire”, am recurs la ultima soluţie, să o calc pe nervi. Cred că ştim cu tocii cum s-a terminat – a doua zi a venit cu reguli » » despre cum să stau naibii departe de ea. Am priceput mesajul.

De regulă, nu mă împotrivesc curentului, ştiu când nu fac decât să pierd vremea, aşa că atunci când am întâlnit-o pe Genesis la o şedinţă cu Mecca Tech şi ne-am înţeles din prima, n-am ezitat să dau o şansă unei noi relaţii. E deşteaptă, frumoasă şi părem compatibili.

Când Kelsey a venit la Cane Enterprises, m-am comportat ca un profesionist, am lăsat ochii în pământ,

dacă nu mi se punea o întrebare directă, mi-am protejat inima şi am evitat să-i inhalez parfumul ispititor.

Şi a funcţionat.

Totul a funcţionat.

Până când a coborât scările în seara asta.

Până când am luat-o de mână în timp ce cobora din maşină.

Până am condus-o la intrarea din spate a proprietăţii şi i-am surprins rarul moment de vulnerabilitate, un lucru pe care îl ţine foarte bine ascuns.

Acum sunt din nou dobitocul disperat şi mult prea dornic.

— Iţi cer scuze, Genesis! îi spun încet. Evenimentele astea sunt mereu stresante. Chiar daca ar trebui să fie o scară distractivă în oraş, ochii lumii sunt încă aţintiţi asupra mea în orice clipă.

Foarte adevărat – mereu sunt crispat când particip la evenimente legate de muncă.

Cane Enterprises este mereu sub lupă pentru că am devenit foarte puternici. Concurenţei i-ar plăcea nespus să vadă că ne prăbuşim.

— Te înţeleg perfect! Presiunea de a fi una dintre puţinele vicepreşedinte din domeniul tehnologiei este intensă. Şi eu simt la fel, că toţi aşteaptă să fac o greşeală.

— Scuze că vă întrerup, spune un ospătar care se opreşte lângă noi. Dar toată lumea este rugată să-şi ocupe locurile, pentru că urmează cina.

— Desigur!

Dau din cap şi îi ofer braţul meu lui Genesis. Ea îl acceptă şi mergem împreună spre sala de bal.

încăperea e plină de elitele din Beverly Hills, îmbrăcate în cele mai elegante ţinute. De la costume Tom

Ford la rochii create de designeri obscuri. Mi se parc că strălucirea serii aproape eclipsează motivul pentru care ne aflăm aici.

Tipic pentru majoritatea evenimentelor din această parte a oraşului. Plăteşti o taxa să participi, apoi în restul scrii se fac afaceri, sc răspândesc bârfe şi se fac tranzacţii cu o strângere discretă de mână.

Dar nu şi la acest eveniment. E unul dintre motivele pentru care cu şi fraţii mei participăm. Imediat după cină, gazdele le reamintesc invitărilor dc ce se află aici, arătând un filmuleţ grăitor. Un filmuleţ despre destinaţia banilor, despre cei pe care îi ajutăm şi de cc este important s-o facem. Pleci de acolo nu doar cu un sentiment dc împlinire, ci şi mai informat, şi cu portofelul mai subţire.

După ce primim numărul mesei, traversăm sala de bal aurie, împodobită cu candelabre joase, atârnate deasupra meselor foartc lungi, dreptunghiulare. Fiecare masă este decorată cu aranjamente florale discrete şi bogate din crini albi, tacâmuri complete şi şervete aurii care se asortează cu motivul auriu al sălii şi cu fuioarele aurii din fata de masă crem. O

cină intimă, rafinată, care le oferă participanţilor ocazia de a comunica uşor pe deasupra mesei.

— La ce masă suntem? întreabă Genesis.

— La masa doi, îi răspund. Trebuie să fie în faţă. Mereu ne asază acolo.

Ne opresc câţiva participând, care dau mâna cu mine. O prezint pe Genesis, ea le oferă cartea de vizita, după care ajungem la masa noastră, unde, preţ de o secundă, sunt gata să renunţ la zâmbet şi să respir uşurat.

Asta până când observ că singurele locuri libere sunt

faţă în faţă cu Kelsey şi partenerul ei.

Fir-ar să fie!

Mă uit în jurul mesei şi, când văd că Breaker se uită zâmbind la mine, mă întreb dacă i se datorează cumva acest aranjament.

— Sc parc că stăm aici.

O conduc pc Genesis la masa şi îi trag scaunul.

Preţ dc o secundă, eu şi Kelsey ne uităm ochi în ochi, dar îşi fereşte repede privirea şi îşi aranjează tacâmurile din faţa ei. Ei bine, sc parc că momentul acela pc care l-am împărtăşit la intrarea din spate s-a dus. Probabil că e mai bine aşa, pentru că c cu... Stai, acela e partenerul ci?

Un tip deşirat, cu ochelari şi păr neîngrijit stă lângă ca, foindu-se pe scaun şi ridicându-şi ochelarii o dată la câteva secunde. Pare nelalocul lui, chiar stingherit, şi costumul care nu-i vine bine îi înghite gâtul cu totul când stă pc scaun.

Asta c Edwin?

Asta e tipul cu care sc întâlneşte Kelsey?

Cred că ştiu destule despre ea ca să-mi dau seama că tipul ăsta – da, îl judec după înfăţişare – este un prostănac.

— Genesis? spune Edwin când dă cu ochii de partenera mea.

Genesis sc uită spre el în timp ce iau loc la masă şi icneşte zgomotos.

— Edwin, Dumnezeule! Uau, ce mai faci?

Eu şi Kelsey ne privim nedumeriţi.

— Vă cunoaşteţi? o întreb pc Genesis, care acum se apleacă peste masa ca să dea mâna cu Edwin.

El o strânge cu putere.

— Sunt foarte bine, răspunde Edwin şi amândoi mă ignoră. Arăţi... uau, arăţi extraordinar!

Surprind reacţia lui Kelsey faţă dc complimentul lui. Lasă capul în jos şi arc o expresie nesigură. *Ce înseamnă asta?* Cu siguranţă, ştie că c superbă.

• — Mulţumesc! Ţi-a mai crescut părul. Mereu mi s-a părut că arăţi extrem dc bine cu părul mai lung.

îmi dreg glasul destul dc zgomotos şi repet întrebarea.

— Va cunoaşteri?

• »

— O, scuze, da!

Genesis îi da drumul la mână lui Edwin şi se întoarce spre mine.

— Eu şi Edwin am fost la UCLA împreună. Am fost în acelaşi grup de studiu în toţi cei patru ani. Am petrecut multe seri târzii, învăţând împreună.

— Alai ştii noaptea aia din bibliotecă, când am adus pe ascuns îngheţată în rucsac?

Genesis râde.

— La cât de deştepţi suntem, aia a fost o mare prostie! Ne-am murdărit cărţile cu îngheţată.

— De unde era să ştim că o să ne oprească profesorul Harkin o jumătate de oră?

Genesis chicoteşte.

— îmi amintesc şi acum ce faţă ai făcut când ţi-ai scos din rucsac caietul îmbibat cu îngheţată de căpşune.

— Slavă Domnului că luai notiţe mai bune decât mine, aşa că am copiat toate paginile.

— Pai, orice pentru tine, Edwin!

Ii face cu ochiul şi simt că încep să mă enervez.

— Ce faci în LA? Credeam ca eşti în San Jose?

— Am fost, dar m-am mutat aici acum trei luni ca să fiu mai aproape de familia mea.

— Edwin, ar fi trebuit să mă suni!

EI roşeşte, chiar roşeşte.

— Nu eram sigur că ai vrea să te sun.

— Glumeşti? Normal că aş fi vrut să mă suni!

Pe urmă, tac amândoi şi se privesc peste masă.

Sar scântei între ei.

Şi, uite-aşa, atmosfera se încarcă de un trecut intim.

Pot sa spun cu mana pe inima şi fără nicio îndoiala că lucrurile nu arată bine pentru mine sau Kelsey.

i-----1

— O, Doamne, am uitat complet! exclamă Genesis în timp ce îşi taie salata în bucăţele mai mici. Echipa de baseball habar nu avea că eşti capabil să loveşti mingea, darămite să devii cel mai bun aruncător.

Un Edwin foarte animat acum îşi şterge umerii de praful imaginar.

— Uneori chiar şi tocilarii pot să facă puţin sport.

— Şi să cucerească fetele! îi spune Genesis şi-i face cu ochiul.

Kelsey împinge salata într-o parte în timp ce aleg să mă şterg la gură cu şervetul, neştiind cum să contribui la discuţia asta.

Nu mă pot gândi decât la faptul că atleţii nu folosesc de obicei expresia „să facă puţin sport”.

— Uau, chiar m-ai impresionat, Edwin! zâmbeşte Genesis larg.

— Eu te-am impresionat? întreabă Edwin, îndreptându-şi vârful furculiţei spre piept. Tu eşti vicepreşedintă la Mecca Tech.

Genesis dă nonşalant din mână.

— Dar tu ai schimbat domeniul medical în cel mai bun mod cu putinţă.

— Ce-ai făcut? întreabă Kelsey, încercând să se strecoare în discuţie.

1

Dar e ignorată, ca de fiecare dată când a încercat.

— M-am gândit la tine în seara când am primit premiul, spune Edwin. M-am gândit sa te sun.

— Ar fi trebuit s-o faci! Ţi-aş fi răspuns imediat.

Imediat, zici?

Ei bine, la mesajele mele răspunde după cel puţin două ore!

Nu ştiu de cc am divulgat informaţia asta care nu-mi face cinste, dar asta c! În mod clar, nu sunt atât de important ca Edwin.

~----1

Iau o înghiţitură uriaşă din desert în timp ce Genesis râde atât de tare, încât îmi vine să-i iau bucata de pâine pe jumătate mâncată şi sa mi-o îndes în ureche ca să scap de zgomot.

— Pantalonii sunt în cuptor, o, Doamne!

Genesis îşi flutură mâna prin faţa ochilor, alungându-şi lacrimile stârnite de atâta râs.

Gluma nici măcar nu e atât de amuzantă!

Pantalonii sunt în cuptor, asta era poanta finală... Sincer, nici măcar nu înţeleg.

Din câte se pare, nu înţelege nici Kelsey, care soarbe neatentă din paharul cu apă, uitându-se în jur.

— Ştiam că o să-ţi placă! spune Edwin. Mereu ai avut un simţ al umorului grozav.

— Iar tu mereu ştii cum să mă faci să râd.

lisuse Hristoase!

Vomit!

— Stai, Christie şi Matt s-au despărţit? întreabă Genesis. Credeam că vor rămâne împreună pentru totdeauna.

În mod clar, nu a fost aşa.

— Christie îl înşela pe Matt, spune Edwin.

Ooo, da... asta c o bârfa care mă interesează şi pe mine. Să aflăm detaliile!

— Poftim? întreabă Genesis. Dar mi-a spus că Matt a fost cel mai bun amant al ei.

— Era antrenorul ci de fitncss, spune Edwin.

— Stai, Forţă cu Sven? El era? întreabă Genesis.

Când Edwin încuviinţează dând din cap, ea bate cu palma în masa.

— I-ai văzut profilul pe Instagram? Are pagină „doar pentru fani”.

Ceea ce probabil înseamnă un singur lucru: bietul penis al lui Matt a fost eclipsat de tunul uriaş al lui Sven.

Nu sunt foarte încântat să fiu ignorat toata scara, dar măcar bârfa despre Matt şi Christic mi-a stârnit interesul o secundă. Nu-i cunosc, dar bârfele despre adulter sunt mai interesante decât bancurile răsuflate ale lui Edwin.

Dar nu mi se pare că toată lumea este la fel de captivată dc povestea cu Matt şi Christic. Când mă uit la Kelsey, o văd sprijinită de masa, cu bărbia în palmă şi mai blazată ca niciodată. încerc să nu o las să-mi acapareze gândurile din nou, dar chiar îmi parc rău pentru ca când o văd atât de plictisită!

Parc că există o singură soluţie la seara asta neobişnuită, una care va face situaţia ceva mai suportabilă...

— Dc ce naiba ai făcut schimb dc locuri cu Edwin? întreabă Kelsey printre dinţi.

Nu cred că am văzut vreodată o femeie absolut calmă şi clocotind de furie în acelaşi timp.

Ei bine... am crezut că ar fi o idee bună. încă o dată, se pare că am greşit.

— Am făcut schimb cu el ca sa nu mai fim nevoiţi să ascultăm poveştile despre UCLA, îi răspund în timp ce mă sprijin de scaun şi arunc o privire prin sala.

Prezentarea despre spitalul de copii tocmai s-a încheiat şi, preţ de o clipă, am crezut că aşa o să scăpăm şi că, după ce se aprind luminile din nou, voi reuşi să fug cu Genesis şi să-i recâştig atenţia. Dar în secunda următoare, Edwin s-a aplecat peste masă şi a început să turuie despre o cafenea la care mergeau tot timpul.

Ce chestii al naibii de plictisitoare!

N-am mai suportat, aşa că am schimbat locul cu el, propunere pe care a acceptat-o bucuros. Acum stau lângă Kelsey şi ma întreb daca a fost o idee bună şi dacă n-ar fi trebuit să suport monotonia amintirilor depănate de Genesis şi Edwin.

Nu i-a învăţat nimeni că e nepoliticos să-ţi ignori partenerul?

Dar nu, acum am rămas pe cap cu o femeie iritată şi nerecunoscătoare care abia se uită la mine.

Am încercat să fiu un bun samaritean, să ajut o domniţă la mare ananghie şi sa o salvez, poate chiar să aibă cu cine sta de vorbă, dar ea preferă să privească în gol şi să-l asculte pe Edwin cum povesteşte decât să vorbească cu mine.

Dacă aş fi un om mai bun, aş sta în tăcere cu ea.

Dar cred ca ştim deja că nu scap ocazia să-i critic atitudinea.

Aplecându-mă spre ea, îi şoptesc:

— Chiar îţi place tipul ăsta?

Faţada de regină de gheaţa se încălzeşte – foarte puţin – când ridica din umeri şi îşi admiră unghiile îngrijite, într-o culoare naturală.

— Credeam că e drăguţ.

— Asta cauţi tu? Pe cineva drăguţ?

— Nu caut un nesimţit, daca asta întrebi, răspunde ea şi-mi arunca o privire.

— Mă faci nesimţit?

— Te simţi cu musca pe căciulă, JP?

Mă aplec ca să mă audă numai ca când spun:

— Nu ma simt deloc cu musca pe căciulă. Dacă ai încerca să mă cunoşti mai bine, ai vedea că sunt mai complex decât crezi despre mine.

— Nu sunt de acord. Se pare că nu iei nimic în serios, ceea ce mi se pare enervant, eşti dezordonat, lucru pe care îl detest, şi vezi doar partea goală a paharului, nu pe cea plină.

Kelsey se aşaza picior peste picior şi-şi lasă mâinile în poală.

Nu-i aşa că e nespus de nostimă?

— înţeleg, îi răspund.

Nu e chiar definiţia unui nesimţit, dar aşa aş fi dacă aş scoate asta în evidentă.

M-a înţeles total greşit. Da, biroul meu e dezordonat, dar aşa îmi place mie, ce naiba! Şi poate că sunt enervant, dar nu pot controla modul în care caut atenţia altora. E în firea mea şi n-ar trebui să fiu criticat pentru asta. Iar jumătatea goală a paharului? Asta înseamnă să fii realist.

N-am să-mi duc viaţa crezând că lumea e plină de petreceri cu căţei şi pisici, unde se servesc deserturi pariziene, iar comediile romantice se repetă ca un fundal muzical.

Scuze!

Am trecut prin prea multe chestii în copilărie, am intrat într-o profesie pe care n-am dorit-o şi am rămas blocat, fără cale de scăpare, ca să stau acum aici şi să zic da... văd partea plină a paharului.

Poate că am bani, dar e adevărat ce se spune – banii nu-ţi aduc fericirea, şi e cel mai sincer lucru pe care l-am auzit vreodată.

Nu sunt sigur cum a ajuns să aibă o părere atât de proastă despre mine, dar mi sc pare că nu vrea sa şi-o schimbe.

OK, ştiu... Ştiu, am fost un bou Ia întâlnirea aceea surpriză, dar ce era să fac, sa stau şi s-o las să se poarte de parcă era cel mai rău lucru din lume că au cuplat-o cu mine? Un tip trebuie să-şi păstreze cumva demnitatea.

În clipa aceea, Edwin se ridică de pe scaun şi o ia de mâna pe Genesis. Se întoarce spre Kelsey şi întreabă:

— le deranjează daca o invit pe Genesis pe ringul de dans? .

Fir-ar, ce tupeu are tipul ăsta!

Şi eu, care credeam că e un laş cu obiceiul de a-şi ridica ochelarii o dată la şase secunde, dar pe urmă face una ca asta. Trebuie să fii un mare măgar să faci aşa ceva. Nu-l credeam în stare.

— Sigur că nu!

Kelsey zâmbeşte amabil, dar zâmbetul îi dispare repede când fericitul „cuplu” se întoarce şi se îndreaptă spre ring.

— O, asta cred că te-a durut puţin! îi spun. .

— Hm, tie ţi-a furat partenera, aşa că nu sunt singura care pierde.

Ridic din umeri.

— Nu eram prea ataşat de ea. Sincer să fiu, am adus-o doar pentru ca fraţii mei au spus că ar trebui să vin însorit.

— Atunci cum se face că Breakcr a venit singur?

Mă uit la fratele meu, care e singur şi distrează un cerc de doamne.

— Pentru ca el e în stare să lase impresia că e cu cineva, când dc fapt nu e. Aşa se dau fraţii mai mici în spectacol.

Kelsey îşi încrucişează braţele pe piept şi spune:

— Seara asta e nasoală.

— Spune-mi ce simţi cu adevărat!

— Mai bine nu.

— Dc cc nu? o întreb. Suntem amândoi aici şi am fost abandonaţi dc parteneri. Am putea să ne bucuram unul dc compania celuilalt.

— Nu e nimic îmbucurător la compania ta.

Doamne, cc înţepată c! Buna replică, totuşi. Să dăm Cezarului cc-i al Cezarului.

— Aşadar, ce era aşa dc îmbucurător la compania lui Edwin? Înainte să se aprindă din pricina valului dc amintiri, mi s-a părut puţin insipid.

— Nu c insipid, spune Kelsey. Doar diferit.

— Diferit? Cum asa?

Incălzindu-sc încă puţin, îmi răspunde:

— Pai, îi plac păsările, iar asta mi s-a părut fascinant. Nu detaliile despre păsări, astea au fost cam greu dc îndurat uneori, ci faptul că e atât dc captivat de natură, încât poate să recunoască fiecare specie după cântec.

— Aşa te-a atras în patul lui? Cu cântece dc pasăre şi fluturat de braţe?

Kelsey se întoarce cu o privire nimicitoare.

— Dacă vrei să ştii, nu am ajuns în pat. Doar ne-am sărutat. Şi nu e un tocilar care vorbeşte ca o pasăre ca să-ţi desfacă sutienul. Doar îi place să povestească.

— Am sesizat şi cu după discuţia asta anostă pe care a avut-o la masă.

— Dc parcă Genesis ar fi fost mai bună! sc răsteşte Kelsey. Cc-ai văzut Ia ca?

— Statura, îi răspund sincer.

— Ih, dezgustător!

— Măcar eu am ieşit cu cineva cu un scop. Tu ai ieşit cu Edwin fiindcă erai disperată.

Cu un icnet, se întoarce cu totul spre mine.

— Nu eram disperată. Încercam să-mi găsesc sufletul

pereche, ştii, un om de care să mă îndrăgostesc, nu că tu ai fi capabil să înţelegi un asemenea sentiment cu inima aia rece şi moartă.

Duc mâna la piept şi o contrazic:

— Nu e moartă. Ba chiar simt un puls regulat prin venele lipsite de suflet. Rece însă este o descriere corectă.

Când se întoarce cu spatele, insist încă puţin:

— Ce părere a avut despre rochia ta? -

Kelsey mă priveşte peste umărul gol.

— Cum adică?

— Când te-a văzut Edwin în seara asta, ţi-a spus ca îi aminteşti de piţigoiul Iui preferat într-un câmp de flori?

— Nu! -

Isi ridica bărbia.

— OK, atunci ce-a spus?

— Ce importanţa are?

— Spui că eşti în căutarea dragostei. O reacţie simplă la înfăţişarea ta în seara asta ar trebui să-ţi arate unde se află în raport cu tine. Ce-a spus? Un simplu „eşti frumoasă”? Poate un... „uau” timid?

Maxilarul ei încleştat se mişcă înainte şi înapoi în timp ce se uită la ringul de dans.

— A spus ca rochia mea are o culoare frumoasă.

— Şi? o întreb. .

— Asta a fost tot!

Işi ia paharul cu apa şi bea o gură.

— Stai, asta e *tot* ce a spus? Ca rochia ta are o culoare frumoasă?

Pune cu grijă paharul jos şi îi observ mişcările iritate, felul în care îşi încleştează pumnii şi melancolia din ochi când se uita la cuplul de pe ringul de dans.

Nu ştiu cât timp i-a luat să se pregătească în seara

asta.

Nu-mi pot imagina prin ce a trecut până şi-a ales rochia perfectă.

N-aş putea nici să-mi imaginez cât de entuziasmată era să o vadă partenerul ei – pentru că arată superb.

Dar am tot văzut-o în ultimele luni şi ştiu când e supărată şi probabil se simte jignită. Aşa ca de un lucru sunt sigur – timpul pe care l-a petrecut pregătindu-se pentru seara asta a fost destul cât să merite o reacţie mai bună decât *culoarea frumoasa a rochiei.* Şi asta mă face să mă simt şi mai prost după ce i-am zis că am văzut altele mai frumoase. *Rahat!*

Capitolul şapte

KELSEY

AŞ VREA SĂ MĂ LASE ÎN PACE,

Aş vrea să nu fi fost lăsată aici la masă ca să nu pot vorbi cu nimeni în afară de JP.

La naiba, aş vrea ca Edwin să fie măcar puţin conştient dc ce face şi să nu mă abandoneze, mai ales când eu sunt cea care l-a adus aici’

Dar n-am eu norocul ăsta, nu? Şi, bineînţeles, în timpul prezentării am primit un mesaj de la Lottie, care a dispărut pe toată durata petrecerii. Ea şi Huxley plecaseră acasă. A urmat un ernoticon cu o vânătă şi trei picături de apă. De asemenea, era convinsă că Edwin avea să mă conducă la ca acasă pentru a-mi lua maşina.

Dc-ar fi ştiut ea!

— Te-am întrebat ceva, spune JP.

Pierdută în gânduri, îi răspund:

— Hm... Ce m-ai întrebat?

— Asta c tot ce a spus Edwin, că rochia ta are o

culoare frumoasă?

O, da, tot aici am rămas!

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se opreşte şi îi simt ochii aţintiţi asupra mea. Dc fapt, nu şi-a luat ochii dc la mine de când a făcut schimb dc locuri cu Edwin. Irisurile lui verzi sunt îndreptate mereu spre mine, dc parcă ar fi o mamă cicălitoare care mă bate pe umăr o dată la câteva secunde cu întrebări la care nu vreau să răspund. N-ar trebui să se ducă pe ringul de dans ca sa-şi recupereze partenera? Partenera lui frumoasa şi dulce... care pare mai interesată dc Edwin decât de JP. *Foarte, foarte ciudat!*

— Bine, atunci...

îmi întinde mâna.

— Dansează cu mine! .

Mă uit la palma lui marc şi la degetele lui, apoi din nou la el.

— Pardon?

Sc apleacă spre mine şi repetă, în timp ce parfumul lui plăcut şi seducător ma copleşeşte:

— Dansează cu mine!

OK...

Să dansez cu JP. Pot să enumăr mai multe motive decât este strict necesar pentru care nu vreau să fac asta.

Unu – ultimul lucru pc care mi-l doresc este să mă ţină în braţe.

)

Doi – nu-mi pot imagina un scenariu în care nu-i trag un genunchi în boaşe pentru vreo chestie nesuferită pe care mi-o spune în timp ce dansăm.

Şi trei – parfumul lui e prea ispititor în acest moment! îmi place mirosul, iar asta m-ar putea

determina să mă gândesc la el într-un mod pozitiv, or eu nu-mi doresc aşa ceva. Vreau să-l consider mereu cel mai rău dintre toţi.

Dar...

Mândria e o chestie ciudata.

Ani venit la gala asta cu intenţia de a mă pierde în atmosfera serii alături de un tip dc treabă. Am presupus ca vom vorbi despre diferitele cuiburi pe care le fac păsările preferate ale lui Edwin, că voi bea câteva pahare de şampanie şi că poate... poate Edwin îşi va face curaj să mă lipească de maşină şi sa mă sărute.

Cred ca suntem cu toţii de acord că asemenea evenimente imaginare nu vor avea loc în această seară. Nu vreau să fiu fata abandonată la eveniment. Nu vreau să fiu fata *în rochia cu o culoare frumoasă* şi nu vreau sa plec de aici simpn- du-mă ca ultima fată aleasă..,, dacă e logic ce spun.

Vreau să mă simt preţuită şi, chiar dacă a accepta imitaţia lui JP Cane e ca şi cum aş dansa vals cu diavolul, sunt disperată.

— Ştii, ar fi nepoliticos să mă refuzi, îmi spune. Când un bărbat re invită la dans, este politicos să-i dai mâna. Când nu spun nimic, adaugă: Nu poţi să stai aici timidă şi singură toată seara.

Mă uit în ochii lui.

— Uau. chiar ştii cum să cucereşti o femeie!

El rânjeşte.

— Mulţumesc!

— Nu era un compliment.

— Mie aşa mi s-a părut.

Poate fi mai enervant dc atât?

Nu, prefer să nu aflu răspunsul. Sunt sigură că poate.

Of, Doamne, nu-mi vine să cred că fac chestia asta!

Ii dau mâna şi văd că se luminează la faţă cu un zâmbet dezinvolt.

— Bună alegere, Kelsey!

Mai ţineţi minte când am spus câ s-ar putea să-i „trag un genunchi în boaşe”? Şansele tocmai au crescut.

Se ridică primul dc pc scaun şi mă ajută să mă ridic Ia rândul meu, apoi mă dă puţin la o parte ca să bage scaunele sub masă.

Nu ştiu de ce, dar mi se pare că toţi ochii sunt îndreptaţi spre noi în timp ce ne croim încet drum printre mesele aglomerate. *De ce nu au pus ringul de dans în faţă, unde stăm noi, în loc de lateralul sălii?* JP se opreşte şi dă mâna cu câteva persoane, ca un afacerist galant care interacţionează cu invitaţii. În timp ce vorbeşte, îşi ţine mâna pe spatele meu, iară să uite să mă prezinte tuturor şi să anunţe cu cc mă ocup.

E... un lucru amabil. Corect. *Profesional.* Sunt convinsă ca a învăţat protocolul din domeniul afacerilor de la o vârstă fragedă, aşa că, pentru el, este ca o a doua natură. Nu are nicio legătură cu mine.

— îmi parc rău! îmi şopteşte Ia ureche în timp ce ne apropiem dc ringul de dans. E imposibil să merg undeva la evenimentele astea fără să mă oprească cineva.

— Nu te flata singur! Oamenii se simt obligaţi să stea de vorbă cu tine, nu te plac cu adevărat.

îmi vine să-mi muşc limba. E clar că felul în care m-
a ţ
abandonat Edwin m-a afectat mai mult decât credeam. *Sau poate nu vreau să parca o ratată în faţa IttiJP.* Mai degrabă, a fost o lecţie grozavă pentru mine când l-am văzut cum inter- acţiona cu cei din jur. Arc genul dc talent pentru afaceri pe care îl admir. *Dar... trebuie să par ncinipresiouată.*

Işi apropie nasul dc urechea mea şi mă ghidează cu mâna pe spate.

— Mmm, îmi place când îmi vorbeşti murdar!

— Eşti nesuferit!

•— Mi-ai mai spus.

— Doar îti reaminteam.

Aproape am ieşit dintre mese şi îşi lipeşte palma de spatele meu, dirijându-mă în faţa lui.

— Nuc nevoie să-mi amint-awJb/

Ii simt răsuflarea pe piele ca o pală dc vânt puternic. Se aud o căzătură zgomotoasă şi o bufnitură îngrozitoare.

Mă întorc şi-l văd pe JP pe podea, ţinându-se cu mâinile burtă şi cu picioarele lungi întinse.

— Ce naiba?

— Să-mi bag... p..., începe el, dar se opreşte brusc.

Cu ochii strânşi din pricina durerii, respiră adânc de câteva ori şi, exact când mă aştept să lanseze o serie de înjurături, în sală se face linişte. Toţii ochii s-au întors spre noi.

El scoate un geamăt.

Se strâmbă încă o data de durere şi are o reacţie violentă... zgomotoasa...

— Vai... de mine! exclamă cu un geamăt.

„Vai de mine”?

Nu-şî bagă nimic?

Nu-i trage niciun „rahat”?

Niciun „futu-i mama mă-sii”?

Doar un simplu „vai de mine” simplu şi clasic, ca George Bailcy din ***O viaţă minunată.***

Pufnesc pe nas. .

îmi acopăr mâna cu faţa şi încerc să-mi stăpânesc râsul care clocoteşte în mine.

Dacă ştiu un lucru despre JP Cane, acela este că nu e genul care sa spună „vai de mine”.

E genul care-ţi şopteşte la ureche cuvinte precum „sculă vârtoasă”.

E tipul care îţi şopteşte la ureche „sculă vârtoasă” în mod repetat doar de dragul de-a o face.

Neştiind cum să procedez, mă gândesc să mă aplec şi să-l întreb ce s-a întâmplat, când un bătrân care stă în spatele lui se ridică cu greu de pe scaun. Atunci văd scaunul împins pe culoar. O, nu! Probabil ca JP a intrat în el din mers. Cu vârful bastonului negru, bătrânul îl împunge pe JP în picior şi spune:

— Ai grijă pe unde mergi, fiule!

Fără să ia în seamă scena pe care a provocat-o sau să dea vreun semn de remuşcare, bătrânul tupeist se îndepărtează şontâcăind şi bombănind ceva despre oamenii care îi stau în drum.

Un ospătar îl ajută pe JP să se ridice, apucându-l de su- braţe. O parte dintre cei care au dat mâna cu el vin să întrebe dacă este în regulă, dar eu nu mă pot concentra decât la felul în care JP se uită la mine de parcă eu l-aş fi împiedicat cu scaunul.

— Sunt bine, spune el şi îşi netezeşte cămaşa.

— Sunteţi sigur? îl întreabă un ospătar. Pot să vă aduc nişte gheaţă.

— Nu e nevoie. Cred că doar mândria mea a fost rănită. Nu mă aşteptam să mă culce la pământ un bătrân de şaptezeci de ani.

Iar pufneşte pe nas.

Iar mă priveşte chiorâş.

— Mă descurc!

Scapă de ospătar şi se apropie din nou de mine, mă ia de mână şi mă conduce pe ring.

încă mai chicotesc când mă lipeşte de el, îmi pune o mâna pe spate, iar cu cealaltă îmi cuprinde palma. Işi

apropie gura de urechea mea şi mă întreabă:

— Ţi s-a părut distractiv?

— Foarte distractiv! îi răspund când mă trage mai aproape.

Mi-a lipit pieptul de al lui, picioarele ni se împleticesc şi pot spune cu sinceritate că nu ştiu unde încep eu şi unde se termina el. Corpurile noastre fuzionează ca doi magneţi, atrăgându-se şi respingându-se fără putinţă de scăpare.

E ceva neaşteptat. ‘ •

E ca un blestem!

Nu este o poziţie în care vreau să fiu cu JP, dar nu cred că pot scăpa de ea.

— Deci ţi se pare amuzant că m-am lovit şi am fost umilit în faţa oamenilor?

— Nişte bancuri fizice, din când în când, nu au făcut rău nimănui. Dar nu a fost vorba de ce ţi s-a întâmplat, ci de reacţia ta.

Râd încetişor în timp ce mă conduce pe ringul de dans. Ne legănăm încet pe muzică, o versiune instrumentală a piesei lui Taylor Swift, „Wildest Dreams”, dar felul în care mă învârte face camera să pară în ceaţă şi nu mă pot concentra decât la noi doi.

La felul în care îşi ţine respiraţia în timp ce plutim parcă deasupra podelei.

La felul în care îmi strânge mâna, ghîdându-mă spre următoarea mişcare.

La cuvintele pe care mi le şopteşte la ureche, încet cât să nu ne audă nimeni conversaţia.

— Şi cc anume la reacţia mea te-a făcut să râzi?

» »

îmi dă drumul şi mă învârte, iar rochia mea flutură în curentul creat, după care mă trage din nou la pieptul lui. Mi se taie respiraţia şi fac ochii mari, fiindcă nu mă aşteptam la mişcarea asta atât de elegantă!

Când vede că nu-i răspund imediat, îşi coboară buzele la urechea mea şi spune:

— Aştept, Kelsey!

Aşteaptă. Aşteaptă... a, răspunsul la întrebarea lui.

Ce se întâmpla? O piruetă pe ringul de dans şi parcă nu mai sunt stăpână pc mine.

Am mintea tulbure, neclară, dezorientată. Palma lui caldă aluneca pe locul de deasupra curburii fundului şi nu pot decât să mă întreb dacă... sc uită ceilalţi la noi? Au impresia că suntem un cuplu? O sa-şi coboare mâna mai mult?

îmi umezesc buzele şi ma concentrez la discuţie.

— Corectează-mă dacă greşesc, dar „vai de mine” nu pare genul de expresie care să-ţi iasă pe gură.

— Nu greşeşti, îmi răspunde şi, spre marea mea uimire, se încordează şi mă apleacă spre podea.

Icnetul meu îl face să zâmbească şi mă ridică din nou.

— Dar ce te aşteptai să spun? Ticălosul ăla nenorocit tocmai mi-a pus o piedică în stilul Tonya Harding şi a fost cât pe ce să-mi zboare scula cu scaunul. Nu cred că „bulan- giule” ar fi fost o expresie potrivită pentru acest eveniment.

Muzica încetineşte ritmul, Ia fel şi noi. Aproape îmi pare că şi-a creat propriul dans pentru această piesă şi m-a condus cu precizie şi graţie, un lucru de care nu-l credeam în stare.

— Pai, a fost amuzant, atâta tot, îi răspund, fiindcă îmi pierd capacitatea de a-i da un răspuns ironic când îi alunecă mâna pe spatele meu.

începe încă un cântec lent şi, când cred că dansul nostru s-a terminat, observ că nu-mi dă drumul. în schimb, continuă să ne conducă în timp ce doi violoncclişti ies în faţă şi cântă „VVith or Without You”.

E frumoasă alunecarea gravă a coardelor ce se întrepătrund prin camera aurie pe măsură ce lumina candelabrelor scade şi imprimă o atmosferă mai romantică. Am fost atât de supărată pe Edwin şi Genesis, încât am neglijat complet latura romantică a serii — nu că ar exista romantism între mine şi JP, dar ambianţa oferă un decor uluitor pentru un prim sărut.

— La ce te gândeşti? mă întreabă. Aproape simt rotiţele care ţi se învârt în cap.

— Sala e frumoasă. E prima dată când mă opresc s-o admir.

— Aşa e! spune încetişor. Mâncarea, decorul, formaţia. E Ia fel în fiecare an şi, cu toate e în beneficiul copiilor, ştiu multe cupluri care vin la eveniment doar pentru experienţa.

— înţeleg de ce. Totul e fantastic.

— Aşa ţi-ai imaginat că va fi seara asta?

Clatin încet din cap.

— Nu, nu mi-am imaginat că partenerul meu o să ma lase baltă şi că voi termina seara dansând cu tine.

— Mă refeream la decor, la impresie, la atmosferă. Ştiu că nu te gândeai că o să fii aici, tocmai în braţele mele, dat fiind că sunt omul pe care îl dispreţuieşti cel mai mult.

Felul în care a spus-o şi melancolia din tonul lui mă

fac să mă simt prost. E adevărat ca mă supară şi mă enervează, acum mai mult ca niciodată, dar, dacă mă uit dincolo de mecanismul lui de apărare, cel care îl face să se comporte ca un măgar, ştiu ca exista un bărbat bun sub glumele lui sarcastice.

— Nu... nu te dispreţuiesc, JP.

— Nu căutam un comentariu inspirat din mila, ci doar un răspuns la întrebarea mea.

Dar nu-l dispreţuiesc. Poate nu e persoana mea preferată, dar dispreţ? Dacă l-aş dispreţui, nu l-aş lăsa să mă ţină atât de

strâns în braţe. Nu m-aş pierde în parfumul Iui încântător, un parfum care ştiu care îmi va rămâne pe piele tot restul serii.

Dar c un om mândru şi ştiu că – atunci când c serios – nu vânează complimente.

— Nu ştiu ce aşteptări aveam dc la acest eveniment. M-am gândit ca trebuie să fie frumos, dat fiind cât de scump c. Dar atmosfera asta e ca în *Marele Gatsby,* ca în filme.

— Nicio donaţie nu se face către evenimentul în sine. Evenimentul e organizat dc o societate care foloseşte banii proprii. E încă un motiv pentru care ne place atât dc mult. Este o adevărată strângere de fonduri. Se fac foarte puţine afaceri aici.

— De-asta ai venit însoţit? îl întreb, cu adevărat curioasă în privinţa lui şi a lui Genesis. •

Nu că aş fi expertă în JP Cane, dar nu pare genul care să aibă o relaţie. Mai degrabă, pare genul de. bărbat care intră şi iese din alt dormitor în fiecare noapte. Care nu se aşază la casa lui, flirtează iară ruşine şi nu simte nevoia să aibă altă companie în afară de propria persoană.

— Eu şi Genesis ne-am cunoscut acum câteva săptămâni. E deşteaptă, poţi purta o conversaţie inteligentă cu ea şi m-am simţit bine când am ieşit împreuna. M-am gândit că ar fi un loc bun unde s-o invit, să o las să se apropie şi dc alţi oameni, să-şi facă relaţii. Dar nu mă aşteptam să se apropie de partenerul tău.

— Da, nici cu! răspund încet. .

JP se retrage atât cât să ne privim în ochi, ai lui verde-deschis, ai mei căprui.

— Ascultă, Kclsey, el c...

— Scuzati-ne! Ne pare rău ca vă întrerupem, spune Edwin când vine spre noi alături de Genesis. Sper ca nu vă supăraţi, dar cred că noi plecăm!

Edwin arată cu degetul mare la uşa din spatele lui.

— Genesis are o migrenă şi m-am gândit să o duc acasă.

Mi sc strânge stomacul. Pleacă dc la petrecere cu altcineva?

Da, să-l văd discutând cu altcineva toată seara m-a rănit în orgoliu.

Să-l văd dansând cu altcineva a meritat să beau un pahar.

Dar să-l văd plecând...

Braţul lui JP se încordează în jurul meu când spune:

— Sigur, mersi, frate!

— Nu te superi? întreabă Genesis.

Nici nu mă pot uita Ia ei, pentru că văd cu coada ochiului că Edwin o ţine de mână pe Genesis.

— Nicidecum, răspunde JP cu o voce monotonă.

— OK, pai... mersi pentru o scară plăcută! spune Edwin, apoi mă bate pe umăr şi pleacă.

Asta e tot ce primesc.

O atingere pe umăr.

Mă aşteptam Ia cu totul altceva dc la seara asta. Credeam că eu şi Edwin o să ne cunoaştem mai bine, că o să ne simţim mai confortabil unul cu celălalt şi că poate o să ne sărutăm din nou.

Dar el conduce acasă altă femeie.

Iar asta e ca un pumn în plex.

Picioarele mele sc opresc în loc şi încerc să-i dau drumul luiJP.

— Ţine capul sus! îmi şopteşte în timp ce mă

învârte. Nu-l lăsa să tc vadă supărată!

— Dar sunt!

— Ştiu!

Gura Iui JP îmi atinge urechea în timp ce vorbeşte încet.

— Dar mai aşteaptă câteva minute şi tc duc eu dc aici.

îmi tremură buza şi simt că mi se umezesc ochii. Exact când cred ca o sa-mi cadă o lacrimă, JP mă strânge mai tare de mână, mă învârte şi-ini zâmbeşte, apoi mă trage înapoi spre el. E destul să uit pentru o clipă că dragostea nu se întrevede la orizont.

i i

— Buna seară, domnule Cane! spune şoferul când ne deschide portiera din spate.

După ce Edwin şi Genesis au plecat, am petrecut încă cinci minute pe ringul de dans, după care JP m-a condus afară din sală şi a trimis un mesaj scurt. Pe unnă m-a dus la bar, mi-a dat un pahar mare de vin şi a spus că nu plecăm până nu-l termin.

Mi-a luat doar un minut.

Cu vinul băut şi inima grea, am ieşit din clădire şi ne-am îndreptat spre şoferul lui JP. Nu sunt sigur daca Huxley a avut grijă ca şoferul să conducă cu viteza luminii, dar nu am fost nevoită să rămân la eveniment mai mult decât a fost necesar.

JP mă ajută să urc în maşina, apoi urcă lângă mine. Ne punem centurile şi, după ce urcă şi şoferul, JP îi spune:

— Mergem la mine!

Nu am energia să discut despre detalii, să mă întreb dacă JP are vreun plan pentru seara asta, aşa că înclin capul şi ma uit pe geam.

Cerul întunecat şi înstelat se înalţă deasupra în timp ce trecem printre şirurile de casc impresionante. Nu pot să nu mă întreb daca oamenii care trăiesc într-o casă oarecare chiar se iubesc sau

dacă trăiesc într-o lume unde este ceva normal să-ţi abandonezi partenera pentru altcineva.

Doamne, mă aşteptasem la mai mult de la Edwin, ticălosul ăla îndrăgostit de păsări! Era atât de... drăguţ! Cam tocilar, dar în mod sigur un om în care credeam că pot avea încredere. Desigur, am ieşit doar câteva săptămâni împreună, dar simt că ştiu sa judec caracterul unui om.

Totuşi, faptele lui au semănat mai degrabă cu ce aş fi aşteptat din partea lui JP. Şi totuşi, JP a fost cel care s-a asigurat că nu mă fac de râs, cel care m-a dus pc ringul dc dans şi cel care m-a făcut să uit, măcar pentru moment.

Până la urmă, sc pare că are şi ceva bun în el.

— E un idiot! spune JP când maşina virează la dreapta şi apare casa lui Huxley la vedere.

— Poftim? îl întreb.

În Ioc sa o luăm la dreapta, pe aleea circulară a lui Huxley, o luăm la stânga, unde o poartă mare şi înaltă se deschide când ne apropiem.

JP tace o clipă, apoi, când maşina parchează, întinde mâna spre şofer şi deschide singur portiera. După ce coboară, se apleacă şi îmi întinde mâna. Dezorientată, accept când mă ajută să cobor. În clipa în care închide portiera, şoferul pleacă şi mă lasă singură cu JP în lumina stelelor.

împreună, în timp ce încă mă ţine dc mână, rămânem pe alee, învăluiri de întunericul nopţii.

— Edwin, spune el. E un idiot.

— Nu c un idiot, e doar...

JP îmi ridică bărbia şi mă forţează să-l privesc în

ochi. Dc data asta, vorbeşte pe un ton mai autoritar.

— E un idiot, Kelsey! Ştii cum mi-am dat scama?

Privirea lui sinceră şi felul în care mă strânge dc bărbie mă fac să amuţesc. Ala simt cucerită, captivată şi prinsă în vârtejul neaşteptat al unei nopţi alături de JP. Şi nu ştiu cum să reacţionez.

Face un pas mai aproape şi spune:

— E idiot pentru ca nu a apreciat şi altceva în afară dc culoarea rochiei. În clipa în care tc-a văzut, ar fi trebuit să-ţi spună ca eşti al dracului dc superbă, că nuanţa asta dc galben îţi scoate şi mai mult în evidenţă auriul din ochi. Ar fi trebuit să-ţi ridice mâna şi să-ţi sărute încet degetele, doar ca să dea lumii dc ştire că eşti a Iui. N-ar fi trebuit să-şi ia ochii de ia tine nicio clipă. Şi când îţi dădea drumul la mâna, ar fi trebuit să facă un pas mai aproape, să se aplece la urechea ta şi să-ţi spună că ai un parfum ameţitor.

Mi s-au blocat plămânii.

Picioarele mi s-au topit ca îngheţata într-o zi toridă.

Şi mâna pe care o ţine în palma tremură în strânsoarea lui.

Stai... Ce face?

De ce spune asemenea lucruri?

Care c scopul final?

Romantica din mine ar vrea să creadă că vorbeşte serios.

>

Că el chiar *crcdc* acele lucruri despre mine. Dar, din nefericire, bănuiesc că JP are un singur scop când c vorba de o fată, seara târziu, în faţa casei lui. Sunt convinsă că ştiu la ce se aşteaptă. ŞÎ nu sunt oarbă. Pot să înţeleg atracţia. E un bărbat chipeş, la urma unnei. Te poate cuceri cu o singură privare sau cu o singură sclipire din ochii aceia îndrăzneţi. Ii *simţi* privirea.

Exact cum o simt eu acum.

Cum coboară spre buzele melc.

Işi umezeşte buzele cu vârful limbii. Se pregăteşte.

Face un pas mai aproape până nu mai rămâne spaţiu între noi.

Toate semnele sunt acolo.

Şi poate că sunt tristă. Poate că sunt tulburată, dar un lucru ştiu sigur – o noapte în patul lui JP Cane nu mă va ajuta cu nimic.

Aşa ca îi dau drumul la mână şi fac un pas în spate.

— JP, nu mă culc cu tine!

Cuvintele îmi zboară din gură în grabă, arătându-i clar poziţia mea.

Complimentele şi amabilitatea lui nu mă vor face să-mi schimb decizia.

Când îl privesc în ochi ca sa mă menţin pe poziţii, nu mă întâmpină rânjetul obişnuit sau expresia cuceritoare, ci o căutătura încruntată. Sprâncenele lui negre şi groase sunt împreunate, iar blândeţea s-a transformat într-o privire aspră, aproape insultată.

întoarce buzele într-o parte cu un mârâit prefăcut şi, deşi pare ca va spune ceva, îşi trece mâna prin părul des şi se întoarce cu spatele.

— Da! îmi spune pufnind pe nas, cu spatele la mine. Să te conduc Ia maşină!

Cu o mână în păr, merge spre poarta de pe alee, fără să mă mai aştepte. Alerg după el în timp ce deschide portiţa nevăzuta pentru o persoana, ascunsă între tufe. O ţine să-mi facă loc şi, chiar înainte să ies, mă opresc şi mă uit la el.

— Nu te poţi supăra pentru că nu vreau să mă culc cu tine,JP.

El ridică ochii spre cer şi oftează adânc.

— Ieşi pe poartă şi gata, Kelscy!

Emană vapori dc iritare şi, cu toate că simt nevoia să insist, să-l fac să-mi înţeleagă logica, observ că n-am

să fac decât să-l enervez şi mai tare. Trec pe lângă el calmă, ies pe poarta şi traversăm împreună strada spre casa lui Huxley şi Lottie, unde JP deschide din nou o poartă şi mă conduce la maşină.

— Ai cheile? mă întreabă.

Kidic poşeta micuţă.

— Aici.

— Bine!

Face un pas în spate şi îşi baga mâinile în buzunare.

Nu spune o vorbă şi nu pot să nu cred ca am greşit cu ceva. S-a purtat cu blândeţe şi eleganţă, ceea cc apreciez cu adevărat, dar ar trebui să fie în regulă dacă îmi folosesc cuvintele – *corpul* – ca sa-i mulţumesc.

-JP... '

— Noapte bună, Kelsey! -

Face încă un pas în spate şi îmi dau seama că nu o să plece până nu urc în maşină şi o pornesc, încă un gest cavaleresc la care nu mă aşteptam din partea lui. Toată seara asta a fost incredibil dc neaşteptată şi nu sunt sigură că sunt capabilă să cern totul în minte, nu când mă simt istovită fizic şi epuizată mintal.

Din fericire, n-am băut decât un singur pahar cu vin, aşa • că pot conduce. Descui maşina şi urc. Mă gândesc să-i spun ceva lui JP. Poate un „mulţumesc”, dar când mă întorc să cobor geamul cl traversează deja strada spre casa lui.

Ei bine, cred că a asta a fost!

Cu inima grea, pornesc motorul şi conduc spre micul meu apartament.

[=)

Podcastul „Făcuţi turul pentru celălalt”

Ratb fi Cbarlee

Kelsey: Buu-vcitit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care*

s-an întâlnit, Rath şi Charlee, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine! Va rog să ne povestiţi cum v-aţi cunoscut!

Cbarlcc: în primul rând, vreau sa spun cât dc mult îmi place acest podcast. Nu-mi vine să cred că ne-ai invitat la emisiune! Doamne, o ascult în fiecare săptămână! Ratb crede că-s nebună, bineînţeles, când mă emoţionez din cauza cuplurilor, dar el c şi unul dintre cei mai morocănoşi oameni pe care ţi-i poţi imagina. A trebuit să-l mituiesc cu favoruri sexuale ca să-l ademenesc aici!

Ratb: Cbarlcc, filtrează!

Charlce: E foarte îngrijorat ca o să spun ceva care o să-l facă de râs, ceea ce este probabil adevărat, pentru că nu ştiu când sa mă opresc din vorbit. Îmi pui o simplă întrebare, şi mă dezlănţui. Dar da, i-am spus că i-aşface nişte favoruri pc sub birou când e la serviciu...

Ratb: Pentru Dumnezeu, Cbarlce!

Kelsey: O, te rog, mai dă-mi detalii despre favorurile asta!

Cbarlcc: Păi, îi place foame mult când îi gâdil...

Ratb: Ne-am întâlnit la o întrunire pentru birotică. Aveam nevoie de o asistentă. M-a scos din minţi cu trăncăneala ei neîncetată. Nti ştiu cum s-a întâmplat, dar m-am îndrăgostit, ne-am căsătorit şi cu asta, basta!

Cbarlec: Nu-i aşa că-i fermecător?

JP

Două săptămâni mai târziu.,.

- BUNĂ!

Se aude o bătaie în uşă. Ridic capul şi-l vad pe Huxley cum bagă capul în cameră.

— Ȋ̂n sala de şedinţe peste zece minute.

— Am primit alea unsprezece mesaje nenorocite pe care le-ai trimis deja. O să vin!

— Voiam să mă asigur.

— Sunt bărbat în toată firea, Flux! Ştiu cum să-mi programez ziua.

Mă întorc la computer şi derulez e-mailurile enervante pe care le-am amânat toată dimineaţa.

După ce se închide uşa, scot un oftat de uşurare, până ce îmi dau seama că Huxley nu a plecat, ci a intrat în birou. Se aşază în faţa mea, picior peste picior.

— îmi spui şi mie de ce eşti atât de afurisit în ultima vreme?

Duc degetele la frunte şi încerc să alung migrena cu un masaj.

— Ce-ar fi să te întorci în biroul tău şi să ma laşi naibii în pace?

— Vezi tu, aş face chestia asta, dar avem o şedinţa peste zece minute şi nu accept sa te porţi ca un nesimţit acolo.

Ridic ochii la el.

— Când am fost eu nesimţit în sala de şedinţă?

— Ah, toata săptămâna asta nenorocită! Ca să nu mai spun că tropăi pe aici cu capsa pusă mereu. Toţi ţi-au sesizat atitudinea şi circulă zvonuri că lumea se simte inconfortabil.

— O, lisuse Hristoase, păi atunci ce-ar fi să-mi pun o mască fericită? N-aş vrea să supăr pe nimeni la birou.

— Frate! zice Hux, stând mai drept pe scaun. Ce naiba se întâmplă? Aşa te porţi de când am fost la gala caritabilă. E vorba de Genesis?

Normal că a adus vorba de asta pentru că n-am scos o vorbă în faţa nimănui despre seara aia. Nici Huxley, nici Breaker n-au văzut cum m-a culcat moşul acela la pământ. N-au văzut nici cum am dansat cu Kelsey şi am ţinut-o atât de strâns în braţe, încât pentru prima oară de când o cunosc s-a produs un declic în mintea mea şi am simţit că locul în care mă aflam şi ceea ce faceam erau cum nu se poate mai potrivite.

N-am spus nimic, pentru că seara nu s-a încheiat aşa cum aş fi vrut.

Nu aveam de gând să o duc la mine acasă.

Nici prin cap nu-mi trecuse s-o duc în dormitor.

La sfârşitul serii, singurul meu scop era să mă asigur că înţelege cât de frumoasă e, la naiba! Că nu reuşisem să-mi iau ochii de la ea şi că nu puteam să pricep cât de prost fusese partenerul ei s-o abandoneze şi să rateze

şansa de-a o avea. Voiam să ştie că în ochii mei zâmbetul ei întrecuse strălucirea încăperii şi că fusese, de departe, cea mai fermecătoare femeie dintre toate.

Nu voiam să plece crezând că nu e preţuită, că e uşor de lăsat.

Vorbisem serios atunci când îi spusesem că Edwin a fost un idiot. Un adevărat imbecil!

Genesis e inimoasă şi deşteaptă. Dar nu c cu nimic, cu absolut nimic, mai bună decât Kelsey.

Asta voisem să-i arăt. Dar Kelsey nu a înţeles acest lucru.

Nu, ea m-a văzut ca pe un bărbat care se purta frumos ca să-i poată ridica poalele.

M-a văzut ca pe un bărbat cu un plan care implica dormitorul.

Nici că se putea mai înşela mai tare!

Jignirea asta m-a copleşit.

M-am închis în mine.

Şi nu mi-am mai putut reveni.

De atunci mă port ca un ticălos.

Când am văzut-o Ia birou, am evitat-o. Orice corespondenţă s-a purtat prin e-mail şi am anulat două întâlniri cu ea până acum, inventând o scuză legată de presă.

— Da, sigur, e vorba de Genesis, îi răspund.

Huxley mă studiază şi e cat pe ce sa spună ceva când Breaker intră în birou şi spune:

— Aici erai! Hux, trebuie să semnezi nişte hârtii înainte de şedinţă.

***

Cu ochii la mine, Huxley se ridică şi spune:

— N-am încheiat discuţia.

Dau din mână a lehamite şi, după ce se închide uşa, răsuflu greoi şi împing scaunul dc la birou. Mă întorc spre fereastra şi mă las pe spate, uitându-mă la palmierii de pe străzi.

Nu cred că am mai avut vreodată o stare atât de proastă, una care îmi afectează aproape toate aspectele vieţii. Nu reuşesc să dorm. Fac sport mai mult ca să scap de frustrare decât

de plăcere. Iar serile în oraş cu prietenii s-au transformat în seri petrecute acasă, tremurând de furie în timp ce mă plimb prin casă până ajung în sala de sport, unde îmi pun mănuşile de box şi iau sacul la pumni până nu mă mai ţin degetele.

Doar că... Futu-i, cum a putut să creadă că nu voiam decât să i-o trag?

Chiar sunt atât de măgar, încât îmi ia intenţiile drept o tranzacţie? Că sunt amabil şi-i fac complimente doar ca sa desfacă picioarele?

Pot fi şi nesimţit.

Bădăran.

Un adevărat ticălos.

Dar nu sunt bărbatul care profită de o femeie când e clar că nu e în toane bune.

Mă ridic de pe scaun, îmi pun sacoul şi telefonul în buzunar, după care mă îndrept spre uşă. În drum spre sala de şedinţe, intru în bucătărie şi iau o doză cu apă – tocmai am început să ţinem apa în doze de aluminiu datorită lui Kelsey şi iniţiativelor ei tâmpite de sustenabilitate – înainte de a intra în sală. Mă aşez pe partea stângă.

Exact când deschid doza, unul din scaunele din dreapta mea se întoarce şi, ce să vezi, dau nas în nas cu Kelsey.

Băga-mi-aş!

— JP! spune ea cu un zâmbet care nu-i luminează şi ochii, îmi dau seama de.diferenţa dintre un zâmbet politicos şi unul sincer, iar zâmbetul ei spune „Iţi zâmbesc pentru ca trebuie, nu pentru că vreau”.

— Nu ştiam că participi şi tu la întâlnire.

— Da, păi Huxley mi-a trimis unsprezece mesaje să

mă anunţe că trebuie să fiu de faţă.

— Ai idee despre ce e vorba?

— Nu! mă răstesc.

— O... OK!

Se foieşte pe scaun lângă mine şi simt cum mi se înfierbântă ceafa.

La naiba, îi simt parfumul dulce, floral, care pare să mă urmărească oriunde merg! Nu ştiu dacă mintea îmi joacă feste, dar jur că-l simt oriunde m-aş afla, şi în clipa asta e mai puternic decât oricând.

— Ai văzut schiţele mele pentru clădirea Anderson?

— Da! îi răspund.

— Ţi-au plăcut?

— Par la fel ca tot ce ai predat până acum. Dacă nu mă înşel cumva şi ai folosit altceva decât dulapuri de bambus.

Nu mă deranjez să mă uit la ea, dar observ cu coada ochiului că îi coboară colţurile gurii.

— JP, dacă am făcut ceva...

— Ştii ce, trebuie să răspund la nişte e-mailuri, îi zic, apoi scot telefonul şi încep să tastez.

În loc să intru în mesagerie – pentru că nu răspund acum la e-mailuri nici în ruptul capului –, deschid Twitter, ca să văd ce au de spus criticii despre Vancouver Agitators şi ultima partidă pierduta în playoff. Ce prestaţie slabă! Nici măcar nu ştiu de ce s-au prezentat la meci.

— Ştiu că mă ignori, spune ea, fără să priceapă aluzia.

Cu ochii la telefon, îi răspund:

— Kelsey, am lucruri mai bune de făcut în viaţă decât să te ignor. Nu eşti chiar atât de importantă.

Simt înţepătura din vorbele mele în clipa în care-mi

ies pe gură, dar tot nu le pot opri.

Nici măcar nu-mi bat capul să mă uit la ea, să văd daca au afectat-o.

Nu e nevoie.

Ştiu că se simte ofensată de o asemenea afirmaţie, dar tot am spus-o.

Da, chiar mă comport ca un ticălos!

Din fericire, Huxley intră în sală însoţit dc Breaker şi de Lottie. Mă aştept să mai apară câţiva angajaţi, dar când Huxley închide uşa şi se aşază pe scaun, îmi dau seama că ăştia suntem.

Doar noi cinci.

Nu prea cred c-o să-mi placă.

Jur că, dacă e un fel de intervenţie din cauza atitudinii mele, o să fac o criză ca Hades, cu tot cu flăcări.

— Ieri am primit o veste.

Huxley se uită la Lottie, moment în care mi se strânge inima. Fir-ar să fie, aşteaptă un copil?

Mă aşez mai drept pe scaun.

încerc să-mi iau o mină veselă.

— Aşteptaţi un copil? întreabă Breaker.

Huxley se încruntă.

— Nu, de ce crezi asta?

— Hm, pentru că te-ai uitat aşa la ea, pentru că suntem numai cei din familie în încăpere şi pentru că ai trimis o invitaţie la şedinţă.

Numai lucruri adevărate.

— Chiar crezi că m-aş folosi de timpul companiei ca să fac un asemenea anunţ? Ar fi o chestiune intimă, nu ceva ce am face la serviciu, în sala de şedinţă.

Hm... şi asta e adevărat!

— În plus, nu va fi nicio sarcină cel puţin încă un an.

Am nevoie de o lună de miere grozavă şi copiii nu sunt invitaţi, adaugă Lottie.

Deci n-am ghicit corect că c însărcinată!

— Atunci de ce suntem aici? întreb.

— Pentru că ceea ce am de zis nu poate fi anunţat în altă parte decât aici. E strict secret, aşa că numai noi putem şti deocamdată.

— Zi-i odată! îi spun. Gata cu spectacolul!

Huxley îmi anincă o căutătură înciudată, dar, din fericire pentru mine, nu-mi pasă deloc de privirea lui ameninţătoare.

»

— Am primit un telefon de la VVilliam Edison, agentul nostru imobiliar. Am câştigat licitaţia pentru clădirea istorică Angelica din San Francisco.

La naiba!

Kelsey se uită nedumerită în jur.

— Cec clădirea Angelica?

— E unul dintre cele mai renumite blocuri de apartamente din San Francisco. În momentul de faţa, e gol, pentru ca are nevoie de renovări extinse. A fost scos la vânzare acum câteva luni, dar, în loc să facem o simplă ofertă, a trebuit să depunem şi planuri despre cum intenţionăm sa conservăm clădirea în timpul renovărilor, explică Huxley.

— E o clădire frumoasă, adaugă Breaker. E chiar dincolo de golf şi are privelişti panoramice, precum şi una dintre cele mai elaborate structuri de marmură din câte am văzut vreodată.

— Şi de ce e secret? întreabă Kelsey.

— Pentru că, înainte să se afle, vrem ca echipa noastră să meargă acolo, să facă o prospecţie şi să schiţeze un plan pentru cum vom proceda. După ce află

presa, o să ne fie greu să lucrăm în linişte fără ca grupurile pentru restaurări să ne bată la uşă şi să ne spună cum sa ne facem treaba.

Huxley îşi lipeşte palma pe masă.

— Avem două săptămâni la dispoziţie înainte ca afacerea să devină publica. Vreau schiţele făcute şi contractele semnate până la expirarea termenului.

— Scuze, zice Kelsey şi aruncă o privire prin sală. Ce legătură are asta cu mine?

— Vrem părerea ta în ce priveşte sustenabilitatea clădirii. Discutăm deja cu un specialist în panouri solare ca să vedem ce opţiuni avern pentru energie, dar când vine vorba despre materialele de construcţie şi organizare, vrem să aflăm şi părerea ta. Ceea ce înseamnă că pleci la San Francisco în seara asta ca să te întâlneşti cu Edison şi echipa.

— O!

Kelsey clipeşte de câteva ori. ■■

— OK! Sigur, nicio problemă! •

— Iar JP merge cu tine.

Asta era!

Futu-i, ştiam că urmează ceva!

Deşi îmi e clar că urmează şi înţeleg raţionamentul, întreb totuşi:

— De ce trebuie să merg eu? Cred că Lottie şi Kelsey sc pot ocupa singure de asta. Nu sunt bona ei.

— Of! Am o mulţime de întâlniri programate pentru organizarea nunţii, se strâmbă Lottie. Nu cred că pot reprograma ceva. Nu ştiam că trebuia să merg cu Kelsey.

— Nu c nevoie să mergi, spune Huxley cu ochii la mine. Sustainably Organized este în subordinca lui JP,

ceea ce înseamnă că merge el.

Duritatea din vocea lui ar speria orice alt angajat, dar pe mine mă lasă indiferent. Tacticile lui de intimidare sunt inutile.

Ne înfruntăm din priviri, tensiunea creşte în sală şi aştept ca Breakcr să intervină, să spună ceva, dar când nimeni nu vorbeşte, ştiu că nu voi primi ajutor de nicăieri.

N-are rost!

O să sară toţi pe mine şi o să plec la San Francisco împreună cu Kelsey, persoana pe care vreau să o evit cel mai mult.

Dar lui Kelsey îi place să le facă oamenilor pc plac, aşa că spune:

— Dacă JP e ocupat, pot să mă duc singură. Sunt sigură că mă descurc.

— Te descurci pe dracu’! îi răspund înainte sa mă pot opri.

Toţi ochii se întorc spre mine, poate şocaţi de furia mea vizibila. La naiba, am fost cam aspru! încerc să mă calmez.

— Nu c de ajuns să te plimbi printr-un birou. Nu-mi place s-o spun, dar nu eşti suficient de educată ca să te descurci singură. E mai degrabă o sarcină potrivită pentru Huxley, dată fiind logistica din spatele ei.

Dacă privirile ar putea să ucidă, aş fi deja la doi metri sub pământ.

Dar nu mă interesează câtuşi de puţin.

Se pare ca nu reuşesc să-mi dau niciun dram dc interes.

Pe un ton tăios, Huxley răspunde:

— Eu trebuie să particip cu Lottie la întâlnirile pentru organizarea nuntii.

— Niciodată nu ti-a fost greu să faci drumuri cu avionul.

— De ce nu pricepi că asta e responsabilitatea ta? întreabă Huxley.

— Niciodată n-am cerut să fie responsabilitatea mea, îi răspund şi arăt cu mâna spre Breaker. De ce nu se duce el?

Cu o privire nedumerită, Breakerînclină capul şi întreabă:

— De ce să mă duc eu când Kelsey lucrează cu tine? Eu habar n-am ce faceţi voi acolo cu clădirile şi schimbările de mediu din birou. Nu ştiu decât că acum beau apa din doze de aluminiu şi îmi place. Se apleacă apoi şi ma întreabă: Frate, ce naiba se întâmplă? Ţie îţi place San Francisco şi asta e meseria ta, aşa că de ce nu

vrei să mergi?

Bună întrebare!

Dar nu-i pot spune adevăratul motiv.

Conversaţia asta e deja destul de umilitoare şi nu vreau să mă umilesc şi mai mult.

Nu, trebuie să găsesc un pretext! Unul bun!

Ceva care să-mi solicite prezenţa în Los Angeles.

— Nu pot să merg, explic cu, dc parcă c o sugestie absurdă. Am... treburi de rezolvat. Treburi importante.

Hristoase, nu asta speram să spun, dar nici nu-mi vine altă idee. N-am nicio treabă. Practic, stau degeaba şi aştept să-mi spună fraţii mei ce să fac, pentru că-mi detest slujba.

— Treburi care nu pot fi reprogramate.

— Ce fel de treburi? întreabă Breaker, suspicios.

S-a prins că mint.

— Treburi importante, repet.

— Dar de carc fel? Dă-ne un exemplu!

Hm...

Aăă...

bat în gând cu degetul în bărbie

Ce-ar fi atât de important în viaţa mea, de altfel plictisitoare, încât să ma împiedice să plec cu Kelsey la San Francisco?

Nimic!

Absolut nimic, la naiba! .

Dar asta nu ma împiedică să continui farsa.

— Programări, îi răspund.

Aleg să mă exprim vag.

— Genul de programări despre care nu vreau să discut în fata doamnelor.

Gata! Ar trebui să meargă!

Probleme masculine.

În codul nescris al fraţilor, când un bărbat spune ca are o programare despre care nu vrea să discute de faţă cu doamnele înseamnă că trebuie să păstreze discreţia şi să vorbească mai târziu, când nu sunt în jur şi urechi feminine.

— O programare despre care nu vrei sa vorbeşti de faţa cu doamnele? întreabă Breaker. Adică... probleme masculine, frate?

Doamne, cât îl urăsc!

Acum ce dracu' spun?

Dacă aş confirma că am probleme masculine, Kelsey şi Lottie ar PRESUPUNE că am aşa ceva şi nu e nimic în neregulă cu bărbăţia mea. Totul e în regulă şi în perfectă stare de funcţionare.

Dar dacă spun nu, mă dau de gol şi trebuie sa plec la San Francisco.

Aşadar... aleg mândria sau cedez?

îmi salvez imaginea de sine sau petrec două săptămâni agonizante cu Kelsey?

Futu-i! E greu...

Fixându-ma cu privirea, Huxley spune:

— Spune-mi chiar acum că e ceva în neregulă cu scula ta, altminteri pleci la San Francisco!

Rahat!

Nu e nimic în neregulă cu scula mea.

Nu vreau să creadă nimeni că e o problemă cu scula mea pentru că da, sunt superficial, mersi mult!

Iar Huxley ştie chestia asta.

— Asa credeam şi eu. Te duci!

» >

Băga-mi-aş!

Nu sunt în stare să mă gândesc repede la ceva.

— Plecaţi diseară. Am pus-o pe Karla să sune la penthouse. S-a făcut deja curăţenie şi au cumpărat şi mâncare.

La penthouse?

Nici în ruptul capului!

OK, sigur, trebuie să plec la San Francisco, dar la penthouse? Şi-a pierdut naibii minţile?

— Chiar e necesar să mergem la penthouse? Nu e suficientă o simplă cameră de hotel?

— Ce e penthouse-ul? întreabă Kelsey.

— O proprietate a companiei, răspunde Huxley. Şi da, e necesar. Veţi sta mult mai comod acolo. Am organizat să aveţi maşina, iar Karla programează deja întâlniri cu arhitectul şi cu constructorii. Dacă vă trimitem acolo, vrem să profităm de timp. Şederea va dura două săptămâni.

— Două săptămâni? strig eu. Vrei să stăm acolo două săptămâni? Credeam că doar avem termen de două săptămâni ca să predăm situaţia.

N-ar trebui să dureze atât dc niult.

Huxley îşi încleştează fălcile, iar frustrarea lui atinge cota maximă în timp ce fruntea capătă o nuanţă periculoasa de roşu. E frustrat din cauza mea, dar cui dracu' îi pasă? Vrea să stau în penthouse, timp de două săptămâni, cu Kelsey, singura persoană în preajma căreia nu vreau să fiu? E un fel de stratagemă concepută de cuplul logodit ca să combine două persoane singure? Când ne-am forţat noi vreodată angajaţii să împartă penthouse-ul... timp de două

săptămâni?

Niciodată!

Huxley răspunde pe un ton ferm:

— Veţi sta acolo două săptămâni. Mă aştept să primesc un raport zilnic privitor la toate deciziile. Şi cât sunteţi acolo, asiguraţi-vă că vă întâlniţi şi cu primarul. La urma urmei, JP, tu te ocupi de relaţia cu presa în companie, tu eşti fata ei. Nu uita chestia asta!

De parcă m-ar lăsa vreodată! •

Mă îndepărtez de masă, mă ridic brusc şi întreb:

— Când decolează avionul?

— La şase fix. Să nu întârzii!

— Nici prin gând nu mi-ar trece!

Trec pe lângă toată lumea, ies din sala şi mă îndrept spre biroul meu.

Ce tâmpenie!

Nu e necesar să stăm la San Francisco două săptămâni şi să împărţim un penthouse. E ca şi cum Huxley se străduieşte să-mi facă viaţa un calvar. Dar aşa a fost mereu – Huxley primeşte exact ce-şi doreşte.

Firma asta a fost ideea lui. M-am implicat imediat pentru că, sincer să fiu, nu aveam nimic mai bun de făcut în viaţă, dar, când au început să se adune responsabilităţile, a fost ca şi când Breaker şi Huxley şi-au găsit posturile pe care şi le doreau, iar mie mi-au lăsat resturile. Are cineva impresia că vreau să fiu eu faţa companiei? Tipul care vorbeşte cu presa, care dă din mâini şi taie panglici?

Nu, la naiba!

Toate astea nu au niciun rost.

Niciunul!

Nu mă simt împlinit când mă duc la serviciu.

Şi acum, chestia asta... Sunt doar o bonă afurisită!

Ajung Ia birou, dar când dau să închid uşa, mă opresc fraţii mei, care se parc că s-au luat după mine când am plecat.

Nu-mi bat capul sa-i rog să-ini dea pace, pentru că nu are rost şi n-au de gând să mă lase singur. Mă aşez pc canapea şi întind picioarele, gata dc predică.

Breaker închide uşa şi sc apropie de Huxley, care sta în faţa mea cu mâinile în buzunare.

— Ce dracu’ s-a întâmplat adineauri? mă chestionează.

— Pc mine mă întrebi? îi spun, arătându-mă cu degetul. Nu crezi că ai fi putut să-mi spui între patru ochi? Ştii tu, ca să vorbim fără ca fetele să fie de faţa? În

schimb, tocmai mi-ai dat o sentinţă şi ţi-ai văzut dc drum.

— „Sentinţă”? întreabă Huxley. Nu reuşesc să înţeleg cc sentinţă c să petreci două săptămâni într-un penthouse de

lux din San Francisco, unul dintre oraşele talc preferate. Am presupus că o să apreciezi o pauză de LA.

— Nu când trebuie să fiu bona cuiva, îi răspund.

— Nu eşti bona nimănui, spune Breaker. O ajuţi pe Kelsey şi preiei unul dintre cele mai prestigioase proiecte de renovare. E al dracului de important, frate!

— Ca să nu mai spun că lucrăm cu o echipă nouă de constructori din San Francisco pentru ca doar ei au fost disponibili. Ei ştiu cât valorăm şi cât de important e proiectul. Nu vrem ca tipii ăştia să profite de Kelsey, care nu are deloc experienţă.

— Nu credeţi că le poate ţine piept? întreb. Pentru că ştiu foarte bine că ştie cum să pună un bărbat la punct.

A facut-o cu mine de vreo şase ori deja.

— Nu e vorba că nu ar ţine piept, răspunde Huxley. Daca seamănă cât de cât cu sora ei, ştiu că are spirit de luptătoare. Dar aici e vorba de gestionarea procesului ca proprietar, de a te asigura că lucrurile se fac aşa cum ne dorim şi de-a o ajuta pe Kelsey cu iniţiativele ei. Avem o singură şansă să impresionăm societăţile istorice dintr-un oraş pe care îl iubim. Daca ne descurcăm bine cu clădirea asta, gândeşte-te la toate celelalte pe care le-am putea renova.

— Dacă e aşa de important, atunci fii-o tu, la naiba!

Huxley încleştează din nou fălcile.

— Ştii bine ca nu pot. Am nişte angajamente făcute cu Lottie şi, cu toate că firma asta înseamnă totul pentru mine, ea e mai importantă. Tu eşti cel care reprezintă Cane Enterprises, tu eşti cel care lucrează direct cu Kelsey şi, dacă nu-mi dai un motiv clar – unul foarte clar – pentru care nu poţi sa te duci acolo în

seara asta, pleci peste patru ore.

întorc capul pentru că... sunt frustrat, la naiba!

Pentru că nu am alt motiv în afară dc faptul că Kelsey jni-a rănit sentimentele şi n-am reuşit să trec peste asta.

Pentru că nu vreau să stau în preajma ei.

Pentru că... futu-i, cred că-mi place dc ea şi nu ştiu cum să gestionez sentimentele astea, sentimente pc care mi le reprim de ceva vreme. Şi pentru că ea nu vrea sa aibă nimic de-a face cu mine, ceea ce-mi îngreunează situaţia şi mai mult. Mă consideră un afemeiat, unul care îşi caută doar propria plăcere şi nimic mai mult.

O să fie o adevărată tortură să petrec două săptămâni cu ea în apartament.

O să fiu înconjurat dc parfumul ei ameţitor, o sa fiu nevoit să o văd îmbrăcată de culcare, forţat să stau la masa cu ea... O să fie ca .şi cum aş sta împreună cu o iubită în aceeaşi casa, mai puţin partea cu iubita.

Dar n-am nicio scuză.

Nicio ieşire.

Aşa că mai bine nu mă mai împotrivesc şi mă duc naibii să fac bagajele.

— Ei bînc, atunci presupun că voi pleca peste patru orc.

Cu ochii lor asupra mea, mă ridic în tăcere dc pe canapea şi mă asigur că am tot ce-mi trebuie înainte să trec pe lângă ci şi să ies din birou, direct spre lifturi, unde... evident, Lottie şi Kelsey stau dc vorbă.

Grozav!

Rămân la vreo doi metri de ele, dar vorbesc destul dc tare, încât să le aud.

— ...sunt sigură că nu o să fie atât de rău şi sunt două camere mari, separate de chicinctă şi zona de living. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji! Hei, mai ţii minte când am

fost cu mama la San Francisco? întreabă Lottie. Ne-a dus la restaurantul cu dîin sum şi am mâncat atât de mult, încât patronii nc-au făcut o poză, fiindcă nu mai văzuseră niciodată două fete care sa mănânce atât dc mult.

— Cum sc numea? întreabă Kelsey. Dim Sum Star?

Doamne, cât durează să vină liftul? E clar că nici ci nu-i convine idcca dc a împărţi pcnthousc-ul. *Nu-ţi fiice griji, Kelsey, ştiu cc simţi în privinţa mea!*

Lottie dă din cap.

— Da! Ce bun a fost! Şi, bineînţeles, magazinul Ghirardelli. Trebuie să mergi. Ah, şi e numai bine că va fi şi Derek acolo, nu?

Derek?

Acum am ciulit urechile. Cine naiba e Derek?

— Ah, da, ai dreptate! Călătoria asta sună deja mai bine.

— Vrei să-i scriu lui Ellie şi să o întreb dacă vă puteţi întâlni la cină? Adică, e perfect, şi momentul se potriveşte.

Ellie... Nu cunosc decât o singură Ellie, iar aceea e soţia lui Dave Toney. Dave Toney e partenerul nostru de afaceri. Ellie şi Lottic au devenit apropiate. Ceea ce înseamnă că... Derek trebuie să fie Derek Toney, fratele mai mic al lui Dave.

Lottie încearcă să o combine pe Kelsey cu Derek?

— Ar fi frumos să am ce face într-o seară, spune Kelsey.

Păi, pe toţi dracii, o săfiu şi eu acolo! Doar nu e ca şi cum o sa fii singură, izgonită pe o insulă.

Pe dc altă parte, de ce m-ar considera o companie plăcută? *Ticălosul nesuferit.*

— Aranjez eu totul, spune Lottie. Ellie îmi spunea că Derek e obsedat de mâncare. Pun pariu că te duce într-un loc care o să te iasă mască.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să pun în bagaj şi rochii pentru o întâlnire sau doua, spune Kelsey entuziasmată.

Exact ce-mi trebuia, să stau într-un apartament două săptămâni în timp ce Kelsey iese la întâlniri cu *Derek.*

O să fie o şedere al dracului de grozavă!

Capitolul noua

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT"

Roman şi Bonnié

Kelsey: Btm-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au întâlnit. Roman şi Bonnié, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine! Vă rog să ne povestiţi cum v-aţi cunoscut!*

Bonnié: Eu aveam doar un prosop pe ?nine, iar el era voyeu- nd din bucătărie care aştepta să vadă ceva.

Roman: lisase! Nu aşa a fost.

Bonnié: Erai sau nu în bucătăria mea, neinvitat?

Roman: Era în casa bunicii. A uitat să-mi spună că avea două studente care închiriaseră căsuţa.

Bonnié: Totuşi, erai acolo, iar eu eram în prosop. Am încercat să-l alung cu mătura, dar nu voia să plece.

Kelsey: Mătura e întotdeauna o armă bană.

Bonnié: Nu şi pentru un scoţian încăpăţânat.

Rowan: Vrei .w vorbim despre încăpăţânare? Să discutăm despre lista ta?

Bonnic: Nu e nevoie, dragule! Să revenim – sigur că l-am considerat atrăgător, adică, uită-te şi tu la el, cum se putea altfel? Dar, frate, cât de morocănos era! .

Kelsey: Ce faccai în Scoţia?

Bonnie: O, cu şi prietena mea ne angajaserăm la mama lui Rowan. Aveau nevoie de cineva care să se ocupe de cafenea, iâr cazarea era asigurată. Amândouă aveam nevoie dc o schimbare dc peisaj, aşa că am profitat dc ocazie. Am fost angajate. Dar nu eram pregătită pentru genul dc reparaţii care erau necesare, nici pentru privirea provocatoare a lui Rowan la fiecare pas.

Kelsey: Deci aţi trecut de la duşmani la iubiţi.

Rowan: Da! Eram duşmani adevăraţi.

Bonnie: Până când l-am convins cu accentul meu american. El m-a convins cu prăjitura lui.

Rowan: Aşa am făcut.

i i

Lottie mi-a vorbit mult despre cum a zburat cu avionul privat al lui Huxley. Mi-a povestit cât de bine este să nu mai treci prin aceeaşi rutină ca atunci când zbori cu o companie şi ai de-a face cu mulţimile de oameni. A vorbit despre servicii... despre dormitorul din spate, dar nimic din ce mi-a povestit nu mă putea pregăti pentru acest zbor.

Pentru că, prieteni, avionul e de mare clasă.

De departe, cel mai elegant lucru pe care l-am iacut vreodată în viaţă.

Cane apare scris peste tot. Pe scaune, pe hârtii... pe şerveţele, chiar şi pe şorţul pe care îl poartă stewardesa.

Iar scaunele astea — Doamne, m-aş putea pierde aici

pentru totdeauna! Aş cumpăra doar scaunul acesta, aş vinde tot cc mai am în apartament şi aş trăi doar aşezată pe el. Aş face de toate pe scaun. Aş dormi, aş mânca, aş face şi o baie cu buretele.

I-am scris deja lui Lottie, spunându-i „mult succes personalului să ma mai dea jos din avion”.

Ah, şi personalul! îmi spun „domnişoara Gardncr” şi aveau la îndemână apa minerală pe care o prefer, aşa că m-am desfătat. Precum şi nişte fursecuri proaspăt scoase din cuptorul din avion. Am mâncat trei.

TREI!

Şi sunt mari cât pumnul meu. Trei fursecuri mari, cu ciocolată, care aveau gustul succesului.

Inutil să mai spun că m-am simţit bine, în ciuda lui JP, care stă supărat, într-o stare perpetua de iritare.

Nu a vorbit cu mine când am ajuns la hangar. Nu a spus nimic când ne-am aşezat, iar când stewardesa l-a întrebat dacă vrea un fursec a spus nu, dar şi-a pus încă un „deget” de whisky în pahar.

El pierde, pentru că fursecurile sunt fenomenale.

— Vă mai pot servi cu ceva, domnule Cane? întreabă Ronda, frumoasa stewardesă.

— Nu, mulţumesc! răspunde el cu ochii pe fereastră.

Ea se întoarce apoi spre mine.

— Domnişoară Gardncr, vă mai aduc un fursec?

îmi face cu ochiul, dc parcă ştim amândouă că mai vreau unul.

Şi vreau, dar trei e deja prea mult. Patru depăşeşte limita, îmi lipesc palma dc stomac şi spun:

— Nu cred că ar trebui.

Ea mă mângâie încet pc umăr şi spune:

— Cc-ar fi sa pun câteva la pachet să ie luaţi la plecare? Ba bine că nu!

— Eşti un înger, Ronda!

Ala bate uşor pe umăr şi se retrage în spate.

Ala uit la JP şi-l vad cum ridică nonşalant paharul la buze. Deşi era un scaun chiar în faţa mea, a ales să stea pe cealaltă parte. Dacă răbufnirea lui din sala de şedinţe nu mi-a arătat cât de nemulţumit e de plecarea asta, atunci alegerea scaunului m-a lămurit pe deplin.

— Ştii... ai putea să te porţi mai frumos cu Ronda, îi zic, pentru că vreau să-l stârnesc.

— Sunt cât se poate de politicos cu ea, îmi răspunde, privind tot pe fereastră.

— N-am auzit niciun „te rog” sau „mulţumesc” de la tine. Politeţea e mare lucru, JP.

— Acum eşti de la poliţia politeţii?

— Nu, dar cred că trebuie să fim traşi la răspundere pentru faptele noastre şi, sinceră să fiu, nu cred că eşti foarte amabil în clipa de faţă!

El înclină uşor capul şi se uită la mine prin ochelarii de soare cu rame negre.

— I-am zis cumva să se ducă dracului? I-am pus piedică? I-am dat vreun pumn Ia un moment dat? Când nu răspund, vorbeşte mai departe: Aşa credeam şi eu. Acum, scuteşte-mă!

Doamne, e atât de... urâcios! Care-i problema lui?

— Păi, cu mine ai putea să te porţi mai frumos, asta e sigur. Ştii, trebuie să petrecem două săptămâni împreună.

— Sunt perfect conştient de sentinţa asta.

— „Sentinţă”? întreb cu un icnet. Asta e părerea ta? Că e o sentinţă? Pentru că mie mi se pare o ocazie unică în viaţă de a reda unei clădiri gloria de odinioară în timp ce o facem modernă şi sustenabilă.

JP îşi trece mâna peste falcă şi spune:

— Normal că tu o vezi ca pe un basm!

— Nu e un basm. E o ocazie extraordinară.

— Iţi spun eu cum o sa fie şederea asta, Kelsey! O să fini nevoiţi să împarţim un penthouse timp de două săptămâni, şi ştiu că nu va fi destul dc mare încât să nu ne deranjăm reciproc. Tu o să vii cu mine la diverse întâlniri, cu o să aud mereu aceeaşi placă despre dulapurile dc bambus care sunt mai sănătoase pentru planetă decât cele de plastic şi o să te entuziasmeze entuziasmul celorlalţi. Intre timp, eu o să număr minutele până când mă pot întoarce la viaţa mea normală în LA.

Când se întoarce din nou spre fereastră, îi răspund:

— Sau te poţi folosi dc ocazie ca să mă cunoşti mai bine. Ştii, opţiunea dc a fi prieteni e încă valabilă.

— De cc dracu' ai vrea să fii prietena mea? mă întreabă.

— Dc ce să nu vreau? i-o întorc, simţindu-mă deodată jignită.

— După părerea ta, sunt un ticălos nesuferit. Mă crezi un linguşitor care vânează femeile când sunt în cel mai prost moment al lor. De ce ai vrea să fii prietena mea?

— Când am spus cu chestia asta?

— Nu a fost nevoie s-o spui, îmi răspunde.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Se uită la mine şi-mi explică:

— În seara galei. Ai presupus că încercam să te bag în pat. Nimic mai departe de adevăr.

Mă opresc puţin şi mă gândesc la scara aceea. Ne-am simţit bine dansând, Edwin a plecat cu Genesis, iar eu eram supărată, de parcă nu eram destul de bună. JP m-a dus la el acasă... *fi a spus o mulţime de vorbe frumoase pe care le-am alungat din minte.*

Până acum.

„în clipa în care te-a văzut, ar fi trebuit să-ţi spună că eşti al dracului dc superbă, că nuanţa asta de galben îţi scoate şi mai mult în evidenţă auriul din ochi. Ar fi trebuit să-ţi ridice mâna şi să-ţi sărute încet degetele, doar ca să dea lumii de ştire că eşti a lui. N-ar fi trebuit să-şi ia ochii de la tine nicio clipă. Şi când îţi dădea drumul la mână, ar fi trebuit să facă un pas mai aproape, sa se aplece la urechea ta şi să-ţi spună că ai un parfum ameţitor.”

Pentru că păreau atât dc nccaracteristice pentru JP, am ignorat până acum reacţia mea la vorbele lui. îmi amintesc doar *unde* îl rugase pe şofer sa ne ducă.

— Dar m-ai dus acasă la tine. Dacă nu asta încercai să faci, atunci ce făceai? .

— Mă purtam inimos! se vaită el. Un lucru de care sc parc că nu mă crezi capabil. Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândeşti doar la ce c mai rău.

— Dar...

îmi muşc buza dc jos, încercând să-mi amintesc detaliile.

— Las-o baltă, Kelsey!

— Nu, JP, hai să discutăm!

— Nu vreau nici măcar să fiu în avion în scara asta, chiar crezi că tânjesc să discut despre seara aia? Nu vreau! Aşa ca las-o naibii moartă!

Pe urmă sc întoarce cu spatele ca să mă ţină la distanţă.

Petrecem restul zborului în tăcere. Nu sunt sigură la ce se gândeşte, dar cuvintele lui îmi sună în minte în mod repetat.

„Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândeşti doar la cc e mai rău.”

M-am înţeles mereu bine cu JP? Nu!

Dar n-aş spune că c cei mai rău om pe care l-am întâlnit vreodată. E temperamental, nu pare să aibă abilităţi sociale impecabile şi adora sâ enerveze lumea, dar n-aş spune că e cel mai rău.

Văd binele din el.

Văd cum îi ajuta pc alţii.

Văd că ştie numele tuturor la birou, că îi saluta pc toţi, că le aduce cafea din bunătatea inimii lui.

Văd complimentele pc care le face, atmosfera dc camaraderie pc care o creează şi zâmbetele care apar pc feţele oamenilor datorită lui.

Văd dragostea şi respectul faţă dc fraţii lui, chiar şi când sc ceartă.

Şi atunci, dc ce n-am văzut toate astea în seara galei?

Mă uit la el.

Chiar l-am făcut să se simtă aşa? Dar apoi îmi amintesc comentariile lui de acum câteva orc când am sugerat că mă descurc şi singură. Atunci mi-a vorbit cu... dispreţ.

„Te descurci pc dracu’! Nu c dc ajuns să te plimbi prin- tr-un birou. Nu-mi place s-o spun, dar nu eşti suficient dc educată ca să te descurci singură.” Ceva îmi spune că reacţia lui nu a fost provocată de abilităţile melc profesionale, ci dc ceea ce simte pentru mine.

Cum dc urn înţeles greşit?

i—~i

— Ce cameră vrei? întreabă J P după ce am lacut turul penthousc-ului.

Folosesc cuvântul „tur”cu

gcnerozitatc.JPadatdinmână şi mi-a spus exact unde sunt „toate” în timp ce eu mă uitam la apartamentul luxos în care urmează să locuiesc în următoarele două săptămâni.

Perepi exteriori sunt din sticlă de sus până jos şi oferă o privelişte uluitoare cu golful San Francisco şi podul Golden Gate. Podelele sunt din lemn frumos, cu nuanţe cenuşii, accentuate de covoare de pluş şi mobilă albă, imaculată. Pe pereţi sunt tablouri cu diverse clădiri şi recunosc unele pe care le-am vizitat în LA. Probabil aparţin de Cane Real Estate. Iar bucătăria... ah, e frumoasă, cu electrocasnice modeme, suprafeţe de marmură şi o insulă care pare mai mare decât tot apartamentul meu.

Nu va fi nicio problemă să stau aici două săptămâni.

Numai de-aş avea o companie mai plăcută!

— Nu mă deranjează. Oricare din ele, îi spun, mai ales ca ambele camere sunt identice, din ce spune JP.

Dacă una ar fi mai mare, în mod clar aş alege-o pe cea mai mică.

— Alege una odată! îmi spune pe un ton exasperat.

— Bine, pe cea din dreapta!

— Bine!

JP împinge valiza pe role pe podelele de lemn şi strigă:

— Ronda ne-a comandat cina. Ar trebui să ajungă din-tr-o dipă în alta. Poţi să începi să mănânci orice vrei.

Pe urmă dispare pe coridor.

Ei bine, cred că asta a fost tot.

împing valiza în direcţia opusă, spre camera mea. Sunt hotărâtă să nu mă las afectată de toanele lui.

Când ajung în cameră, las poşeta din mână şi mă trântesc pe patul mare, cu aşternuturi albe şi perne moi, gri. Aş putea să mă obişnuiesc cu toate astea. Acum ştiu

cum a fost pentru Lottie când s-a mutat prima oară cu Huxley. Din păcate pentru mine, e vorba de numai două săptămâni.

întind mâna după poşetă şi scot telefonul.

Apăs pe numele Iui Lottie şi pun telefonul pe difuzor, ascultând soneria.

— Ah! Aî ajuns la San Francisco? întreabă Lottie după cc răspunde.

— Da, şi, Doamne, Lottic, cc frumos e locul ăsta! Nu-mi vine sa cred!

— Sunt foarte invidioasă. I-am spus lui Huxley că, după ce terminaţi voi acolo, trebuie să venim măcar într-un wce- kend, pentru că mi-a arătat poze cu apartamentul şi e ca un vis frumos.

— Aşa e! Abia aştept să văd priveliştea dimineaţă!

— Zborul a fost plăcut?

— Atât cât a fost posibil.

— Turbulente? mă întreabă.

— Păi, nu cu avionul, ci cu JP. Nu e prea mulţumit de mine.

— Asta am observat. A spus şi de ce? -

„Ai o părere atât de proastă despre mine, încât te gândeşti doar la cc e mai rău.”

— Da, şi, sinceră să fiu, Lottie, mă simt foarte prost.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, mai ştii că Edwin şi Genesis au plecat în seara aceea de la gală?

— A, da, şi n-ai mai primit nicio veste de la el. Mare domn!

— Da, păi nu ţi-am povestit ce s-a întâmplat după aceea.

— Cum adică nu mi-ai spus... O, Doamne, Kelsey, te-ai culcat cu JP?

— Nu! aproape strig, după care îmi dau seama că probabil vorbesc prea tare.

Cobor vocea şi mă ridic de pe pat ca să despachetez şi să-mi organizez lucrurile.

— Nu m-am culcat cu el, dar m-a dus la el acasă, şi

când spun asta, mă refer la aleea din faţa casei. Am ajuns doar până acolo şi i-am spus că nu vreau să mă culc cu el.

— Tc-a invitat în casă?

— Nu, eu am... Nu ştiu... Am presupus ca voia să se culce cu mine. Dar el doar se purta frumos. L-am insultat fără să vreau, şi acum mă urăşte. Abia a vorbit cu mine în avion şi s-a retras în camera lui, unde sunt sigură că o să rămână toată seara.

— Deci eşti într-o situaţie neplăcută?

— Exact!

îmi duc produsele de toaletă la baie şi le aşez în ordinea în care le folosesc.

— Vreau să mă simt bine aici. Noi am călătorit de puţine ori, darămite într-un mod luxos, dar situaţia e ciudată cu el şi nu ştiu cum să o îndrept.

— JP e ciudat. E foarte sarcastic şi uneori pare că nu ia lucrurile în serios, dar are şi o latură mai întunecată, o latură despre care nu vorbeşte prea mult. Până şi Huxley mi-a vorbit despre cât de închis în el poate fi. Cred că tu ai ajuns la latura aia întunecată şi poate singurul mod de a îndrepta greşeala este să-i ceri scuze cu sinceritate.

Oftez şi mă sprijin de faianţa care seamănă cu un fagure din baie.

— Cred că ai dreptate.

— Ştiu că am. Ah, am vorbit cu Ellie. Derek s-ar bucura să vă întâlniţi cât stai la San Francisco. O să-şi verifice calendarul şi o să te anunţe când e disponibil.

— OK, da, super!

Simt o împunsătură în stomac şi nu ştiu dacă de la foame sau dc la conversaţia pe care trebuie s-o am cu JP. Oricum ar fi, nu e un sentiment plăcut.

— Ar trebui să închid. Trebuie să sosească cina.

— Te descurci, surioară! Arată-Ie de ce sunt în stare surorile Gardner!

CZZZ1

O să fie bine!

Doar bate încetişor la uşă şi, dacă sare la tine ca o fiară, nu uita că nu are legătură cu el, ci cu lucrurile pc care i le-ai spus...

Respir adânc, ridic mâna şi bat uşor în uşă.

Strâng din buze în timp ce aştept sa răspundă, dar când nu aud nimic, bat din nou şi întreb:

— JP, eşti acolo? A venit cina.

Aştept câteva clipe şi răspunde în sfârşit:

— Mănâncă iară mine.

Mă temeam că asta o să spună.

De-asta mi-am făcut un plan ca să-l scot din cameră.

— OK, dar cred că am stricat cuptorul şi miroase puţin a gaz, crezi că poţi să mă ajuţi? Pe urmă te las în pace!

Intre noi fie vorba, nici măcar nu m-am atins de cuptor, dar m-am gândit că o scurgere de gaz o să-l pună în mişcare.

Din fericire, am dreptate.

Clanţa uşii coboară, uşa se deschide, iar JP apare în prag la bustul gol, doar cu o pereche de pantaloni scurţi pe ci.

Păi, hm... ia te uită!

Pieptul lat cu pectorali puternici se îmbină cu clavicula proeminentă, iar braţele sculptate sunt acoperite de tatuaje. Sub pectorali are un şir de ceea cc aş putea descrie doar ca pe nişte abdominali imposibili care se unduiesc spre centura Iui Adonis, unde marginea pantalonilor atârnă periculos de jos.

Hm, nu mă aşteptam să deschidă uşa aşa, dc-asta nu spun nimic! Poate de asta nu-mi găsesc cuvintele!

— Kelsey... cuptorul.

— Da! răspund şi mă dau la o parte. Cuptorul. Gaze. Miroase a gaze.

JP trece pe lângă mine şi mă uit la spatele lui când se îndreaptă spre living.

Nu-mi place să nu recunosc adevărul, chiar dacă mă doare. Şi adevărul este că JP e superb, mai ales fară cămaşă. E genul de bărbat pe care îl vezi pe stradă şi nu poţi decât să te opreşti şi să te holbezi Ia el ca să admiri toate detaliile. Fără cămaşa, nu se văd doar tatuajele lui JP, ci un adevărat spectacol.

strigat în minte Doamne, ce sexy el

Hm, oare chiar mi-a trecut asta prin minte? Nu, nu e sexy. E doar... un bărbat cu o înfăţişare plăcută.

Nu e sexy. Nu. Doar... atrăgător. Atâta tot!

OK, să trecem mai departe.

— Ce-ai făcut la cuptor? striga el.

Aici trebuie să joc în apărare, pentru că dacă îşi dă seama că am minţit, o să fugă înapoi în camera lui şi va trebui să-l plachez. M-am pregătit pentru un asemenea moment, aşa că mi-am suflecat mânecile şi mi-am scos şosetele ca să nu alunec pe podea. Aderenţa pe care mi-o dau tălpile asudate pe podea a apărut deja, deci cred că sunt gata.

Intru în living şi rămân aproape de hol ca să-l pot împiedica, apoi îi spun pe un ton dramatic:

— Am minţit! . •

întoarce capul şi se uită în ochii mei.

— Ai minţit? ma întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da! îi răspund şi ridic bărbia mai sus. Cuptorul a fost doar o farsă. Nici nu m-am atins de el.

— lisuse Hristoase! exclamă el şi, exact cum mă aşteptam, pomeşte spre mine.

Menţine-ţi poziţia!

Ma dau înapoi spre intrarea în hol şi întind braţele,

creând un zid cu trupul meu. Dacă vrea sa ajungă în camera Iui, trebuie să treacă peste mine.

Ceea ce sunt conştientă că poate, pentru că probabil cântăreşte de două ori cât mine, dar sunt bătăioasă şi ştiu cum să mă agăţ de cineva ca o maimuţă.

— Ce faci? mă întreabă şi sc apropie la câţiva paşi de mine, parând sa îşi dea seama că sunt o forţă de temut.

— Te opresc să te retragi în cameră. Ce ţi sc parc că fac?

— A'Ii sc parc o tentativă jalnică dc a-mi tăia calea. Daca te împing cu degetul mic, cazi în fund.

— Sunt mai puternică decât par. Poţi să mă pui la încercare!

În nici un caz nu o să ma atingă.

Doamne, cât de tare m-am înşelat!

Se apropie de mine, îmi lipeşte degetul mic de piept şi mă împinge doar cât să mă dezechilibreze.

CADE!

Pentru că stau cu braţele şi picioarele întinse, nu am de ce să mă agăţ şi, înainte să mă pot gândi la o replică, ajung în fund cu o bufnitură.

Om la pământ!

îmi ard obrajii şi, când mă uit la JP, văd că încearcă să păşească peste mine. Chiar dacă mi-e ruşine de tentativa mea jalnică de a-I opri, nu cedez. Oooo, nu! Nu renunţ fără luptă.

Bărbatul ăsta va sta de vorbă cu mine chiar dacă va fi ultimul lucru pc care îl fac.

îmi răsucesc corpul şi ajung cu burta pe podea, întind braţele şi mă agăţ de piciorul lui, după care mă trag mai aproape, ţinându-mă de el cu disperare.

— Ce dracu’? întreabă el şi se uită la mine.

Scutură piciorul, încercând să scape de mine – de parcă aş fi o bucăţică dc hârtie igienică enervantă care i s-a lipit dc pantof. Din păcate pentru el, îl strâng cu

putere.

— Kclscy, ce naiba faci?

Cu gâtul lipit dc piciorul lui şi poalele pantalonilor lui gâdilându-mi nasul, îi răspund:

— Nu scapi dc mine, domnule! În niciun caz. O să stai de vorba cu mine!

— Dă-mi drumul!

Pune mâna pe perete ca să-şi menţină echilibrul şi scutură mai tare.

— Niciodată! strig eu. Dacă vrei să scapi de mine, trebuie să mă dezlipeşti de cine!

Nu mi-ain ales bine cuvintele, pentru că mă trezesc că se apleacă şi mă apucă de degete.

II lovesc cu palma.

Ei îmi dă mâna la o parte.

II lovesc din nou.

Loveşte şi el.

î »

Deschid gura şi încep să-l muşc ca să-l sperii.

Asta functioncază, pentru că loviturile încetează şi îl strâng din nou ca într-o menghină.

— Kelsey, pe bune, dă-mi naibii drumul!

— Habar n-ai cu cine te pui! N-am nicio problemă să mă instalez pc piciorul tău. Nu mă duc nicăieri toata seara. Suntem doar noi doi, amice, aşa că tu alegi! Ori vii să vorbeşti cu mine, ori îţi petreci scara cu mine agăţata de piciorul tău.

Se uita la mine, apoi la camera lui şi, spre uimirea mea, începe să mă tragă pe podea. Doar nu e serios!

— JP, îţi cer să te opreşti imediat!

Nu se opreşte. Merge mai departe şi mă trage după el.

— Termină cu nebunia asta! îi strig. Vorbeşte cu

mine! Târăşte.

«

Târăşte.

...târăşte.

Frustrarea mă copleşeşte, urechile îmi iau foc şi simt cum mă cuprinde furia. Am încercat să fiu drăguţă. Am încercat să port o conversaţie normală. Da, a trebuit să mă agăţ ca o ghiulea de piciorul lui, dar acum... o, acum chiar m-am supărat!

Cu o mână agăţată de piciorul care mă trage, mă întind spre celălalt picior, dar îl ratez. Cu o încercare oribilă de a mă agăţa de orice ca să nu-l scap şi să o ia la goana, pun mâna pe pantalonii lui.

Nu-mi dau seama că asta ţin în mână. Ştiu doar că m-am agăţat de ceva şi e timpul să trag.

Şi exact asta fac.

Trag de pantalonii lui atât de tare, încât cade în faţă şi nu-şi poate ţine echilibrul pentru că îl ţin de celălalt picior.

Doamnelor şi domnilor, aici lucrurile iau o turnură foarte, foarte proastă.

Totul se întâmplă cu încetinitorul. Nu reuşesc să înţeleg ce sc petrece, pentru că totul în jur se întunecă şi singurul sunet pc care îl aud c strigătul prelung al lui JP:

— Ce... piiiizda... mă-sii?

Nu aveam de gând să-l enervez şi mai tare, nici să-l fac sa cadă.

Dar am reuşit pc ambele planuri... în timp ce-i scot şi pantalonii.

Da, dintr-odată, cu o smucitură uşoară, pantalonii cu elasticii alunecă pe şoldurile înguste şi în jos pc picioare, fa- cându-l să sc împiedice şi mai tare.

Scot un ţipăt dc spaimă pentru că, Dumnezeule marc, ţin în mână doar nişte pantaloni.

Ceea ce înseamnă că...

7c *rog, fii să poarte chilot i! Te rog, fii să poarte chiloti!*

Dansează pe deasupra mea, încercând să-şi menţină echilibrul.

Instinctul dc conservare mă face să închid ochii.

Mă întorc.

Se întoarce şi el.

Apoi sare.

¡1 strâng din nou.

Pe urmă, cade cu zgomot pe podea deasupra mea, acope- rindu-mi faţa cu ceea ce presupun că e burta lui.

— Morţii mă-sii! spune el.

Deschid ochii şi dau nas în nas cu scrotul lui.

Scrotul unui bărbat!

— Aaaa! ţip şi-l lovesc în picior. Penisul tău pe faţa mea! Penisul tău pe faţa mea!

— Ştiu. Futu-i! strigă el şi încearcă să se ridice.

— Unde ti-s chilotii?

— Nu port chiloţi noaptea.

— Doamne sfinte! E pe nasul meu! Organele tale sunt pe nasul meu, la naiba!

— Ştiu, baga-mi-aş! strigă şi el. Dar nu pot să mă ridic pentru că încă mă ţii de picior.

—■ Mi le-ai băgat în gură! strig îngrozită în timp ce penisul lui încă mi se lipeşte de nări.

— Dă-mi dracului DRUMUL, KELSEY!

Când îmi dau seama în sfârşit ce se întâmplă, dau drumul la mâini şi se ridică de pe mine. Mă lipesc de perete şi duc mâna – cu tot cu pantalonii lui – la faţă.

— Am fost pângărită.

— *Tu* ai fost pângărită? îmi răspunde. Eu am rămas în fundul gol!

îmi smulge pantalonii din mână şi-l aud cum se foieşte şi se îmbracă. Când cred că c în regulă, desfac degetele ca să văd dacă are pantalonii pe el.

Dau peste o privire furioasă. Mai exact, ameninţătoare.

Unii ar putea spune chiar că e... *înghit în sec” sinistră, încerc să zâmbesc, dar nu reuşesc.

Ridic degetul să vorbesc, dar îmi taie vorba:

— Hai să lămurim o treabă, Kelsey! Nu sunt aici să fiu prietenul tău, nici să te scap de complexul că nu te place cineva. Sunt aici să-mi fac treaba şi aş prefera să mă laşi în pace!

Se întoarce, îşi trece mâna prin păr, murmura „Hristoase!” şi trânteşte uşa.

Ei bine, n-a mers cum speram.

l-----1

Lottie: *Cum a viers? Aţi rezolvat problema?*

Kelsey: *L-am păcălit cu o scurgere de gaze, l-atu scos din cameră, pe urmă m-am agăţat de piciorul lui. A început să mă tragă prin apartament. Când încercam să-l opresc, i-am dat jos pantalonii, i-am pus piedică şi m-am trezit cu penisul lui pe faţă. Pe scurt, aş zice că lucrurile nu merg bine.*

Lottie: *Penisul lui era pe faţa ta? Poate crezi că-s nebună, dar pentru mine şi Hux e doar o altă seară de vineri. Se pare că lucrurile merg ca unse.*

Kelsey: Te *urăsc!*

Capitolul zece •

JP

- ŞTII, POATE AR TREBUI SĂ VORBIM DESPRE CE

VOM spune la întâlnire, zice Kelscy în timp ce se frământă lângă mine în maşină.

Seara trecută a fost... La naiba, nici nu ştiu cum să descriu ce-a fost aseară! Dacă n-aş fi fost atât de nervos, poate mi s-ar fi părut comic. Dar nervii s-au transformat în furie în timp ce stăteam în pat pentru că, oricât aş fi încercat, nu am reuşit să uit senzaţia respiraţiei ei exasperate pe testicule. Respiraţia aceea a fost cam singura chestie sexuală de care am avut parte în ultimele *luni.*

M-a gâdilat.

A fost plăcut.

Şi, până să-mi dau seama, mă masturbam la duş doar pentru că îi simţisem răsuflarea pe scrot. Sunt atât de disperat de excitat, încât chiar mi-a plăcut!

Să vă spun una: simpla înţelegere a acestui lucru – a faptului eă sunt un amărât atât de singur, încât respirada unei

femei pe organele genitale mă excită – este incredibil de tulburătoare şi, sincer să fiu, jalnică.

Şi totuşi, iată cc făceam aseară: îi dădeam în cap pentru că altfel n-aş fi reuşit să mai adorm.

M-am trezit de dimineaţă simţindu-mă mai penibil ca niciodată.

încercând să-mi ridic moralul, m-am dus la sală, m-am uitat în oglindă în timp ce lucram biccpşii şi ascultam Adele- „Easy on Mc” – şi recitam afirmaţii în gând.

Eşti puternic.

Eşti atrăgător.

Nu eşti un ratat penibil care se masturbează dintr-o simplă respiraţie.

După ce am repetat mantra asta în cap de câteva ori, m-am întors în cameră, am deschis computerul şi am donat zece mii de dolari unei organizaţii care salvează porumbeii, pentru că, cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că sunt prea mulţi oameni cărora le pasa de porumbei.

Cu ajutorul combinaţiei dintre imaginea bicepşilor în cea mai bună formă, vocea încurajatoare a lui Adele, afirmaţiile mele şi o donaţie serioasă, m-am simţit mai bine în pielea mea şi încrezător că pot să înfrunt ziua care mă aşteaptă.

Asta până când Kelsey a ieşit din camera ei cu o fustă conică mulată care îi ajunge până deasupra pulpelor, şi un pulover negru pe gât, fără mâneci. Miroase ca un afurisit de înger trimis din cer şi arată ca iadul pe pământ, cu părul frumos, tot numai onduleuri care i se revarsă în jurul umerilor.

Să-mi.

Trag.

Una!

Amintirea acelei *respiraţii* – aşa o să-i spunem de-acum – a revenit instantaneu şi a trebuit să mă întorc cu spatele ca să-mi ascund emoţiile.

Eşti puternic.

Eşti atrăgător.

Nu eşti un ratat penibil care se masturbează dc la o simplă respiraţie.

Am spus-o întruna toată dimineaţa în timp ce mă mişcăm în jurul ei, luând cafea şi un baton proteic, în vreme ce ea îşi pregătea ouăle, pâinea integrală, spanacul şi, în mod ciudat... fasolea neagră. N-am mai văzut pe cineva care să gătească atât de ordonat, nici care să-şi aranjeze locul la masă – cu tot cu suport de farfurie – pentru micul-dejun. Mi-a fost greu să nu o privesc.

După spectacolul de la micul-dejun, am coborât în hol, unde ne aştepta maşina, iar acum trecem prin traficul din San Francisco la ora de vârf.

— M-ai auzit? întreabă Kelsey şi mă împunge cu mâna.

Mă uit la locul în care m-a atins şi din nou la telefon.

Pufneşte furioasă şi se întoarce spre mâna, dându-mi peste telefonul care cade pe jos cu o bufnitură.

— Hei!

Cu unghia vopsită în roşu, arată la faţa mea şi se apleacă.

— Ascultă la mine, Jonathan Patrick Cane...

— Nu asa mă cheamă.

— Nu-mi pasa dacă te cheamă Junior Pooper, tot o să mă asculţi!

Nu râde de Junior Pooper, nu râde!

— M-am săturat sa mă ignori. Să spunem că seara

trecută a fost un eşec total din partea mea. îmi asum vina pentru cum... s-au desfăşurat lucrurile, dar acum eşti de-a dreptul crud.

— Nu sunt crud. Doar ca nu am nimic să-ţi spun.

— Mereu ai ceva să-mi spui. Mereu. Din clipa în care te-am cunoscut, mereu ai avut ceva de zis. N-ai încetat să vorbeşti, să mă cicăleşti, să mă sâcâi. Te aud tot timpul cum turui numai tâmpenii şi acum, dintr-odată, te opreşti? Când trebuie să petrecem două săptămâni împreună?

Clatină din cap.

— O, nu, nu aşa o să meargă treaba! Aş prefera să petrec două săptămâni într-un apartament cu tine, enervându-mă cu prostiile tale lipsite de sens, decât cu tăcerea asta pe care o testezi. Poate ţie nu ţi se pare o cruzime, dar este. Nu e drept faţă de mine. Nici măcar nu mă laşi să-ţi cer scuze.

— Pentru ce să-mi ceri scuze? o întreb.

— Pentru presupunerea mea din seara galei. Am întrecut măsura cu ce ţi-am spus, JP.

îmi pune mâna pe braţ.

— îmi pare rău! Aveai dreptate, tu te-ai purtat frumos, iar eu am înţeles greşit. N-ar fi trebuit să fac presupuneri despre tine. îmi pare rău!

Ei bine... a fost plăcut ca şi-a cerut scuze. Mă bucur să văd că nu mă consideră un adevărat nemernic. Dar revenind la tachinările noastre amuzante, la „cicăleală”, cum îi spune ea, nu cred că pot s-o fac. Nu cred că sunt în stare să mă controlez.

A fost palpitant să mă joc cu nervii ei. Chiar şi când ne certăm cu adevărat, îmi place să-i văd scânteia din ochi, felul în care pufneşte şi încearcă să-şi exprime ideile. îmi place să-i aud raţionamentele şi s-o văd cum

se înroşeşte pe piept de la nervi. E sexy!

lar acum, când suntem atât de aproape unul de altul, e imposibil să-mi ţin mâinile acasă. O ştiu prea bine. Mai ales după revelaţia umilitoare de aseară.

Nu!

Eşti puternic.

Eşti atrăgător.

Nn eşti un ratat penibil care se masturbează de la o simplă respiraţie.

— Mulţumesc că mi-ai cerut scuze! îi spun în timp ce-mi caut telefonul.

După ce îl găsesc, mă întorc la e-mailuri.

— Hm... asta-i tot? Nimic altceva?

— Ce vrei să mai spun?

— Nu ştiu – să faci o glumă despre cum ţi-am gâdilat testiculele?

Şoferul casca ochii în oglinda retrovizoare, după care se uită repede înapoi la drum.

Vrând să clarific lucrurile, mă aplec în faţă şi-i spun şoferului:

— Nu mi-a gâdilat testiculele. Doar a suflat peste ele.

— Nu intenţionat! Kelsey aproape urlă în timp ce se apleacă şi ea în faţă, apucându-se de scaunul şoferului: A căzut peste faţa mea.

— După ce mi-a tras pantalonii jos.

— Nu e vina mea că nu purtai chiloţi. De unde era sa ştiu?

— Oricum ar fi, n-ar fi trebuit să tragi de pantaloni, decât dacă... ăsta a fost planul. Să mă dezbraci şi să mă pun pe faţa ta.

Ma las pe spate şi aplaud încet.

— Uau, Kelsey, bună treabă ai făcut!

întoarce capul spre mine şi îi freamătă nările. A, aici erau! Mi-au lipsit!

— Ştii foarte bine că nu a fost intenţia mea să te dezbrac şi să stai pe faţa mea. Nu-mi pot imagina o situaţie mai grotescă.

— Aseară nu mi s-a părut aşa, îi spun şi mă uit iar la telefon.

Ea îmi dă din noii peste mână.

— Hei, încetează odată!

— Nn mi-a plăcut să stai cu testiculele pc faţa mea. Ba chiar îmi amintesc că am ţipat şi ţi-am spus să te dai dc pc mine.

— Da, în timp ce mă ţineai pc loc.

Se întoarce spre şoferul care a rămas tăcut tot timpul. Cc n-aş da să aud cc c în mintea lui acum!

— Nu l-am ţinut pe loc. Eram agitată şi nu ştiam cc sc întâmplă. Când mi-am dat seama ce era pe faţa mea, m-am ridicat imediat. Vreau doar să ştii că nu sunt genul dc fată căreia să-i placă testiculele cuiva pe faţă.

— Ce păcat! îi spun.

Ea mârâie de frustrare şi îşi încrucişează braţele pe piept, apoi se sprijină de banchetă.

— Dc cc mă mai deranjez să vorbesc cu tine? Eşti atât de enervant!

— Habar n-am! Tu eşti cea care nu voia să te tratez cu tăcere, aşa că e alegerea ta.

Găsesc telefonul şi, când încearcă să mi-l dea din nou jos din mână, îl duc la piept. •

— Bună încercare!

în aceeaşi clipă, telefonul îi sună în poşetă şi îl scoate repede. Se uită Ia mine.

— E Huxley.

— Punc-l pe difuzor!

Cu o privire ucigătoare, îmi spune:

— Jur pc Dumnezeu, JP, dacă aduci vorba de testiculele talc pc faţa mea, am să te omor în somn. M-ai înţeles?

— Sigur! îi răspund, deşi oricum nu le-aş fi spus băieţilor.

Nu le-am spus aseară cc s-a întâmplat, pentru că mi

s-a părut necuvenit.

Afişând un zâmbet – de parcă ar putea să-l vadă răspunde la telefon:

— Bună dimineaţa, Huxley!

Uau, ce transformare, de la o diavoliţă la o Diană încântătoare! Cine ar fi ştiut că e capabilă dc o asemenea metamorfoză?

— Bună dimineaţa, Kelsey!

— Eşti pe difuzor ca să te audă şi JP. Suntem în drum spre întâlnire.

— Să înţeleg că v-aţi instalat după activităţile de asearâ?

— O, Doamne, JP! exclamă ea cu ochii la mine. I-ai spus fratelui tău că mi-a aterizat penisul tău pe faţă?

O, Kelsey!

Nu despre *asta* vorbea.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. M-am abţinut la *Junior Pooper,* dar acum nu, trebuie să zâmbesc, pentru că tocmai s-a dat de gol.

— Poftim? mârâie Huxley.

Kelsey cască ochii, iar obrajii ei capătă o nuanţă superbă de roz.

— Nu i-am spus nimic, îi zic, rânjind. Dar tocmai i-ai spus tu.

— O, Doamne sfinte! şopteşte ea.

— Ce se întâmplă? JP, dacă-ţi baţi joc de ea, o să...

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, spune Kelsey repede. A fost doar o, hm, o încurcătură şi ne-am împiedicat unul de altul. Vorbesc serios, nu a fost „Ups, m-am împiedicat şi am căzut peste penisul lui, am greşit”. Jur, a fost doar un incident nefericit şi s-a rectificat imediat cu urlete, ţipete şi lovituri. Nu sc întâmplă nimic romantic între noi.

— Are dreptate! îi spun. Nu se întâmplă nimic şi, crede-ma, nu se va întâmpla nimic. Nu e cazul să-ţi faci griji.

— Bine! Kelsey, să-mi spui dacă face vreo mişcare.

îmi dau ochii peste cap. Eu am fost nevinovat în toată situaţia asta. N-am pus-o să-mi dea pantalonii jos şi să-mi respire pe scrot...

O, fir-ar!

Respiraţia ci fierbinte... dansând pe testicule...

Eşti puternic.

Eşti atrăgător.

Nu eşti un ratat penibil care se masturbează de la o simplă respiraţie.

— S-a comportat ca un profesionist. Nu-ţi face griji! Uită că am pomenit de asta! Oricum, ne ducem la întâlnire.

— Bine! Edison se va întâlni cu voi împreuna cu Regis, constructorul principal. E nou, JP. Am auzit păreri împărţite despre el, aşa că stai cu ochii pe el.

— Atunci de ce naiba l-ai angajat? îl întreb.

— Din cauza timpului. Darius nu a putut să-şi facă timp pentru noi. Dar Regis a avut lucrări frumoase prin tot oraşul, aşa că de-asta l-am angajat.

— A semnat toată lumea un acord de confidenţialitate?

îl întreb.

— Da. Edison o să discute nişte detalii cu tine înainte să ajungi la proprietate. Cum are experienţă în renovarea clădirilor istorice din zonă, l-am rugat să fie sincer în timp cc analizează planurile. Nu are o problemă cu asta. Ai primit planurile de renovare pe carc ţi le-am trimis aseară?

— Da, îi răspund. Presupun că i le-ai trimis şi lui

Regis?

— Corect! spune Huxley. Kelscy, ţi le-am trimis şi ţie! Vreau să-ţi spui părerea, cum ai făcut şi pentru celelalte clădiri. Ştiu că e ceva nou pentru tine, să începi de la zero, dar cred că e important să fii acolo şi să verifici sustenabilitatea planurilor. Karla a inclus întâlniri în oraş pentru tine ca să vezi şi celelalte clădiri ale noastre, le-ai văzut?

— Da! Presupun că vrei să le vizitez, să vorbesc cu managerii şi să le organizez cum am făcut la Los Angeles?

— Corect. Ai două săptămâni pline. Sper că faci faţă!

— Desigur! răspunde Kelsey entuziasmată.

— JP, programează o întâlnire cu primarul! Spune-i exact ce avem de gând. A avut ezitări când a aflat că venim în oraşul lui, dar dacă vede ce ne dorim, s-ar putea să ne ajute cu licitaţiile viitoare. Când am spus că am avut noroc să obţinem clădirea Angelica, nu am minţit. Dacă o facem cum trebuie, ar fi un avantaj enorm pentru noi. Suntem implicaţi în restaurări de câţiva ani deja, dar nimic la scara asta. Dacă amestecăm ce e vechi cu ce e nou, ajungem în vârf.

— Păi, abia aştept! Cred ca e un plan grozav să păstrăm şi frumuseţea arhitecturii vechi, dar şi să o combinăm cu trendurile moderne ca să reducem costurile, pe lângă faptul că schimbările pozitive vor ajuta mediul înconjurător. E o combinaţie valoroasă, spune Kelsey. Am făcut ceva cercetări despre structura şi identitatea clădirii şi am deja o mulţime dc idei. Abia aştept să le discutăm pe toate.

— Bine. Mai aveţi întrebări?

— Nu cred! răspunde Kelsey şi se uită la mine.

Eu doar clatin din cap.

— Se pare ca asta e tot! Mulţumim de telefon, Huxley!

— Oricând! Dacă ai nevoie de ceva, roagă-l pe JP! De-asta e acolo, ca să te ajute.

— OK, mersi!

Işi iau la revedere, iar ea închide telefonul. Işi încrucişează picioarele în fusta aceea mulată, se întoarce spre mine şi spune:

— Ai auzit, JP? Eşti aici să mă ajuţi.

— Şi ce vrei să spui cu asta? întreb şi ridic o sprânceană spre ea.

— Asta înseamnă că... nu mă mai poţi ignora.

— Dacă ai ceva productiv dc spus sau o întrebare bine gândită, sunt cât se poate de bucuros să te ajut. Orice în afară dc asta... treci mai departe!

— Domnul Edison vine imediat, ne spune recepţionera când ne aşezăm amândoi pe o canapea extrem de rigidă.

Kelscy se uită în jur, dar eu rămân cu ochii la telefon.

— Locul ăsta e... interesant, spune Kelscy. Acela e un scaun în formă de mână?

— Da! îi răspund iară să ridic ochii.

Ştiu exact despre ce scaun vorbeşte. M-am aşezat pe el o dată şi a fost foarte incomod.

— Edison crede că are gusturi rafinate în ce priveşte designul interior. În realitate, nu are pic de gust. E un cub Rubik imens.

— Ce... interesant!

— Se poate spune şi aşa.

Se deschide uşa care dă spre biroul lui Edison şi un tip chel şi îndesat se îndreaptă legănat spre noi. îmbrăcat într-o pereche de pantaloni cadrilaţi cu maro şi portocaliu şi un sacou verde, pare mai degrabă un imbecil decât un agent imobiliar adevărat. Dar a făcut unele tranzacţii

importante pentru noi, asa că revenim mereu la el în ciuda excentricităţilor lui.

»*

Când ridică ochii şi mă zăreşte, îi apare un zâmbet larg pe faţă.

—- JP Cane, ticălos bătrân! Ce naiba faci?

De asemenea, nu are deloc maniere.

Mă ridic odată cu Kelsey, mă apropii şi dau mâna cu el.

— Edison, mă bucur să te văd! Constat că nici acum nu eşti în stare să asortezi o pereche de pantaloni cu sacoul.

El râde zgomotos şi spune:

— Nu toţi ne dorim să înotăm într-o mare de costume negre. Unora le place să fie memorabili.

— Memorabili, într-adevăr! îi spun zâmbind şi detestân- du-mă în sinea mea.

Latura asta a mea? E latura falsă, de afaceri. E motivul pentru care eu sunt „faţa” companiei, pentru că la nevoie pot să afişez un zâmbet şi să fiu fermecător. Am... carismă şi cu siguranţă m-a ajutat să îndrept greşelile lui Huxley, care se datorează „neputinţei” lui de a-şi masca iritarea. Eu sunt cel pe care clienţii şi partenerii vor să-l scoată în oraş, pentru că cu ştiu cum să port o discuţie care să fie şi serioasă, şi distractivă. Cu toate astea, Kelsey mă consideră un nesimţit.

Edison întinde mâna dincolo de mine şi spune:

— Tu trebuie să fii Kelsey Gardner.

— Bună ziua! răspunde Kelsey politicoasă în timp ce dă mâna cu el. Mă bucur să vă cunosc, domnule Edison!

— Edison e în regulă, dragă. Nu e nevoie de „domnule” în faţă. Sunt sigur că JP îţi poate spune că un titlu atât de formal nu se potriveşte cu mine sau cu personalitatea mea.

— Aş putea, dar o să te scutesc de umilinţă, îi spun şi-l bat pe spate.

— Ce om de treabă!

Edison arată cu mâna spre biroul lui.

— Vă rog, intraţi! Regis a spus că ne întâlnim la Angelica.

Pun mâna pe spatele lui Kelsey – dracu’ ştie de ce. Mă aştept să se ferească, dar când nu face asta, o conduc până intrăm în biroul lui.

Şi ce birou! N-am mai văzut asa ceva! O combinaţie in

» > ’ tcresantă şi îndrăzneaţă de jocuri şi prostii de tocilar, cu postere cu Zelda pe un perete şi tabelul periodic al elementelor pc altul. Când intri în biroul lui, n-ai crede că un agent imobiliar adevărat – cel mai bun din oraş, mai exact – lucrează aici. Nu că rn-aş aştepta să aibă imagini cu clădiri pe pereţi, dar arc un tel imens – de aproape un metru – atârnat în spatele biroului în formă dc Cub Rubik. Are telul acela vreo valoare sentimentală? A câştigat vreun concurs dc bătut cu telul, iar acela c premiul?

În zona de living sunt două fotolii mov şi unul cu buline în jurul unui acvariu care serveşte drept măsuţă dc cafea... fiiră peşti, ci mai degrabă cu ochelari dc vedere care plutesc, înţelegeţi la ce mă refer?

Un birou al naibii dc ciudat!

Mă uit la Kelsey, care admiră încăperea.

— Vă aduc ceva de băut? întreabă Edison şi se aşază pe scaunul cel mai apropiat dc Kelsey.

O priveşte cu încântare în timp ce ea încă mai studiază biroul în căutare dc detalii noi.

— Nu e nevoie, spune Kelsey după câteva secunde.

— Nici la mine, adaug eu.

— Edison, biroul tău c unic!

— Ce frumos mod de-a o spune! comentez, facându-l pc Edison să râdă. Seamănă mai mult cu o vânzare dc

vechituri pentru inadaptaţi.

— Ei, haide, ai spus că-ţi place postenil cu Zclda! zice Edison cu o privire aspră.

Chicotesc.

— Aşa c! Adolescentul din mine era gelos când l-a văzut.

— Nu eşti niciodată prea bătrân să te plimbi prin pădure! spune Edison şi bate din palme. OK, să trecem la treabă, altfel fratele tău o să facă o criză că n-am rezolvat nimic.

— Nu se poare aşa ceva!

îmi dau ochii peste cap cu un gest teatral.

— Să începem cu începutul... Lui Regis nu o să-i placă sa lucreze cu Kelsey.

Hm, nu mă aşteptam să spună asta.

— De ce naiba nu? îl întreb când văd cum se foieste Kelsey lângă mine.

Edison se aşază picior peste picior şi răspunde:

— Am lucrat cu el de câteva ori. E un tip grozav, face o treabă foarte bună, dar când vine vorba de renovări are o anumită estetică. Ii place ca lucrurile să fie făcute după cum vrea el, iar sustenabilitatea nu e pe placul lui.

— Huxley ştia asta când l-a angajat?

— L-am avertizat. A spus că o să te descurci.

— Normal că aşa a spus.

Mă sprijin de canapea şi întind braţul în spatele lui Kelsey, după care adaug:

— Despre ce probleme vorbim aici? Câtă bătaie de cap o să ne dea?

— Destulă cât să vreţi să vă întoarceţi la Los Angeles, se strâmbă Edison.

— Futu-i! scot printre dinţi.

— Stai puţin, s-ar putea să nu fie atât de rău! zice

Kelsey. Pot fi destul de agreabilă şi înţelegătoare. Cred că trebuie să vedem întâi ce e cu Regis. El nu ştie ce planuri am şi nici eu ce planuri are el, aşa că poate mergem pe neanunţatelea şi vedem ce se întâmplă.

A vorbit ca o adevărată începătoare.

Regis se holbează fără să clipească.

Nu e nevoie să citeşti gândurile oamenilor ca să ştii exact ce-i trece prin minte.

O DISPREŢUIEŞTE pe Kelsey.

Să vă prezint tabloul.

Regis Stallonc, italian get-beget, venit direct din New Jersey, en un accent puternic şi o atitudine care nu acceptă compromisuri, e îmbrăcat în blugi uzaţi, pătaţi dc vopsea, o bluză Hcnlcy, o vestă şi o cască de protecţie lovită. Mustaţa lui arc mai multă prestanţă decât cei doi asistenţi pe care i-a adus cu el, iar ruleta de care trage întruna îi măsoară frustrarea. Cu cât o trage şi-i dă drumul mai mult, cu atât se apropie mai mult de o izbucnire.

Kelsey, fermecătoare, dar naivă, pe tocurile ei înalte, cu fusta conică şi bluza mulată, a venit pregătită cu idei de design care au fost aprobate în celelalte clădiri ale noastre, dar, după faţa lui Regis, nu vor ţine şi la Angelica. Clădire carc, din câte spune Regis, a fost creată să-şi afişeze arhitectura elaborată, nu să salveze planeta.

Pe urmă, suntem eu şi Edison, stând între ei doi şi urmă- rindu-i cum fac schimb de idei. În clipa asta, suntem la subiectul ferestrelor.

— îţi dai seama cât de vechi sunt ferestrele astea? întreabă Regis. Sunt batante, foarte rare. E imposibil să le înlocuieşti.

— Dar nu vezi? Nici măcar nu se deschid până la capăt din cauza codului clădirii şi, cum fac parte din clădirea originală, nu au izolaţie, ceea ce înseamnă eficienţă energetică zero.

— Doar nu propui să le scoatem pe toate!

Kelsey dă entuziasmată din cap.

— Ba da! Am scris deja în notiţele mele.

Regis e din cc în ce mai furios.

— Şi ce vrei sa faci cu ferestrele? Să Ic arunci la groapa de gunoi? Cât de sustenabilă c chestia asta?

Ooo, aici a prins-o!

— Dc fapt, spune Kelscy şi răsfoieşte paginile din carnetul ci, propunerea mea e să le recondiţionăm şi să le folosim în clădire. Din moment ce vor s-o transforme în bloc dc apartamente, puteţi folosi vechile ferestre ca partiţii în apartamente individuale sau în spaţiile comune, precum spălătoria. N-aş sugera niciodată să aruncăm ceva la o groapă de gunoi. De fapt, cred că o să vorbesc cu Huxley despre procesul de aprobare. Nu se aruncă nimic fără aprobarea noastră.

OK... OK! Un punct pentru Kelsey.

— Ştii cât costă să înlocuim toate ferestrele? locurile lor nu au mărimea standard.

— Dar tu ştii ce impact va avea schimbarea lor? Cât va costa energia pentru toată clădirea? De fapt, poţi să incluzi instalarea unui sistem geotermal pentru căldură pe lista ta? Cu siguranţă va reduce costurile cu energia.

— Şi unde ar trebui să săpăm pentru un sistem geotermal? Dacă n-ai observat, suntem în mijlocul oraşului. lisuse Hristoase!

Regis se uită la mine şi spune:

— JP, vreau să vorbim!

Se îndepărtează şi ştiu că o să fiu nevoit să-l ascult

perorând. Exact ce-mi trebuia, futu-i mama mă-sii!

Pornesc spre el, dar Kelsey mă trage de mână.

— Când termină el, vreau şi eu să vorbim.

— Despre ce? întreb, fiindcă remarc deja tiparul.

Sunt intermediarul. Grozav al dracu'!

— Despre ce o să se plângă acum în faţa ta. Trebuie să ştiu ce spune despre mine.

— Nu eşti prea paranoică? o întreb.

— Ştii bine că e vorba de mine.

Mă priveşte îngrijorată.

— Şi dacă cineva încearcă să mă vadă concediată, aş vrea să ştiu de ce.

— Cred că ştii de ce.

Plec de lângă ea şi-l urmez pe Regis în cealaltă cameră.

Dar când începe să vorbească – adică să ţipe ştiu că nu voi avea nevoie de încă o discuţie cu Kelsey, pentru că o să audă tot din cauza pereţilor vechi şi subţiri.

— Doar nu eşti serios cu porcăria asta cu sustcnabilitatea! începe el. E o clădire istorică, aşa că nu poţi s-o faci bucăţi şi s-o transformi în ceva modern. Activiştii pentru clădirile istorice din oraş o să se bucure nespus, şi îţi spun de pe acum că, dacă n-aş fi semnat un contract de confidenţialitate, m-aş duce la o întâlnire de-ale lor ca să le spun ce idei tâmpite are femeia aia!

Inii iau masca „feţei companiei" şi îi răspund cu blândeţe:

— Iţi înţeleg motivele de îngrijorare cu privire la integritatea clădirii, Regis. Iţi împărtăşim punctul de vedere. Pentru noi, conservarea istoriei dintre pereţii aceştia este la fel de importantă ca pentru tine. Dar trebuie să ştii un lucru. Kelsey este colega mea şi nu accept să vorbeşti aşa despre ea. Merită să fie la fel de respectată ca orice altă

persoană care lucrează cu tine. În plus, are dreptate. Dacă vrem să deschidem clădirea asta pentru public pentru prima oară în peste treizeci de ani, trebuie s-o facem cum trebuie. Trebuie să ne asigurăm că îmbinăm cerinţele de azi cu creaţiile complexe de altădată. Fă un compromis, omule, OK?

— E imposibil să facem un sistem dc încălzire geotermal. Accept treaba cu ferestrele dacă vor fi folosite în altă parte, dar sistemul de încălzire este imposibil de făcut!

— OK, atunci poate găsim altă soluţie. Ştiu că e prima dată când lucrăm împreună, dar nu e prima oară când Kelsey lucrează pentru noi. Ii preţuim părerea şi ideile, şi vreau să faci acelaşi lucru, altfel vom găsi pe altcineva care înţelege viziunea noastră.

II prind de umăr.

— Şi nu vrei să ratezi ocazia de a lucra cu noi, mai ales cu planurile noastre de viitor. Ai înţeles?

Regis dă din cap, iar mustaţa îi zvâcneşte. Capitulează, dar ştiu că e doar ceva temporar. Următoarele două săptămâni vor fi un coşmar lucrând cu acest om. Dc-asta se ocupă Huxley de prostiile astea!

Ne întoarcem în living. Kelsey stă singură, în timp ce Edison e într-un colţ şi vorbeşte încet la telefon. Când ridica ochii şi se uită la mine, îi văd expresia uşurată. Fără îndoială a auzit toată discuţia şi se pare că acum va trebui să aflăm şi cum să facem pereţii mai groşi.

— Cred că am vorbit destul pentru azi, le spun. Am vizitat clădirea, ne-am luat notiţe. Ce-ar fi sa vă puneţi ideile pe hârtie conform planurilor lui Huxley despre cum putem face toate astea, apoi să ne întâlnim din

nou peste vreo două zile?

Regis îşi pune creionul după ureche şi dă mâna cu mine. Spre uimirea mea, face la fel cu Kelsey.

Urăsc slujba asta afurisită, dar se pare că sunt al naibii de bun la ea!

i-----1

Portiera se închide în spatele meu, iar Kelsey se răsuceşte repede pe scaun, cu o expresie plină de recunoştinţă.

— JP, nu pot să-ţi pun cât de recunoscătoare îţi sunt pentru că mi-ai luat apărarea când ai vorbit cu Regis!

Pun telefonul în buzunar şi trag centura.

— Nu a fost mare lucru! .

îşi pune mâna pe coapsa mea să-mi atragă atenţia. Slab fiind, gândul îmi zboară imediat la ziua de ieri. La organele mele pe faţa ei...

La respiraţia ei...

lisuse Hristoase, frate!

— Pentru mine a fost, JP! spune ea. Ştiu că ultimul lucru pe care voiai să-l faci era să fii intermediar între mine şi Regis, dar am auzit ce i-ai spus şi a însemnat mult pentru mine. Nu cred că ştii cât de important este ce ai făcut.

— Serios, Kelsey, nu a fost mare lucru.

— Nu, trebuie să mă asculţi!

îşi dă părul după ureche şi-şi expune gâtul. Mă lupt cu dorinţa de-a o prinde cu degetele de ceafa şi a o trage mai aproape. .

— Tu ai dat tonul. De acum înainte sper că Regis va şti că-mi respecţi ideile. Ai explicat că e vorba de munca în echipă, nu doar de un proiect condus de bărbaţi. îţi sunt datoare, JP.

— Nu-mi datorezi nimic, îi răspund şi mă uit pe geam.

Kelsey lucrează deja de câteva luni cu Cane Enterprises şi şi-a dovedit talentul în faţa lui Huxley, a lui Breaker şi a mea. Munceşte din greu şi e informată, nu doar o figurantă disperată după plante, fără scopuri clare şi înţelepte. Cane Enterprises are o reputaţie – este respectată pentru calitate – şi sub nicio formă nu ne-am asocia cu ceva sau cineva care nu ne înţelege viziunea. Ce am făcut azi nu a fost ca să o „salvez” pe Kelsey, ci ca să mă asigur că avem o echipă sudată. Cu siguranţă ştie şi ea acest lucru.

— Dacă ar fi fost aici Huxley sau Breaker, ar fi făcut acelaşi lucru. Ne protejăm compania, iar tu faci parte din ea, aşa că azi te-am protejat. Nu da mai multa importanţă decât e necesar!

— OK, atunci, dacă mai contează, îţi mulţumesc!

— Cu plăcere! îi răspund încet.

Capitolul unsprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT"

Ario şi Greer

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, ***unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-an întâlnit! Ario şi Greer, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine! Vă rog, spuneţi~ne aim v-aţi ainosait!***

Greer: Vrei să povesteşti tu sau zic eu?

Ario: Nu aed că vrei sa povestesc eu.

Greer: Probabil că nu! Cel mai probabil, o să incluzi detalii pe care nu vreau să le ştie toată lumea.

Ario: Detaliipreaim... insula din bucătărie?

Greer: OK, OK, închide gura, domnule!

Ario: Ce-ar fi să-i spui despre mirosul urât... sau vocea de veveriţă... sau urina albastră?

Greer: Te asigur, Kelsey, că cele trei nu au nicio legătură cu insula din bucătărie sau vreo chestie sexuală, de altfel. Se referă la farsele pe care i le-am făcut.

Kelsey: Farse? O, te rog să dai detalii!

Greer: *Totul a început când am fost angajată să predau engleză la şcoala unde lucra Ario. Nu voia sănia angajeze pentru că isc părea că metoda mea era prea progresistă pentru mentalitatea lui demodată, dc şcoală vccbe.*

Ario: *Folosea ClijfNotes şi filme ca să predea literatură.*

Greer: O, *Doamne, chiar trebuie să deschidem subiectul? Kelsey: îmi dau seama că v-aţi înţeles bine din prima.*

Greer: *Nici pc departe! Era un ticălos sexy în pulover. Ne uram reciproc. Aici intern ine povestea cu urina albastră. L-am păcălit ca să mă răzbun pe el.*

Ario: Eu chiar am crezut că e ceva în neregulă cu mine. Urina albastră nu e ceva ce eşti obişnuit să vezi la baie.

Greer: Pe urmă însă a făcut un gest – s-a îmbrăcat ca Jay Gatsby de ziua „Imbracă-te ca un personaj literar” şi... ei bine, a fost primul pas către dragoste.

Ario: *Mi-a fost greu să nu încerc să o impresionez sau să păstrez distanţa faţă de ea. Iar când a ieşit la o întâlnire cu altcineva, mi-am dat seama că sunt un prost şi, dacă nu pun mâna pe ea chiar atunci, o să regret mereu.*

Greer: *Mă bucur că ai facut-o, pentru că n-am fost niciodată îndrăgostită nebuneşte ca acum.*

r~—i

Mama: *Cum e la Sau Francisco, scumpo? N-am mai fost acolo de ani de zile. Sunt invidioasă!*

Citesc mesajul mamei şi zâmbesc, întinsa pe burta în pat în timp ce-i răspund.

Kelsey: E frumos. încă n-am ieşit să explorez, dar o voi face în curând. în schimb, m-am plimbat, am simţit

mirosul oceanului, briza. îmi vine să mă mut aici.

Mama: O, nu, nu te muţi! Fiicele mele nu pleacă de lângă mine!

Kelsey: Ciudat că spui chestia asta, după ce ai implorat-o pc Lottie să se mute.

Mama: Să se mute de acasă, da. Nu din oraş.

Kelsey: A, înţeleg!

Mama: Cum c să stai în apartament cu JP?

Kelsey: Vrei să nu mai vânezi informaţii? Iţi jur că nu sc întâmplă nimic între noi. Ceea ce-mi aminteşte că mi-am lăsat mâncarea în cuptorul cu microunde. Trebuie să mă duc s-o iau.

Mama: Dar e foarte chipeşi

Kelsey: Pa, mamă!

Pun telefonul pe pat şi mă îndrept spre bucătărie, însă mă opresc. Mă privesc în oglindă şi-mi analizez ţinuta. Colanţi şi un maiou alb, fără sutien. Semiindecent, dar nu foarte indecent. în plus, JP nu e acasă. A ieşit undeva. N-am de ce să-mi fac griji.

Nu mă schimb doar ca să iau mâncarea din cuptor.

Ies din cameră şi traversez holul spre bucătărie, întrebân- du-mă dacă să încep un serial nou, care presupune un angajament, sau să găsesc un film care mă atrage, ceea ce e tot un angajament. Daca aleg serialul, asta înseamnă că am la ce mă uita timp de...

— Aaaahhhh!

Mă opresc.

Cc-a fost asta?

Rămân nemişcată.

îmi ţin respiraţia şi aştept să aud zgomotul acela din nou.

La cum e construită clădirea, nu se aude nimic din apartamentul vecin şi ştiu că sunt singură pentm că JP a

spus că iese în oraş. Deci asta înseamnă că... e cineva aici?

Inima îmi bate cu putere în piept în timp ce păşesc uşor şi ascult, aştept...

— Aaahhh!

hr s-a auzit.

De data asta, sunetul îmi dă fiori pe şira spinării şi mi se ridică părul pe ceafa.

Nu e vreun scârţâit normal într-o clădire. E un zgomot făcut de o persoană. Sau de un animal suferind.

Sau de un om suferind.

Cineva suferă.

Merg mai în faţă şi încerc să nu fac zgomot, ca să-mi dau scama dc unde se aude.

— Aaaahhhh!

întorc capul spre dreapta, pe hol, către camera lui JP.

Cum singura lumină din zona de living vine din bucătărie, observ ca nu se vede lumină pe sub uşa lui JP.

Deci sigur nu-i acasă.

Ceea ce înseamnă că... ori e un criminal aici, ori un animal rănit, ori o fantomă.

Mă duc la bucătărie, dar rămân cu ochii Ia uşa lui în timp ce caut agitată o lingură de lemn în suportul de pe blat. Cu lingura în mână, merg spre holul lui, dar mă opresc când aud sunetul din nou.

— Aaaahhh!

O, Doamne!

O, Doamne! .

O, DOAMNE!

Practic, simt gustul bătăilor inimii când mă apropii. Pulsul îmi zvâcneşte violent şi-mi înţepeneşte umerii. De ce fac asta singură? Ar trebui să aştept să vină JP acasă?

— Aaahhh!

închid ochii şi alerg neliniştită pe loc, tropăind uşor cu picioarele pe podea.

Intoarce-te, proasto, aşa mor oamenii în filmele de groaza! Cercetează sunetele. Dar, la fel ca toţi cretinii din filmele de groază, nu alerg spre camera mea ca să chem ajutoare. Nici nu pun mâna pe un cuţit.

Nu, înarmată cu o lingură de lemn – cei mai grav lucru pe care îl pot face este să amestec o salata – mă apropii tot mai mult dc camera lui până îl aud... un sunet constant ca de pompă. De parcă... Doamne, parcă cineva ar fi înjunghiat!

— Oohhhh!

înjunghiat!

Cineva e înjunghiat în camera lui chiar acum. Stai... dacă JP e cel înjunghiat şi eu stau aici, în faţa uşii, cu lingura în mână, fără să fac nimic? Dacă a venit acasă fără să ştiu şi a fost atacat?

Aii se întăresc sfârcurile de frică.

Aproape mă înec cu salivă.

înainte să mă pot opri, apăs pe clanţă, apoi trag un şut în uşă şi scot un strigăt de războinic care aproape mă asurzeşte.

— AAAAAA III1IIAAAAA! strig, fluturând lingura de lemn.

— Ce mama dracu'?! se aude vocea lui JP.

întorc ochii spre pat şi îl văd cum se ridică în capul oaselor, gol-puşca... cu o pernă pe mijloc.

Ce se...

O, nu!

O, Doamne!

O, CERULE!

Nu era un animal rănit.

Nici un om suferind.

Nici vreo fantomă.

Nici vreo înjunghiere.

Era...

Doamne sfinte, JP se masturba!

Lingura îmi cade din mâna şi-ini acopăr ochii în timp cc mă întorc cu spatele. ■

— O, vai! Scuze! Eşti, hm, acasă, ai un moment intim.

Cn ochii încă acoperiţi, o iau spre uşă, dar mă lovesc dc perete şi dan cu nasul şi fruntea de suprafaţa dură.

— Ah, futu-i! strig şi pipăi cu cealaltă mâna, încercând să găsesc uşa.

Mă întorc, mă învârt.

Nu-mi mai dau seama încotro merg.

Până să-mi dau seama, ating cu mâna un corp foarte rigid.

— Aaa! ţip din nou şi iau mâna dc la ochi, dar cu cealaltă mână trec peste sfârcurile lui JP. Rahat, scuze! Asta e, ăăă, pieptul tău de bărbat. Sfârcul tău. Tocmai îţi frecam sfârcul. Nu intenţionat. Nu pentru că am vrut.

— Kelsey, ce dracu' faci aici?

— Bună întrebare! îi răspund, ridicând degetele mari. Şi am o explicaţie la fel dc bună. Vezi tu, mă duceam să-mi iau cina când am auzit un zgomot. Am crezut ca-i o fantomă sau un ucigaş, poate un animal rănit, cum ar fi o veveriţă prinsă într-un percte sau aşa ceva. Nu se ştie niciodată cu clădirile astea vechi. Oricum, m-am gândit să verific şi, când m-am apropiat mai tare, mi s-a părut că te înjunghie cineva. Suna ca o înjunghiere, nu că aş asculta astfel dc sunete, dar ştii tu, filmele te pregătesc pentru astfel de sunete, aşa că am intrat în cameră ca să-l sperii pe agresor.

Se uită la mine cu o expresie impasibilă.

— Cu o lingură de lemn?

— N-am spus că am procedat în mod inteligent. încercam doar să fiu o eroină fără un plan. Acum înţeleg că poate nu a fost cea mai bună idee.

— Ar fi trebuit sa baţi naibii ¡a uşa! lisuse!

Se strâmba şi, pentru că nu mă pot abţine, mă uit la perna lui şi din nou în sus.

— Ai apucat să termini?

— Ţi se parc că am apucat să termin?

— Păi, nu ştiu. Poate tocmai îţi dădeai drumul când ani • intrat eu.

întind mâna şi-i ating sfârcul – deşi nu sunt sigură de cc.

— Ai sfârcul întărit. •

Face un pas în faţă şi scurtează distanţa dintre noi, după care îmi împunge sfârcul drept în mijloc.

— Au! mă vait şi-mi acopăr sfârcul.

— Şi tu ai sfârcul întărit. Asta înseamnă că îti dai drumul chiar în clipa asta?

— Nu mă împunge aşa în sfârc! Mă doare!

— Nu te-a durut.

— Ba da!

— Ba nu!

— BA DA! strig la el şi întind mâna să-l împung Ia fel cum a făcut el.

Nici nu tresare. Aşa că o fac din nou. Şi din nou. Şi...

El mă împunge în celălalt sfârc.

Scot un icnet şi-mi acopăr şi celălalt sân.

Ce tupeu are! .

— Nu-mi vine să cred că m-ai împuns în ambele sfârcuri!

— Şi ni I-ai împuns pc-al meu! spune el ca o

înfruntare, o provocare.

— Nu e o situaţie de tipul dinte pentru dinte.

— E ceva cc faci deseori, clin moment ce cunoşti regulile? Dai buzna peste un om care se masturbează şi începi să-l împungi în sfârcuri?

îmi împunge mâna.

Mă înfurii mai tare şi-i răspund la fel.

Mă împunge în piept.

îl împung în abdomen.

îmi dă cu piciorul în gleznă.

Strig de uimire şi îl lovesc cu piciorul, apoi îl împung cu degetul.

Se fereşte în dreapta şi mă împunge din stânga.

— Aaahh!

Dau drumul sânilor şi încerc să-l împung cu ambele mâini, dar e destul de rapid, încât să-mi mai atingă un sfârc înainte de a păşi în spate. Până să-mi dau seama ce fac, alerg spre el în forţă şi-l dobor la pământ. Perna îi cade într-o parte, iar eu mă prăbuşesc pe burta lui, călare.

Ca un ticălos indiferent ce e, îşi duce mâinile la ceafa şi se uită la mine.

— Dacă asta voiai, scumpo, era de ajuns să-mi spui!

îi răspund, strângând din dinţi:

— încercam să te salvez.

— Credibilă poveste! ’

— Aşa a fost! îi răspund iritată. Am spus că-ţi sunt datoare şi am vorbit serios. M-am aruncat cu tot corpul asupra atacatorului tău.

— Te-ai aruncat cu tot corpul spre mine.

Mârâi şi-l împung din nou.

îmi răspunde la fel, ridicându-mi sânul de data asta.

— încetează! strig la el. •

— Tu să încetezi! ■

— Am încetat.

— Ba nu, ai început iar.

— Pentru că mă enervezi.

— Pentru că mi-ai întrerupt momentul meu masculin.

— „Momentul tău masculin”?

Mă opresc, mă gândesc la cuvintele lui şi nu ştiu dc ce – poate după felul în care a spus-o sau cuvintele pe care le-a folosit –, mă ating aşa cum nu mă aşteptam. încep sa chicotesc.

Apoi chicotesc mai tare.

Şi pufnesc pe nas.

Şi chicotesc iar.

Apoi râd...

— Ce dracu’ c atât de amuzant?

— Ai spus „moment masculin”.

— Şi ce dacă? Tu cum îi spui?

— Nu aşa!

Râd din nou şi e un râs insuportabil, agitat, de genul „nu mă pot controla”.

Asta îl face să râdă.

Riduri dc expresie îi înconjoară ochii. Bucuria i se întipăreşte pe faţă. Şi începem să râdem împreună atât de tare, încât mă rostogolesc de pe burta lui şi cad la pământ. II zăresc cum îşi pune perna la loc pc mijloc ca să nu văd nimic în timp ce pieptul îi urcă şi coboară în hohote de râs.

După câteva momente care par o veşnicie, mă întorc spre el şi-i spun:

— îmi pare rău că ţi-am întrerupt „momentul masculin”! Data viitoare, poate încerci să nu mai faci ca un animal rănit?

Işi trece mâna peste ochi.

— N-am să-mi mai pot da drumul niciodată fără să mă întreb ce sunete scot. Mersi pentru chestia asta!

— Cu plăcere! Mă ridic în capul oaselor şi continui: Cred că aveam nevoie de asta.

— Să dai peste mine când mă masturbez? mă întreabă amuzat.

— Nu, nu chiar asta, ci doar dc un moment lejer ca sa mai alungam tensiunea.

— Crede-mă, scumpo, tensiunea c încă aici, fiindcă nu m-ai lăsat să-mi dau drumul. Probabil c mai rea ca niciodată.

Mă strâmb.

— Pai atunci te las să te întorci Ia... momentul tău masculin.

Ne ridicăm amândoi, el încă acopcrindu-sc.

— încearcă să nu mai faci atâta gălăgie de data asta.

— Da, crcdc-mă, de acum înainte îmi bag o şosetă în gură.

— Orice ţi sc parc excitant!

Rânjim amândoi şi plec înainte să mă apuce râsul din nou.

— Cum a fost restul scrii? întreb când JP intră în bucătărie a doua zi dimineaţă, proaspăt ieşit dc la duş şi îmbrăcat la costum şi cravată, o ţinută pe care o poartă în mod regulat.

Nu ştiu de cc, dar alegerea hainelor parc să fi fost diferită astăzi.

Poate datorită celor întâmplate aseară. Când am intrat peste el în timpul „momentului masculin”. A fost excitant să ştiu că o facca în timp cc eram în apartament. Că nu i-a păsat că aş putea trece pe acolo. M-am gândit toată scara la asta. A vrut să-l aud? Mă tachina cumva? S-ar potrivit cu personalitatea lui să facă aşa ceva.

— Restul scrii? întreabă JP, uitându-se în treacăt peste umăr în timp ce-şi pune cafea. Exploziv!

înghit în sec.

Exploziv, adică...

— Păi, c bine de ştiut.

Se întoarce şi se sprijină de blat, apoi duce cana Ia gură.

— Chiar e bine dc ştiut?

— Sigur, toată lumea merită... o eliberare. Dacă am întrerupt procesul, ma bucur că ai reuşit să-l termini.

— Pare ciudat să spui aşa ceva unui om.

— Da, tocmai mă gândeam la asta.

împing farfuria într-o parte şi mă aşez pe scaunul de la masa de sufragerie.

— Sincer, nu eram sigură ce să-ţi spun în dimineaţa asta. Asta e tot ce-am reuşit să găsesc.

— A fost cam slab.

— Ştiu. Poate de-asta sunt încă singură, pentru că nu ma pricep să dau replici.

— Nu, nu e din cauza asta.

— Ah? Ai tu vreo teorie privind motivul pentru care sunt încă singură?

Dă încet din cap şi lasă cana mai jos.

— Te străduieşti prea tare.

— Cum mă străduiesc prea tare?

— Pentru că eşti mereu în căutarea următoarei întâlniri. De cc nu te relaxezi şi aştepţi să se întâmple ceva? Nu se ştie niciodată, poate persoana cu care trebuie să fii e chiar sub nasul tău.

îmi dau ochii peste cap.

— Am făcut jocul aşteptării. Nu s-a întâmplat nimic. Poate ar trebui să bat străzile, cum a făcut Lottie.

— Ar putea fi de folos. .

îmi zâmbeşte şi se aşaza la masă.

— Poate dacă nu mai cauţi, o să te găsească. Pe unnă ridică din umeri şi spune: în plus, eşti sexy. Nu e ca şi cum nu stârneşti interesul.

— Nn sunt atrăgătoare, JP. Edwin a fost cel mai bun bărbat pc care am fost capabilă să-l atrag.

— Edwin era un măgar.

îşi învârte cana pe masă.

— Trebuie să te intereseze ceva mai mult decât să cîsesti k?

•

dragostea.

— Păi, am podcastul, dar e bazat pc dragoste.

JP chicoteşte.

— Cum se numeşte?

— *Făcuţi unulpentru celălalt.* Iau interviu cuplurilor despre cum s-au cunoscut şi cum au găsit dragostea. Ridic din umeri, sfioasă, şi adaug: Cred că iubesc dragostea. Îmi place să cunosc poveştile, întâlnirile neaşteptate şi felurile diferite în care oamenii se întâlnesc. Aii se pare fascinant. îmi place şi să fac cursuri acvatice.

»

— Cursuri acvatice? mă întreabă. Alai dă-mi detalii! Adică, aerobic în apă?

A

încuviinţez, dând din cap.

— Da! Sunt de departe cea mai tânără din grup, dar asta nu mă deranjează. îmi place să exersez în apă, iar fondul muzical e format din vechi cântece de dragoste. Aşa că e perfect pentru mine.

— Porţi un costum de baie întreg?

— Normal.

Clatină din cap.

— Ce păcat!

— Doar nu o să fac sport cu nişte doamne în vârstă întrun costum din două piese. Am unul întreg, respectabil.

— Cc culoare are?

— Roşie.

*

— Drăguţ!

Ia încă o gură de cafea.

— Ce planuri ai pentru azi?

— Voiam să termin de schiţat ideile pentru renovări. Poate să ies la o plimbare. Am întâlniri programate pentru mâine, însă nimic pentru azi. Dar tu?

Se uită la ceasul scump, negru şi mat de la încheietura groasă şi spune:

— Am o întâlnire peste treizeci de minute la care trebuie sa ajung. Vrei să ne vedem la prânz?

— O, hm, sigur! îi răspund, luată prin surprindere.

Să ne vedem la prânz? Adică... doar noi doi? Nu pare să-i stea în fire. Pe de altă parte, poate seara trecută a spân gheaţa pentru el. *Pentru noi.*

A fost supărat în avion spre San Francisco.

Dar i-am cerut scuze pentru ce am spus în seara galei.

Mi-a luat apărarea în faţa lui Regis.

Şi am scăpat de tensiune.

Poate acesta e următorul pas.

Bate în masă cu degetele şi se ridică de pe scaun.

— Iţi trimit un mesaj cu locul şi ora. Ne vedem mai târziu, Kelsey!

— Pa! îi spun şi-i fac stângaci cu mâna în timp ce-l privesc cum pleacă.

Hm...

Poate şederea asta nu va fi atât de neplăcută pe cât am crezut.

— Chipsuri cu aromă dc murături? Nu ştiu ce să zic, îi spun în timp ce mă uit la punga cu chipsuri pe care JP a insistat să o împărţim.

întinde mâna spre pungă, o deschide şi o înclină spre mine.

__încearcă unul! Promit c-o să-ţi placă.

— Şi dacă nu?

__Atunci ai nevoie de alte papile gustative.

— Să ştii că nu ai mereu dreptate, îi spun şi iau unul.

— Ba am, de cele mai multe ori. Şi am dreptate în privinţa chipsurilor.

Ia şi el unul şi le băgăm în gură. Ghipsul divin şi aromat îmi aşterne pe limba o lume savuroasă. Ca nişte artificii gustoase care îmi explodează în gură.

Fir-ar să fie... Are dreptate! Sunt bune.

Sunt foarte bune!

Printre cele mai bune pe care le-am gustat vreodată.

— Cc părere ai? mă întreabă.

Cum nu vreau să-i dau satisfacţia că-mi plac, ridic din umeri şi zic:

— Eh, sunt în regulă.

îi zvâcneşte colţul gurii şi şopteşte:

— Minţi! Pe urmă, trage punga mai aproape de el şi adaugă: Dacă sunt doar *în regulă,* atunci le mănânc singur!

Ar fi trebuit să mă aştept la asta.

Scot un geamăt şi întind mâna.

— Bine... Sunt foarte bune şi mai vreau, te rog!

Asta îl face să râdă. îmi dă punga şi iau un pumn întreg de chipsuri pe farfurie.

— Vezi, am dreptate mereu! îmi spune.

— Şi mai eşti şi modest pe deasupra!

Bag câteva chipsuri în gură.

— Despre ce a fost întâlnirea de azi?

îmi răspunde cu un oftat:

— Doar o întâlnire cu Edison. Ne-am plimbat şi am văzut alte câteva clădiri pe care voia Huxley să le verific.

— Ai găsit ceva bun?

— Nu prea. Nu merită să ne pierdem timpul.

— Cum îţi dai seama dacă merită să pierzi timpul sau nu?

Se şterge pe mâini cu un şerveţel, curăţând condimentele de pe degete.

— Primul aspect e locul. Scopul clădirii – merită sa investim bani şi energie ca să scoatem profit? Pe urmă, bineînţeles, e vorba şi de renovări. Clădirile astea nu aveau personalitate. Pur şi simplu, existau. Am câştigat o mulţime de bani cu clădiri banale, le-ai văzut prin LA, şi acum avem câteva şi la New York. Şi-au făcut treaba, dar acum ne intcreseaza mai mult clădirile unice. -

— Proiecte de suflet?

— Cam aşa ceva, răspunde el. Huxley vrea să ne extindem, de-asta a făcut un parteneriat cu tine. Uneori cred că nimic nu va fi de ajuns, că se va strădui mereu să fie cel mai bun, dar nu ştiu sigur ce înseamnă asta.

— Intre timp, tu ai tot mai mult de muncă.

— Exact!

Se uită pe fereastra restaurantului cu sendvişuri şi spune:

— Mă mir că ai acceptat să ne vedem la prânz. Credeam ca mă urăşti prea mult pentru aşa ceva.

— Nu te urăsc. Ba chiar credeam că tu mă urăşti. M-am mirat să văd că mă inviţi la prânz. Nu eram sigură dacă nu e cumva o stratagemă pentru altceva.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu, să-mi pui un soi de cip în dormitor ca să ştii iot timpul ce fac.

— lisuse! râde el. Ce fel de psihopat mă crezi?

— Aparent, unul sinistru. Nu ştiu! Dar e plăcut că vorbeşti cu mine.

— Mereu am vorbit cu tine, Kelsey, doar tonul diferă.

__Ba nu, o vreme m-ai tratat cu tăcere.

— Pentru că m-ai enervat, îmi răspunde. Eu m-am purtat frumos în seara aia, iar tu m-ai tratat ca pc un ticălos nesimţit.

— Ştiu, îmi pare rău. Cred că m-a derutat puţin scara aceea şi nu eram în cea mai bună stare dc spirit. Pot sa te întreb ce intenţii aveai în scara aia? De ce m-ai invitat la dans?

— Pentru că...

Bagă încă un chips în gură şi mestecă.

— Voiam să mă asigur că te distrezi puţin. Nu facca parte din plan să mă doboare un bătrânel. Dar măcar ţi-a adus putină bucurie.

— Pe urmă, Edwin şi Genesis au plecat împreună. Asta îmi aminteşte de *Când Harry a întâlnit-o pe Snlly* – ştii, când ies la o întâlnire dublă şi partenerii lor pleacă împreună. Aşa am păţit noi.

— Norocul tău! Am fost o companie mult mai plăcută decât Edwin. Şi mai plăcut Ia vedere.

— Ah, iată şi modestia!

— Chiar sunt modest. Nu fac decât să-ţi arăt că îmi cunosc valoarea. Nu c nimic în neregulă cu asta.

— Presupun că nu.

Termin ultimul chips şi întreb:

— Şi când nc-am întors la tine acasă, ce intenţii aveai?

— Să te duc în şuturi Ia maşina ta şi să te trimit acasă. Aveam o întâlnire cu nişte vişine în ciocolată în scara aia şi să mor dacă voiam să le împart cu tine.

— Termină, nu-i adevărat!

Işi duce mâna la inimă.

— Jur! M-am dus acasă, am stat în livingul gol pentru că nu aveam mobilă în momentul acela şi am mâncat cinci vişine în ciocolată în timp ce m-am uitat pe Twitter.

— îmi vine greu să te cred. Nu pari genul de tip care se

relaxează cu vişine în ciocolată.

— Păi, chiar sunt, răspunde el. Acelea sunt kriptonita mea. Aş face orice pentru ele şi am cămara plină de cutii. Queen Anne’s, mai exact, pentru că ştiu că asta urma să mă întrebi.

— Vorbeşti serios?

— Da! Nu mă crezi? Scric-i lui Huxley!

— Nu-l bat la cap cu aşa ceva.

— Bine, îi scriu eu!

îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să tasteze. Apasă pe butonul de trimitere şi apoi, cu un aer arogant, ia o gură din pahar. În curând, telefonul îi bâzâie pe masă. Nu se uită la răspuns. Pur şi simplu, deblochează ecranul şi-l întoarce spre mine.

JP: Sunt aici cu Kelsey. Nn arde că sunt obsedat de vişine în ciocolată. Pune-o ia curent!

Huxley: Are ce! puţin treizeci de cutii în cămară. E o obsesie.

Ala uit la JP, care rânjeşte acum.

— Ţi-am spus eu! ■

— Uau! Niciodată n-aş fi ghicit aşa ceva despre tine.

— Uneori trebuie să cunoşti pe cineva mai întâi, Kelscy, înainte să-l încadrezi într-o categorie. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Rămâi pe aproape! Sunt convins că o să afli mai multe.

— Da, probabil aşa va fi. Aşa cum am aflat că nu te deranjează să te masturbezi cu alti oameni în casă.

îmi face cu ochiul şi zâmbeşte.

i--------1

— Ce faci în seara asta? ma întreabă Lottie la telefon în timp cc termin rutina de îngrijire a pielii.

Dacă vă întrebaţi, mă spăl pe faţa, mă şterg cu

prosopul, dau cu serul de noapte antirid, apoi cu o cremă hidratantă şi

la final un strop de ulei de trandafir. Continui procesul apli- când loţiune pe restul corpului.

- Nimic special. Am luat cina singură din nou, a doua seară la rând. JP a avut o întâlnire cu cineva, aşa că am comandat macaroane cu brânză şi conopidă şi asta a fost tot Am de gând să citesc o carte în living, pentru că priveliştea oraşului c superbă seara. Vreau să profit cât posibil.
mai mult

— Sună... fascinant! Am o idee – când ajunge acasă, ce-ar fi să dai din nou buzna peste momentul lui masculin?

Da, i-am povestit ce s-a întâmplat seara trecută! A tre- buit. E sora mea. Dar nu i-am povestit şi despre prânz, pentru că n-am vrut să fie ciudat. A fost doar un prânz, nimic ieşit din comun, nimic care să merite explicat.

— Nu mă mai apropii niciodată de camera aia.

• — Ei, după cât v-aţi împuns în sfârcuri, nu poţi să-mi spui că nu vrei sa vezi cum e să te sărute JP. Acum e momentul. Sunteţi singuri, împreună, aţi putea face o încercare.

— Te-ai lovit la cap? Nu de-asta suntem aici şi în niciun caz nu fac asta.

— Vrei să spui că nu-l doreşti? Pentru că nu te cred. Fraţii Cane sunt croiţi din alt material şi e clar că există atracţie între tine şi JP. Află cât de grozav ar putea fi între voi!

— JP nu mă doreşte în felul acela. Iar împunsăturile în sfârcuri nu au avut nimic sexual. Dacă ar fi existat ceva sexual, ar fi încercat ceva când stăteam călare pe pieptul lui. Şi da, sigur, cred ca e sexy, dar nu vreau să merg până acolo cu el. Nu caut o aventură de o noapte. Eu caut dragostea.

— Dacă seamănă câtuşi de puţin cu Huxley, n-ai să

vrei doar o noapte.

— El asta o să caute. Ştii că nu are relaţii şi nici măcar nu pricep de cc mai vorbim despre asta, fiindcă nu se întâmplă

nimic între noi. Toata tevatura din camera lui a fost un accident. N-am de gând să continui cu contactul fizic dc orice fel.

— OK, dar spune-mi – cum a fost când l-ai împuns în sfârc?

Ciudat de plăcut!

Şi când s-a dus şocul după ce m-a împuns şi el, mi-a plăcut.

Cât de jucăuş era.

A fost o altă latură a lui şi am apreciat-o. Dar trebuie sa pun capăt nevoii insistente a lui Lottie de a mă face să-l privesc altfel pe JP.

— A fost simplu. Nu e ca şi cum s-a aprins vreo scânteie magică între noi. A fost un moment scurt, stânjenitor şi n-am mai vorbit după aceea despre asta. Ascultă la mine, nu se întâmplă nimic, aşa că las-o baltă!

— Ofl geme ea. De ce-mi spulberi visurile?

— Visurile tale? Ce naiba spui?

— Cupluri formate din frate-frate şi sora-soră.

— Cred că n-ai spus-o în ordinea corectă. -

— Ştii ce vreau să spun, pufneşte ea. Ar fi grozav dacă, surori fiind, am ieşi cu doi fraţi!

— Tu nu ieşi cu Huxley, te măriţi cu el. Apropo, cum a fost întâlnirea pentru aranjamentele florale?

— Plictisitoare, zice ea. Huxley insistă pe ce e mai bun pentru nunta noastră, iar eu îi spun mereu că nu e necesar. Mi-a zis azi că vrea să aducă un designer italian ca să-mi facă rochia. I-am spus că c nebun şi că mă pot duce la un butic din LA. Ar fi trebuit să vezi ce mutră scârbită a făcut! Ca şi cum gândul că-mi pot cumpăra rochia e mult sub demnitatea lui. Ideca, Kelse, e că eu vreau doar sa fiu măritată, nu-mi pasă dc toate lucrurile astea ostentative.

— Dar lui Huxley îi pasă, nu?

— Da, răspunde tărăgănat. Ceea ce înseamnă că ar trebui să accept şi gata. Ştii, nu a fost niciodată aşa când am început farsa cu relaţia noastră.

— Hm, nu sunt de acord! Nu mai ţii minte hainele de designer şi lenjeria scumpă pe care te-a forţat să le porţi? Oamenii nici măcar nu văd lenjeria, dar Huxley a insistat să porţi ce a ales *cl* şi nimic din cc a cumpărat nu costa mai puţin de o sură de dolari *bucata. .* •

— A, cred că ai dreptate! Ceea ce-mi aminteşte, cum ţi se par pijamalele acelea dintr-o bucată?

— O, Doamne, Lottie! îmi plac la nebunie! Sunt foartc confortabile. Le-am luat cu mine ca să am în ce dormi.

— Stai... Asta ai luat la tine ca să porţi la culcare?

— Da, de ce?

Pufneşte în râs.

— OK, sigur, Kelscy, nimic nu o să se întâmple între tine şiJP. '

— Am adus un halat să pun peste ele. Ascultă, n-am sămi sacrific confortul doar pentru că poate fi considerat indecent. Şi n-am dc gând sa mă plimb aşa prin casă. O sămi pun mereu halatul.

— Dacă aşa zici tu! Dar ascultă ce-ţi spun, ai întâlnire cu Derek peste câteva zile. Daca eşti încurcată în vreun fel cu JP, te rog să nu-i răneşti sentimentele lui Derek. Ellic m-ar omori.

— Ştii că n-aş face asta. De fapt, abia aştept întâlnirea! Am adus câteva rochii pentru seara aceea. Poţi să mă ajuţi sa aleg una.

— OK, bine! Hei, Huxley îmi face ochi dulci, aşa că probabil o să închid.

— Şocant – o să faceţi sex, cc altceva c nou?

— Pari invidioasă.

Nu, doar excitată.

— Distracţie plăcută, surioară!

închid telefonul şi merg în camera mea să-mi iau cartea, o comedie romantică despre trei fraţi care se întorc în oraşul de baştină ca să dea o petrecere aniversara pentru părinţii lor, dar se dezlănţuie iadul când personalităţile lor intră în conflict şi vieţile amoroase le sunt puse la încercare. Am auzit numai lucruri bune despre cartea asta.

Mă întorc în living. Aprind becul, spaţiul se luminează... p odată cu el şi bărbatul care stă pe loc cu un pahar cu apa în mâna, îmbrăcat doar cu pantaloni de trening.

— Doamne, FEREASCĂ SFÂNTUL! scot un urlet şi mă clatin pe picioare. JP! pufnesc la el. Ce naiba faci de stai aşa, pe întuneric?

Un zâmbet minuscul îi joaca pe buze.

— Luam nişte apă.

Mă cercetează din priviri, admirandu-mi halatul şi picioarele goale.

— Tu ce faci?

— Voiam să citesc aici şi să mă bucur de peisaj. Doamne, când ai ajuns acasă?

Incerc să-mi potolesc bătăile inimii în timp ce mă îndrept spre canapea.

— Acum vreo zece minute. N-am avut chef să te salut.

— Ce frumos din partea ta! Şi voiai să aştepţi aici, pe întuneric, ca să mă sperii?

— De unde era sa ştiu că vrei să citeşti aici? Mi se pare ciudat că vrei să citeşti o carte şi să te bucuri de peisaj, pentru că nu le poţi face pe amândouă în acelaşi timp.

— Ba eu pot! îi răspund şi ridic bărbia. Din când în când, ridic ochii din carte şi mă bucur de privelişte, apoi mă întorc la citit.

— Cartea nu poate fi atât dc buna dacă ridici ochii din ca. Respir adânc şi răsuflu prelung.

— Există vreun motiv pentru care stai aici şi nu te retragi
în spaţiul tău? • E?

— Am o întrebare pentru tine.

— O, te rog, încântă-ină cu întrebarea ta! îi spun şi mă aşez picior peste picior.

întoarce ochii spre picioarele melc doar o clipă, pe urmă se uită în pământ.

— Am fost invitat vineri seara la un bal la primar acasă. Nu sunt sigur daca ai vrea sa vii.

Iar mă invită în oraş.

Mă rog, nu mă invita la o întâlnire, ci doar să petreacă timpul cu mine şi aş minţi dacă aş spune ca ideca asta nu mă bucură.

*

Dar... la naiba! În vinerea aceea sunt ocupată.

— Vineri seara? întreb cu o grimasă. Atunci am întâlnire cu Derek. Nu vreau să-l las cu buza umflată.

JP îşi ia o mină crispată şi întreabă:

— întâlnire, zici? încă mai ieşi cu tipul ăla?

— Păi, având în vedere că în perioada asta ies la întâlniri, aş zice că da. Dar, dacă e vorba de serviciu, pot să întreb daca Derek poate reprograma.

— Nu e! Du-te la întâlnire! Găseşte-ţi dragostea! Sunt sigur că o să fie bărbatul visurilor tale.

Din tonul lui tăios şi felul în care pune capăt conversaţiei, e clar că a trecut de la JP care „se încălzea” Ia JP cel morocănos.

— Nu e nevoie să fii nemernic, JP!

— Nu credeam că asta sunt.

Strâng cartea mai tare.

— Sarcasmul tău e inconfundabil.

— îmi pare rău că aşa vezi lucrurile.

— Nu aşa le văd, JP, aşa te porţi.

— Şi ce vrei să fac? Să dau o petrecere că ai, în sfârşit, o întâlnire?

— Hei! îi spun, simţindu-mă insultată. Nu-mi arunca în faţă chestia asta!

— Ce să-ţi arunc în faţă?

îşi trece mâna prin păr şi văd cum i se contractă muşchii de nervi. Păi, ghici ce, şi eu am nervi!

— Faptul că nu ies la multe întâlniri. A fost o lovitură sub centură să foloseşti cuvintele „în sfârşit".

— lisuse Hristoase, o sa analizezi toate propoziţiile pe care le spun?

— Nu, dar dacă eşti nepoliticos cu mine, o să-ţi atrag atentia.

— Nu sunt nepoliticos. Doamne, nu mai fi aşa de sensibilă!

— Eu, sensibilă? întreb şi arăt cu degetul în piept Cum sunt sensibilă? Tu eşti cel care are mai multe schimbări de stare decât Tarzan legănându-se cu liana. Pentru Dumnezeu, nu pot sa ţin pasul cu tine! Acum câteva clipe, eram în regulă, iar acum eşti răutăcios. Asta pentru că nu pot merge cu tine la bal? Am o veste pentru tine, JP, oamenii au nevoie să fie anunţaţi în prealabil.

— Nu te flata singură! îmi spune şi se întoarce spre camera lui.

— De ce te porţi aşa?

— Aşa, cum?

— Ne simţeam bine. Am luat un prânz grozav, am comunicat bine, iar acum mă respingi.

— Cum vrei să mă port? Vrei să mor de entuziasm pentru întâlnirea ta?

Vreau să fie nonnal.

Vreau să nu mă mai îndepărteze.

Vreau să... să... Doamne, sunt atât de nervoasă, încât nici nu mai gândesc limpede!

Vreau doar să-l fac să înţeleagă. Când vede că nu răspund, dă să plece, dar nu, nu-i las opţiunea asta.

Vom discuta despre asta.

Şi o vom face chiar acum.

Arunc cartea pe măsuţa de cafea şi mă îndrept spre el. II iau de mână, îl trag spre canapea şi-l forţez să se aşeze.

— Ce naiba faci?

Niciun răspuns. Nu merită răspunsuri. II împing la loc pe pernă şi mă aşez în poala lui.

— Of, Kelsey!

— Nu mă ridic de-aici până nu-ţi schimbi atitudinea.

Poftim, descurcă-te!

— E încă o încercare de-a mă prinde în capcană?

— Da! Şi să nu-ţi vină vreo idee. Nu încerc să fac nimic... cu tentă sexuală, dar, la cum te cunosc, poziţia asta c satisfăcătoare pentru tine, aşa că o să stau aici, în poala ta, până vorbeşti cu mine fără tonul ăla sarcastic.

— S-ar putea să dureze ceva timp, îmi spune şi soarbe apă din pahar.

Ii iau paharul şi-l pun pe măsuţă. II împing pe canapea cu cealaltă mână.

— Doamne, nu ştiam că eşti dominatoare. Uite un detaliu neştiut!

— Taci! îi spun. Doamne, ce enervant eşti!

— Şi totuşi alegi să rămâi în compania mea.

— Aleg pacea, iar asta înseamnă să te conving să nu mai fii nemernic. Aşadar... spune-mi ceva despre tine.

— Cc anume? mă întreabă şi ridică o sprânceană.

— Spune-mi ceva, orice. Acum începem să ne cunoaştem mai bine. Consideră că e o activitate de apropiere între angajaţi. Hei, OK... ce-ar fi să-mi spui două adevăruri şi o minciună? Ştii, ca în jocul acela de spart gheaţa.

— Ţi se pare că sunt genul care joacă astfel de jocuri?

— Fă-mi pe plac, te rog! îl implor.

Mă cercetează din priviri şi-l văd oscilând între a spune ceva sarcastic şi a ceda în faţa rugăminţilor mele. Dacă refuză, o să-l implor în continuare. Vreau ca lucrurile să fie măcar acceptabile între noi, de dragul relaţiei profesionale.

Mai aştept câteva secunde, pe urmă...

— Bine! începe cu un oftat, pe urmă se scarpină în obraz. Două adevăruri şi o minciună... OK! Ce zici de asta? Odată, am făcut scufundări cu balene. Cred că am cea mai grozavă slujbă din lume. Şi iama e anotimpul meu preferat.

— Păi, e uşor. Scufundările cu balene par să fie o activitate de oameni bogaţi, deci e adevărat. E clar că-ţi place slujba ta, aşa că... iarna nu e anotimpul tău preferat, ceea ce c logic, fiindcă eşti băiat născut şi crescut în California.

— Aăăăă, greşit! spune el şi scoate un bâzâit.

— Serios? Nu ai fost niciodată la scufundări cu balenele?

— Nu, am înotat cu balenele. În Mo’orea, o insulă din Polinczia Franceză, mai exact. E un sanctuar pentru balenele cu cocoaşă. Una dintre cele mai frumoase vacanţe din viaţa mea.

Mârâi de frustrare.

— JP, dacă nu mă iei în serios...

— Cine spune că nu te iau în serios?

încerc să cobor din poala lui, dar mă prinde de coapse şi mă ţine pe loc.

— Am spus două adevăruri şi o minciună.

Complet şocata, îi spun:

— Vrei sa spui că-ţi deteşti slujba?

— Da! Asta spun, răspunde simplu.

— Dar... faci sa pară că-ţi place. Nu înţeleg. Ai propria companie împreună cu fraţii tăi, lucrezi cu ei în fiecare zi, ai propriul program şi pop sa stai în locuri ca acesta.

Arăt cu mâna spre cameră.

— Ce poate să nu-ţi placă?

Clatină din cap şi răspunde:

— Da, nu mă aşteptam să înţelegi!

încearcă să mă mute, dar de data asta eu sunt cea care rămâne pe loc.

— Stai aşa! îi spun şi-i pun degetele pe piept. Vorbeşti serios, chiar o deteşti?

— De câte ori trebuie s-o spun?

— îmi pare rău! îi răspund. Doar că sunt nedumerita. Ai lăsat o impresie foarte convingătoare că-ţi place. De cc o detesti?

— Lasa-mă să te întreb ceva – ţie cc-ţi place la slujba ta?

— Păi, în afară de faptul ca am propria afacere şi de complicaţiile urcuşurilor şi coborâşurilor, îmi place pentru că simt că ajut şi eu cu ceva ca să facem lumea mai buna. Sunt studii care prezintă în detaliu cât de terapeutic poate fi procesul de organizare a spaţiilor şi cum poate să fie o tehnică de calmare pentru oamenii care trăiesc şi muncesc în spaţiile respective. În plus, popularizez ideea de sustcnabilitate, or asta face ca slujba mea să merite tot efortul.

— Simţi că schimbi ceva în lume.

Dau aprobator din cap.

— Eu nu mă recunosc în asta. Nu cred că fac nimic în viaţa asta afurisită care să aibă vreo valoare. Desigur, am bani, mai mulţi decât oricare dintre noi sau din familia noastră ar putea cheltui într-o viaţă de om, iar banii continuă să vina şi sa sc înmulţească. Nu am cum să-i

opresc, pentru că nu-i pot opri pe fraţii mei. Ei vor să cucerească lumea, iar eu doar particip din oficiu.

— Dar nu suntcp' oameni lacomi după bani. Facep* multe donaţii către organizaţiile din LA. Sunteţi lideri în imobiliare când rine vorba dc practici de afaceri – mai puţin chestia cu Lottie, „logodnica falsa” –, dar sunteţi oameni cinstiţi şi vrednici dc încredere. Nu faceţi rău nimănui.

— Da, dar nu ajutam pe nimeni. Ne ajutăm doar pe noi înşine.

— Nu-i adevărat! îl contrazic. Lottie l-a întrebat pc Huxley, la începutul relapei lor, de ce mai munceşte. A spus că arc toţi banii de care ar putea avea nevoie, dar continuă pentru că, dacă n-ar munci, dacă nu s-ar extinde, oamenii care se bazează pe el nu şi-ar permite să-şi întreţină familiile. Munceşte pentru ca şi angajapi să poată munci mai departe.

— Huxley poate s-o spună pentru că e adevărat, dar slujba mea nu aduce recompensele pe care le primesc Huxley şi Breaker. Eu sunt doar mascota pentru relaţiile cu publicul. La naiba, sunt zile în care n-am nimic de făcut! Singurul motiv pentru care lucrezi cu mine este ca numai eu aveam timp să iau sarcini în plus, ceea ce nu e mare lucru fiindcă tu oricum le faci pe toate aproape singură. Eu primesc un salariu, dar îl primesc pentru nimic.

— Unii s-ar bucura să fie aşa, ştii, mai ales să primească salariul tău.

— Da, dar când trebuie să te ridici la nivelul reputaţiei fraţilor tăi, e crunt.

Fără să-mi dau seama, îl mângâi pe piept şi spun:

— înţeleg chestia asta.

încerc sa mă ridic din poala lui, pentru că vorbeşte – în

sfârşit – dar mă opreşte din nou. OK, nu c gata să-mi dea drumul, e în regulă!

— Atunci, pot să te întreb ce ţi-ai dori să faci?

Ridică din umeri.

— încă mai încerc să aflu.

— Ai fi dispus să părăseşti compania?

Clatină din cap. .

— Nu, fraţii mei depind de mine. Sunt oameni foarte discreţi şi nu au încredere în nimeni. Dacă aş pleca, ar trebui să preia şi responsabilităţile mele. N-ar angaja pe cineva din afara familiei pentru asta.

— Dar nu e logic. Nu eşti fericit.

Ridică din umeri.

— Poate asta c viaţa mea. Nefericită.

— Nu c corect fată de tine.

— Păi, Kelsey, uneori viaţa nu e corectă.

Iată şi pesimistul!

— Nu c nevoie să treci prin purgatoriu ca să-i ajuţi pe fraţii tăi. Sunt sigură că, dacă ai vorbi cu ei, ar vrea să ştie că nu eşti fericit.

— Aşa s-ar crede, bombăne el şi răsuflă adânc.

Acum încearcă să mă mute, dar, în jocul dc du-tc-vino pe care îl tot jucăm, cu sunt cea care stă pe loc de data asta.

— Trebuie să spun şi eu două adevăruri şi o minciună.

— Exact!

Se sprijină din nou dc canapea şi aşteaptă. Văd că i s-a schimbat starea din nou – de fapt, nu sunt sigură că a fost vreodată altfel decât cătrănit. Dar în loc să fie morocănos, a stat de vorbă cu mine. Se pare că mai am mult de muncit cu el.

— Care sunt cele doua adevăruri şi minciuna?

Pe un ton vesel, îi spun:

— Dacă tot ai întrebat...

îşi dă iar ochii peste cap.

— Să vedem! îmi place să colecţionez magneţi. Mereu am spus ca o să iau un magnet din toate locurile noi în care merg, dar n-am fost în prea multe locuri, aşa că e o colecţie trista. Am o plantă în apartament pe care o păstrez din facultate. O cheamă Boris şi avem o înţelegere, eu o ud mereu şi ea nu moare. Şi plănuiesc ce culoare va avea lenjeria mea intimă în fiecare zi a săptămânii. În weckend, e la liberă alegere. Şi, înainte să întrebi, lunea e roşie. Marţi c roz. Miercuri e neagră. Joi e verde, pentru că am auzit odată ca verdele e pentru zilele de joi fiindcă atunci se fac banii şi atunci ar trebui să munceşti cel mai mult. lar vineri port alb.

Tace. Clipeşte.

Şi se scarpină în obraz. .

— Toate au fost detaliate. Sincer să fiu, e îngrijorător cu câtă uşurinţă le-ai scos pe gură. Mă face să cred că eşti agent secret.

Ridic din sprâncene.

— Ai face bine să ai grijă!

Se gândeşte puţin la răspunsurile melc.

— Prima pare a fi o chestie pe care ai fi în stare s-o faci, dar ai doar vreo... cinci magneţi.

— Mai exact, patru. Dar tot e o colecţie.

— Şi o plantă pe nume Boris pare să ţi se potrivească, dar la fel e şi cu lenjeria, deşi cred ca ai încurcat zilele săptămânii, aşa că în loc să fie albă vinerea, e neagră, pentru că în general e zi de ieşit la întâlniri.

Rămân cu gura căscată şi ochii holbaţi.

— Dc unde naiba ai ştiut?

— Oi fi tu în stare să găseşti repede răspunsuri, dar cu depistez minciunile de la o poştă. Eşti o tipa romantică şi ieşi la întâlniri, aşa că presupun, dată fiind inocenţa ta, că a purta negru vinerea seara, scara întâlnirilor, e ceva îndrăzneţ pentru tine. E logic.

îmi încrucişez braţele la piept şi întreb:

— OK, şi care c ordinea în care port lenjeria?

Sc opreşte o clipă şi ridică degetele.

— Luni c albă, ca să începi săptămâna într-un stil proaspăt. Marţi c roz, pentru că eşti genul de fată care are multă lenjerie roz şi se potriveşte pentru o zi de marţi. Miercuri c roşie pentru că c ziua grea dc la mijlocul săptămânii.Joi... ci bine, aici c la ghici. Parca îmi vine sa cred povestea cu verdele şi banii, deci o să spun că aşa rămâne. Şi negru vinerea, în weekcnd, probabil că porţi lenjerie distractivă. Ca o pereche de tanga roz cu o inimioară.

Când nu spun nimic, mă întreabă:

— Am dreptate, nu-i aşa?

Cobor din poala lui şi chiar mă lasă de data asta.

— Din păcate, da!

Chicoteşte şi, cu toate că mă enervează că sunt atât dc previzibilă, ma bucur că a găsit ceva amuzant.

— Dar sa ştii că nu sunt chiar aşa de inocentă.

— Sigur!

Sc ridica de pe canapea şi îşi netezeşte pantalonii înainte dc a lua un pahar cu apă.

— Nu sunt! îi răspund şi mă ridic. Am făcut o mulţime dc lucruri nu tocmai inocente în viaţa mea.

Sc întoarce spre mine.

— Cum ar fi?

Da, Kelsey... cum ar fi?

Cum se face că nu-mi vine nimic în minte? Fac destc’e lucruri care n-ar fi considerate inocente.

— Recunoaşte, eşti cât se poate de inocentă’

Dă sa plece, dar strig după el:

— Vibrator!

Colţurile gurii i se ridică după ce se întoarce din nou cu fata la mine.

îmi netezesc halatul şi-l strâng mai tare pe corp.

— Am un vibrator. Poftim, asta nu-i o chestie inocentă!

— Ce fel de vibrator?

— Ştii tu... unul care vibrează, îi răspund, urându-mă din răsputeri. E roz.

— Normal că e roz! chicoteşte el. Nu e inocent, Kelsey Aproape toate femeile au un vibrator. Şi, dacă e să ghicesc, probabil îl foloseşti în fiecare miercuri pentru că se potriveşte cu lenjeria roşie.

Doamne! De ce are iar dreptate?

Ajunge la bucătărie şi-şi umple paharul din nou.

— Recunoaşte, eşti cât se poate de inocentă! Dacă nu se vede din lenjeria aranjată pe zile, atunci se vede din faptul ca nu-mi pori spune – în detaliu – ce fel dc vibrator e.

— E roz! strig şi ridic mâinile în aer. Ce altceva mai vrei dc la mine?

Sc sprijină cu mâinile de blatul din bucătărie şi se uită la mine cu ochii verzi umbriţi de sprâncenele negre.

— Viteza pulsaţiilor, setările, grosimea, lungimea şi anexele. Vreau să ştiu dacă ţi-a fost prea frica să te uiţi măcar la un vibrator cu stimulator pentru clitoris sau ai luat un băţ oarecare.

Strâng din buze.

— Asta ai luat, nu-i aşa?

— Cc contează cc fel de... ana, viteza a pulsaţiilor arc? Ma masturbez, aşa că nu sunt inocentă.

îşi trece mâna peste faţă şi o ia spre dormitor.

— OK, Kelsey!

— Hei! strig după el, dar nu se întoarce.

Toată viaţa mi s-a spus că sunt inocentă şi chiar m-am străduit să scap de eticheta asta – fiindcă nu-mi place dar nu accept ca el să creadă asta. Aşa că îmi desfac halatul şi-i dau drumul pe podea.

— Ţinuta asta ţi se pare inocentă? îl întreb.

— Un halat e inocent, răspunde fără să se întoarcă.

— Nu port halat.

Se opreşte şi se întoarce încet. Port pijamaua neagră din dantelă. E formată dintr-un maiou cu decolteu adânc, strâmt pe talie, şi pantalonaşi asortaţi, cu şliţuri înalte care se desfac la cea mai uşoară briză. E cel mai confortabil articol de îmbrăcăminte pe care îl am, dar şi cel mai sexy.

îmi aruncă o privire insistentă, plimbându-şi ochii de la degetele de la picioare în sus, spre talie, şi oprindu-se la pieptul meu, unde ştiu că decolteul îi oferă un spectacol pe cinste. Când mă priveşte în ochi, îşi umezeşte buzele, iar expresia lui seamănă cu cea a lupului mare şi rău, nu doar cu a unei simple cunoştinţe.

— De ce naiba porţi chestia aia? întreabă în cele din urmă.

— Asta port noaptea. E doar una dintre multele piese pe care le am în dulap.

— Păi, îţi sugerez să te schimbi, spune şi se întoarce iar cu spatele.

— Pardon? îl întreb şi alerg după el. Cum adică să mă schimb?

— E indecentă, Kelscy!

Indecenta?

Chestia *asta* e indecentă?

. Asta vine din partea unui bărbat care se plimbă prin

apartament fără cămaşă şi doar cu o pereche de pantaloni scurţi pe el. Am avut amabilitatea de a privi doar în sus, dar ştim cu toţii că JP nu poartă chiloţi pc sub pantalonii ăia, şi da, văd... lucruri. Aşadar, dacă eu sunt indecentă, el cc naiba e?

— În apartamentul ăsta sc acceptă standardele duble, iar eu n-am aflat încă? îl întreb. Pentru că sunt destul de sigură că sunt mai acoperită decât tine.

Merge mai departe şi mă ignoră.

Aşa că iuţesc pasul şi, când ajung destul de aproape, îl trag de umăr ca să-l forţez să se uite la mine. Dar se întoarce atât de repede, încât mă lipeşte de perete, cu o mână pe şold şi cu cealaltă ţinând paharul cu apă. îl sprijină de perete.

Ochii lui mă fixează ca nişte lasere fierbinţi.

— C-ce faci? îl întreb cu răsuflarea tăiată.

— Mă ispiteşti, Kelsey, şi nu-mi place chestia asta.

— Cum te ispitesc? Eu doar... îţi arăt că nu sunt fata inocentă de la ţară, cum crezi tu.

Se apleacă să pună paharul pe podea şi, când se ridică iar, pieptul lui e atât de aproape, încât simt căldura pe care o emană. Mă învăluie într-o strânsoare neaşteptată. Holul se cufundă în întuneric, iar priveliştea strălucitoare a oraşului e doar o amintire îndepărtată când îşi apleacă faţa şi ne privim în ochi.

Mâna care mă ţine lipită de perete a alunecat sub şliţul pantalonilor mei, aşa că îşi ţine palma direct pc came, iar degetul mare s-a oprit chiar pe încheietura coapsei. Atingerea subtilă, aproape imperceptibilă, îmi blochează aerul în plămâni.

— Ai fi putut să alegi orice pijamale să iei cu tine, dar tu ai luat-o pe asta.

Işi trece degetele dc-a lungul gâtului, chiar deasupra

decolteului.

— Aşa câ, daca n-ai de gând să te culci cu cineva de care nu ştiu cât stai aici, înseamnă că ai adus pijamaua asta tocmai fiindcă ştiai că o să-ţi petreci nopţile în apartamentul ăsta cu mine,

— Nu are nicio legătură cu tine, ci doar cu confortul meu.

Mâna îi alunecă mai tare pe sub şliţ, ¡ar degetele lui mă cuprind de talie, lăsând urme pe piele.

— Deci vrei să spui că, dacă ai fi împărţit apartamentul cu Huxley, ai fi purtat chestia asta?

— Nu! răspund înainte să-mi dau seama.

La naiba!

Adevărul este că... nu m-aş fi îmbrăcat aşa dacă era Huxley aici. Când am mai rămas peste noapte la ei acasă, am purtat mereu ceva respectuos, pentru că nu vreau să mă plimb în pijamaua asta prin faţa viitorului meu cumnat. Ar ' fi... ciudat.

Dar chiar port ce port din cauza lui JP?

Nu! Am purtat-o fiindcă e confortabilă.

— Adică... n-aş purta asta în preajma lui fiindcă...

— Fiindcă nu e singur.

Mâna lui JP mă mângâie pe o parte şi aproape mă scurg pe podea. Doamne, a trecut atâta vreme!

Atâta vreme de când nu m-a mai atins un bărbat! Când JP, un bărbat extrem de sexy, se apropie de mine, îmi pierd orice urmă de gând inteligent.

— Ai purtat chestia asta ca să mă ispiteşti, recunoaşte!

Lasă capul în jos până stăm obraz lângă obraz şi mişcă mâna de pe umăr către una din baretele de dantelă. Se joacă puţin cu ea, iar degetele lui netezesc delicat dantela cu model complicat.

— De-asta tot vii după mine să vorbim, pentru că asta

îţi doreşti, Kelsey.

— Nu-i adevărat! îi spun, dar vocea îmi sună răguşit.

Trage de bareta către marginea umărului.

— Eşti o mincinoasă ordinară! îmi şopteşte la ureche, chiar înainte să-mi dea bareta peste umăr până cade şi materialul din jurul sânilor abia se mai ţine.

Ar trebui să plec. -

Să-i spun să înceteze.

Dar... nu o fac.

Pentru că ştiu în adâncul sufletului că, deşi JP nu e bărbatul potrivit pentru mine, pentru că deşi nu e genul care să aibă relaţii, nu pot să nu recunosc că sunt atrasă de el. Nu pot să nu mă las vrăjită de el.

Şi nu pot să nu vreau mai mult.

Mai mult în clipa asta.

Cu gura tot la urechea mea, îşi trece degetul peste claviculă.

— Străluceşti, Kelsey. Respiri neregulat, corpul tău tânjeşte după mai mult şi ştiu cât se poate de sigur că, dacă ţi-aş desface picioarele, ţi-aş găsi sexul umed, implorând după mine.

Închid ochii strâns şi îi analizez cuvintele, cuvinte pe care nu mi le-a spus nimeni până acum.

Niciodată.

În toată viaţa mea.

Şi totuşi, mă ating atât de profund, încât simt cât de pătrunzătoare sunt. Ştiu că are dreptate. Ştiu cât de bucuros ar fi dacă ar înfige două degete înăuntrul meu.

— Spune-mi că e adevărat.

Niciodată.

N-am să-i dau satisfacţia asta.

Nu pot.

Nu m-ar lăsa sa uit toată viata.

Aşa că ţiu gura închisă.

— Aşa vrei să fii, Kelsey? mă întreabă, trecându-şi nasul peste obrazul meu. Nu vrei să fii sinceră?

Degetele îi alunecă în jos pe piept, spre sânul aproape expus. îmi ţin respiraţia când se opresc deasupra materialului lejer, iar în mintea mea e un iureş care-l imploră să tragă de material şi să ducă sânul la gură.

— Ai sfârcul întărit.

Trece uşor de tot cu degetul peste el – atât de repede, încât abia îl simt dar e de ajuns ca să scot un geamăt aproape insesizabil.

— Hm! îmi şopteşte la ureche. Aşa credeam şi eu.

Pe urmă mă ia de mână şi o strecoară pe sub materialul larg de pe şold, oprind-o exact deasupra pubisului.

— Spune-mi, Kelsey, ţi-ai adus vibratorul aici?

Clatin din cap, gata să mă înec cu salivă.

— Marc greşeală! exclamă.

îmi împinge mâna în jos până când îmi ating sexul cu degetele.

— Futu-i! şoptesc.

— *Futu-i,* într-adevăr, scumpo! spune el şi îmi acoperă mâna cu palma, dirijând-o în aşa fel încât să-mi maseze clitorisul.

În acest moment, deja nu mai deţin controlul, aşa că îi las mâna să o mişte pc a mea. Desfac picioarele.

— Exact, fa-mi loc! Spune-mi, cât de umedă eşti?

Răsuflând greoi, îi răspund:

— Foarte umedă.

Extrem de umeda.

Destul încât nu mi-ar lua mai mult de un minut să-mi provoc un orgasm.

Vocea, mâinile şi gesturile lui posesive, toate mă excită şi mă pregătesc pentru ceea ce urmează.

Şi îmi doresc acest lucru, orice ar fi! '

îmi muşcă uşor lobul urechii – J/z, *exact aşa, mai vreau* şi îmi scapă un geamăt dc pe buze. Vreau mai mult. Vreau să-i simt mâinile. Buzele. Şi...

îşi scoate mâna din pantalonii mei şi o sprijină de perete.

Deschid ochii brusc şi, când se depărtează, mă priveşte în ochi şi-mi spune:

— Ti-am zis naibii că minţi!

» »

Pe urmă, cu pieptul fierbinte lipit de al meu, îmi ia degetele şi le bagă în gură. Işi trece limba peste ele, lingând excitaţia, după care le scoate cu zgomot.

O, *Doamne!*

Se îndepărtează şi mă lasă ca o baltă pe perete.

— Daca mă mai minţi, nu o să-ţi placă ce se va întâmpla data viitoare.

îşi linge buzele, acoperite de gustul meu, pc urmă îşi ia paharul, se întoarce în camera lui şi închide uşa după el. *Futu-i. Mama. Mă-sii!*

Alunec încet pe perete până ajung pe podea. încerc să-mi trag sufletul în timp ce inima îmi bate cu putere, iar clitorisul îmi zvâcneşte, tânjind după eliberare.

Ce... ce-a fost asta?

Mă uit la uşa lui şi încerc să înţeleg, dar creierul meu nu ştie decât că... trupul meu vrea mai mult.

Trupul meu *îl vrea.*

Trupul meu vrea să dea buzna pe uşa lui, să se

dezbrace şi să-l lase să preia controlul.

îmi ridic bareta la loc pe umăr şi încerc să mă ridic pe picioarele nesigure. Mă ajut de perete, apoi îmi iau lucrurile şi mă întorc în cameră, complet zdruncinată. Nu voi citi nimic în seara asta.

Corpul meu îl doreşte, dar ştiu sigur că inima mea nu-l vrea.

Nici inima lui nu mă vrea pe mine.

Am văzut ruleta de femei de pe telefonul lui, deci ştiu că sunt doar un mic prag în încercarea de a-şi găsi plăcerea.

Nu e omul potrivit pentru mine. E genul de bărbat care îţi poate oferi un orgasm pe care nu-l mai uiţi toată viaţa, dar care îţi frânge inima cu timpul.

Dorinţa este o dependenţă.

Dar, pentru mine, dragostea e mai importantă decât dorinţa, iar eu caut dragostea... *

(-----i .

Kelsey: Lottie, lucrurile nu merg bine.

Lottie: Ce vrei să spui?'

. *Kelsey: Trebuie să juri că nu-i spui nimic lui Huxley!*

Lottie: Normal că nu-i spun! E o forma de preludiu să-i ascund detalii nevinovate. II scoate din minţi. Aşa că, te rog, mai spune-mi secrete!

Kelsey: Aproape am avut orgasm cuJP

Lottie: POFTIM?

Kelsey: Ştiu! Doamne, e mult de povestit, dar până să-mi dan seama ce se întâmplă, m-a lipit de perete şi m-a forţat să-mi masez clitorisul. Am facut-o, iar el mi-a supt degetele.

Lottie: Ce mama naibii se întâmplă acolo? În plus, şi Huxley mi-a făcut la fel pe vremea când ne detestam, mai ţii minte? Ti-am povestit. E cel mai

sexy lucru din lume.

Kelsey: Aproape am avut orgasm când a băgat degetele în gară. De ce... de ce se întâmplă lucrurile astea?

Lottic: Ţi-ant zis să nu porţi pijamaua aia!

Kelsey: Nu mă ajuţi deloc. Lottic, ştiu ca nu e bărbatul potrivit pentru mine, o ştiu iu adâncul sufletului. Dar, Doamne, aseară nu m-aş fl putut opri nici dacă aş fi vrut! Arc o putere asupra mea şi mă trezesc că ma las în voia atingerii lui. În clipa aceea, am uitat complet cine sunt.

Lottie: O spui dc parcă ar fl un lucru rău.

Kelsey: Păi, este! Nu vreau o aventură de-o noapte. Vreau să găsesc dragostea. JP nu c bărbatul care oferă orgasme şi tovărăşie.

Lottie: De unde ştii? L-ai întrebat vreodată?

Kelsey: Eşti nebună? Nu l-aş întreba niciodată aşa ceva. Pe lângă asta, el nu vrea decât aventuri de-o noapte. Toţi ştiu asta. Pentru el, sunt doar o pradă uşoară. Stăm singuri în aceeaşi casă... Era inevitabil. .

Lottie: Cred că JP ascunde mai multe decât ştii tu.

Kelsey: Aşa este, dar când e vorba de relaţii, crede-mă, ştiu mai bine, "respiraţii adânci Trebuie doar să mă concentrez. M-am lăsat distrasă o clipă şi da, a fost plăcut, dar am întâlnire cu Derek vineri. Trebuie să mă concentrez la asta.*

Lottie: Da, dar nu uita ce ţi-am spus – dacă există posibilitatea să începi ceva cu JP, nu ieşi cu Derek! Nu vreau să-l faci să sufere!

Kelsey: Ştiu! Promit că nu sc întâmplă nimic între mine şi JP. A fost o clipa de slăbiciune. Mă bucur că am vorbit despre asta. Acum pot să trec mai departe. Mă simt mai bine.

Lottie: Eşti sigură?

Kelsey: Absolut convinsă.

Capitolul doisprezece

JP

STAU ÎN DREPTUL BLATULUI DIN BUCĂTĂRIE, CU O ceaşcă de cafea în mână, sprijinit de dulapuri, şi port doar nişte pantaloni de trening când intră Kelscy. S-a machiat, şi-a aranjat părul perfect, lăsat liber pe umeri, şi s-a îmbrăcat cu pantaloni negri cu talie înaltă şi o bluză albă pe sub care se vede un neglijeu alb. Ca să-mi tragă şi un şut în sculă, s-a dat cu un ruj roşu-închis care ştiu că se asortează cu chiloţii.

Arata al dracului de delicios şi, cu toate că pretinde că nu mă ispiteşte, rujul acela roşu spune altceva după discuţia pe care am avut-o aseară.

La naiba! Mi-am pierdut controlul. îmi tot spun că trebuie să o evit. Acesta era planul când am ajuns aici, în apartament, dar mi s-a strecurat pe sub piele. Când mi-a cerut scuze, gestul ei a însemnat ceva pentru mine. De-asta am invitat-o ia prânz. M-am gândit că, dacă îi arăt o latură mai blândă, s-ar putea să-şi schimbe părerea despre mine. Şi, futu-i, a fiincţionat! Dar seara trecută, când a spus că tot vrea să iasă la întâlnire, a îngheţat iadul cu totul.

Şi pc urmă s-a aşezat naibii în poala mea! Toată stăpânirea dc sine a zburat pc ferestrele mari cât peretele. M-am agăţat de orice ca să nu o dezbrac şi să-mi îngrop capul intre picioarele ei.

Dc acolo, am intrat în picaj. Habar n-am cum am ajuns s-o lipesc de perete şi sa-mi apăs degetele în pielea ci catifelată, dar când am văzut cum îi cade masca degajată şi bine fixată a fost unul dintre cele mai sexy lucruri pe care le-am trăit vreodată.

Am lăsat-o pe hol, cu gustul ei pe limbă, şi m-am retras în dormitor. Pc urmă, am scăpat de energia acumulată la duş. Băga-mi-aş, ce gust grozav avea şi n-am idee cum am fost în stare să plec de lângă ea după ce l-am simţit pe limbă! Voiam mai mult. Voiam să mă pun în genunchi şi s-o venerez.

Iar în dimineaţa asta, când o văd pregătită de o zi dc muncă, tot ce s-a întâmplat aseară îmi stă pe creier.

— 'Neaţa! îi spun când intră în bucătărie.

Ridică ochii de la brăţara pe care încearcă să şi-o prindă pe încheietură.

— Bună dimineaţa! îmi răspunde încet.

Pun cafeaua pe blat şi întind mâna spre ea.

— Lasă-mă să te ajut, îi zic încet şi apuc închcietoarea micuţă.

— O, mulţumesc! exclamă, uimită de gestul meu.

Nu pot s-o condamn. Când a spus că toanele mele zboară în toate direcţiile ca Tarzan pe liană – parcă aşa s-a exprimat-, nu se înşela. Am fost când sus, când jos. Dau vina pe neputinţa mea de a-mi controla furia care mă apucă zilnic. Furia că l-ain pierdut pe tata – *prietenul meu cel mai bun –,* furia din cauza slujbei şi a faptului că-mi place fata asta, chiar îmi place al dracului de mult, dar n-o pot face să mă privească aşa cum mi-aş dori.

îi prind brăţara Iară să mă grăbesc şi, după ce mă asigur că c fixată pc încheietură, mă opresc o secundă ai degetele pc pielea ei, pc urniă mă întorc la ceaşca de cafea.

Ridică ochii Ia mine şi face încet un pas în spate. Dau din cap spre cuptor.

— Micul tău dejun c acolo.

— Micul meu dejun? întreabă nedumerită. Ai comandat?

— Nu!

întind mana după batonul meu proteic.

— M-am trezit devreme, pentru că n-am putut să dorm, aşa că ţi-am pregătit micul-dejun aşa cum îţi place ţic, cu tot cu fasole.

— Dc ce... de ce ai face aşa?

Pentru ca vreau să crezi că sunt un tip de treabă, în ciuda felului în care mă port.

Vreau să vezi că te plac, dar mi-e teamă s-o spun, pentru că există sansa să-mi râzi în nas.

Vreau să-mi dai o şansă.

Să ieşi ai mine la întâlniri...

— Ştii, Kelsey, un simplu „mulţumesc” ar fi dc ajuns.

Cu batonul în mână, mă gândesc să mă duc în cameră să mănânc, dar, cc naiba, ca miroase frumos, iar eu sunt masochist. Aşa că mă aşez Ia masa din sufragerie, unde ¡-am pregătit deja un Ioc.

O aud cum sc mişcă prin bucătărie, cum îşi ia micul-dc- jun şi, când se întoarce sa stea la masă cu mine, observă suportul de farfurie. întoarce din nou ochii aceia căprui spre mine.

Ii răspund înainte sa mă întrebe:

— Mă plictiseam dc dimineaţă.

Sc aşază agitau şi pune farfuria pc masa. După cc-şi

întinde şervetul în poală, se uită Ia mine şi spune:

— Mulţumesc pentru micul-dejun!

— Cu plăcere! îi răspund şî ridic picioarele pe scaunul de lângă mine.

Simt că mă urmăreşte cu privirea când desfac ambalajul batonului. Ridic ochii într-un târziu şi o întreb:

— Pot să te ajut cu ceva?

— Sunt doar nedumerită, atâta tot. Aseară mi s-a părut că eşti supărat pe mine, iar acum mi-ai pregătit micul-dejun... Nu ştiu cum să procesez situaţia.

— Nu eram supărat pe tine aseară.

— M-ai ameninţat!

— Isuse Hristoasc! exclam şi îmi dau ochii peste cap. Nu a fost o ameninţare, a fost mai degrabă... un avertisment.

— Deci m-ai avertizat aseară! Şi, dacă aşa stau lucrurile, poate ar trebui să te avertizez şi eu pe tine.

Cred că urmează ceva tare.

— OK, în ce privinţă vrei să ma avertizezi?

— Păi... n-ar trebui să umbli la bustul gol.

— A-haa! răspund tărăgănat. Şi ce-o să se întâmple cu mine dacă e aşa?

îşi înfige furculiţa în ouă.

— Nu vrei să ştii.

— Ba vreau. Chiar vreau să ştiu!

— Bine! zice şi ridică din umeri. Dacă umbli pe aici fără o bluză pe tine, aşa o să fac şi eu.

îmi scapă un hohot de râs zgomotos.

— Şi tu consideri că asta e o pedeapsă?

Mă uit la pieptul meu gol şi din nou la ea.

— Acum nu port nimic, aşa că te rog, Kelsey, poţi să mă pedepseşti. Scoate-ţi bluza aia apretată! Arată-mi bunătăţile!

— ¡h! zice şi îşi dă ochii peste cap. De ce eşti aşa de nesuferit? încerc doar să fac ca lucrurile să fie confortabile

între noi. dar tu eşti ori furios, ori mă tachinezi, ori... rnă rog... ştii tu.

— Nu ştiu. Te rog, termină propoziţia!

Mă fixează cu o căutătură.

— Păi, tu... mă atingi într-un mod intim.

— Abia dacă te-am atins aseară. Şi, corectează-mă dacă greşesc, dar mi s-a părut că-ţi place.... mult.

— Mă prefăceam.

Asta aproape mă face să-mi dea cafeaua pc nas.

— Scumpo, ţi-am gustat degetele aseară. Chestia aia nu se poate falsifica.

— Nu-mi spune „scumpo’*!

Ia câteva boabe de fasole în furculiţă.

— Nu putem fi doar prieteni?

— Ce n-am spus eu despre prieteniile la locul de muncă?

— Alea au fost nişte tâmpenii. Sunt prietenă cu Huxlcy şi cu Brcaker. Deci nu-mi spune că nu pot fi prietenă cu tine. Pur şi simplu, nu vrei să te consider prieten fiindcă vrei să te culci cu mine. .

Asta îmi smulge un zâmbet.

— Chiar vreau să mă culc cu tine.

Se uită la mine şi se îmbujorează. Fâstâcită, îmi răspunde:

— Ei bine, asta nu e o opţiune. Aşa că ce-ar fi să uităm dc asta şi să trecem mai departe? Putem fi prieteni. E simplu. Trebuie să facem lucruri pc care le fac prietenii.

Curios, o întreb:

— OK, ce fel dc lucruri sunt acelea?

— Nu-mi vine nimic în minte în clipa asta, dar... o, am putea să vizităm oraşul!

— De ce nu mi se parc absolut deloc interesant?

— E un lucru pe care prietenii îl fac împreună. Tu ai mai fost aici, în mod clar, aşa că ce-ar fi să facem asta după

ce termin cu ultima întâlnire? Ai putea să-mi arăţi oraşul. Pot să fac poze în toate locurile cunoscute. Ar fi distractiv şi ne-am cunoaşte mai bine.

— Nu mi se parc distractiv.

— JP! strigă la mine, luându-ină prin surprindere. Nu mai fi dificil şi, pentru Dumnezeu, hai să vizitezi oraşul cu mine! Doamne sfinte!

Dau din cap şi chicotesc.

— OK, nu-i nevoie să te ambalezi! Putem merge să vizităm oraşul, dar te avertizez: o să fiu un nemernic permanent.

— N-ar fi o seară în oraş cu tine daca n-ai fi nemernic! ،

Se şterge la gura cu şervetul.

— Am ultima întâlnire la ora două. După ce mă întorc, mă schimb şi putem ieşi în oraş. Cum îţi sună?

— Ca un coşmar.

înclin ceaşca dc cafea spre ca.

— Abia aştept!

Pe urmă, mă ridic de pc scaun, cu ceaşca şi batonul în mână, şi o iau spre camera mea, dar mă opresc la mijlocul drumului.

— Kelsey?

— Da? îmi răspunde, ţinând furculiţa în dreptul gurii.

— Ca să ştii şi tu, poţi să pretinzi că suntem prieteni oricât vrei, dar nu uita... încă mai simt gustul sexului tău pe limbă.

Pe urmă, cu un zâmbet pe faţă, mă întorc cu spatele la ea şi mă duc spre dormitor. Exact ce-mi trebuia, să-mi petrec timpul singur cu ea. /Irz/w, ȷz7 *vedem dacă hui pot hifrâna sarcasmul.*

I-----1

— Ce drăguţ c locul ăsta! spune Kelsey în timp ce merge

alături de mine şi admiră tot ce ne înconjoară.

— E o hemoragie de turişti, îi spun.

— Exact asta ne doream, nu?

__Asta îţi doreai tu. Nu c ideca mea de distracţie în San Francisco.

Ma feresc de un cuplu care împarte un covrig.

__Uuu, au şi un carusel! Hai să ne dăm o tură!

— Ţi-ai ieşit naibii din minţi dacă ai impresia că o să mă dau în carusel!

îmi zâmbeşte jucăuş şi mă trage de mână.

— O să ne distrăm!

— Kelscy, vorbesc serios, nu mă urc în chestia asta!

Se aşază ia coadă şi încerc să plec, dar mă prinde de braţ şi, în mod surprinzător, mă ţine pe loc.

— Rclaxcază-te! Asta fac prietenii – fac lucruri caraghioase ca acesta. Poţi să faci un bumerang cu mine pe cal.

— Cc naiba e asta?

— Pe Instagram, îmi răspunde de parcă sunt idiot.

— Asta nu mă lămureşte cu nimic.

— E ceea cc-am făcut în faţa caselor de la *Casa plina.*

Da, am fost exact genul acela de persoane. Am căutat Doamnele Pictate[II] şi am făcut fotografii ciudate în faţa lor. De acolo, ne-am oprit în faţa casei unde s-a filmat *Casa plină,* iar eu i-am făcut o duzină de poze lui Kelsey. M-a forţat sa ne facem un selfic, pe care mi l-a trimis apoi, spunând cât de adorabili arătăm ca prieteni.

Grozav... al dracului!

După aceea, am venit pe chei, unde ne aflăm acum, la coadă pentru carusel.

— De câte ori ai fost aici? Adică în San Francisco, mă

II Ansamblu de case restaurate din era edwardiana şi victoriană, vopsite dc obicei în culori vesele, (n. tr.).

întreabă.

— De prea multe ori să mai ţin minte, îi răspund.

— Ai fost vreodată pe Cheiul 39?

— De câteva ori. Am venit aici şi la o întâlnire.

— Ooo, o întâlnire! spune Kelsey pe un ton foarte enervant. Mai povesteşte-mi! Credeam că Jack Parker nu iese la întâlniri.

— Nu aşa mă cheamă.

— Am încercat şi eu, îmi spune şi zâmbeşte.

— A fost acum câţiva ani. Am ieşit în oraş să ne distrăm şi am încheiat seara în patul meu. A meritat neplăcerea de a veni aici.

— Lasă-ma să ghicesc – din moment ce eu nu voi ajunge în patul tău ziua de azi nu merită *neplăcerea?*

— iMai e timp să te conving, răspund sincer.

— N-ai să vezi!

Mă mângâie pe braţ.

— Dar drăguţă încercare! Ia spune, ai avut vreodată o iubită?

— Da, îi răspund.

— Nu vrei să elaborezi? mă întreabă în timp ce înaintăm câţiva paşi.

— Nu prea.

— O, e una dintre poveştile acelea în care a fost singura fată care ţi-a frânt inima?

înaintăm încet în timp ce caruselul se umple.

— De fapt, nu. Eu i-am frânt inima.

— Serios? mă întreabă. Era îndrăgostită de tine?

— Da! îi răspund.

— Şi tu nu erai?

Clatin din cap.

— Nu eram. Şi n-am crezut că e corect să mai ies cu ca, ştiind că nu voi avea aceleaşi sentimente, aşa că m-

am despărţit de ca. Mi-a aruncat un milkshake în faţă şi a plecat.

— O, Doamne, ţi-a aruncat un milkshake în faţă? Cu cc aromă?

Chicotesc.

— Cc mai contează?

— Nu sunt sigură, dar, ştii, detaliile fac povestea mai frumoasă.

— Cred că era vanilie, un alt motiv pentru care ştiam că nu putem fi împreună. Milkshake-ul cu vanilie e plictisitor.

— Ba nu, nu-i aşa! E aroma originală. Nu poţi să ai altă aromă iară ea. Nu dispreţui milkshake-ul dc vanilie.

— Asta comanzi tu?

— Sigur că nu!

îşi dă panii peste umăr.

— Evident ca îmi comand cu căpşune.

Pufnesc în râs şi ajungem în faţă, dar suntem opriţi, fiindcă s-a umplut caruselul. Kelsey se întoarce spre mine şi se sprijină de poartă.

— Tu de care comanzi?

— Cu ciocolată.

— As fi putut să ghicesc. Eşti foarte previzibil.

Râd dispreţuitor.

— Iar milkshake-ul cu căpşune nu e previzibil? E de ajuns să dai bună ziua şi toată lumea ştie că eşti genul acela de fată. \

— Nu-i nimic rău în asta. Deci fata asta ţi-a aruncat băutura în faţă când te-ai despărţit dc ca. S-a mai întâmplat ceva după asta sau acolo s-a terminat totul?

Mă strâmb şi-mi trec mâna peste obraz.

— Am făcut sex de despărţire în seara aia, pe urmă s-a

terminat.

— O, Jean-Pierre...

— Nu aşa mă cheamă.

Scoate un sunet dezamăgit.

— Şi totuşi, sex după ce te-ai despărţit de ea? E cam vulgar, nu ţi se pare?

— N-am spus niciodată că fac cele mai bune alegeri, îi răspund fără părere de rău.

— Acum cât timp a fost relaţia asta?

— Eh, acum vreo doi, trei ani. Cred că e logodită acum. Cel puţin, aşa am înţeles după ce mi-a trimis „din greşeală" o fotografie cu inelul de logodnă. A spus că voia s-o trimită altcuiva.

— O, siiiiigur! spune Kelsey prelung, ceea ce mă face să zâmbesc. Aşa spun toate. Ţi-a trimis intenţionat poza aceea ca să te facă gelos. Ai fost? Gelos?

— Câtuşi de puţin! Sincer, nu-i frumos ce spun, dar aproape uitasem de ea până mi-a trimis mesajul acela.

— Şi de atunci ai fost un lup singuratic?

— Da, nu e nimic în neregulă cu asta.

— N-am spus că ar fi, îmi răspunde în timp ce caruselul încetineşte.

Scot portofelul ca să plătesc – o tură într-un carusel în care nu credeam c-am sa urc – şi iau o bancnotă de zece dolari să plătesc pentru amândoi.

— Fascinant! Eu, pe de altă parte, sunt singură pentru că... se pare că nu nimeni nu mă poate iubi.

— Ştii al naibii de bine că nu-i adevărat, îi spun şi-i întind banii angajatului care deschide poarta. Ce spune lumea mereu, că n-ai găsit încă persoana potrivită?

— Dar chiar crezi că e adevărat? mă întreabă, apoi urcă în carusel şi găseşte un cal albastru.

Eu mă urc pc cel galben dc lângă ca şi mă simt ca un cretin. Sunt un adult călare pc un cal galben. Nu-mi sta

deloc în fire.

— Bineînţeles! îi răspund într-o doară, pentru că nu ştiu cu adevărat ce cred când vine vorba dc prostiile astea.

— Nu eşti prea convingător.

— Nu ştiu ce vrei să spun. Eşti sexy, aşa că există o atracţie instantanee. La serviciu, eşti calmă, profesionistă şi e clar că-ti cunoşti domeniul pe dinafară. După ce am petrecut mai mult timp în compania ta în ultima vreme, am aflat că vrei mereu să fie ca tine, într-un fel... sâcâitor, obsedată de control, şi văd mai mult comportamentul de diavoliţă pe care cred că oamenii nici nu-l bănuiesc la tine. Dar trebuie să fie cineva în lumea asta căruia să-i placă aşa ceva.

Ridic din umeri.

Mie îmiplace, chiar şi când iese diavoliţa la suprafaţa. Chiar şi atunci, sunt atras de ea.

— Uau! exclamă cu un zâmbet pe buze. În ce culori frumoase m-ai înfăţişat!

Se aude clopoţelul, iar caruselul începe să se mişte, aşa că renunţă la conversaţie, scoate telefonul şi începe să facă poze.

— Ce-ai de gând să faci cu pozele alea? o întreb în timp ce caruselul se învârte mai repede.

— Să te şantajez, evident.

Rânjeşte şi face un selfie cu noi doi.

— Nici nu mă aşteptam la mai puţin de atât.

[=1

— JP, pune-o pe tine!

— Dacă ai impresia că-mi pun aşa ceva, ai înnebunit de tot! M-am dat în carusel, am făcut pozele alea bumerang cu tramvaiul şi m-am prefăcut că ţin Alcatrazul în palmă. Pun piciorul în prag la baveţica de la cină.

— Eşti snob!

— Pentru că nu vreau să port baverică?

— Exact! spune ea şi arată cu mâna spre restauram. Face parte din experienţă.

O experienţă pe care nu mi-o doresc. A ales unde luăm masa şi, bineînţeles, este vorba despre o atracţie turistica. Crab House, unde e drept că au mâncare grozavă, din câte am auzit. Dar atmosfera nu-i de mine. Nu-mi plac baveţelele de plastic.

— Nu mă deranjează să ratez experienţa asta.

— Joo-Joo Poo-Poo, pune-ţi baveţica!

— Joo-Joo Poo-Poo ar trebui să fie o variantă a numelui meu? .

— Da! Nu e corect?

— Nici măcar pe aproape.

— La naiba, aş fi scuipat pe toată masa dacă ăsta era numele adevărat.

— Foarte atrăgător!

— Poftiţi! spune chelneriţa şi pune pe masă o tigaie imensă – imensă, cât o foaie de copt – cu doi crabi gătiţi şi o farfurie de cartofi prăjiţi, precum şi un vas cu unt topit. Poftă bună!

— Uau, ce crab mare! exclamă Kelsey. Dar chiar mi s-a făcut foame.

Nu apuc să iau un cartof de pe farfurie, că rupe un picior de crab şi îmi zâmbeşte.

Hm!

Scârtâitul acela, mişcarea ca de ninja când l-a rupt, satisfacţia dc pc figura ei... Toate astea mă fac să cred că ar trebui să-mi simt viaţa în pericol.

— Cec? mă întreabă cu un rânjet.

— Mă miră felul în care ai rupt piciorul acela.

— Ia aminte, JP! Să nu mă superi!

— Clar!

Mă întind după crab şi, pentru că nu sunt un sălbatic, iau un picior cu grijă şi scot carnea. Când o înmoi în unt, ma uit cum picură, picură... picură.

Băga-mi-nş!

Când mă uit la Kelsey, afişează zâmbetul acela cu subînţeles. Ridică baveţica de plastic şi mi-o flutură pe sub nas.

— Da-o-ncoacc! îi spun şi i-o smulg din mână, iar ea dă capul pe spate şi râde.

îmi pun baveţica la gât şi îmi trag scaunul mai aproape de masă.

— O, arăţi adorabil!

— Dacă faci o poza, o să-ti...

Ridică telefonul şi zâmbeşte exact când îi văd degetele trecând peste ecran.

— Ups, prea târziu!

îmi zâmbeşte din nou şi sc uită Ia ecran.

— Ooo, cred ca c preferata mea din seara asta! E de păstrat.

— Nu c în interesul tău să-ţi tachinezi şeful!

— Practic, nu eşti şeful meu, doar supraveghezi. Dacă vrei sa trecem la detalii, şeful meu c Huxley, aşa cum mi-ai mai spus, şi sunt sigură că o să-mi dea o mărire de salariu după ce vede „datele” pe care le-am strâns în seara asta.

Din păcate, cred că are dreptate.

— Iot o sa te raportez pentru insubordonare.

— Mult succes!

Inii face cu ochiul şi smulge încă un picior de crab.

— Acum, te rog să-mi spui de ce nu e pe placul tău restaurantul ăsta. E clar că au un crab delicios, priveliştea e minunată, iar ţinuta... de mare clasă. Cum c posibil să nu-ţi placă?

— E ţipător.

îşi dă ochii peste cap.

— Exact cum credeam, eşti snob. Nu dispreţui un loc care le oferă vizitatorilor exact ce Ic trebuie. Pentru mine e un vis împlinit. Să mănânc crab pe chei, cu bărcile în golf, chiar în dreptul ferestrei, cu faianţă ca la metrou de sus până jos şi mesele simple de cantină care nu sunt chiar nautice, dar amintesc cumva de tema asta. E tot ce-ţi poţi dori. Aşadar, nu te supăra că mic mi se pare satisfăcător! Numai de s-ar relaxa puţin şi morocănosul care stă în faţa mea!

— Pur şi simplu, nu e seara mea ideală.

— Aha! O spui de parcă ştii cum arată seara ta ideală.

— Asa e!

Bag un cartof prăjit în gură, iar răspunsul meu îi stârneşte curiozitatea.

Se apleacă în faţă şi spune, cu bărbia sprijinită în palmă:

— O, te rog, spune-mi!

— Nu sunt nevoit să-ţi spun! îi răspund. Pot să-ţi arăt.

— Să-mi arăţi?

Dau din cap.

— Mâine-seară, când termini cu întâlnirile. O să-ţi arăt seara ideală în San Francisco.

întinde mâna pe masă şi mă întreabă pe un ton dramatic:

— Stai, deci prietenia asta la care lucrăm nu e doar pentru o seară?

— Nu e o prietenie, e doar o... tovărăşie pe tennen scurt.

Râde în hohote, iar sunetul contagios atrage atenţia celor de la mesele din jur.

— Uau, nu mă mir că te ocupi de Departamentul media la Cane Enterprises. Te pricepi să le aduci din condei. OK, muşc momeala! Tovărăşia asta pe termen scurt o să continue mâine?

— Da, îi răspund şi iau încă un cartof.

Trebuie sa recunosc că c buna mâncarea asta, în ciuda ba- vcţclei afurisite.

— Şi o să-ţi arăt exact cum c o seară în oraş.

— Pun pariu că n-o să fie mai frumoasă ca asta.

— Iţi garantez c-o să fie.

— Ascultă, Julian Princc...

Se opreşte o clipă, aşteptând să vadă dacă arc dreptate. Clatin din cap şi îşi lasă umerii în jos.

— Am adunat dovezi incriminante cu tine pe carusel şi cu baveţică la gât. Nimic nu poate întrece chestia asta.

— Aşa crezi tu! o întreb înainte de a lua încă un picior de crab.

i-----1

— OK... Recunoaşte că e bună! spune Kelsey cu gura plină de îngheţată.

Când am întâlnit-o prima oară pe Kelsey, m-am gândit că e o organizatoare sexy şi crispată, care visează să se îndrăgostească. Dar acum îmi dau seama că şi-a păstrat masca aceea profesională, precaută, chiar şi când eram cu Huxley şi Lottie la ei acasă. Treptat însă, pe măsură ce seara s-a prelungit, am văzut-o din cc în cc mai relaxată. Acum vorbeşte cu mine cu îngheţată pe buze şi ciocolată în colţul gurii.

La naiba, c... adorabilă!

A renunţat la scutul de protecţie, şi îmi place latura asta a ci! Puţin imprevizibilă şi uşor de înţeles.

— Haide!

îmi dă un ghiont şi decid să cedez.

— Ha, ştiam cu!

Ţine în aer linguriţa plină de ciocolată de casă.

— Ştiam c-am să te conving.

— Nu m-ai convins tu, ci Ghirardelli.

După ce am luat cina, Kelsey a insistat să urcăm dealul la Ghirardelli ca să luăm desertul. A fost cam mult de mers, aşa că până am ajuns acolo, o bună parte din cină era digerată şi am fost pregătiţi pentru desert.

Am decis să împărţim un desert clasic, cu îngheţată şi ciocolată de casă. Am găsit o masă în mijlocul restaurantului aglomerat. Deşi aş fi preferat să ieşim afară şi să mâncăm, ea şi-a dorit din nou să aibă parte de experienţa completă. Aşa că ne-am înghesuit la o masă de bistro cu suprafaţă de marmură şi cu o mulţime de oameni în jur care se bucurau de deserturile lor la fel de mult ca noi.

E haotic.

E gălăgie.

Şi nu-mi place să recunosc, dar e finalul perfect pentru seara noastră.

— O, Doamne, uite acolo, cuplul acela se sărută!

— Poftim? întreb.

îmi arată cu lingura.

— Chiar acolo, în colţ. Ce crezi – o fi prima întâlnire?

— Asta numeşti tu o primă întâlnire? o întreb. Pentru că, din ce îmi amintesc despre prima şi singura noastră întâlnire, ai fost mai înţepată de atât.

— Pentru că mă aşteptam să-l găsesc pe bărbatul visurilor mele, dar m-am ales cu cel din coşmaruri.

Duc mâna la inimă.

— Mă răneşti, Kelsey!

Mă împunge jucăuş în umăr.

— Dar uită-te acum la noi şi la tovărăşia noastră de t scurtă durată. Se mai întâmplă şi minuni.

— Să nu ti se urce la cap! Abia dacă avem o tovărăşie pe termen scurt.

— Nu ştiu, ai fost de acord să mai ieşi o dată cu mine,

aşa că sc pare că suntem amândoi implicaţi. Dacă nu e tovărăşie pe termen scurt, atunci nu ştiu ce e.

— Doamne, eşti nespus de pisăloaga în seara asta!

— E doar o mică parte din ce trebuie să suport când îmi petrec timpul cu tine!

Şi mai e şi spirituală!

Iau încă o lingură de desert, dar mă concentrez mai mult pe îngheţată decât pe ciocolată. Am remarcat ca ci îi place ciocolata mai mult şi m-am gândit să-i las o parte mai mare.

Vezi, şi eu pot să fiu de treabă!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Asta faci tu la prima întâlnire? Te săruţi într-un colţ în magazinul cu ciocolată, pentru ca voyeurii romantici ca tine să tragă cu ochiul la pupături?

— Poate când aveam 21 de ani aş fi avut mai multe şanse să mă sărut într-un restaurant, dar acum sunt o doamnă respectabilă de vreo 25 de ani şi am anumite standarde. Ma aştept la o masă bună, la o conversaţie plăcută şi pe urmă, dacă la sfârşitul serii sunt îndeajuns de impresionată, mă aplec pentru un sărut.

— Impresionată, zici? Cum reuşeşte cineva să te impresioneze?

— Iţi ici notiţe? mă întreabă şi ridică dintr-o sprânceană.

— Da, despre cum să fac opusul, ştii, pentru că, dacă nu te enervez pe tine, atunci ce naiba fac cu viaţa mea?

Se schimbă Ia faţă şi mă face să râd.

— Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, o să ţin răspunsul pentru mine.

O împing uşor cu piciorul pe sub masă.

— Spune odată!

Mă studiază o secundă şi răspunde:

— În primul rând, să nu fie plin dc sine. Să fie echilibrat, să ştie să asculte, dar să nu se teamă să vorbească despre el însuşi. Familia e importantă pentru mine, aşa că vreau să

ştiu că e apropiat de familia lui. Hm, ce-ar mai fi? Ah, o poveste ruşinoasă prinde bine întotdeauna, pentru că ştiu că nu se ia prea mult în serios. îmi plac şi micile atingeri, dar nimic exagerat. îmi place să ştiu că e interesat iară să mă sufoce. Şi, desigur, să pună întrebări interesante, sa curgă uşor conversaţia. Apreciez şi un zâmbet frumos, ochii blânzi şi să-mi tragă scaunul la masă. Să fie un gentleman.

Dau încet din cap.

— Citeam cândva un editorial care se numea „Gentlemanul modern”. Scria acolo să deschizi mereu uşa pentru fată, dar când trece pe lângă tine să-ţi treci mâna peste fundul ei, ca să ştie cui îi aparţine. Asta cauţi?

Clipeşte de câteva ori, apoi se uită din nou la desert.

— Păi, nu m-ar deranja.

Chicotesc.

— O să-l iau drept da. Ştii, e un standard destul dc înalt pe care îl impui unui bărbat.

— Şi ar trebui să mă simt vinovată? mă provoacă.

Clatin din cap, fără să mă gândesc prea mult.

— Nu, nu cred. De ce să te mulţumeşti cu puţin când ştii ce-ţi doreşti? Deşi nu crezi că asta faceai cu Edwin?

— Edwin a fost o eroare temporară de judecata. Sinceră să fiu, pe tine te consider vinovat pentru asta.

— Pe mine? o întreb în timp ce arăt cu degetul la piept. De ce dai rina pc mine? Nu te-am forţat eu să ieşi cu tocilarul ăla!

— Nu era tocilar, doar... semăna cu unul.

— Sigur, dacă aşa te simţi mai bine. Dar nu ştiu de ce dai vina pe mine.

__. pentru că cina pe care am luat-o împreuna la întâlnirea pe nevăzute a fost atroce. M-a făcut să cobor standardul.

— Nu a fost *atât* de rea! îi zic.

, Nu tu ai fost cel care a mers acolo să cunoască pe

cineva. Ai mers doar pentru ca ai pierdut un pariu. Eu chiar eram încântată. Poate că tic ţi s-a părut distractiv, dar pentru mine a fost descurajator.

Acum chiar mă simt prost. Nu m-am gândit ia situaţie din perspectiva asta şi, cât ai clipi, mă simt copleşit.

_îmi pare rău, Kelscy! îi spun şi o privesc în ochi. Am fost mândru şi m-am purtat stupid în scara aia. Mi-ai rănit orgoliul când am apărut şi n-am reuşit să-mi revin. Am încercat să te demoralizez şi pe tine. N-ar fi trebuit să fac asta.

Se opreşte cu lingura la jumătatea drumului spre gură şi spune:

— Uau, hm... Mersi, JP!

Zâmbeşte în timp cc duce lingura la gură.

— Carusel, poze, baveţele... şi scuze. Oare să îndrăznesc sa spun că ar putea fi una dintre serile mele preferate? O marc îmbunătăţire faţa de întâlnirea noastră de la restaurant. Toată tovărăşia asta pe termen scurt e chiar plăcută.

— Mă bucur că am putut să mă revanşez.

— Aşa ai făcut... Josiah Phocnix.

— Eşti pe aproape.

Face ochii mari de bucurie.

— Serios?

încep să râd.

-Nu!

— OP. Ai fost răutăcios! insistă ca.

— Mi s-a părut distractiv.

Ii zâmbesc şi, spre marca mea încântare, îmi răspunde la fel.

□ZZZI

— Poţi sa ma rostogoleşti până în camera mea? mă întreabă în timp ce se prăbuşeşte pe podeaua apartamentului şi-şi scoate pantofii. Nu cred că mai pot să mă mişc de aici.

Se întinde pe jos, apoi umblă la bata blugilor şi descheie nasturii, după care scoate un oftat de uşurare.

— Uau, asta da privelişte!

Bleab!

Işi acoperă gura după ce tocmai a scos un râgâit deloc potrivit pentru o doamnă. Se uită la mine cu o expresie îngrozită şi întreabă:

— Ai auzit cumva chestia asta?

— Scumpo, te-a auzit şi portarul de la treizeci de etaje mai jos. S-a zguduit podeaua pe care stai.

— Nu exagera!

— Cred ca San Francisco va raporta un cutremur pe scara Richter.

— încetează!

— Simt că mă ia ameţeala de la replici. ,

Se întinde să mă lovească în picioare. Pufnesc în râs şi mă aplec s-o prind de glezne.

— Ce faci?

— Te trag în camera ta... stai... N-o să iasă nimic prin capătul opus, nu?

— îhh, chiar crezi că aş face aşa ceva?

— Sincer, n-aş putea să-ţi spun, pentru că fata pe care o credeam o perfecţionistă reţinută tocmai şi-a descheiat blugii în faţa mea şi a scos un râgâit monstruos, aşa că nu ştiu ce altceva s-ar mai putea întâmpla.

Işi acoperă ochii cu braţul în timp ce o trag în continuare.

— De-asta nu o să găsesc pe nimeni să mă iubească, în realitate, sunt o persoană dezgustătoare.

— Ba nu eşti... Eşti doar normală.

Se uită pe după braţ şi spune:

— O spui doar ca sa nu trag un vânt în timp ce mă

târăşti.

— Chiar deloc. E plăcut să văd că nu eşti mereu asa dc

■ * » încrezută.

— încrezută? E absurd!

— Doar o persoană încrezută foloseşte cuvântul „absurd”, îi răspund când ajung Ia dormitorul ei.

Deschid uşa şi o trag înăuntru. Mă gândesc să o las pe podea, dar mă aplec şi o ridic. Chiţăic de uimire şi mă prinde de gât cu braţele.

— Ce naiba faci?

— Te arunc pe pat, îi spun şi chiar mă ţin de cuvânt, dar, spre disperarea mea, nu-mi dă drumul, aşa că în loc să o văd cum cade pe pat, ne prăbuşim într-un morman de membre încâlcite. Hristoase! mormăi cu nasul în cuvertură. Trebuia să-mi dai drumul.

— Tocmai am mâncat un crab întreg, o farfurie de cartofi prăjiţi şi o jumătate de îngheţată cu ciocolată, şi am fost nevoită să mă deschei la pantaloni în faţa ta când am ajuns acasă. Ce naiba te face să crezi că vreau să fiu aruncată?

— Şi c mai bine acum, că te apăs pe stomac?

— S-ar putea să fie mai bine decât o intoxicaţie.

— Dă-mi drumul! îi spun.

— O, da, corect!

Işi desprinde braţele din jurul gâtului meu şi mă ridic.

— Acum, aş cere prea mult de la tovărăşia noastră pc termen scurt dacă te-aş pune sa mă dezbraci şi să mă îmbraci cu pijamalele?

Mă uit lung la ea.

— Scumpo, dacă te dezbrac, fii sigură că nu mai pun nimic pe tine!

Se freacă pe burtă.

— A, da? Vrei aşa ceva?

— În mod ciudat, mi se pare interesant!

— Standarde, JP... standarde!

Ridic din umeri.

— N-am aşa ceva.

Mă îndrept spre uşă.

— Crezi că te descurci şi singură?

Oftează adânc.

— Cred că da. S-ar putea să-mi ia ceva timp să-mi revin, dar da, o să stărui.

— OK, atunci... Noapte bună!

— Noapte bună... Jordan Preston.

Mă sprijin de tocul uşii şi mă uit peste umăr.

— Jonah Peter.

Un zâmbet galeş şi sexy îi apare pe buze şi spune:

— Noapte bună... Jonah!

— Noapte bună, Kelse!

Breaker: Ai murit?

JP: Ştii foarte bine că n-am murit şi că nu vreau să vorbesc despre asta.

Breaker: Frate... Un carusel! O baveţică? Kelsey i-a sens lui Lottie, care i-a arătat pozele lui Huxley, iar el mi le-a trimis mie, evident. Eşti coiuplet sub papiteul ei, nu?

JP: Am zis că nu vreau sa vorbesc.

Breaker: Nu te las sub iiicio formă să uiţi de chestia asta! Ce naiba se întâmplă?

JP: Absolut nimic!

Breaker: Aţi ieşit la întâlnire aseară?

JP: Nu, am ieşit ca doi tovarăşi pc termen scurt,

Breaker: Aşa se zice în ziua de azi?

JP: Dacă im ai nimic productiv de discutat cu mine, poţi să te duci naibii.

Breaker: Vorbesc serios! Eşti topit după ca dc când ai cunos- cut-o, aşa că cc sc întâmplă? încerci ceva cu ca?

JP: Nu! A fost o simplă ieşire. Nu avem nimic de făcut aici, uşa ca m-a rugat să vizităm oraşul ca nişte turişti. Asta am făcut! Atâta tot! Când ne-am întors în apartament, a râgâit şi a trebuit s-o trag dc picioare până în camera ci pentru că era prea sătulă. Crcdc-mă, nu sc întâmplă nimic.

Breaker: Dar vrei să se întâmple ceva?

JP: De ce te porii ca o mămică bâifitoare?

Breaker: îmi fac griji pentru tine! N-ai mai fost la fel în ultima vreme. Vreau să mă asigur că eşti bine.

JP: Dacă n-am mai fost la fel, nu are nimic de-a face ai Kelsey.

Breaker: Cc înseamnă asta?

JP: Nimic! Nu-ţi bate capul! Ascultă, sunt obosit şi am o întâlnire dimineaţă la prima oră cujeremiab la Tbe IVbatf.

Breaker: OK, dar ştii că sunt lângă tine dacă vrei să vorbim. Poate că Huxley e ocupat, dar cu sunt liber. Poţi conta pc mine.

JP: Mersi! Dar sunt bine.

Breaker: Bine. Şi... dacă simţi ceva pentru ca, frate, dă-i bătaie!

JP: Vezi-ţi dc treaba ta, Breaker! Noapte bună!

Capitolul treisprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT".

Huxley şi Lottie .

Kelsey: Bun-venit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au întâlnit! Huxley şi Lottie, mulţumesc că sunteţi azi alături de mine! Vă rog, spuneţi-ne cum v-aţi cunoscut.*

Lottie: Era şi timpul să o inviţi pe sora ta la podcast! Noi ar fi trebuit să fim primul cuplu.

Kelsey: Nu eraţi un cuplu când am început podcastul.

Lottie: E o observaţie enervant de bună, dar tot ţi-a luat o mulţime dc timp. Noi avem de departe cea mai interesantă poveste dintre toate.

Huxley: Poate ar fi bine să nu exagerezi!

Lottie: Huxley se teme că o să-şi piardă credibilitatea dacă ne facem publică povestea, dar i-am spus că asta dovedeşte ce afacerist bun este. Nu-i aşa, bombonel?

fi t

Huxley: hureci măsura, nu crezi?

Lottie: Ascultătorii trebuie să ştie cât de îndrăgostiţi suntem.

Huxley: Nu-mi spui „bomboiiel” niciodată.

Lottie: Probabil uu c potrivit pentru un podcast să folosesc cuvântul pe cate îl folosesc de obicei.

Huxley: Tu îmi spui doar pe nume.

Lottie: Serios? Pentru că de cele mai multe ori îţi spun „O, Doamne!"

Kelsey: Şi tocmai de aceea nu v-am invitat până acum. A fost o idee proastă.

Lottie: Nu, nu a fost. Ne iubim. Ne căsătorim. Nu opri cha- tul!Kelsey, nu-lopri...

i------1

— Eşti aproape gata? strigă JP de la intrare.

— Da! îi răspund. Doamne, lasa-ma o secundă!

— Te-am lăsat mai multe secunde.

— Am ajuns acasă acum un minut.

— Mai exact, zece minute. Nu trebuia decât sa te schimbi. Ce faci acolo?

— Mă dau cu deodorant.

Mă mai dau o dată la subraţ, pun capacul la loc, îmi iau poşeta şi ies pe hol.

— Doamne, vrei să miros urât? îl întreb exact când ridic ochii şi-l găsesc în dreptul uşii de la intrare.

Fir-ar... al naibii!

Nu sunt sigură că l-am văzut vreodată într-o ţinută atât de lejeră, dar îmi stârneşte tot felul de senzaţii plăcute în stomac. îmbrăcat cu blugi rupţi şi uzaţi, o cămaşă neagră şi o geacă neagră de piele cu glugă, emană sex appeal. Pe deasupra, poartă şi o şapcă întoarsă cu cozorocul la spate, iar eu simt că mă topesc

pe dinăuntru. Nu mai spun că ţepii din barbă şi culoarea intensă a genelor îi fac ochii să pară imposibil de verzi.

— Ce c? mă întreabă când vede că mă holbez la el.

— Hm... scuze, dar nu cred că te-am mai văzut vreodată îmbrăcat aşa.

Se uită la hainele lui, apoi la mine.

— Te aşteptai să mă pun la patru ace pentru tine? Doar nu e o întâlnire romantică.

Ştiu foarte bine ca nu c o întâlnire romantică.

— Ştiu! ma răstesc, apoi îmi pun poşeta pe umăr. Dar iartă-mă dacă sunt puţin şocată să te văd cu şapcă pe cap. Nu ştiam ca ai asa ceva. -

» »

— Sunt destul de sigur că toţi bărbaţii au şapcă.

— Păi, arăţi ciudat cu ea.

Nu-i adevărat, arată foarte bine, dar n-am de gând să-i spun aşa ceva. •

— Ei bine, blugii arată al dracului de ciudat pe tine! strigă şi el.

— Serios? întreb cu o voce nesigură.

îşi dă ochii peste cap. -

— Nu, dar vezi cât dc urât e să le spui oamenilor că arată ciudat? Un compliment ar fi fost bun.

— Vrei să-ţi fac complimente? Când nu ieşim la o întâlnire romantică? Credeam că-i o tovărăşie pc termen scurt. Dacă aşa este, eu îmi tachinez prietenii şi, prin urmare, o sa-ţi spun că arăţi ciudat cu şapcă, pentru că sunt foarte obişnuită cu Dl. Afacerist. Dar dacă vrei neapărat să ştii, şapca întoarsă ţi se potriveşte. ,

— Vreau să cred că e un compliment pe undeva, pc acolo, aşa că îl accept.

încearcă să plece, dar ridic braţele şi întreb:

— Vrei să-mi faci şi tu un compliment?

Se uită la blugii mei simpli şi puloverul care-mi Iasă umerii goi, apoi spune:

— Simt parfumul dcodorantului tău şi nu miroase a transpiraţie. Ai făcut treabă bună!

Simt că-mi cade faţa.

— Asta c complimentul tău?

Deschide uşa şi întreabă:

— Ai o problemă cu asta?

— Nici măcar nu e un compliment, doar subliniczi ceva evident.

E aproape la fel ca atunci când mi s-a spus ca e drăguţă culoarea rochiei. Sau „Am văzut altele mai frumoase”.

încerc să trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietură şi se apleacă la urechea mea.

— Kelsey...

Mierea din vocea lui îmi picură pe umărul gol. înghit în sec şi dau din cap.

-Da?

Corpul lui se apropie de al meu, pieptul i se lipeşte de mine, şi îmi şopteşte:

— îmi place cât de albe sunt încălţările tale!

Pe urmă, îmi dă drumul şi închide uşa după noi.

Se uită înapoi la mine cu un zâmbet în timp ce ne îndreptăm spre lift. Alerg după el şi-i dau un brânci.

— Ce e? mă întreabă. Voiai să-ţi fac un compliment.

— Da, păi, nu unul ca ăsta!

— Dar ce are?

— Ştii tu... e seducător.

Ridică din sprâncene, care mai că-i ating şapca.

— Ţi s-a părut un compliment seducător? La cât de roşie eşti în obraji, se pare că ţi-a plăcut.

— E de la machiaj, îi zic şi-mi duc mâna la faţa aprinsă.

Nu e de la machiaj.

E de la mine.

Dacă e să fiu sinceră, seara trecută m-a tulburat.

M-am distrat de minune cu JP. Desigur, a trebuit să-i suport toanele din când în când, dar l-am şi văzut cedând rugăminţilor mele în numeroase ocazii. A ieşit din zona lui de confort şi totuşi a ţinut pasul cu mine fără să se plângă cu adevărat. M-am distrat foarte bine. Pe urmă, când am ajuns acasă şi m-a tras de glezne până în cameră, *şi* mi-a spus numele lui adevărat...

Doamnelor, ascultaţi la mine, niciodată n-am avut asemenea fluturi în stomac. Ca un roi întreg, şi toţi zburau în acelaşi timp. A fost copleşitor! .

Mi-am petrecut ziua de azi gândindu-mă la asta şi Ia el, şi, când a venit momentul să mă întorc în apartament, mi-am spus că am situaţia sub control. Da, JP e atrăgător. Da, are atitudinea de mascul alfa care îmi place. Şi da, s-a deschis în faţa mea aseară şi s-a distrat cu mine, dar... mai e un lucru pe care trebuie să mi-l amintesc.

Un lucru important.

El nu are relaţii cu femeile.

Nu e genul de bărbat care să se stabilească la o femeie, la casa lui, şi nici măcar nu îşi doreşte o iubită. Mi-a fost clar după discuţia de aseară.

Aşadar, înainte ca inima mea s-o ia la goană de fiecare dată când îl aud respirând, trebuie să-mi amintesc că nu e genul care se căsătoreşte. Nu vrea ceva pe termen lung. Nu este ceea ce caut, oricât m-ar face să leşin în mintea mea doar cât îmi face cu ochiul.

— Nu pare a fi de la machiaj, spuneJP când uşile liftului se deschid şi urcă.

— Acum eşti expert în machiaj?

— Ştiu câte ceva.

Apasă pe butonul pentru hol.

— A, da? Te dai cu fard dc obraz, JP?

— Numai când mi se întinde pe gulerul de la cămaşă.

Rânjeşte la mine şi-l urăsc din suflet.

Dar... Doamne, cât de bine arată!

încercând să schimb subiectul, îmi dreg glasul şi întreb:

— Ce planuri ai făcut pentru seara asta? Ai spus doar să mă îmbrac lejer. Ar trebui să mai ştiu şi altceva?

— Las' pe mine!

— Ai tot spus asta, dar trebuie să-ţi zic că sunt putin îngrijorată.

— De ce? Ştii că n-aş permite să ţi se întâmple nimic, îmi spune atât de serios, încât chiar îl cred.

— Ştiu asta, îi răspund, intimidată de mărturisirea lui. Dar să ştii că întotdeauna e plăcut să te pregăteşti pentru ce urmează. Aşadar, pentru ce ar trebui să ma pregătesc?

— Prcgătcşte-te să te distrezi! e tot ce-mi spune când liftul încetineşte, iar uşile se deschid.

Păşeşte în spatele meu, îmi pune mâna pe spate şi mă conduce spre ieşirea din hotel, unde portarul ne deschide uşa.

— Domnule Cane, domnişoară Gardner! Seară plăcută!

— Şi ţie, Tim! îl salută JP, după care mă ghidează spre maşina care ne aşteaptă şi-mi deschide portiera.

îmi ia o clipă, dar, după ce mă aşez pe bancheta din spate cu el, mi se învârt gândurile în cap. Gânduri prosteşti.

Gânduri enervante.

Mi-a deschis uşile.

Mă atinge.

Doar nu face lucrurile astea doar pentru că asta i-am spus că aştept la întâlniri… nu-i aşa?

O, Doamne, Kelsey, tu te auzi?

Tocmai de-asta nu te implici în tovărăşii idioate pe termen scurt – sau prietenii cu bărbaţii pentru că eşti o romantică idioată şi crezi că toată lumea încearcă să iasă cu tine la întâlniri.

Despre asta vorbea JP. îi place să flirteze. E foarte atent şi e gentleman din fire. în timpul şedinţelor de la Cane Enterprises, înainte să înceapă nebunia asta, îmi deschidea deseori uşa sau ma ajuta să cobor din maşină. Nu e nimic nou. E doar JP şi se poartă normal.

— Vrei să-mi spui de ce ţi-ai încleştat maxilarul aşa? mă întreabă când pornim prin oraş.

— E încleştat? O! Nu ştiu. Nu sunt supărată sau aşa ceva, dacă asta credeai. Nu am de ce să fiu supărată sau iritată, nu? Doar doi tovarăşi pe termen scurt care merg într-un loc necunoscut, atâta tot.

Mă priveşte suspicios.

— Te porţi ciudat.

— Chiar asa?

Flutur din mână prin faţa ochilor.

— Poate e cald aici. Ţie ţi-e cald? Port un pulover subţire, dar tot mi se pare cald. Nu ţi-e cald?

— Sunt bine, îmi răspunde şi pare îngrijorat. .

Nu pot să-l condamn. Simt că o iau razna şi încep s-o arăt şi în exterior.

— Dar putem porni aerul condiţionat.

— Nu, e în regulă. Nu-i nevoie să exagerăm sau ceva.

Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Kelscy, nu vrei să facem chestia asta?

— Poftim? Nu. Adică... da. ,

— Da, vrei s-o facem? -

— Nu! Da... îh! Vreau s-o facem, ¡mi parc rău, sunt doar... stânjenită. Nu mă lua în seamă cât mă adun şi încerc să mă port ca un om normal pentru tine.

Schiţez un zâmbet, apoi mă uit pe fereastră, închid ochii şi încerc să-mi domolesc bătăile inimii.

Stăpâncştc-te, Kelsey!

Şi cc dacă a făcut teri poze cu tine la carusel, ţi-a spus cum îl cheamă, te-a atins în hol...

Nu înseamnă nimic.

Absolut nimic.

Telefonul îmi vibrează în geantă şi sunt recunoscătoare pentru momentul dc respiro. îl scot şi mă uit la ecran.

Lottic: Cina dc inaine-seara cu Derek e la Crab Housc, pe Cheiul 39. S-a gândit că ar fi locul perfect pentru o întâlnire. Vă întâlniţi acolo la şapte. Să nu întârzii!

Rânjesc. ,

întâlnirea perfectă – pare o întâlnire bună pentru mine. Poate eu şi Derek avem ceva în comun.

Şi, uite-aşa, anxietatea şi tensiunea care mă loveau în piept cu fiecare respiraţie dispar subit. Aşa e, mâine ies la o întâlnire, una foarte reală. Cu un tip care, după toate standardele, arată foarte bine. Lottie mi-a trimis ieri o poză cu el.

Cu părul blond şi aspectul acela de... „Deţin o barcă”. Ceea ce sunt sigură că e adevărat, dat fiind că lucrează în acelaşi domeniu ca Dave şi fraţii Cane. E absolvent de Yale

şi are un golden retricvcr pe nume Frcddic. Nu există ceva mai bun, nu-i aşa?

— Acum zâmbeşti ca o nebună. Ar trebui să-mi fac griji? întreabă JP, aducându-mă înapoi în prezent.

— Nu, nicidecum. Sunt doar încântată de seara noastră în oraş, bineînţeles.

— OK, eşti sigură? Pentru că mi se pare că ai trecut prin- tr-o serie întreagă de emoţii în ultimele cinci minute.

— Sunt sigură. Nu vor mai fi emoţii haotice de acum înainte.

17- -i

— De ce ai lacrimi în ochi? întreabă JP când ne apropiem de restaurant.

Mă întorc spre el şi-l întreb:

— De unde ştii de restaurantul ăsta?

— Ah, tu şi Lottie vorbeaţi despre el în lift. Spuneaţi că aici vă ducea mama voastră. E... în regulă? Putem merge în altă parte. Eu n-am mai fost aici, dar ştiam că e musai să mănânci dim sum la San Francisco, aşa că m-am gândit că ai vrea să vii aici.

îmi tremură buza.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Şi nu-mi găsesc cuvintele în timp ce ne holbăm unul la altul pe trotuar, în faţă la Dim Sum Star.

— Kelsey...

— îmi pare rău! mă scuz şi-mi şterg lacrimile. A fost foarte frumos din partea ta, JP! Nu credeam că eşti atent la conversaţia aceea.

— Sunt mai atent decât crezi, îmi spune şi mă ia de mână, mă strânge uşor şi ne conduce spre uşă.

înainte să o deschidă, spune încetişor:

— Dacă ai nevoie de încă o clipă, să-mi spui!

Clatin din cap.

— Nu, sunt bine!

îi zâmbesc. O ia drept undă verde, deschide uşa şi mă

conduce în restaurant.

Şi, Doamne, arata exact ca înainte!

Pereţi bej simpli, mochetă veche albastră şi partiţii subţiri care despart mesele şi încăperile. E absolut perfect. Exact cum îmi aminteam.

Mirosul sofisticat al celor mai bune mâncăruri din câte am mâncat vreodată mă împresoară cu amintiri.

Mă întorc spre JP şi spun:

— Nu s-a schimbat deloc, ceea ce mă face să mă întreb...

Mă întorc spre peretele cu fotografii şi mă apropii. Mă uit la sumedenia de feţe până mă opresc la două expresii foarte cunoscute. Mi se umezesc ochii din nou şi îmi scot repede telefonul din geantă. Sunt pe punctul de a face o poză când JP îmi ia telefonul din mână.

Mă întorc să protestez, dar JP dă din cap şi spune:

— Arata spre ea. Iţi fac eu poza.

Mă conformez. Apoi fac câteva poze, inclusiv una doar cu poza ca s-o păstrez, după care i le trimit lui Lottie în timp ce JP admiră cele două fetiţe inocente, cu burţile pline, surprinse în cadru.

— Frumos aparat dentar!

Chicotesc.

— Mulţumesc!

— Şi bluza aia cu MinnieMouse... uau! Ştii, dacă te-aş fi cunoscut atunci, poate te-aş fi rugat să-mi dai mâna.

— Crezi că Tânărul JP şi Tânăra Kelsey ar fi putut să fie mai mult decât tovarăşi pe termen scurt?

Se opreşte şi se gândeşte puţin, apoi clatină din cap.

— Nu, eram prea nesimţit şi dădeam mereu de belea. Cu aparatul acela şi bluza aia, ai fi părut mult prea inocentă pentru mine.

— Hei, ce ţi-am zis despre inocenţa mea? Trebuie să-ţi

arăt din nou că nu simt aşa?

— Te rog, mai arată-mi o dată! Nu m-ar deranja să gust iar, îmi spune şi mă trage spre chelneriţa.

N-am timp să răspund la flirtul lui evident – c flirt, nu? – pentru că suntem dirijaţi prin restaurant până ne oprim la o masă de lângă fereastră, de unde avem o prive- ‘ liste superbă a aglomeratului Chinatown.

Nu apuc sa întind mâna spre scaun, ca JP îl trage în locul meu şi apoi se aşază faţă în faţă cu mine. Când mă uit la el, ridică din umeri şi ia meniul, pe care şi-l pune în faţă.

Nu mai analiza, Kelsey! Doar distrează-te!

Telefonul îmi vibrează şi-l întreb:

— Cred că îmi scrie Lottie, pot să ma uit?

— N-ai nevoie de permisiunea mea. Da-i drumul! Hei, ştii dacă e bun de ceva ceaiul ăsta?

— Hm... Nu cred că l-am mai băut, îi răspund, apoi iau telefonul şi citesc mesajul. •

Lottie: OMG! Te-a dus la Dim Sum Star? De ce-mi bate inima mai tare? De unde a ştiut?

Mă uit la JP, care studiază meniul, aşa ca îi răspund.

Kelsey: Ne-a auzit pe noi când vorbeam. S-a gândit că mi-ar plăcea să revin.

îmi răspunde imediat.

Lottie: Hm! E grijuliu?

Kelsey: Cred că doar încearcă sa-mi arate că nu-i aşa nemernic pe cât am spus eu ca ar fi.

Lottie: În mod clar, nu c, *dacă ţi-a făcut surpriza asta cu cina. Mă rog, distracţie plăcută! Să nu iei ceaiul! Nu uita că mamei i s-a făcut greaţă de la el.*

Ah, exact! -

— Nu-l lua! aproape strig în timp ce întind braţul spre el.

Se uită pe deasupra meniului şi se încruntă.

— lisuse! Ce să nu iau?

Mă îmbujorez când îmi dau seama cât de ţăcănită am părut.

— Ăăă, ceaiul! Lottie mi-a amintit că l-a comandat mama şi că i s-a făcut greaţă de la el. Aşadar, poate sari peste ceai.

' —OK!

Se uită suspicios la mine.

— Eşti sigura că te simţi bine?

Ii ofer un zâmbet.

— Foarte bine!

— OK! răspunde tărăgănat.

Petrecem următoarele minute hotărându-ne asupra comenzii. Nu mai aduc cărucioare cu mâncarea, dar îţi aduc ceea ce alegi. Selectăm câteva feluri de mâncare pe care vrem amândoi să le încercăm şi apoi, când chelneriţa se întoarce în bucătărie, iau o gură de apă.

— Deci asta e seara ideală după tine? Să alergi după restaurantul preferat al unei fete?

— Nu. Dar să mănânci dim sum în Chinatown este obligatoriu.

— Nu crezi că e... ceva specific turiştilor?

— Probabil, îmi răspunde. Dacă te invitam la o întâlnire romantică, te-aş fi dus la Parkside Club.

— Ce loc e acela? îl întreb.

— Un restaurant la ultimul etaj al Clădirii Parkside. Noi îl deţinem.

— Fireşte! răspund râzând.

— Avem un bucătar genial care face cele mai grozave găluşte pe care o să le guşti vreodată. Şi-a început călătoria culinară în Chinatown, dc fapt. Huxley l-a găsit şi i-a oferit un loc de muncă pc care nu l-a putut refuza. Nu sunt inulţi oameni care îşi permit să mănânce la Parkside Club, dar cei care îşi permit mănâncă bine.

— Păi, să ştii că ai fi putut să ma duci acolo.

Clatină din cap.

— Nu, n-ar fi fost atmosfera potrivită. Trebuie să ai o ţinuta elegantă şi e un local foarte fiţos. Aici ne putem relaxa.

O spune în timp ce se lasă pe spătarul scaunului.

— Atunci, pe cine ai duce Ia Parkside Club? O parteneră specială?

Işi aranjează şapca pe cap şi răspunde:

— Am mers acolo doar cu fraţii mei. N-am fost cu nimeni altcineva. Cum spuneam, mâncarea e al dracului de bună, dar c un loc pretenţios. N-aş merge acolo cu o femeie.

— Dar parcă spuneai că asta nu e o întâlnire. Poate acolo ar fi trebuit să ma duci.

— Şi să ratez ocazia de-a te vedea plângând când vezi o poză cu tine cu aparat dentar? Sub nicio formă!

Pufnesc în râs.

— O, da, un moment de vis, sunt sigură!

Se bate cu degetul în tâmpla.

— Am păstrat informaţia la seif.

— Sunt sigură că aşa ai făcut.

Mă aplec peste masă şi continui:

— Cc ai (acut azi?

— Nimic special, îmi răspunde. Am răspuns la o listă enormă de e-mailuri de la fraţii mei, am făcut sport, apoi câteva vizite.

— Cc fel de vizite? Conjugale?

— Poftim? râde el. Pe cine dracu’ as vizita la închisoare?

— De unde să ştiu eu? Ar putea fi oricine.

— Cc minte afurisită ai, sigur e ceva în neregulă cu ea! Nu, am vizitat doar nişte organizaţii nonprofit din zonă.

Asta mă înveseleşte.

— Serios? Cc organizaţii?

— Dacă trebuie să ştii, curioasă afurisită ce eşti – asta mă face sa zâmbesc am fost la o fundaţie care salvează porumbeii şi m-am oprit la un adăpost pentru animale.

— Deci te-ai dus liniştit să salvezi animalele. Asta vrei să spui?

— Nu le-am salvat, dar, ştii, mi-am făcut nişte relaţii.

' Ridică din umeri.

— Pe urmă, m-am întors la apartament, am făcut un duş şi m-am pregătit. Dacă ştiam că o să-ţi ia o veşnicie să te îmbraci, aş fi stat mai mult la duş.

— A, da, şi cc-ai fi făcut acolo?

Ridică dintr-o sprânceană şi nu e nevoie să spună mai mult.

— Aha, înţeleg! Vechiul masaj, nu?

îşi dă capul pe spate şi scoate un hohot sexy de râs.

— Da, cam aşa ceva. Dar tu? Cum au fost întâlnirile de azi?

— Distractive! îi răspund, zâmbind. M-am întâlnit cu Dena la clădirea din sud. A fost foarte drăguţă şi ne-am petrecut toată dimineaţa plimbându-nc prin clădire şi găsind locurile în care am putea face schimbări. E foarte încântată de planurile pe care le-am făcut.

— Dena c de treaba, îmi place de ea.

Exact când îmi gbiorăie stomacul, chelneriţa se apropie cu mâncarea, aşa că abandonăm discuţia şi facem loc pentru farfurii. Găluşte cu carne de porc şi arpagic, găluşte cu cre- veţi, chiflă de pui Shanghai, pacheţele de primăvară cu legume şi sote de sparanghel. Miroase uimitor!

Luăm beţişoarelc, le pregătim şi încep să mâncăm fără să mai spunem nimic.

. I---------1

Stăm pe trotuar în faţa la Dini Sum Star în timp ce aşteptăm să vină maşina şi îi spun:

— Ştii... îmi amintesc că mâncarea era mult mai bună.

JP se bate cu pumnul în piept şi scoate un râgâit tăcut.

— Futu-i! Trebuie să scap cu ceva de gustul găluştei cu arpagic.

— îmi parc rău! O să fii bine?

— Vom vedea, nu? îmi răspunde.

Ne-am apucat de mâncat ca nişte iepuri turbaţi şi am tras găluştele din coşurile aburinde pe farfurii. Am înfulecat de foame prima înghiţitură. A doua... a fost îndoielnică. La a treia... eram îngrijoraţi. Am încercat tăcuţi încă un fel, apoi încă unul, până când ne-am uitat unul la altul, am luat paharele cu apă şi am încercat să alungăm gustul ciudat.

Inutil, papilele noastre erau afectate şi nu a fost o experienţă plăcută nici după aceea. Am mâncat pentru că nu voiam să facem risipa, dar când ne-au întrebat dacă mai comandăm ceva, am ridicat amândoi mâinile cu un „nu, mulţumim” politicos, apoi JP a plătit nota.

Şoferul opreşte lângă noi, iar JP deschide portiera pentru mine şi, la fel ca înainte, după ce urc, urcă şi el lângă mine. Ii spune şoferului:

— La Brutăria Tventieth Century, te rog!

Apoi scoate telefonul şi începe să tasteze.

— Ce e, ăăă, ce e Ia Brutăria Tventieth Century?

— Ceva care sper să ne linişească stomacul.

Termină de scris şi se relaxează pe banchetă.

— La naiba, Kelsey, porcăria aia a fost oribilă!

— Ştiu! Habar n-am cum am mâncat eu şi Lottie atât de mult când am fost prima oară.

— Copiii nu au papilele gustative dezvoltate cum trebuie, asta e explicaţia. Ar fi trebuit să iau asta în calcul.

— Păi, intenţia a fost bună şi o apreciez.

întind mâna pe antebraţul lui şi-l strâng uşor.

— Mulţumesc!

Ridică puţin colţul gurii.

— Cu plăcere!

— Deci brutăria asta are şi mese?

— Da, dar noi luăm desertul la pachet. Avem ceva de mers până la următoarea oprire şi e o rezervare pe care nu o putem rata.

— Următoarea oprire? mă întorc spre el. Mai dă-mi detalii!

— Nu! zice şi clatină din cap. E surpriză!

— E enervant!

— Chiar? mă întreabă. Sau e distractiv?

— Enervant.

Chicoteşte.

— Da, şi eu m-aş enerva, dar nu uita că e seara mea, nu a ta, aşa că facem cum zic eu.

— A, da, apropo de asta!

Ne oprim la semafor, aşa că îmi desfac puţin centura de siguranţă, mă lipesc de JP şi fac un selfie cu telefonul.

— Zâmbeşte, tovarăşe pe termen scurt!

Mă prinde cu braţul pe după umăr şi mă ţine aproape, apoi zâmbeşte în felul acela diabolic şi, pentru o secundă, aproape uit să fac poza. Pentru o secundă, mă pierd în senzaţia braţului care mă strânge, a parfumului care mă învăluie şi a căldurii corpului său.

Dar maşina porneşte din nou, aşa că fac poza şi mă întorc repede la locul meu.

— Ar fi trebuit să fac o poză cu noi la Dim Sum Star.

— E un moment de care nu e nevoie să ne amintim.

Mai mergem puţin prin oraş, apoi şoferul opreşte în

dreptul trotuarului, iar JP spune:

— Aşteaptă aici!

Coboară din maşină şi intra într-o clădire veche de pe colţul străzii, care pare de-a dreptul fermecătoare din afara. Prin ferestrele mari de sticlă, îl văd cum scoate portofelul, îi dă cuiva nişte bani şi mulţumeşte, după care iese cu o cutie în braţe şi două sticle cu apă.

De cum urcă în maşină, îi spune şoferului:

— Putem pleca!

Acesta dă din cap, iar maşina se pune din nou în mişcare.

Spre surprinderea mea, JP se aşază pe locul din mijloc, îşi pune centura, apoi îmi dă o sticlă cu apă şi o furculiţă. Şi atunci simt mirosul dulceag şi delicios din cutie.

— Hm, orice ar fi sub capacul ăsta miroase grozav!

— Asta ai spus şi despre Dim Sum.

— O să aibă acelaşi gust ca mâncarea de la Dim Sum?

Clatină din cap şi deschide capacul, scoţând la iveală un tort de culoare bej.

— Nici pe departe. E desertul meu preferat din zona golfului. Nimic nu-I întrece. Tort cu miere de la Brutăria Tventieth Century. Garantez că n-ai să găseşti ceva mai bun.

— Asta o să judec şi singură!

înfig furculiţa şi tai o bucată mare de pe margine, pe urmă o duc la gură.

— O, Doamne! gem stângace în timp ce mestec. Uau... OK... Uau, e...

— Fenomenal! spune el în timp ce muşcă.

— Da, ai dreptate. E fenomenal! Hm!

Iau încă o înghiţitura.

— E ciudat dacă îţi spun acum că te iubesc?

— După masa pe care am îndurat-o? Nu! Mănâncă, scumpo! O să merite, după toate găluştclc alea greu de mestecat pe care le-ai mâncat.

— Erau greu de mestecat, nu-i aşa? Dar nu şi tortul ăsta, care c ca un nor de zahăr în gură.

— Nor dc zahăr, zici? întreabă el.

— Da. Serios, e uimitor! Cum l-ai descoperit?

— După multe încercări nereuşite. îmi place să găsesc ceva special în toate oraşele în care merg, aşa că, dacă mă întreabă cineva ce ar trebui să încerce, pot să fac o recomandare. Acesta e pc lista mea. E un Ioc care trebuie neapărat vizitat când vii aici.

— Ai o listă cu astfel dc lucruri?

Spre mirarea mea, încuviinţează cu o mişcare din cap.

— Păstrez detaliile în telefon.

— Serios? îl întreb. Nu pare ceva ce ai face tu.

— De cc nu?

— Nu ştiu!

’ Iau încă o înghiţitură.

— Pari să ai o atitudine prea calmă, prea desăvârşită, ca să-ţi iei notiţe pe telefon cu localurile bune. N-aş fi ghicit asta niciodată.

— Sunt multe lucruri pc care nu le ştii despre mine, Kelsey. Acesta e doar unul dintre ele.

— Aşa se pare. Ce altceva mai ascunzi?

— O să vezi! îmi răspunde.

— Are vreo legătura cu locul în care mergem?

-Da.

Ridică din sprâncene şi ia încă o înghiţitură.

— Şi când compari cele două seri în oraş, nu cred că trebuie luată în considerare masa principală. Am luat o cină de tot rahatul din cauza ta.

Chicotesc.

— Aşa e, masa principală a fost din vina mea. Dar desertul ăsta, nu ştiu. Nu ştiu dacă e mai bun decât cel de la Ghirardelli.

— Du-te naibii, e de departe mai bun!

Asta mă face să râd în hohote.

— Ce protector eşti!

— Da, pentru că vând produsele alea afurisite în magazin ca să-ţi poţi face propriul desert Ghirardelli acasă...

— Dar nu vând şi atmosfera, iar asta face sa fie gustul mai bun.

— Nu e logic ce spui, mă informează JP şi mă face iar să râd.

Arată cu furculiţa la tort.

— Cât despre tortul ăsta, poţi încerca să-l faci, dar îţi garantez că nu va avea acelaşi gust, chiar dacă ceri reţeta. Chiar au o carte de reţete pe care poţi s-o cumperi. Dar nu va avea acelaşi gust. Iţi ia ani de zile să rafinezi reţeta asta, şi acest lucru trebuie apreciat.

— Dar îl mănânci într-o Tesla pe bancheta din spate. Nu sunt aşa de sigură de ambianţă.

Se uita urât la mine.

— Mai degrabă, ar trebui să apreciezi atmosfera mai mult, pentru că mâncăm într-o maşină electrică, în care ne plimbăm ca nişte afurisiţi de salvatori ai planetei. Dacă ai noroc, îţi dau cutia când terminăm ca să o reciclezi.

— Uau, chiar ai cheia de la inima unei femei!

— Vezi? E mai bine. O recunoşti şi singură – îţi descui inima.

îmi dau ochii peste cap.

— Eram sarcastică.

— Iar eu aleg să nu văd lucrurile aşa, spune rânjind.

— Mereu trebuie să ai dreptate?

— Da! Mă bucur că înţelegi în sfârşit.

Deschid sticla cu apă şi-l întreb:

— Este alcool acolo unde mergem? Pentru că o să am nevoie daca rămân lângă tine toată seara.

— O să fie alcool. Crede-mă, n-aş rămâne nici eu singur cu tine fara alcool.

Strâng din buze, iar el pufneşte în râs.

— Ce măgar eşti! mormăi eu.

— Ştiu, scumpo! răspunde şi-mi face cu ochiul. Dar recunoaşte că-ţi place.

— Nu-mi place!

îmi ridică bărbia cu un deget şi şopteşte:

— Mincinoase!

Hm... s-ar putea să aibă dreptate în toate, pentru că, deşi mă scoate din sărite, îmi şi place. Mă obişnuiesc cu tachină- rile lui şi... O, Doamne! încep să tânjesc după ele?

Nu, e imposibil să fie aşa, nu?

înfige furculiţa în tort şi ia încă o înghiţitură, uitându-se la mine în acelaşi timp.

Hm, poate că aşa e.

i-----1

— Ce faci? întreabă JP şi mă trage de braţ.

— îi trimit surorii mele locaţia.

— De ce naiba faci asta?

Pun telefonul în geantă şi mă opresc pe trotuarul întunecat. Am mâncat jumătate de tort în maşină şi, sinceră să fiu, cred că aş fi putut să continui. Nu credeam că o să-mi pice bine dacă mai mâneam şi beam şi alcool după aceea. Nu e deloc o combinaţie bună. Aşa că m-am controlat şi m-

am concentrat la conversaţia cu JP. I-am povestit unde mi-am imaginat că va ajunge afacerea mea când am început,

A stat şi m-a ascultat tot timpul, atingându-mi piciorul din când în când. Nu mi-am dat seama dacă o facea intenţionat sau pentru că încă mai era pe locul din mijloc chiar şi după ce am terminat cu tortul. Oricum ar fi, fiecare trecere uşoară, fiecare mică atingere a fost ca un tăciune care începe să ardă din ce în ce mai tare.

— De ce îi trimit locaţia surorii mele? Păi, te-ai uitat în jur? Sunt pe o alee întunecoasă, unde nu sunt felinare, şi sunt însoţită de un bărbat.

— Un bărbat pe care îl cunoşti. .

— Oare chiar te cunosc, JP?

— Destul cât să fii conştientă de faptul că te-aş proteja de... orice îţi trece naibii prin cap.

Cu braţele încrucişate, scot un şold în faţă şi-i spun:

— OK, dacă ar veni cineva acum Ia noi şi ar spune că mă duce cu forţa în bârlogul său, ce-ai face?

— Ce fel de poveste trăsnită e aia în care trăieşti?

— Doar răspunde la întrebare!

— lisuse!

JP îşi trece mâna peste faţă.

— I-aş zice să se ducă dracului şi, dacă n-ar asculta, probabil aş aplica pe el lecţiile de box pe care le-am luat timp de zece ani.

Cerule mare, boxează? Atrăgător!

Mă uit la pieptul lui. Hm, aşa s-ar explica toţi muşchii ăia tonifiaţi.

— Eşti mulţumită? mă întreabă.

— Aşa cred.

II iau dc braţ şi mă aplec spre el.

— Acum, unde naiba mergem?

— Aici!

Mă conduce pe alee până la o uşă dc metal. Bate în uşă şi, după o secundă, aceasta se deschide. Un bărbat masiv şi morocănos, cu mustaţă răsucită, iese pc alee.

Ridică o listă şi întreabă:

— Numele?

— Jonah Cane, răspunde JP.

Jonah Cane. îmi place şi asta. Mai ales de când am senzaţia că acum îl văd ca pe Jonah, nu pe JP dc la Cane Enterprises.

Paznicul face o tăietură pe listă şi ne deschide uşa.

— Pc hol, prima uşă la dreapta. Aşteptaţi să fiţi conduşi la masă.

Mergem pe hol şi îl întreb încet:

— îţi foloseşti deseori prenumele? •

— Uneori, îmi răspunde.

— îţi place când oamenii îţi spun Jonah?

Se uită dc sus la mine. Ochii i se opresc puţin la buzele mele, dar îşi fereşte privirea şi se uită la holul slab luminat din faţa noastră.

— Există un răspuns la întrebarea asta? insist când ajungem la uşa din dreapta.

Nu răspunde, doar bate la uşă şi, dc data asta, când uşa se deschide, ne întâmpină un iureş de conversaţii şi muzică lentă care se revarsă spre hol.

— Cane? întreabă însoţitorul.

— Da! răspundeJP.

— Pc aici!

Mă ţin mai strâns dc el şi îl întreb în şoaptă:

— M-ai adus la un club dc sex?

Chicoteşte, dar nu spune nimic.

încăperea e plină de oameni, toate mesele sunt ocupate şi toţi au câte un pahar în mână, iar veioza mică şi simplă de pe masă le luminează feţele. Pereţii sunt acoperiţi cu

catifea roşie, tavanul e plin de beculeţe, iar în capătul camerei se află o scenă ridicată, acoperită cu aceeaşi catifea roşie bogată şi mărginită de lumini demodate.

— Ce naiba e locul ăsta?

Chelneri ţa – asta presupun că este – ne conduce la singura masă goală din cameră. Chiar în faţă.

— Hilary va veni imediat să vă ia comanda de băuturi.

— Mulţumesc! spune JP.

îmi trage scaunul, mă ia de mână şi mă ajută să iau loc. Apoi îşi trage scaunul lângă al meu.

— Ce vrei să bei? îmi şopteşte la ureche.

— Hm... nu sunt sigură! îi răspund, iar vocea lui îmi stârneşte fiori pe ceafa.

— Vin? mă întreabă cu buzele periculos de aproape de urechea mea. Sau ceva mai tare?

— Păi, tu ce comanzi? îl întreb.

— Whisky.

— Bună alegere, cam tare pentru mine, aşa că un pahar de cabemet ar fi minunat!

Hilary soseşte la momentul potrivit şi ne ia comanda, după care ne pune în faţă un castron cu gustări. Mă uit în jur. Oamenii de la celelalte mese vorbesc încet şi nu-mi dau seama ce o să se întâmple pe scena aceea.

Mă aplec spre JP şi-l întreb:

— Serios, unde suntem?

Întorc capul şi aproape ni se ating nasurile când şoptesc:

— E un club de sex?

Pufneşte în râs.

— Dacă ar fi, te-ai supăra?

— Ar fi ceva diferit. N-am fost niciodată la umil. Asta este? Asta îţi place să faci în oraş, să mergi în diverse cluburi de sex? Adică, c foarte grăitoare catifeaua aia roşie. O, Doamne, şi avem locuri în fată! O să vedem tot felul de

lucruri.

Chicoteşte şi îşi întinde braţul pc spătarul scaunului meu, după care sc aşază picior peste picior.

— Ai vrea să vezi lucruri?

— O să fiu sinceră. Ai sugerat că sunt inocentă şi trebuie să recunosc că asta mă dă de gol, pentru că n-am mai făcut aşa ceva pană acum. Şi am emoţii. O să facă sex? Adică, o să se dezbrace în faţa noastră? O, Doamne, o să mă excit? Dar tu?

Ală uit în ochii Iui, plini de amuzament.

— Ai erecţii aici?

Se apleacă spre mine, îşi lipeşte gura de urechea mea şi spune:

— Nu c un spectacol sexual, Kelsey. Nici un club de sex sau orice are legătură cu sexul. Aşadar, inima ta inocentă poate să fie pe pace.

Hilary ne aduce băuturile, ne face cu ochiul şi ne spune:

— Bucuraţi-vă de spectacol!

— Spectacol? întreb, nespus de nedumerită.

JP ridică paharul cu whisky şi ia o gură, apoi îşi îndreaptă atenţia spre scenă când se trage cortina, iar publicul începe să aclame.

— Doamnelor şi domnilor! spune o voce într-un difuzor. Vă rog să luaţi Ioc, să strigaţi daca vreţi şi să o aplaudaţi pe incomparabila, magnifica, cea mai sexy femeie din această parte a oraşului San Francisco..'

Alte chiote gălăgioase.

— Doamna Frisbee Lane!

Frisbee Lane?

E un spectacol de comedie? -.

Un monolog al unei singure persoane?

Un...

Şirul gândurilor mele se întrerupe când o

persoană foarte înaltă şi foarte frumoasă iese pe scenă, în costum complet de travesti, cu o perucă ce rivalizează cu a Măriei Antoaneta, un fund mai mare decât al surorilor Kardashian şi unghii mai lungi ca mâna mea.

— Bună seara, puii mei frumoşi! spune ea la microfon.

— O, Doamne! exclam încet şi mă întorc bucuroasă spre JP. M-ai adus la un spectacol cu travestiţi?

Rânjeşte şi se lasă pe spate.

— Avem o seară specială pentru voi. Dar înainte să începem, vă reamintesc câteva lucruri. Lăsaţi cântatul în seama profesioniştilor, va rugăm să nu stricaţi atmosfera – ştiţi că nouă, gagicilor, ne place drama, dar nu când suntem pe scenă – şi, desigur, ca întotdeauna, apreciem bacşişurile.

Işi duce mâna la piept.

— Eu voi fi maestra de ceremonii în seara asta, doamna Frisbee Lane. Dacă vreţi să vă aruncaţi frisbee-ul înspre mine după spectacol, barmanii mei vă vor nota numărul de telefon şi vă sun eu mai târziu, scumpilor!

Alte chiote şi strigăte.

— Acum haideţi să începem cu una dintre favorite. Va rog să o aplaudaţi pe Winter Lips!

Luminile se estompează şi nu mă pot abţine, aşa că pun mâna pe piciorul lui JP şi spun:

— Nu-mi vine să cred că m-ai adus la un spectacol cu travestiţi! E... e de-a dreptul uluitor!

Scoate din buzunar un teanc de bani şi-l pune în faţa mea.

— Dă-i bătaie, scumpo! Dă bacşişuri grase!

Iar inima mea... tresare din nou.

i-----1

— Sunt de-a dreptul invidioasă pe decolteul lui Fi fi Heart, îi spun lui JP când îmi deschide portiera.

înainte să urc, mă întorc spre el şi-mi strâng sânii.

— Cum să fac să stea şi ai mei aşa ridicaţi?

— Stau destul de ridicaţi. Acum, mişcă-ţi fundu' în maşina!

— Nu ca ai lui Fifi! spun cu un geamăt şi mă urc în maşină, apoi îmi pun centura. Ai văzut şi tu, bustul îi ajungea până la bărbie.

JP închide portiera după el şi îşi pune centura.

— Eşti perfectă aşa cum eşti, Kelsey! îmi spune, apoi îşi lasă capul pe spate şi închide ochii.

— Adormi cumva? îl întreb, împungându-i braţul. Nu poţi să adormi!

întoarce capul spre mine şi zâmbeşte.

— Doar o secundă. Poţi să încetezi o secundă cu pălăvrăgeala?

— Păi, îmi pare rău că tocmai am fost martoră la unul dintre cele mai tari spectacole din viaţa mea! încă nu miam revenit.

— Cele mai tari, zici?

Dau din cap şi mă întorc cu tot corpul spre el.

— JP, a fost atât de distractiv! Şi n-am crezut niciodată că poate fi atât de amuzant să strecori bani între sâni falşi, dar, Doamne, mă simt ca o femeie nouă!

— Mă bucur că ţi-a plăcut.

— Nu doar mi-a plăcut, îi spun serioasă, atrăgându-i atenţia. Chiar cred că nu m-am mai distrat de mult atât de bine!

Şi ăsta e adevărul.

I

De cum a început spectacolul, am fost captivată. N-am mai fost niciodată la un spectacol cu travestiţi, dar sunt genul care nu ratează niciun episod din *RuPaid's Drag Race,* aşa că ştiam la cc sa mă aştept. Dumnezeule mare, nu credeam că va fi atât de grozav! Şi nu doar spectacolul,

ci şi JP. A fost atât de relaxat, de... prezent! Nu a fost sarcastic. Doar... a zâmbit şi s-a simtit bine, în timp cc sc asigura că *cu* mă simt bine. Nu şi-a mişcat braţul dc pc scaunul meu şi, la un moment dat, am simţit că se juca cu părul meu în timp ce LuLu Lemons facca playback pe „I WilI Always Love You”.

— Bine! O meriţi, spune el şi întoarce capul.

Simt o dorinţă ciudată de a-l lua de mână, dc a mă cuibări lângă el şi a respira acrul acestui bărbat care parc nou şi totuşi... neschimbat. Dar, cu toate că dorinţa e puternică, ştiu că nu ar trebui să fac asta. Adică, sigur n-ar trebui s-o fac. Trebuie să-mi amintesc care a fost scopul acestei seri – JP a vrut să demonstreze că activităţile alese de el sunt mai bune decât ale mele.

Sunt capabilă să recunosc când am fost înfrântă.

Iar seara asta m-a dat pc spate.

— Mulţumesc pentru seara asta, JP!

— încă nu s-a terminat, îmi răspunde, tot cu ochii închişi.

— Nu? întreb mirată. .

Clatină din cap.

— Nu! Stai şi relaxează-te! Ajungem în scurt timp Ia ultima destinaţie.

r—n

Felinarele străjuiesc pontonul de lemn până la capătul din mijlocul golfului. întunericul profund al cerului la miezul nopţii sc înalţă deasupra noastră în timp ce luminile oraşului strălucesc în spate. O briză răcoroasă sc ridică din apă, iar noi ne plimbăm pc promenada lungă, cu sunetul blând al apei lipsind în loc de coloana sonoră. Eu şi JP suntem aproape singuri, fiindcă nu sunt decât câţiva oameni în jur.

— Nu credeam că îţi place chestiile de turişti, îi spun mi-

rată în timp cc ne plimbăm. Nu c un loc în care vin turiştii?

— Cheiul 39, da. Cheiul 7, nu prea. Descoperi repede acest lucru daca stai aici mai mult de câteva zile.

— Când ai început să vii aici?

— Se întâmpla deseori să am prea multă energie când fraţii mei mergeau la culcare, aşa ca ieşeam în oraş. Ei presupuneau că mă duceam în baruri sau încercam să-mi găsesc o parteneră pentru scara aceea, dar veneam aici, mergeam până în capătul cheiului şi mă uitam la apa întunecată.

— Şi la ce te gândeai? îl întreb.

— La orice. La toate. La orice îmi trecea prin minte atunci.

— Şi pe mine de ce m-ai adus aici? întreb în timp ce înaintăm pe promenada lunga. Nu ai la cc să reflectezi acum, nu?

— Mereu avem ceva la care să reflectăm, dar m-am gândit ca s-ar putea să-ri placă aici. Dacă te mai întorci vreodată, ar putea fi şi pentru tine un Ioc în care să reflectezi.

— îmi place foarte mult! îi spun şi-i dau uşor un ghiont în umăr.

Zâmbeşte şi mă ia cu braţul pe după umeri, apoi mă trage spre el din mers.

— Ar putea fi locul perfect în care să vin după o zi lungă de organizat. Să mă opresc la brutărie, să iau un tort cu miere, sa fac o poză şi să mă laud, apoi să vin aici şi să-l mănânc la marginea Golfului.

— Ai grijă la păsări, sunt nemiloase în timpul zilei.

— Bună observaţie!

— Ghici dc unde ştiu! mă îndeamnă.

— Te rog, spune ca din experienţă!

Dă aprobator din cap.

— Fusese o zi al naibii dc lungă într-o sală dc şedinţe ev fraţii nici şi aveam nevoie de aer curat, aşa că am luat nişte mâncare thaiiandeză, am venit aici şi am început să mănânc. La început, a fost lejer. Câte o pasăre pc ici, câte un pescăruş pe colo. Dădeam puţin din mâini, încercând să-i alung, dar pc urma au început să vorbească... să ciripească unii la alţii. Spuneau, „Hei, uite un idiot neştiutor la capătul cheiului”.

— De ce vorbeau cu accent dc Brooldyn?

— Păsările astea sunt plimbate prin lume. Asta mă face să râd, iar el continuă: La început, n-am prea dat atenţie, dar a aterizat încă o pasăre în faţa mea. Una într-o parte, alta în spate. Roiau şi erau mai multe decât aveam eu membre, apoi s-au apropiat din ce în ce mai mult, până când una mai îndrăzneaţă m-a ciupit de picior.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, la naiba! Chiar de fluierul piciorului. Am ţipat la ca, evident, şi, când m-am aplecat să văd piciorul, şi-au unit fortcic.

»

— Au folosit o pasăre drept momeală.

— Exact! Eram pierdut, nu aveam nicio apărare. Păsările m-au atacat. Peste tot zburau pene. Ciocurile se loveau unele dc altele, iar eu n-am putut decât să arunc cutia cu mâncare cât mai departe posibil şi să mă agăţ cu disperare de viaţă până am rămas o umbră tremurândă pe promenadă.

Chicotesc atât de tare, încât am lacrimi în ochi când îi spun:

— O, Doamne, te-au ciugulit până au fost gata să te omoare!

— Asta nici măcar nu a fost partea cea mai rea.

— Care a fost partea cea mai rea?

— Când ţipam la ele şi Ic imploram să mă lase în pace, una din ele s-a răhăţit.

— Vai, a făcut pc tine? Ti-au luat mâncarea şi au făcut şi caca pe tine? Păi c drept aşa?

— Nu e, iar de la cât dădeau din aripi, raliatul ăla a zburat în direcţia mea şi mi-a aterizat pe faţă.

Icnesc şi-mi acopăr gura cu mâna.

— O, Doamne, nu sc poate!

— Ba da! Rahatul de pasăre pe faţa mea. Inutil să mai spun că ziua mea de rahat – fără glumă – a devenit şi mai de rahat.

— Mă mir că te-ai mai întors aici.

— Nu a fost vina cheiului, spune el. Ci a mea, pentru că am fost naiv să cred că pot să iau masa într-un Ioc unde turiştii nu ştiu că nu trebuie să hrăneşti sălbăticiunile, deoarece, cu cât le hrăneşti mai mult, cu atât devin mai agresive. Am învăţat o lecţie, iar acum, ori de câte ori vin aici, de obicei sunt singur cu gândurile mele. În fine... acum şi cu tine.

Ajungem la capătul cheiului. Mă opresc în dreptul balustradei şi mă sprijin de ea, privind valurile şi întinderea întunecată. Briza se înteţeşte şi simt că mă cuprinde un fior, dar, înainte să-mi încrucişez braţele la piept ca să mă încălzesc, JP îmi pune geaca lui de piele pe spate. Mă uit peste umăr şi-l văd în tricoul subţire, cu mâneci lungi.

— JP, nu vreau să-ţi fie frig!

— Sunt bine, nu-ţi face griji pentru mine! spune şi se opreşte în spatele meu, apoi întinde mâinile spre balustradă, de o parte şi de alta a mea, şi se lipeşte cu pieptul de mine.

Sunt blocată lângă balustradă. Pentru o clipă, rămân rigidă, neştiind ce sa fac, dar, când îi simt căldura, mă las în voia îmbrăţişării.

— Cc mai face mama ta? încă se bucură că e singură în casă cu soţul ei, Jeff?

Pufnesc în râs.

— Da!

Lottie locuia cu ei, şi unul dintre motivele pentru care a acceptat aranjamentul cu Huxley a fost că voia să le ofere mamei şi lui Jeff puţina intimitate după mulţi ani în care avuseseră de-a face cu noi, fetele. Jeff şi mama au fost la multe cine şi petreceri în aer liber acasă Ia Lottie şi Huxley, iar JP şi Breaker îi cunosc deja.

— Le place la nebunie. Acum construiesc o pergola şi se ceartă din pricina culorii.

JP îşi sprijină bărbia pe umărul meu, iar obrazul ţepos se lipeşte de al meu.

Poate sunt nebuna, dar nu seamănă cu o tovărăşie pe termen scurt, seamănă cu ceva mai mult, iar inima mea romantică încearcă să o transforme în altceva, deşi creierul spune nu, nu, nu, nu.

— în ce culoare vrea mama ta s-o vopsească?

— În negru, îi răspund şi mă sprijin de pieptul lui. Vrea să fie în trend. Şi, desigur, Jeff e tradiţional, vrea să o dea cu baiţ, pentru că, după părerea lui, e păcat de moarte să vopseşti lemnul.

— Cine crezi că o sa câştige?

— Mama, evident. Ea câştigă mereu. Dar sunt convinsă că o să-l lase să câştige în alt fel. Poate cu o plantă în ghiveci care să decoreze spaţiul.

— Aşa c, c grădinar înrăit! Poate se ceartă acum din

cauza culorii şi o lasă intenţionat să câştige ca să-i dea voie să aleagă el plantele.

— Ooo, nu m-am gândit niciodată la asta! Ştiindu-I pe Jeff, îl cred în stare.

— După cc termină pergola, o să vă invite să o testaţi?

— Sunt sigură. Deşi petrecem mai mult timp în familie acasă la Huxley şi Lottie. înainte de nuntă, mama vrea să dea o petrecere pentru Lottie în curtea lor din spate. Cum eu sunt domnişoara de onoare, o voi ajuta. Hei, tu eşti cavalerul de onoare?

— Eu şi Breaker ne vom împărţi responsabilitatea. Dar cum cu sunt mai marc, pot să merg la altar cu domnişoara de onoare. Cc noroc pc tine!

— O, da, cc noroc! Sunt sigur că o să faci nişte comentarii nepotrivite.

•— Ar fi anormal sa n-o fac. Oftează, apoi vorbeşte mai departe: Mă bucur pentru Huxley, totuşi, în ciuda felului în care a început relaţia lor. Cum el c cel mai marc dintre noi, simt că a purtat mereu pc umeri povara de a se asigura că suntem bine. Când am decis să investim bani într-o afacere proprie, a avut o discuţie cu noi şi a spus că ne va asigura viitorul, ceea ce a şi făcut. Financiar, cu şi Breaker suntem asiguraţi. Nu avem de ce să ne facem griji.

— Dar când vine vorba de fericire? îl întreb.

— încă mai încerc s-o găsesc. Se îndreaptă de spate şi adaugă: Sunt sigur că ai întâlniri de dimineaţă. Ar trebui să te duc acasă.

— Din păcate, chiar am.

Mă întorc cu faţa spre el şi zăresc în ultima clipă expresia lui dezamăgită. Dar mă ia din nou pc după umeri şi ne întoarcem împreună pe promenadă.

— Mulţumesc încă o dată pentru seara asta! M-am distrat foarte bine.

— Şi cu la fel, îmi răspunde.

— Când ni s-a spus să venim aici mi-a fost puţin teama că va fi ciudat şi stânjenitor. Şi a fost, la început, dar ultimele două zile au fost chiar grozave. Exact cc aveam nevoie.

— Da, apropo de asta, spune el exact când telefonul îi sună în buzunar.

II scoate cu un geamăt şi văd numele lui Huxley pe ecran înainte ca JP să-l închidă iar. După câteva secunde, Huxley sună din nou.

— Trebuie să fie ceva important, îi zic. Haide, răspunde! Ne întâlnim la maşină!

— Eşti sigură? mă întreabă.

— Da, e în regulă!

Dau sa scot geaca, dar ridică mâinile.

— Păstreaz-o, eu sunt OK.

Pe urmă se întoarce şi duce telefonul la ureche.

— Ce e? răspunde pe un ton iritat.

În timp ce merg spre maşina, aud un „futu-i” care-i scapă printre buze şi mi se strânge stomacul de grija.

Ii ia vreo zece minute să urce în maşina încălzită şi, când se aşază pe banchetă, îmi dau seama că i-a dispărut starea de spirit plăcută în care era şi îşi trece mâna peste obraz. A4ă tem să întreb, dar ştiu că o să-mi pară rău dacă nu încerc măcar.

— E totul în regulă?

— Da! spune printre dinţi. Doar nişte prostii de care trebuie să mă ocup mâine.

— Pot să te ajut cu ceva? îl întreb.

Clatină din cap şi priveşte pe geam.

— Nu, nu ai cu ce să mă ajuţi!

Şi gata!

Sc închide în el.

Ceea ce a fost o scară perfectă până acum dispare repede, iar cu nu ştiu ce să fac. Ce să spun. Sau cum să-! ajut. Prin urmare, mergem spre casă în tăcere. Când ajungem la apartament, îi dau geaca înapoi, iar el îmi urează noapte bună. DeşiJP a fost amuzant şi relaxat în seara asta, îmi pare rău că s-a terminat aşa. îmi pare rău că s-a închis faţă de mine, pentru că, indiferent de ce a spus despre prietenia dintre bărbaţi şi femei, am simţit că m-a lăsat să mă apropii de el ca o prietenă. Pe urmă, pur şi simplu a... *dispărut.*

Capitolul paisprezece

JP

VOIAM S-O SĂRUT ASEARĂ.

Nu aveam nicio îndoială că aveam s-o sărut, ori pe chei, ori înapoi la apartament. Avea să se întâmple, eram pregătit, la naiba, pregătit şi nerăbdător! Dar pe urmă m-a sunat Huxley. Regis a vorbit cu Huxley pe la spatele meu şi i-a spus că Kelsey nu are destulă experienţă pentru acest roL Crede că n-ar trebui să avem încredere în ea şi că ar fi bine să angajăm pe altcineva. Pe cineva din echipa lui. Huxley mi-a spus să ţin proiectul sub control.

Nici măcar n-arn vrut proiectul ăsta nenorocit!

Mi s-a aprins fitilul şi, cu toate că apelul a fost scurt, am aşteptat un moment înainte să urc în maşină. Nu voiam să răbufnesc de faţă cu Kelsey. Până m-am întors la maşină, momentul trecuse.

Şi ce nervi am putut să am aseară! În loc să mă culc, am îmbrăcat nişte haine sport şi am ieşit la alergat. Când m-am întors, m-am gândit să merg şi să văd ce face Kelsey, dar trecuse deja de miezul nopţii şi ştiam că probabil doarme.

Cc n-aş fi dat sa-i spun cc simt pentru ca, pentru ca scara trecuta nu a făcut decât să-mi confirme un lucru! Scara a fost perfectă pentru că am pctrccut-o cu Kelsey. Mi-a plăcut să o aud gemând de plăcere, să văd cât de încântată a fost de spectacolul cu travestiţi, cât de mult i-a plăcut frumuseţea golfului San Francisco şi cât de bine s-a simţit şi ca în compania mea. Aşa că cra cât pc cc să-i spun tot.

Huxley şi-a ales cel mai nepotrivit moment.

Aş fi vrut să nu ma las afectat de lucruri mărunte, aş fi vrut să le pot ignora şi să mă bucur de moment, dar cu nu sunt aşa. Dc-asta m-am trezit de dimineaţă, gata să mă revanşez faţă de ca. Am comandat nişte covrigi, am pregătit un platou cu fructe şi am făcut ouă cu şuncă.

Ultimele două zile au fost diferite şi am simţit că nc-am apropiat la un alt nivel. Sper că a văzut altă latura a mea, una care să-i placă. Ştiu că mă consideră atrăgător – şi nu o spun pentru că sunt încrezut. Văd cum se uită la mine, dar, aşa cum a dovedit deja, atracţia nu înseamnă totul pentru ca. Vrea un partener în viaţă şi, dacă nu-i arăt că pot fi bărbatul acela pentru ca, nu cred că o să-mi dea vreodată o şansă.

Dar sunt aproape. O simt. Scara trecută şi acum două seri... Pot fi bărbatul de care are nevoie, iar în dimineaţa asta vreau să i-o arăt cât se poate de clar. Balul Primarului are loc diseară şi vreau s-o răsfăţ, să ieşim să-şi cumpere o rochie, s-o duc la coafor şi la machiaj, să mă asigur că c o scară specială şi, la momentul potrivit, s-o invit în oraş. O să-i cer să-mi dea o şansă. Sunt al dracului de emoţionat, dar ştiu că, dacă nu fac asta, o să regret.

În timp ce pregătesc sendvişuri le pentru micul-dejun, Kelsey intră în living cu o pereche de pantaloni negri mulaţi şi un maiou roşu-închis. La naiba, ce frumoasă e! E dureros de frumoasă! Când mă vede în bucătărie din nou,

se opreşte şi-şi aranjează cercelul pe care încearcă să şi-l pună.

— 'Neaţa! îi spun, iar inima mi-o ia la goană.

Îmi zâmbeşte.

— Bună dimineaţa! Iar mi-ai pregătit micul-dejun?

— Da! îi răspund plin de mândrie. Ce părere ai despre sendvişuri la micul-dejun?

— Una foarte buna.

Se apropie de mine, iar parfumul ei îmi prinde pieptul ca într-o menghină şi îl strânge.

— îmi pare rău că am reacţionat aşa! Huxley mi-a spus o prostie de care trebuie să mă ocup în seara asta şi mi-a stricat tot cheful. N-ar fi trebuit să mă port aşa, mai ales că ne simţeam atât de bine!

— Ce c în seara asta? Ah, trebuie să mergi la balul primarului, nu?

— Da, trebuie. Un eveniment elegant cu o mulţime de oameni cu care trebuie să vorbesc.

îmi împreunez palmele.

— Dar mă gândeam...

— Ai decis cu ce te îmbraci? mă întreabă. Sper că o rochie de seară.

Mişcă din sprâncene şi mă face să râd.

— Da, e Ia curăţătorie chiar în clipa asta. O iau la prânz.

— 1 rebuie să-mi arăţi nişte poze când mă întorc de la întâlnire, îmi spune ea şi-mi dă drumul la mână, apoi sc duce la cafeticră şi ia o cană.

Simt că-mi fuge culoarea din obraji şi rămân pământiu, abătut... şocat.

întâlnire...

Băga-mi-aş, are întâlnirea aceea cu fratele lui Dave Toney! Am uitat complet. După cele două seri pe care le-am petrecut împreună, încă se mai duce? La naiba, o parte din mine credea că nu se mai duce. Că poate o să renunţe la el

şi o să-mi dea o sansă.

Evident, a fost o presupunere idioată. *Cc credeai, tâmpitule? Tu ai fost cel care a insistat că timpul petrecut împreună c doar o tovărăşie pe termen scurt.* Ea caută iubirea pe termen lung. Futu-i!

Duc mana la ceafa, iar emoţia asta nouă clocoteşte în mine, îmi străpunge pieptul şi-mi contractă plămânii.

— Deci, hm, încă te duci la întâlnire? mă bâlbâi, cu mintea împrăştiată.

Fără să bage de seamă multitudinea de emoţii care mă copleşesc, porneşte cafetiera şi se întoarce spre mine, cu mâinile pe blat.

— Da, şi am emoţii. Ce să port?

O rochie hidoasă de ţărancă de la Target.

Futu-i!

Nu purta nimic, stai aici cu mine!

Anulează întâlnirea!

Uită-te la mine... Kelsey!

La naiba, uită-tc la mine!

Dar mărturisirea mi se pierde pe limba nesigură şi, în loc sa-i spun ceea ce-mi doresc cu adevărat să-i spun, mă întorc şi bombăn:

— E bine aşa cum eşti.

De ce am crezut ca nu se mai duce la întâlnire? Poate pentru că în ultimele două seri a fost ca şi cum... am fi ieşit la întâlniri. Da, i-am spus că petrecem timpul împreună pentru că e o tovărăşie pe termen scurt, însă am crezut că a simţit şi ca ceva, o conexiune.

Seara trecută am vrut să se distreze, am vrut să-i arăt că ne putem simţi bine împreună, nu doar să ne certăm. Am vrut să-i arăt că pot fi un om pe care se poate baza. Un om care îi oferă ceea ce-şi doreşte.

Micile atingeri.

Conversaţiile interesante.

Poveştile stânjenitoare.

Am încercat naibii aseară, până a sunat Huxley!

Nenorocitul de Huxley! N-ar fi trebuit să-i răspund la telefon.

— Nu pot să mă îmbrac aşa la întâlnire, spune Kelsey de parcă i-aş fi sugerat cel mai absurd lucru din lume. E o ţi-nută business.

— Păi întâlnirile nu sunt la fel la început? întreb în timp ce îi pun mâncarea pe farfurie.

Nu mă deranjez s-o duc la masă, o las pe blat pentru ea şi mă duc la masă doar cu farfuria mea.

— Hm, pentru mine nu! Nu ştiu sigur cum te porţi tu Ia întâlniri, dar ar trebui sa fie distractive şi palpitante, o parte separată a zilei, ceva ce abia aştepţi să faci. Dacă port ţinuta asta, o să-mi amintesc de serviciu. în plus, îmi place să port rochii la întâlniri.

Nu a purtat rochie când am ieşit noi.

Pentru că nu era o *afurisită de întâlnire,* idiotule!

Ar fi fost, dacă ai fi fost în stare să-i spui ce simţi.

— Dar nu vreau sa fiu nici prea elegantă, continuă ea şi simt că-mi înfige cuţitul în spate.

Ştiu că n-am nici un drept să mă port aşa, dar nu mă pot controla. Nu ma pot gândi decât la faptul că fata asta, de care sunt atras de ceva vreme, iese cu altcineva în oraş după ce am încercat să-i arăt că pot fi un bărbat pe gustul ei.

— Fii atent, o să râzi!

Mă îndoiesc!

— Mă duce la Crab House. îţi vine să crezi?

Da, îmi vine.

Pentru că tipul parc un imbecil.

Pentru că nu c ca mine.

Pentru că nu te cunoaşte naibii ca viind

Nn ştie că ai nevoie de cineva care să te scoată din zona de confort. Nu ştie că eşti genul de persoană care ar aprecia un spectacol de travesti, dar nu tc-ai duce la unul. Nn ştie că ţi-ar plăcea o plimbare liniştită pe o promenadă pustie, unde poţi aprecia lucrurile mărunte precum cerul înstelat şi sunetul paşilor pe scândurile vechi.

— Dar, spre deosebire de seara când am luat noi doi cina acolo, nu pot să mai comand un crab întreg, să rup un picior şi să port ba veţi că.

— De ce nu? întreb.

— Pentru că nu avea importanţă când eram cu tine. Nu încercam să te impresionez. Nu vreau ca Derek să creadă că sunt o psihopată care mutilează creaturi marine. Adică, nu sunt, dar să fim sinceri, m-am dat în spectacol când am rupt picioarele alea. Voiam sa te sperii.

Misiune îndeplinită, dar mi s-a părut şi fermecător. Mi-a

— Cred ca o să iau doar o salată, continuă ea.

— Ce prostie! comentez pe înfundate.

— Poftim? mă întreabă în timp ce-şi ia cafeaua, pune puţin lapte şi zahăr, apoi îşi aduce la masă farfuria şi cafeaua ca să stea lângă mine.

— Am spus că-i o prostie.

Tonul meu e deja tăios şi văd din felul în care dă înapoi, cu ochii la mine, că a sesizat şi ea.

— Stai puţin, eşti supărat?

Da!

Şi iritat!

Şi gelos!

Al dracului de gelos!

— Nu încerca să fii altfel decât eşti, asta-i tot!

Nu are rost să mă iau la harţă cu ea.

— Nu asta fac, îmi răspunde, puţin insultată.

•— Ba da, dacă nu comanzi crab.

— Să ştii că-mi plac şi salatele.

— Atunci de ce n-ai comandat salată când am fost noi la Crab House?

— Pentru ca mă simt în largul meu cu tine, îmi dă replica, iar mărturisirea ei aproape mă face să zâmbesc, dar zâmbetul îmi dispare când continua: Nu mă aştept să înţelegi pentru că tu nu îndrăzneşti să ieşi la întâlniri. Tu doar le scoţi o tură de proba ca să vezi dacă sunt destul de bune pentru patul tău.

Au! .

Şi asta e adevărata ei părere despre mine.

— Asta crezi cu adevărat? o întreb.

— Ai avut o singură iubită, JP.

— Pentru că n-am găsit nicio femeie destul de interesantă ca sa mă gândesc măcar să trec mai departe de câteva întâlniri. Abia începeam s-o cunosc pe Genesis înainte de gală, dar nu facuserăm sex. Nu ţi s-a spus niciodată că e mai bună calitatea decât cantitatea, Kelsey?

Mă ridic de pe scaun, îmi iau farfuria şi cafeaua şi plec. Dacă nu plec acum, o să spun ceva regretabil.

— JP, stai! N-am vrut să te jignesc!

— E în regulă, Kelsey! îi strig. Distracţie plăcută la întâlnire!

închid uşa după mine şi mă sprijin de ea, apoi mă scurg pe podea. Pun farfuria şi cafeaua jos şi mă apuc de păr, sfâşiat de durere.

Futu-i! Ar trebui să mă duc şi să-i spun chiar acum ce simt. Ar trebui să dărâm uşa, să-i întrerup micul-dcjun şi să-i ccr sa nu meargă la întâlnire, ci să vină cu mine la Balul Primarului.

Dar i-am zis asta deja, iar ea a ales întâlnirea. Nu cred că o să mă vadă vreodată ca pc un om pc care vrea să-l cunoască mai bine.

Eu sunt tipul afemeiat, nu cel stabil. Şi el al dracului de dureros să îmi dau seama de asta!

înainte să o cunosc pe Kelsey, nu s-ar fi înşelat. Dar, după cum i-am spus şi ei, n-am găsit o femeie cu care să vreau să petrec mai mult de o seară sau trei. Nu a existat o legătură intelectuală, fizică sau emoţională. Spre deosebire de Kelsey, cu care simt că le am pe toate trei. Chiar dacă o tachinez, cu scopul de-a o călca pe bătături – pentru că e amuzant s-o enervez o respect. Şi vreau mai mult. Cred că aş putea să am o relaţie cu ea.

Niciodată n-am fost nevoit să mă străduiesc ca o femeie să mă dorească. Prima dată când o fac, ea mă respinge.

Pot s-o fac să se răzgândească? Sau e o cauză pierdută?

I------1

— Eşti acolo? mă întreabă Huxley în timp ce stau în maşină, mă uit pe fereastră şi îi ascult vocea enervantă prin telefon.

— Da, sunt aici! îi răspund cu maxilarul încleştat.

— De ce pari nervos?

— O, nu ştiu, poate pentru că port un afurisit de smoching la afurisitul de Bal al Primarului, unde nu doar că trebuie să discut cu Regis despre tâmpeniile lui, ci şi să-l pup în fund pe primar.

— Aşa ne extindem afacerea, JP.

— Nu crezi că ne-am extins destul? lisuse Hristoase, Huxley, abia mai ţinem pasul cu tot ce avem de făcut! Tu te

însori şi o să ai o familie. Chiar crezi că-i o idee bună să mai începem proiecte noi?

— Acum câteva luni credeai că-i o idee bună, aşa că de cc aud altceva acum?

— De fapt, dacă ai fi fost atent, ai fi văzut că n-am spus nimic la şedinţa aceea. Tu ai vorbit despre oportunităţi noi, Breaker a dat din cap cu simbolul dolarului în priviri, iar eu am stat acolo şi m-am întrebat de ce dracu' începem ceva nou când suntem deja destul de ocupaţi.

— Atunci ar fi trebuit sa vorbeşti. Noi nu citim gândurile oamenilor.

— Am vorbit! strig la telefon, pierzând şi ultima fărâmă de control pe care o mai aveam.

Supărarea şi nervii din dimineaţa asta răbufnesc ca un pumn în nasul lui Huxley.

— Ţi-am mai spus chestiile astea, dar nu mă asculţi niciodată. Tu şi Breaker nu ascultaţi naibii niciodată! Aşa că sunt aici, în maşina asta afurisită, aşteptând să merg la bal şi să îndeplinesc visurile tale, nu ale melc.

— E pentru companie, JP. Nu pentru mine. Pentru companie!

— Compania eşti tu, iar noi suntem doar slujitorii tăi care te secondează.

— De unde dracu' ai scos toate astea? S-a întâmplat ceva acolo?

— Normal că asta e presupunerea ta, că s-a întâmplat ceva de m-a adus în *starea* asta, nu? E imposibil să fie cu adevărat ceea cc simt.

Tace o secundă, apoi spune:

— Cred că noi doi trebuie să avem o şedinţă.

— Nu, la naiba, mersi! îi spun înainte de a închide, îmi masez fruntea şi respir adânc să mă liniştesc.

Cfilniează-tc, omule!

E greu să mă calmez când mi se pare că nimic nu c în regula. Absolut nimic.

Nu mă simt bine în pielea mea, de parcă... nu c locul meu aici. încercam să o condamn pe Kelsey că se dă peste cap să fie altfel decât este în realitate, când eu fac exact acelaşi lucru.

— Sunteţi gata să coborâri, domnule? mă întreabă şoferul.

Preţ de o clipă, ma întreb ce s-ar întâmpla dacă n-aş intra acolo. Daca nu l-aş găsi pe Regis ca să-l pun la punct. Dacă n-aş vorbi cu primarul despre planurile „noastre”. Ne-ar fi mai greu să câştigăm licitaţiile pentru alte clădiri istorice. Dar Kelsey? Ce fel de luptă grea ar trebui să dea dacă Regis continuă să o submineze? Şi de ce-mi pasă mie?

Pentru că-ţi pasă! .

Pentru că iii la ca!

Deşi e Ia întâlnire acum cu alt bărbat, încă mai rin la ea.

Şi acesta c motivul pentru care deschid portiera, îmi închei nasturii la sacou şi îmi îndes undeva în stomac furia gata să fie eliberată.

Ii spun şoferului că nu durează mult, apoi bag telefonul în buzunar când ajung Ia intrare. Nu e nevoie să merg pe covorul roşu. Nu mă interesează prostiile astea, nu când sunt atât dc nemulţumit. Huxley o să bodogănească mai târziu, pentru că îi place să ne arătam faţa la astfel de evenimente, dar dacă vrea să fie ca el, n-are decât sa se ducă singur data viitoare.

Mă strecor pe uşă după ce mă verifică pe listă şi mă duc direct la barul imens din spatele sălii de bal. Nu mă opresc la măsuţa cu cartonaşele care arată locurile pentru că nu rămân la cină, nu mă deranjez nici să dau mâna cu oamenii care ro-’ iese în jur, doar bat cu mâna în tejghea şi comand doua degete de whisky. Pe urmă, mă întorc şi privesc

mulţimea.

Pentru cineva din afară, un astfel de eveniment ar putea să pară elegant, cu rochiile de designer şi costumele bine călcate, dar pentru mine e doar o altă scară în lumea elitistă în care trăiesc. Nu se întâmplă nimic bun pentru omenire la asemenea evenimente. În schimb, oamenii îşi dau mâna, se încheie afaceri, duşmanii devin prieteni pentru o vreme, mimând expresii interesate pentru cei din jur.

Evenimentele astea sunt doar în beneficiul oamenilor din încăperea asta, nu al altora. Primarul nu se află aici ca să pună la cale o schimbare, ci ca să dea mâna cu oamenii care îl pot ajuta cu voturi. E trist, dar, din păcate, aşa funcţionează lucrurile.

— JP, nu credeam c-o sa te văd aici în seara asta! spune Regis, care s-a oprit lângă mine la bar.

Comandă două pahare de whisky şi îl las.

— Nu eram sigur că participi la astfel de evenimente.

Doar când n-am încotro.

Din fericire, Regis îmi uşurează situaţia şi nu e nevoie să-I cnut eu. ,

— Când am chef, mai îmbrac şi câte un smoching.

Barmanul ne aduce băuturile şi strecor o bancnotă de douăzeci de dolari în borcanul cu bacşişuri înainte de a mă întoarce cu faţa la invitaţi.

E timpul să trecem Ia subiect.

— Am auzit că l-ai sunat pe Huxley.

Iau o gura din pahar. Mă uit drept în faţă şi mă asigur că se înţelege că sunt nemulţumit.

— .Aşa c! răspunde Regis, fără să încerce să-şi ascundă aroganţa. Am simţit că se impune discuţia.

Bag o mână în buzunar.

- De ce?

— Mi s-a părut că eşti preocupat de alte lucruri şi nu vezi cat de dăunătoare ar putea fi ideile ci pentru clădire.

— Şi ce anume mă preocupă? Pentru că, din câte îmi amintesc, am fost de faţă la prima noastră întâlnire şi n-am văzut de la tine decât un comportament misogin care nu va fi tolerat.

Cu coada ochiului, îl văd foindu-sc, după care spune:

— Erai preocupat de ea. Am văzut cum te holbai la gura ci, cum te pierdeai în cuvintele ei, cum îi încurajai ideile.

Nesiguranţa mă strânge de gât. La naiba, e adevărat? Nu-mi amintesc să mă fi uitat la ea într-un fel anume sau să-i fi dat mai multă atenţie. Oricum ar fi, nu c treaba lui să-şi dea cu părerea.

înainte să răspund, iau o gură de whisky şi mă întorc spre el. E tot cu faţa la mulţime, şi vorbesc foarte clar, ca să audă bine ce-i spun.

— Cred că te înşeli, Regis, pentru că nu c decât o colegă şi, spre deosebire de alţi bărbaţi, cum eşti şi tu, eu sunt capabil să mă concentrez la proiect, nu la femeia care încearcă să se facă auzită. Ceea ce tu ai văzut drept afecţiune sau părtinire fată de domnişoara Gardner a fost doar abilitatea mea j t
de a asculta cu atenţie o femeie inteligenta, o femeie care e parteneră la afacerea noastră.

Fac un pas spre el.

— Ai auzit? Parteneră. Ştii ce presupune să fii partener la Cane Enterprises?

Aştept să răspundă, dar nu face decât să înghită băutura.

— A fi partener înseamnă că te-am verificat. Ne-am asigurat nu doar că ai credibilitate, ci şi că ne putem asocia

numele cu marca ta. Domnişoara Gardner şi afacerea ei, Sustainably Organized, e o parteneră. Toţi fraţii Cane au încredere deplina în ea. Am investit în compania ci ca să ne ajutăm propria companie, aşa ca orice problemă ai avea cu ea e o problemă pe care o ai cu noi. M-ai înţeles?

Dă aprobator din cap.

— Pe viitor, când vei lucra cu domnişoara Gardner, nu doar îi vei asculta sugestiile, ci i le vei respecta.

Dă din cap încă o dată.

— Pentru că, dacă nu o respecţi pe domnişoara Gardner, atunci zilele tale de asociere cu Cane Enterprises sunt numărate.

II apuc de umăr şi îi vorbesc pe un ton mai senin:

— Seară plăcută, Regis! .

Ticăloşiile! .

Cum naiba am ajuns să lucrăm cu el?

Când dau să trec pe lângă el, un bărbat masiv cu un costum negru se apropie de mine. Are o cască în urechea stângă şi nu mă îndoiesc pentru cine lucrează.

— Domnule Cane, primarul ar dori să discute cu dumneavoastră.

Perfect! Cu cât vorbesc mai repede cu el, cu atât pot să plec naibii mai repede.

Paznicul mă conduce prin sala de bal pe o serie de coridoare, după care deschide o uşă mare către biroul primarului.

— Vine imediat!

Uşa se închide în spatele meu, aşa că profit de moment ca să studiez camera. E biroul privat al primarului. Am mai fost aici o singură dată. Ştiu că există o uşă secretă în spatele unei biblioteci şi, la fel ca la Biroul Oval, este şi o uşă mascată de tapet, o intrare folosită doar de primar.

În mijlocul camerei se află un birou mare de mahon care a fost folosit de toţi primarii din San Francisco de cine ştie câţi ani, dar fotografiile de pe servanta din spatele biroului sunt doar cu Eugene Hcrbcrt, actualul primar al oraşului.

Uşa secretă se deschide, iar Eugene intră cu un zâmbet larg pe buze şi un trabuc în mână.

— JP Cane, ma bucur că ai reuşit sa vii!

Eugene se apropie şi dă mâna cu mine.

îi strâng mâna şi răspund:

— Domnule primar, mulţumesc pentru invitaţie! Mereu îmi face plăcere să mai stau de vorbă cu toată lumea.

E dureros cât de fals mă port în clipa asta.

— Poţi să renunţi la prostia cu domnul primar.

Râde şi face semn cu mâna către zona de living. Mă aşez pe un fotoliu de piele maro, faţă în faţă cu el. Se apleacă deasupra măsuţei de cafea şi deschide o cutie mică din care îmi oferă un trabuc.

Ridic mâna ca să îl refuz.

— Nu, mulţumesc!

— Nu cred că te-am văzut fumând vreodată, Cane.

Aprinde o brichetă Zippo de lemn şi pufăie de câteva ori din trabuc ca să se aprindă.

— Nu-mi face plăcere, îi răspund. Niciodată nu m-am obişnuit. Tuşesc prea mult.

Eugene zâmbeşte şi scoate un norişor de fum.

— E nevoie de plămâni zdraveni să faci faţă unui trabuc. Deşi văd că te descurci cu o băutură tare. Ce-ai acolo? Coniac?

— Whisky, îi răspund. Asta beau în ultima vreme.

— Aha! Cum merg afacerile?

— Bine, îi spun. În creştere, ca întotdeauna.

— Văd şi eu!

Se apleacă în faţă şi scutură trabucul într-o scrumieră.

— Pot să fac o presupunere despre motivul pentru care eşti aici?

— le rog! îl îndemn.

— Se zvoneşte că aţi achiziţionat clădirea Angelica.

— Aşa este, îi răspund şi iau încă o gura de whisky.

— A fost o clădire foarte căutată, aşa că mă mir că o companie cu sediul în Los Angeles a câştigat, dat fiind câte companii locale au încercat s-o obţină.

— Am avut noroc.

Da aprobator din cap.

— Ce planuri aveţi?

— În momentul de faţă, planurile sunt secrete.

Ridică dintr-o sprânceană de parcă ar spune „ai idee cu cine stai de vorbă?” Dar ştiu regulile acestui joc, aşa ca-l las să pună presiune pe mine; îi place puterea, de asta fumează un trabuc în birou, încercând sa mă intimideze.

A

— Iţi dai seama că nu sunt idiot, JP. Acum, că aţi achiziţionat Angelica, ştiu că o să mai vreţi şi altele după ce terminaţi cu clădirea asta şi mai ştiu şi că n-ati discutat cu nicio societate de conservare din oraş. Am dreptate?

Dau din cap, lăsându-l să se apropie puţin.

— Cane Enterprises e o companie recunoscută pentru clădirile frumoase din toata ţara, dar şi pentru cele comerciale pe care le-aţi lăsat fără personalitate ca să vă creşteţi profitul.

— O decizie înţeleaptă. Cred că ne-a făcut mult bine.

— Poate v-a făcut bine în alte zone din ţară, dar nu aici.

— Şi de aceea nu avem planuri de a depersonaliza Angelica. Suntem conştienti de importanţa clădirii în acest oraş. înţelegem şi că este vital să-i păstrăm istoria. Fii pe pace, după ce terminăm renovările, nu numai că vom fi

redat frumuseţea originală a clădirii, ci o vom fi transformat şi într-o clădire complet funcţională, mai prietenoasă cu mediul, care îi va ajuta pe oamenii din oraş – dacă am un cuvânt de spus în toată afacerea asta, închei eu cu o idee în minte.

Să ajutăm oamenii.

Exact asta vreau să fac cu această clădire.

— Ei bine...

Eugene scutură iar scrumul.

— Se pare că va trebui sa aştept şi să văd.

— Corect! Dar când spun că Angelica e pe mâini bune, vorbesc serios. După ce terminăm, o să căutaţi voi alte clădiri pe care sa le renovăm în oraşul vostru frumos.

Râde cu poftă şi se ridică. Mă ridic şi eu.

— Mai vedem noi, JP!

întinde braţul şi dau mâna cu el.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd!

— Asemenea... domnule primar!

Rânjeşte şi mă conduce spre ieşire.

Mi-am terminat treaba aici, aşa că decid să nu mai rămân, o decizie care ştiu că l-ar nemulţumi pe Huxley, dar nu-mi pasă. Mă simt ca naiba, şi singurul lucru pe care vreau să-l fac este sa stau în faţa unui ecran nenorocit şi să nu fac absolut nimic.

Aş vrea să spun că ultima jumătate de oră mi-a distras atenţia de la iureşul din mintea mea, dar, din păcate, nu s-a întâmplat aşa, pentru că ştiu că atunci când o să mă întorc la penthouse, o să-l găsesc gol. Nu va fi nicio lumină aprinsă, iar când mă voi duce să bat la uşa ei, nu va fi acolo. Presupun că nu se va întoarce prea devreme, ceea ce înseamnă un singur lucru – probabil se împrieteneşte cu Derek. Se distrează. Cunoaşte mai bine un alt bărbat.

Rămân tăcut pe drumul înapoi şi mă uit pe geam. Oraşul care era cândva preferatul meu devine rapid oraşul care-mi

place cel mai puţin. Ciudat cât de repede sc pot schimba lucrurile şi cum o persoană îţi poate aminti de un loc şi-ţi poate răpi bucuria. ,

Când ajung la penthouse – cufundat în beznă mă schimb într-o pereche de pantaloni scurţi, nimic altceva, şi iau o bere din frigider, singura băutură alcoolică din casă.

Şi sună telefonul.

Ala întreb cine-o fi – sc simte sarcasmul?

— Ce e? răspund.

— Cum a mers? întreabă Huxley.

— Tu n-ai altă treabă?

— îmi fac griji pentru tine.

— Pentru mine sau pentru compania ta?

— Compania noastră, adaugă Huxley. Şi îmi fac griji pentru tine. Se pare că nu eşti deloc într-o stare bună. Ce se întâmplă? Breaker a sugerat că ai sentimente pentru Kelsey.

lisuse Hristoase!

îmi trec mâna peste faţă.

— Suntem cumva în curtea şcolii unde se bârfeşte, şi eu n-am aflat încă? Breaker trebuie să-şi ţină gura, şi jur pe Dumnezeu că dacă-i spui ceva lui Lottie, o să te omor cu mâna mea!

—- N-aş face asta, îmi răspunde. Dar e adevărat?

— Nu ştiu, OK? La dracu’, nu mai ştiu nimic! Şi nu e ca şi cum ar conta. Nu sunt genul ei. Nu sunt genul care să-i placă, asta e evident, pentru că în momentul ăsta e în oraş cu Derek Toney şi el e cât se poate de diferit de mine. Şi de unde dracu’ a mai apărut şi el? De ce iese el cu Kelsey?

— Lottie a aranjat totul, răspunde Huxley. Frate, ascultă, o să trimit avionul mâine. Vreau să vorbim faţa în faţă.

— Nu o las singură pe Kelsey aici.

— O să te întorci. Dar avem nişte afaceri de discutat.

— Se poate sa nu discutăm? îl întreb, ducând mâna la frunte. Te rog, nu, pentru Dumnezeu! Nu acum!

Dau berea pe gât.

— Şi nu plec mâine. N-ai decât să trimiţi avionul, dar nu mă urc în el. De fapt, trebuie să închid. Nu pot să discut naibii despre asta acum!

• —JP, indiferent cc se întâmplă, trebuie să vorbeşti cu noi.

— Da, ştiu, dar nu pot acum.

Clatin din cap de parcă m-ar putea vedea.

— Pur şi simplu, nu pot, ia naiba!

înainte sa răspundă, închid şi anine telefonul în capătul canapelei.

— Futu-i! murmur şi mă cufund în materialul acesteia.

Senzaţia iritantă, incontrolabilă şi destabilizatoare începe să mă mistuie. Parcă aş fi prins într-o tornadă de emoţii şi, indiferent cc aş face, nu pot să scap de ca. Se învârte întruna în jurul meu. Nu controlez situaţia. Simt că totul îmi alunecă printre degete.

Sănătatea mintală.

Slujba.

Kelsey...

Nici măcar nu ştiu ce-aş face dacă s-ar uita la mine şi m-ar vedea mai mult decât JP, nu ştiu cum aş gestiona lucrurile de care arc nevoie în viaţă, dar, futu-i, vreau să încerc! Pentru că aseară, când mi-a spusjonah, nimic nu mi-a sunat mai bine. Preţ de o clipă, n-am fost doar JP, unul dintre fraţii Cane. Am fost Jonah. Un bărbat căruia îi place o femeie. Un bărbat pregătit pentru o schimbare. *Pregătit să-mi încep viaţa... indiferent ce înseamnă asta.*

Capitolul cincisprezece

KELSEY

O, DOAMNE!

E atât de drăguţ!

Mă refer la Derek.

Adică... foarte drăguţ.

Are părul des, puţin înfoiat, dar e OK. Iar stilul lui e puţin şcolăresc, dar într-un mod simpatic, nu ca şi cum ar pună un pulover pe umeri. Are un zâmbet adorabil, ochi frumoşi şi o voce plăcută, gravă.

Lottie avea dreptate... Tipul e o partidă bună.

— Nu cred că am mâncat vreodată atât de mult ca în seara asta, spune Derek şi se bate pe burtă. Sper că nu te-a scârbit felul în care am dezmembrat crabul acela.

Chicotesc.

— Nicidecum! A fost impresionant.

Atenţie, am mâncat acelaşi lucru ca seara trecută cu JP şi încă am avut loc pentru desert.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să fiu mândru că te-am impresionat cu felul meu de a mânca.

— Poate doar puţin.

¡i fac cu ochiul.

Se uita la ceas şi se strâmbă.

— Nu vreau să fiu aşa, dar am o întâlnire mâine la prima oră şi cred ca o să-mi ia mult timp sa merg până la hotel.

— Mergi pc jos? Sper ca e aproape.

— Câteva cvartale... la deal. Şi crcde-mă când spun că AR TREBUI să merg pe jos.

Chicotesc.

— Consumi calorii la ore târzii?

— Trebuie!

Pentru că a plătit deja pentru masa, se ridica de pe scaun şi îl urmez. După ce-mi iau lucrurile, mă îndrept spre ieşire, îmi pune mâna pe spate şi mă ghidează spre scări şi apoi spre ieşire.

Simt fiori pe şira spinării.

A fost o întâlnire reuşită!

Fără îndoială.

Conversaţia a curs uşor.

Şi chiar dacă e puţin stângaci în unele privinţe, în altele e grozav.

— Mă bucur că am ieşit în scara asta, îi spun când ajungem pc chei.

Aştept să mă ia dc mână, dar, când nu o face, mă mulţumesc cu bareta poşetei.

— Şi eu mă bucur. Ellie mi-a repetat de nu ştiu câte ori că trebuie să tc invit la cină. Acum înţeleg de ce. Eşti o companie foarte plăcută, Kelsey.

— Mulţumesc! îi spun, zâmbind. Cât mai rămâi la San Francisco?

— O săptămână. Dar tu?

— La fel, îi răspund. Cel puţin, aşa arată programul. Cine ştie, poate lucrurile se mai schimbă.

— Da, nu ţi se pare că programul e mereu în schimbare? Trebuia să stau aici doar câteva zile, dar se pare că perioada se tot extinde. A fost prima seară în care nu a trebuit să mă ocup de afaceri. A fost un moment plăcut de respiro.

— Mă bucur că te-am ajutat cu asta!

— Chiar aşa ai făcut.

îşi bagă mâinile în buzunare.

— Pot să te întreb ceva?

— Desigur! îi răspund cu un zâmbet senin, pentru că mi se pare că ştiu ce vrea să mă întrebe.

E puţin timid, aşa că abordarea asta nu mă surprinde. Răspunsul meu va fi „da” când mă va invita la încă o întâlnire. Chiar m-am distrat în seara asta. Am râs de câteva ori şi, cu toate că discuţia a avut câteva sincope, per ansamblu a fost o seară grozavă. Aşadar, da, voi spune „da” la încă o întâlnire.

— Eram curios, începe el şi se uită sfios într-o parte. Ai fi dispusă să-mi spui dacă îţi place să lucrezi cu Cane Enterprises?

— Ar fi grozav! răspund înainte să înţeleg întrebarea.

Stai...

Poftim?

Nedumerit, se uită la mine încruntat şi abia atunci pricep ce m-a întrebat.

Cane Enterprises.

Colaborarea cu ei.

O!

— Aaa, o întrebare grozavă, îi spun, încercând s-o dreg, dar iară prea mare succes. Şi răspunsul ar fi da. îmi place foarte mult să lucrez cu ei.

Dă aprobator din cap.

— Pardesiul de nemiloşi. Dave mi-a povestit ce au făcut Huxley şi Lottie. Mi se pare că simt în stare de orice ca să încheie o afacere, de parcă nu le pasă de oamenii din jur.

— Nu, nu e deloc aşa! îl contrazic. Ţin foarte mult la angajaţii şi la munca lor. Toată situaţia aceea a fost rezultatul unei erori de judecată din partea lui Huxley. S-a simţit îngrozitor şi a jurat că n-ar mai face aşa ceva.

Derek dă din cap.

— Mă bucur să aud asta. Ştiu că uneori Dave e orbit când lucrează cu alţi oameni. Are o inimă de aur şi am vrut doar să mă asigur. Sper că n-am stricat întâlnirea cu întrebarea asta.

— Deloc. De fapt, îmi place că m-ai întrebat. îmi arată că ţii la fratele tău.

— Aşa e! Poate fi un gagăuţă uneori, alteori e cam ciudat, dar e un om bun şi şi-a construit o afacere solidă. Vreau doar să mă asigur că nu profită cineva de el. .

îl mângâi pe braţ.

— Foarte frumos din partea ta!

îmi zâmbeşte şi bagă din nou mâna în buzunar în timp ce ne îndreptăm spre un şir de taxiuri.

— M-am simţit foarte bine, Kelsey.

— Şi eu la fel, Derek! Serios!

Atât de bine, încât sper să mă sărute. Şi eu l-aş săruta. Cred că s-ar putea să fie ceva între noi.

Dar un sărut mi-ar arăta dacă există atracţie între noi sau doar ini se pare.

îmi umezesc buzele când se întinde spre portieră.

Ce romantic ar fi să ne sărutăm în dreptul unui taxi!

Fac un pas mai aproape.

Şi aştept.

Aştept sărutul.

Aştept să se aplece, să întindă buzele şi să mă sărute.

Dar, exact când mă aştept s-o facă, face un pas înapoi şi-

ini întinde mâna.

...mâna.

Nedumerită, îi dau mâna şi o strânge cu fermitate.

— Mă bucur că te-am cunoscut! îmi spune, apoi îmi dă drumul şi face încă un pas înapoi.

Aăă... ce se întâmplă?

Unde e sărutul?

Sau îmbrăţişarea?

Sau promisiunea că mă va suna ca să repetăm experienţa?

Aştept câteva clipe, dar, când văd că nu se întâmplă nimic, îmi dau seama că asta e tot. O strângere de mână. Asta e tot ce primesc în seara asta. O afurisită de strângere de mână şi un „Mă bucur că te-am cunoscut!”

Ce naiba se întâmplă? E sfârşitul unei întâlniri de afaceri, nu al unei întâlniri romantice. Mi-a scăpat ceva? Am greşit cu ceva? Oare nu mă place? Mă simt copleşită de îndoială, ceea ce stârneşte un val urât de emoţii.

Nu eşti destul de bună.

Nu eşti destul de frumoasă.

JP mi-a zis de două ori că sunt sexy, dar e clar că a spus-o doar ca să se culce cu mine. Derek dă înapoi cu o strângere afurisită de mână.

Dacă era Lottie aici, Derek ar fi găsit o cale de a mai rămâne.

Mi se contractă gâtul şi, înainte să mă fac complet de râs în faţa lui, decid să-mi iau rămas-bun şi să urc în maşină, unde pot să-mi ling rănile de una singură.

— OK, pa!

li fac cu mâna.

— Pa, Kelsey!

închide portiera hotărât şi păşeşte în spate. Ei bine...

îi spun şoferului numele hotelului la care stau, apoi mă las pe banchetă şi privesc pe geam.

Mi-a scăpat ceva?

Credeam că avem o scara plăcută.

Credeam că se creează o legătură. Am discutat despre *Power Rangers,* fir-ar să fie! Nu e un subiect care voiam să ne apropie, dar conversaţia despre ei ne-a făcut pe amândoi să râdem şi să ne amintim de copilărie.

El a vorbit despre familia lui. Eu, despre a mea.

Mi-a atins mâna de câteva ori la cină şi ştiu sigur ca, atunci când am mers la baie, s-a uitat după mine. Fata care a intrat după mine mi-a spus că tipul e topit după mine, după cum m-a urmărit cu privirea.

Aşa că nu ştiu... oi fi nebună, dar cred că am înţeles situaţia greşit. Cred că am făcut o greşeală care nu i-a plăcut. Sau poate... poate pur şi simplu nu l-am impresionat aşa cum credeam eu.

La fel ca toţi bărbaţii care m-au invitat vreodată în oraş... N-am lăsat o impresie de durată.

Nu sunt memorabilă. .

Nu creez dependenţă.

Bărbaţii nu-şi doresc încă o seară în compania mea.

Mă gândesc să-i trimit un mesaj Iui Lottie, dar n-am destulă energie să povestesc tot, aşa că privesc pe geam până ajung la hotel. .

N-am idee unde e JP acum, probabil e încă la bal şi socializează în felul acela pe care îl detestă. Sau poate e pe drum spre apartamentul unei femei pentru că *ea* era prea superba ca să rateze ocazia. *Ea* va primi mai mult decât o strângere de mână. Şi, dată fiind izbucnirea lui ciudată de dimineaţă, de ce ar vrea să se mai întoarcă aici în seara asta?

Dar probabil e mai bine aşa.

Nu cred că sunt în stare să văd pe cineva acum. Niciodată nu m-am simţit mai puţin dorită ca acum. Alai întâi Edwin, acum Derek. Fac eu ceva care alungă bărbaţii?

Trebuie să fie ceva.

„Eşti prea disperată.”

Mulţumesc, JP! Asta nu se uită.

Descurajată, aştept să se deschidă uşile liftului şi merg pe holul hotelului până la apartament. Când deschid uşa, mă întâmpină o cameră întunecată, exact cum mă aşteptam. El nu-i aici. Las poşeta pe masa de la intrare şi-mi scot pantofii. Ii iau de pe podea şi mă duc spre camera mea.

— le-ai distrat în seara asta?

Vocea gravă a lui JP mă sperie atât de tare, încât scot un ţipăt şi duc mâna la inimă.

Mă uit spre locul de unde s-a auzit vocea şi-l văd stând pe un scaun într-un colţ întunecat, cu o bere în mână.

— M-ai speriat!

îmi trag sufletul.

— De ce stai pe întuneric? .

— N-am avut chef să aprind lumina, îmi răspunde fără să se mişte.

— Păi, c ciudat!

întind mâna spre veioza de pe o măsuţă şi o aprind. Camera se luminează, aşa că-l văd mai bine pe JP. Iar poartă doar pantaloni scurţi, şi părul lui e un amalgam de şuviţe trase în toate direcţiile.

Duce berea la buze şi, înainte să mai ia o gură, mă întreabă:

— Cum a fost iubăreţul?

— Nu e iubăreţul meu.

A arătat-o foarte clar când mi-a oferit strângerea aceea fermă de mână.

— Deci întâlnirea nu a mers bine? mă întreabă şi e clar că iar e pus pe harţă.

Dar nu mă las păcălită.

— A fost grozavă. Mersi! Acum, dacă vrei să mă scuzi, mă duc la culcare.

— Te-a sărutat?

— Asta nu te priveşte, îi răspund şi mă întorc din nou spre el.

Se ridică de pe scaun şi lumina îi captează faţa mai bine cu fiecare pas. La câţiva paşi de mine, îşi pune berea pe măsuţa de cafea şi mă examinează cu atenţie.

— N-a facut-o, nu-i aşa? Nu te-a sărutat.

Nu sunt sigura dacă vede dincolo de bravura pe care încerc să o arăt sau chiar vede că buzele mele sunt neatinse, dar păşeşte mai aproape, ridică mâna spre faţa mea şi îmi trage buza de jos cu degetul mare.

— Nu a sărutat gura asta, nu-i aşa?

Fac un pas înapoi, cu pantofii încă în mână.

— Cum spuneam, asta nu te priveşte, JP!

înainte să mai spună ceva, mă întorc cu spatele la el şi mă îndrept spre camera mea. Trebuie să scot rochia asta şi să îmbrac ceva confortabil, ca să mă pot băga în pat şi să uit de seara asta. Când ajung la dormitor, pun jos pantofii şi duc mâna la spate să trag de fermoar. Nu ştiu de ce, dar, cu toate că eu m-am îmbrăcat, acum nu mai sunt în stare să ajung la el.

Rabat!

Dar simt o mână puternică pe umărul meu.

Aproape îmi stă inima când se apropie de spatele meu şi şopteşte:

— Dă-mi voie!

Vocea lui îmi stârneşte valuri de căldură pe piele. Nu îndrăznesc să mă mişc. Nu îndrăznesc sa spun nimic fiindcă,

deşi mi-e ruşine să recunosc, sunt disperata. Disperată după atingerea unui bărbat. *Simt disperată să ştiu că simt preţuită aşa cum Huxley o preţuieşte pe Lottie şi armjcff o iubeşte pe mama.*

Dar cred că de-asta am fost atât de confuză în preajma lui JR E al naibii de sexy şi, în momentele în care ne înţelegem bine, cele în care simt o legătură profundă cu el – *de parcă l-aş vedea pe adevăratul JP* sunt tentată să vreau mai mult. Dar faptul că nu-şi doreşte de la mine nimic mai mult decât o noapte de pasiune m-a împins pe marginea acestei prăpăstii numite disperare. -

Sunt doar o romantică fără leac care caută un om care să o iubească.

Trage uşor de fermoar până simt că rochia se desface. Mă strânge mai tare de umăr. •

— Ce-i asta? mă întreabă, trecându-şi degetul peste lenjeria mea. Ai purtat asta pentru el?

Bustiera mea neagră, fără bretele. De fapt, nu am purtat-o pentru el. E ceva ce îmi place să port în fiecare zi. Lenjeria e singurul lucru pe care îmi permit sa cheltuiesc excesiv, pentru ca ma face să mă simt specială. Mă face să mă simt bine pe sub haine. Mă face să mă simt sexy, deşi viaţa mea sexuală e la cel mai scăzut nivel în această perioadă.

Mă întorc şi ţin rochia ridicată cu o mână pe piept.

— Da! îl mint.

Simt nevoia să-l provoc. Nefericirea simte nevoia de tovărăşie. E un lucru jalnic, dar nici cu nu gândesc tocmai limpede acum.

— Şi el nu te-a sărutat... Pare o tâmpenie colosală.

— N-am spus că nu m-a sărutat, i-o întorc. Tu ai presupus asta.

Păşeşte mai aproape şi mă prinde cu o mână posesivă de

ceafa. N-am idee ce se întâmplă, ce-l determină să facă asta

sau cc-i în mintea mea de-i permit, dar stau dreapta – cât de dreaptă pot – şi ţin bărbia ridicată, sfidătoare.

— Nu presupun, ştiu.

— Ne-ai urmărit?

Clatină din cap.

— Te cunosc, Kelsey. Dacă bărbatul acela te-ar fi sărutat, ai fi dat buzna în penthousc fericită. Dar nu c cazul, nu? Ai umerii lăsaţi, iar zâmbetul tău nu e deloc vesel. întâlnirea nu a fost cum ti-ai dorit. Iar acum te-ai întors de unde-ai plecat şi încerci să găseşti pe altcineva care să te invite în oraş.

Fiecare silabă e o insultă, ca nişte lovituri repetate în inima mea.

— De fapt, întâlnirea a fost fantastică, îi spun. Şi nu, nu m-a sărutat, dar a fost un gentleman, un lucru despre care tu sigur nu ştii nimic.

Mă împinge în spate şi sunt atât de şocata, încât mă ţin de pieptul lui ca să mă echilibrez, las rochia să cadă la pământ şi rămân doar în lenjerie.

— Ce ţi-am spus eu despre ce înseamnă să fii gentleman? Ştiu cum să ţin o afurisită de uşă deschisă pentru o femeie. Ştiu să mă asigur că primeşte tot ce are nevoie la o întâlnire cu o conversaţie antrenantă. Sa fii gentleman nu înseamnă sa nu faci ceea ce îşi doresc amândoi.

— Vrei să spui că tu m-ai fi sărutat?

— Aş fi făcut mai mult decât să te sărut, îmi răspunde cu o voce atât de ameninţătoare, încât mă întreb dacă a păţit ceva în seara asta, dar sunt atât de pierdută în lumea mea, încât n-am timp să mă gândesc de ce se poartă aşa, ce a provocat... *agresivitatea* asta. Nu te-aş fi lăsat singură într-un apartament cu alt bărbat, asta e sigur.

Mă împinge din nou mai în spate până ating marginea patului cu picioarele.

— Ştiu cum operezi tu, JP; ştiu care e scopul tău final.

— Chiar aşa? mă întreabă, iar mana de pe ceafa mea coboară încet pana când degetul mare se opreşte chiar sub bărbia mea, ţintuindu-mă. Şi care anume e scopul meu final, Kelsey?

— Plăcerea, îi răspund.

— Tu *ai spune* aşa ceva, zice el.

Mă împinge pe pat şi mă înconjoară cu braţele pe lângă umeri. Mi se taie respiraţia când îşi apropie faţa la doar câţiva centimetri de a mea. -.

— Nu e întotdeauna vorba de plăcere, Kelsey. E vorba de ispită.

— Vrei să spui că sunt ispititoare?

— Vrei să te consider ispititoare?

îmi umezesc buzele. Inima îmi bubuie atât de tare în piept, încât abia mai pot gândi.

— Vreau doar să fie cineva cu mine, poate să se îndrăgostească de mine într-o bună zi, îi spun şi înghit în sec. Şi vreau ca Derek să fie acela.

Se încruntă, iar sprâncenele i se apropie în mijlocul frunţii.

— Prostii! Nu mă mai minţi naibii şi spune-mi adevărul! întâlnirea ta a fost cel mult tolerabilă, iar nenorocitul acela nu a profitat de ocazie să te sărute şi te-a lăsat nesatisfacută.

— Ba sunt complet satisfăcută!

—.Serios? mă întreabă, apoi lasă capul în jos şi-şi trece nasul peste clavicula mea.

Mi se face pielea de găină când îi simt răsuflarea pe piept.

— Vrei să spui că nu ţi-ai dori mai mult?

Doamne, îmi doresc mult mai mult!

Vreau să simt ceva. ■

Vreau să ştiu cum e să fiu sărutată din nou.

Să ma controleze un bărbat cu mâinile, cu gura, cu vorbele lui.

îmi doresc mult mai mult decât întâlnirea cu Derck. Voiam să-şi dorească mai mult de la mine. Să-mi spună că vrea să mă sune de dimineaţă şi să mă invite din nou în oraş.

*

Vreau mai mult decât o simplă strângere de mână la sfârşitul serii.

Dar nu pot să-i spun asta lui JP. Nu pot să recunosc ce eşec a fost finalul, aşa că-mi ţin gura. Nasul lui se ridică pe gât până ajunge în dreptul urechii, unde mă întreabă:

— Vrei să ştii ce as fi făcut eu dacă te-as fi invitat la o T întâlnire?

Da!

Cu disperare.

— Nu! îi răspund. Pentru că nu m-ai invitat, JP.

— Dacă te-aş fi invitat, n-ai fi ajuns acasă atât de devreme. Eu aş profita de orice ocazie ca să te reţin. Aş prelungi seara cât de mult posibil, până am fi nevoiţi să ne luăm la revedere. Iar arunci – îmi muşcă uşor urechea, ceea ce-mi stârneşte un val de dorinţă – când ţi-aş spune noapte bună, te-aş lipi de maşină, tc-aş mângâia pe obraz şi te-aş ţine pe loc până când, într-un târziu, te-aş săruta, aşa cum mi-am dorit toată seara să te sărut.

— Şi... şi cum m-ai săruta? îl întreb.

— încet, la început – mâna îi alunecă pe obrazul meu, chiar deasupra gâtului –, ca să-mi simţi gustul, şi când aş simţi că eşti relaxată, mulţumită, ţi-aş depărta buzele şi aş cere mai mult Mi-aş lipi corpul de al tău, ţi-aş strecura

mâna în păr, chiar la baza capului, apoi mi-aş împleti limba cu a ta, luând din ce în ce mai mult de la tine până ţi s-ar tăia respiraţia.

Nasul Iui mi se plimbă pe obraz.

— Exact cum eşti acum.

— Nu mi s-a tăiat respiraţia. Nu te flata singur! îi spun.

Mă strânge mai tare de obraz şi întreabă:

— Când o să înveţi să nu mă mai minţi? Dacă aş coborî mâna pe corpul tău şi între picioarele tale, ştiu că ai fi umedă.

Şi sunt.

Sunt umedă şi zvâcnesc plină de o dorinţă pe care abia o pot pune în cuvinte.

— Nu toate femeile sunt cucerite de ceea ce tu numeşti farmec.

îmi dă drumul şi se îndreaptă, stând în faţa mea şi privindu-mă de sus. Ochii lui îmi cercetează trupul îmbrăcat în dantelă neagra. Atunci îmi las ochii să cutreiere o clipă pe corpul lui. Umeri drepţi şi lăţi; bicepşi ca nişte bolovani, antebraţe tatuate; iar degetele i se încovoaie în palme când se lasă cuprins de furie. Are pieptul mare, puternic, tonifiat, coborând spre abdominalii care stau stivuiţi unul peste celălalt. Buricul lui e începutul unei săgeţi metaforice care arată către umflătura din pantaloni, o umflătură foarte proeminentă.

E excitat, la fel ca mine.

În loc să-i ascult vocea, să-l las să mă convingă cu vorbele lui obscene, îl provoc, îl resping, înfuriindu-l şi mai tare.

Cu ochii la mine, îmi spune:

— Atinge-te! Arată-mi că nu eşti umedă.

— De ce?

— Pentru că nu te cred. Arată-mi că nu eşti cucerită de farmecul meu.

îmi trec dinţii peste buză, iar inima îmi bate nebuneşte. Ştiu că sunt umedă. Ştiu că sunt excitată. Şi ştiu că e din cauza lui.

Cobor mâna pe corp, între picioare. Strecor degetele sub dantela, pana pe clitoris. Presiunea mii face sa închid ochii şi mă urăsc că arăt ceea ce simt, că-i arăt că sunt exact cum vrea el sa fiu.

Deschid ochii când mă prinde de încheietură şi-l găsesc aplecat în faţă, cu o mână sprijinită de pat, iar cu cealaltă îmi duce degetele la gură. Deschide buzele, îşi apasă degetele mele pe limbă şi le dă drumul.

Futu-i, nu cred că am văzut vreodată ceva atât de sexy!

— A dracului mincinoasă! spune şi-mi baga mâna înapoi sub dantelă, între picioare.

Când încerc s-o scot, mă forţează să o ţin acolo, apăsând-o cu mâna lui.

— De ce mă minţi?

Nu-i răspund, aşa că vorbeşte mai departe:

— Eu nu te-aş minţi. Nu-ţi ascund ce simt.

Mă uit din nou la umflătura lui, la materialul pantalonilor care îi scoate membrul în evidentă.

— Ba o faci cu pantalonii aceia, îi spun.

Nu ştiu de ce o spun, poate pentru că am ajuns deja prea departe, dar sunt disperată după ceva, după orice.

Cu ochii încă la mine, pune mâna pe betelie, îşi scoate penisul şi îşi trece mâna pe lungimea lui chiar în faţa mea.

Gros.

Lung.

Promiţător.

— Asta voiai? mă întreabă. Voiai penisul ăsta?

Da!

Şi vreau şi buzele tale.

Mâinile tale.

Corpul tău.

— Spune-mi de ce eşti excitat. •'

încerc să scot mâna din chiloţi, dar mă opreşte din nou.

— Atinge-te! îmi cere. Ştiu că asta vrei. Ştiu că de asta ai nevoie. Atinge-te şi o să-ţi spun de ce sunt excitat!

Strâng din buze şi-mi trec degetele de-a lungul sexului până se opresc la clitoris. Cu două degete, îl masez uşor în timp ce picioarele mi se desfac pe saltea.

Mă priveşte cum îmi provoc plăcere, apoi ridică ochii din nou. îşi umezeşte buzele şi lasă o mână pe saltea, apropiin- du-se în timp ce continuă să se mângâie.

— Aşa, atinge-te, Kelsey! Spune-mi cât de umedă eşti!

— Mai întâi, spune-mi de ce eşti excitat, îi răspund.

— Sunt excitat din cauza felului în care te plimbi prin casa asta şi te porţi de parcă nu te interesez deloc, dar ochii tăi îmi spun altceva. Sunt excitat pentru că habar n-ai cât de atrăgătoare eşti, cât de al naibii de sexy eşti! Sunt excitat pentru că gustul sexului tău mi-a rămas pe limbă şi, dacă ar fi cum vreau eu, ai fi goală, legată de pat, aşteptând să te satisfac.

— Dacă ar fi cum vrei tu? îl întreb, cu vocea gâtuită. Ce înseamnă asta?

Ridică degetul mare şi-mi atinge faţa, apoi coboară pe gât şi pe braţ. .

— Nu eşti a mea.

Dă drumul penisului şi mă întinde pe pat, facându-şi Ioc ca să stea în genunchi în faţa mea. Apoi îmi scoate mâna din chiloţi şi-şi apropie penisul de sexul meu, apăsându-l pe material. E o adevărată tortură să-l simt atât de aproape, în timp cc un material minuscul ne împiedică să ne atingem.

— Dacă ai fi a mea, n-ar exista nimic între noi.

Presiunea aceea uşoară, senzaţia imperceptibilă a penisului său, amestecată cu natura erotică a gesturilor, îmi stârneşte o nevoie intensa. O nevoie atât de puternica, încât îmi pierd minţile. Singurul lucru pe care mă concentrez e eliberarea.

Eliberarea după toata acumularea asta.

Eliberarea după noaptea asta.

Eliberarea după tensiunea dintre noi.

îşi ridică penisul şi-mi atinge uşor clitorisul cu vârful.

— Futu-i! şoptesc şi-mi acopăr ochii cu braţul, respirând cu dificultate.

— îţi place, nu-i aşa?

îmi trec dinţii peste buza de jos.

— Spune-mi că-ţi place şi o fac din nou!

Doamne, cât îl urăsc! De ce mă obligă să recunosc lucruri pe care nu vreau să le recunosc?

—• Spune-o, Kelsey!

— îmi... îmi place, mă bâlbâi, şi îmi atinge clitorisul cu vârful de câteva ori.

Pelvisul meu se ridică, pielea mi se acoperă de transpiraţie şi încep să-mi pierd controlul. Şi atunci, spre surprinderea mea, trage într-o parte materialul şi mă expune, apoi lasă vârful penisului să se frece uşor de mine.

— O, Doamne! gem în timp ce desfac picioarele mai tare. O, da... JP!

— Futu-i, ce uda eşti!

— Mai mult! îl implor. Vreau mai mult!

Işi trece penisul peste clitorisul meu de câteva ori, apoi, cu un geamăt, se retrage şi-şi masează penisul deasupra mea cu mişcări ferme.

— Dacă vrei mai mult, trebuie să ţi-o tragi singură, îmi răspunde cu vocea gâtuită.

îi urmăresc gesturile, felul în care mâna îi alunecă peste erecţia groasa, cu vene care se întind pe toată lungimea,

şi tensiunea din pieptul lui când respiră greoi şi se uită de sus Ia mine.

E atât de fierbinte, de sexy, încât degetele mele îmi regăsesc clitorisul şi încep să-l masez în cercuri rapide. Primul semn de orgasm începe să-mi cuprindă gleznele, se ridică pe spate, îmi înconjoară coastele şi-mi pătrunde în stomac.

— Futu-i! Eşti acolo, nu-i aşa? mă întreabă. Eşti aproape.

Dau din cap şi strâng din dinţi în timp ce pieptul mi se umflă, iar degetele se mişcă mai repede. Rămân cu ochii la mâna care trage de lungimea lui şi la venele groase de pe antebraţele tatuate care se încordează la fel ca restul corpului.

— Doamne! murmur în timp ce corpul meu intră în convulsii.

Senzaţia copleşitoare de plăcere e în primele faze, îmi pulsează în vene şi se opreşte între picioare.

— Da! şoptesc, ochii mi se închid şi mă las să cad în braţele orgasmului.

— Uită-te la mine! îmi spune JP, cu vocea atât de impunătoare, încât mă forţează să deschid ochii. Uită-te la mine când îţi dai drumul!

Ionul vocii.

Sensul vorbelor Iui...

E ca un fulger de dorinţă care mă străbate. Muşchii mi se încordează, picioarele îmi tremură, degetele îmi zboară pe clitoris în timp ce gem mai tare decât îmi amintesc s-o fi făcut vreodată şi am un orgasm feroce, care mă spulberă într-un milion de bucăţi chiar acolo, pe patul meu.

Cu ochii încă la JP, mă pregătesc să-l văd ejaculând, dar spre marea mea uimire îşi bagă penisul la loc în pantaloni

şi se apleacă atât de tare, încât nasurile aproape ni se ating.

— Nu... nu ţi-ai dat drumul, îi spun cu răsuflarea tăiată.

— Pentru că nu e pentru tine, aşa ea o voi face în privat. Daca vrei sa mii vezi ejaculând, daca vrei să vezi cum tremur incontrolabil când mă gândesc la degetele dulci care alunecă peste sexul tău, atunci trebuie să-mi dai mult mai mult decât mi-ai dat în seara asta.

Coboară pe corpul meu până când capul îi ajunge între picioarele mele. Respir atât de greu, încât abia înţeleg cc se întâmplă până când limba îi alunecă peste sexul meu, cu o mişcare neîntreruptă, după care se ridică şi stă drept. Cu o expresie satisfăcută, îmi spune:

— Data viitoare, o să-ţi dai drumul pe limba mea.

Se întoarce şi se îndreaptă spre uşă, ieşind din cameră înainte să mai apuc să spun ceva.

Gâfâind, mă uit la uşă, mult prea excitată – încă întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat adineauri şi cum de am ajuns atât de departe.

ui şaisprezece

JP

AM BĂUT O BERE ASEARĂ, DAR MĂ SIMT DE PARCĂ AŞ FI băut douăzeci. Am gura uscată, mă dor muşchii şi mă încearcă o senzaţie de nemulţumire. Toate dintr-un singur motiv.

Kelsey.

A naibii Kelsey!

îmi trec picioarele peste marginea patului şi-mi frec ochii cu palma ca să încerc să mă trezesc.

Futu-i!

Iar mi-am pierdut controlul. Când m-am întors acasă şi am văzut că nu e aici, am numărat fiecare secundă până a venit şi m-am transformat într-un bărbat periculos şi gelos. În clipa în care a intrat pe uşă, eram gata de ceartă. Eram gata să o provoc, şi oricât am încercat să mă calmez, n-am reuşit. De asta m-am trezit în dormitorul ei, cu penisul pe afară, privind-o cum îşi provoacă singură plăcere.

Chiar şi în dimineaţa asta îi văd faţa când a avut orgasm. Ii aud gemetele delicioase. Ii simt gustul. Toate trei au produs mahmureala asta nealcoolică pe care o resimt.

Mă uit Ia ceasul de pc noptieră. La naiba, e nouă deja? Ce bine ca e sâmbătă şi n-am întâlniri. Trebuie doar să dau ochii cu Kelsey în dimineaţa asta, deşi habar n-am ce-o să-i spun.

Mi-e jenă de ce s-a întâmplat aseară? Nu!

Sunt sigur că ea e jenată de ce s-a întâmplat aseară? Da!

Nu cred că e genul de femeie care se masturbează în faţa cuiva, indiferent de „lenjeria” pe care o poartă. Probabil că lenjeria aia e cel mai obraznic lucru la ea.

Aşadar, în dimineaţa asta mă aştept de la ea la o doză extremă de stânjeneală şi la o porţie zdravănă de regret. Două lucruri pe care nu ştiu cum să le gestionez. Eu nu prea am astfel de sentimente, cel puţin nu Ia fel de intens ca ea, şi nici nu le-aş avea după o experienţă sexuală. Asta mă face s-o doresc şi mai mult Cum pot să o las în pace când ştiu ce gust are? Când ştiu că poartă lenjerie al naibii de sexy? ***Dar ea tot nu crede în mine.***

Ştiind că nu pot să stau în camera mea la nesfârşit, cobor din pat şi găsesc o pereche de pantaloni scurţi, ca să nu umblu gol prin living. Mi-a văzut scula aseară, dar mă îndoiesc că vrea s-o vadă de dimineaţă.

îmbrăcat, deschid uşa şi ies pe hol, scărpinându-mă pe piept, dar mă opresc la marginea livingului, unde o zăresc pe Kelsey pe canapea. Se leagănă înainte şi înapoi, cu un iPad în faţă. Poartă pantaloni de trening şi un tricou, şi are o expresie îngrijorată.

Când dă cu ochii de mine, i se citeşte frica în ei.

— Ce se întâmplă? o întreb.

— Mi-a scris fratele tău. A spus că vrea să discute cu noi pe FaceTime peste zece minute. O să... o să mă concedieze?

— De ce să te concedieze?

— Ştii tu, pentru seara trecută... I se frânge vocea şi, când vede că nu spun nimic, adaugă: Ştii tu, ce-am făcut în

dormitorul meu.

Mă trag de păr.

— De unde dracu’ să ştie aşa ceva?

— Nu i-ai spus?

— Nu-i spun nimic fratelui meu. În plus, nu i-aş spune niciodată aşa ceva, nici lui, nici lui Breaker, de altfel. Tu i-ai spus surorii tale?

— Nu! răspunde, clătinând din cap. Eram prea jenată!

Vedeţi, am zis eu c-o să fie jenată.

Mă duc la bucătărie, iau un măr din castron şi muşc.

— Atunci, nu avem de ce să ne facem griji. În plus, nu te-ar concedia niciodată pentru aşa ceva.

— Atunci, despre ce vrea să discute cu noi?

Ridic din umeri.

— Habar n-am.

Deşi nu e adevărat, pentru că sunt sigur că mie are multe chestii să-mi spună. Nu a fost prea mulţumit de mine ieri, când i-am închis telefonul, aşa că mă aşteptam la apelul ăsta neprevăzut.

— Păi, eu am o presimţire rea. Simt că am dat de belea.

— Simţi asta doar pentru că aseară ai făcut ceva ce n-ai face niciodată.

Se uită la mine.

— Cum poţi să fii atât de nonşalant? Eu sunt trează de la patru, n-am putut să dorm. Nu... Nu ştiu ce m-a apucat seară. N-ar fi trebuit să...

— Nu e nevoie sa dezbatem, Kelsey. Ce-a fost a fost. Las-o baltă!

— S-o las baltă? Nu-i atât de uşor pentru mine, JP! M-ai făcut să simt...

Se opreşte şi inspiră adânc.

— A fost o nebunie ce-am făcut, mai ales cu un coleg de serviciu care practic supervizează tot ce fac. Ca să nu mai spun că aseară am fost la o întâlnire cu un alt bărbat. Cum

naiba să fie OK?

Cu o mişcare brutală, muşc din măr şi mestec cu un aer gânditor.

— De fapt, e în regulă. Standardele, regulile astea pe care ţi le impui exact asta şi sunt – rcguli impuse de tine. Poţi să-ţi trăieşti viaţa cum vrei. Nu te mai judeca!

— Nu mai încerca să te porţi ca şi cum e OK ce s-a întâmplat aseară.

— A fost OK. Am fi putut face mai mult.

— JP, nu sunt genul ăla de fată! se răsteşte.

E ambalată, nu gluma! Deşi aseară a avut orgasm în timp ce se uita la mine, nu e deloc mulţumită.

— Eu... eu nu fac asemenea lucruri şi nu ştiu de ce nu pot să mă port normal în preajma ta. îmi pierd minţile şi încep să cred că e OK să fiu provocatoare într-un mod sexual.

— Păi *este* OK să fii provocatoare într-un mod sexual, îi răspund.

— Dar nu vreau să fiu aşa! Vreau mult mai mult decât o satisfacţie sexuală.

Vocea îi şovăie.

— Doamne, nu ştiu de ce vorbesc cu tine despre asta când tu n-ai cum să înţelegi!

— Pentru că nu sunt genul stabil, nu?

— Exact! răspunde iară reţineri. Seara trecută a fost, probabil, un joc amuzant pentru tine, iar cu am fost doar un pion.

— Nu ai fost un pion în jocul meu!

Vocea mea capătă o notă de iritare.

Ea îşi încrucişează braţele pe piept.

— Atunci ce-a fost? Pentru că nu găsesc niciun motiv bun pentru care am face aşa ceva.

— Nu ştiu, Kelsey, poate pentru că există atracţie

sexuala între noi? E chiar aşa de greu de crezut? Poate eram atât de plini de dorinţă, încât ne-am îngăduit un moment de slăbiciune aseară.

— Păi... n-o să mai fie cazul! spune ea şi întoarce capul.

— Asta am înţeles deja, mormăi încet şi mă îndrept spre canapea să mă aşez lângă ea.

De ce? De ce nu pot să-i schimb modul de a gândi? Seara trecută s-a văzut clar cât de bine ne-ar fi împreună. Dar e limpede ce vrea.

„Eu... eu nu fac asemenea lucruri şi nu ştiu de ce nu pot să mă port normal în preajma ta. îmi pierd minţile şi încep să cred ca e OK să fiu provocatoare într-un mod sexual. Vreau mult mai mult decât o satisfacţie sexuală.”

Şi vreau să-i ofer mult mai mult decât o simplă satisfacţie sexuală. Mă cuprind remuşcarile, ştiind că iar a intrat în defensivă din cauza mea.

Te-ai prins şi tu în sfârşit, Cane!

— Ce faci? mă întreabă.

— Stau în faţa iPad-ului ca să mă vadă Huxley când suni E o problemă?

— Nu! îmi răspunde şi se sprijină de canapea.

Fac şi eu la fel şi rămânem tăcuţi, lăsând secundele sâ treacă în timp ce aşteptăm să sune Huxley.

Neştiind ce să fac, îi ofer mărul meu şi, spre uimirea mea, îl acceptă. Poate e o ofertă de pace. Nu ştiu, dar nu-mi place cât de furioasă e pe mine, mai ales că seara trecută, la naiba... poate a fost greşit, dar, băga-mi-aş, ce bine a fost! Să-mi frec penisul de sexul ei, sa simt cât de excitată era, a fost o senzaţie de euforie de care n-am putut să scap şi aveam nevoie de mai mult. Când m-am întors în camera mea, am intrat la duş şi m-am ocupat de erecţie,

[1] gândindu-mă la expresia ei surprinsă când a avut

orgasm. Am terminat în câteva secunde.

— Iţi cer scuze pentru seara trecută! îi spun încet. Eram I într-o stare proastă. O sa fiu sincer, Kelsey. Cred că eşti foarte atrăgătoare. Mi-am pierdut controlul şi îmi pare rău dacă te-am făcut să te simţi prost!

Deşi duce mărul la gură, sc opreşte şi se întoarce spre mine. înclin capul pe o parte, ca să ne privim în ochi.

— Nu, mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. Cred că m-am speriat şi, în loc să mă port ca un om normai, am dat vina pe tine pentru tot, deşi n-ar fi trebuit. În clipa aceea, când totul se întâmpla, mi-am dorit-o. Mi-am dorit-o foarte mult.

Asta mă face să zâmbesc şi-mi uşurează încordarea din piept.

Mă trag de păr.

— Da, şi eu mi-am dorit-o foarte mult. Cred că am mai avut doar o fărâmă de autocontrol care m-a oprit să nu-ţi rup lenjeria şi să ţi-o trag.

Ea îşi trece dinţii peste buză şi răspunde:

— Iar eu te-aş fi lăsat.

— La naiba! gem şi-mi trec mâna peste faţă. Nu spune asta!

Chicoteşte.

— Eram tristă aseară. Ai avut dreptate despre Derek. Nu m-a sărutat şi mă simţeam foarte dezamăgită. M-am agăţat de tine aşa cum n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine cum vorbesc acum.

întind braţul şi, spre uşurarea mea, se apropie de mână şi îşi sprijină capul pe pieptul meu în timp ce o îmbrăţişez.

— N-ai apucat să vorbeşti cu mine. Te-am provocat de cum ai venit. Sincer să fiu, şi eu eram trist că n-ai

mers cu mine la Balul Primarului, aşa că mi-am vărsat nervii pe tine.. N-ar fi trebuit să fac asta.

Ridică puţin capul.

— Erai trist din cauza asta?

Dau aprobator din cap.

— Da, mă distrasem în celelalte două nopţi şi nu ştiu, nu voiam să mă duc singur. Dar am uitat că aveai întâlnire.

— Ar fi trebuit să spui ceva, aş fi reprogramat.

As fi vrut să nu te mai duci deloc.

— Nu, erai prea nerăbdătoare. Eu ar fi trebuit să fiu mai respectuos, dar pentru mine e prea greu. Uneori nu fac cele mai bune alegeri şi aseară s-a văzut. îmi pare foarte rău, Kelsey!

— Nu e cazul, îmi răspunde şi lasă din nou capul pe pieptul meu.

O ţin aproape, dorindu-mi să fim aşa mereu, să fie o dimineaţă tipică de duminică pentru noi.

— Cred ca amândoi am fost nedrepţi unul cu altul. Eu te-am folosit pentru că mă simţeam pustiită după întâlnirea aceea şi n-ar fi trebuit.

— Chiar n-a mers bine? o întreb, sperând să spună da.

— Credeam că a mers bine.

Fir-ar!

— Dar s-a terminat...

Se opreşte şi-şi îngroapă capul în pieptul meu.

— Doamne, e atât de jenant şi nu-mi vine să cred că-ţi spun aşa ceva!

îmi trec încet degetele prin părul ei lung şi-î spun:

— Nu te judec.

Scoate un geamăt şi continuă:

— Doamne, aseară, la despărţire, a dat mâna cu mine!

— A dat mâna cu tine? o întreb.

Doamne, frate, cum s-o dai aşa în bara cu cea mai irezistibila femeie?

— Da, eu mă pregăteam în mintea mea pentru un sărut, apoi pentru „Te sun eu” sau „Hai să ne vedem şi în altă seară”, poate chiar „Abia aştept să te revăd”. Dar am primit un mulţumesc şi o strângere de mână, după care a plecat. A fost o mare dezamăgire, pentru că mi s-a părut că există atracţie între noi.

Clatină din cap.

— Eram foarte tristă când am ajuns acasă. Nu mă gândeam decât la „Ce e în neregulă cu mine?” Ce c aşa de oribil la mine, încât un bărbat nu face decât să dea mâna cu mine? Adică, nici măcar o îmbrăţişare?

— Nu e nimic în neregulă cu tine, Kelsey! Credc-ma, la naiba, nu c nimic în neregulă cu tine! Eşti perfecta!

Clatină din nou din cap.

— Nu sunt.

Ala las pe spate şi-i ridic bărbia ca s-o privesc în ochi.

— La naiba, Kelsey, eşti perfectă! îi spun din nou, încercând s-o fac să înţeleagă că am dreptate. Derek c un prost că nu te-a sărutat aseară. Şi-mi pare rău că te-a făcut să simţi că nu eşti de ajuns. Futu-i! lini pare rău că s-a purtat aşa cu tine aseară!

Ea datină din cap.

— În clipa aceea, aveam nevoie de asta. Avem nevoie să mă simt dorită şi frumoasă. îmi pare rău că m-am folosit de tine!

— Nu m-ai folosit, Kelsey. Şi eu mi-am dorit-o la fel de mult ca tine. Nu ne-am folosit unul de celălalt.

îmi zâmbeşte blând.

— Atunci, mulţumesc, cred!

Ridica din umeri şi mă face să râd.

— Ştiu că ai spus că suntem doar tovarăşi pe tennen scurt şi probabil o să negi până la capătul zilelor, dar prietenia ta înseamnă mult pentru mine.

Ca un pumnal nenorocit în inima. M-a băgat în categoria prieteni.

După tot ce-am trăit împreună, după seara trecută, după întâlnirile noastre, am rămas blocat pe postul de prieten.

Baga-nii-aş!

Ii mângâi părul mai departe, cuprins de dezamăgire.

— Da, scumpo, şi pentru mine la fel.

Şi atunci sună Huxley, pentru că îşi alege CEL MAI PROST moment. Kelsey se desprinde de pieptul meu, se aşază mai bine, apoi întinde mâna după iPadul sprijinit şi accepta apelul.

Huxley şi Lotrie apar pe ecran, iar Kelsey le face repede cu mâna. .

— Bună!

— Buna dimineaţa! spune Lottie. Sper că nu e prea devreme. Ştiu că ai fost la întâlnire aseară.

Lottie ridică din sprâncene.

— Nu, e în regula. E totul OK? întreabă Kelsey.

— Işi face griji că o concediezi, intervin eu, facând-o pe Kelsey să mă împingă.

— De ce să te concediez? întreabă şi Huxley. Faci o treabă excelentă!

— O, aşa e Kelsey! răspunde Lottie. Mereu crude că o să fie concediată. Dar nu e vorba de serviciu.

— Nu, nimic de genul ăsta, confirmă Huxley. Şi, ca să ştii, Kelsey, n-ai de ce să-ţi faci griji. JP s-a ocupat de Regis aseară.

Hristoase, ce om! .

Kelsey se uită repede la mine, dar îi ignor ochii curioşi şi întreb:

— De cc aţi sunat?

Lottie îl ia de braţ pe Huxley şi răspunde:

— Păi, cu toate întâlnirile astea pentru nuntă, am ajuns la concluzia că nu avem nevoie de o nuntă mare. Aşa că ne căsătorim peste o lună.

— O lună? întreabă Kelsey. O, uau, ce repede! O să aveţi timp să organizaţi tot?

— Da. E surprinzător cât de repede se pot rezolva lucrurile când ai carnetul de cecuri potrivit, spune Huxley.

— Adevărat! A aruncat cu bani peste tot, iar lucrurile se rezolvă. Dar am sunat pentru că va fi o nunta pe un acoperiş din Malibu, cu vedere la ocean. Invităm cam o sută de persoane şi va fi o ceremonie restrânsă. Nu vă faceţi griji, fiecare din voi poate să vină cu un invitat.

Lottie îi face cu ochiul lui Kelsey.

— Poate îl aduci pe Dcrck. Davc şi Ellie vor fi acolo.

Grozav, la naiba!

— Da, poate! zice Kelsey, dar cu un ton distant.

— Oricum, o să vă trimitem în scurt timp toate detaliile. Am vrut să vă sunăm şi să vă dăm vestea cea mare. Când ne-am gândit mai bine, ne-am dat seama că vrem doar să fim căsătoriţi şi ni s-a părut o combinaţie perfectă pentru amândoi.

— Sună ca un basm! spune Kelsey exact când apare un mesaj pe iPad.

¡1 citesc repede înainte ca ea să-l şteargă.

Derek: Bună, Kelsey! M-am simţit foarte bine aseară. Am putea ieşi din nou cât mai eşti în oraş?

încleştez maxilarul şi simt că-mi transpiră ceafa.

Ştiu că sunt doar un prieten.

Ştiu că nu o să mă vadă niciodată ca pe un posibil partener.

Dar, futu-i! N-am nevoie să-l văd pe Derek dând atacul când eu încă sufăr.

— Mai vrei petrecere înainte de nuntă sau ceva asemănător? întreabă Kelsey.

— Hm, cred că doar o petrecere în lenjerie. Ceva restrâns. Nimic prea nebunesc. Nu avem nevoie de nimic, dar ştiu că Hux ar aprecia lenjeria.

Huxley se scarpină în obraz.

— Asa e!

Ping!

încă un mesaj.

Ca o molie atrasă de flacără, ochii mi se fixează pe mesaj.

Derek: Şi îmi pare rău că nu te-am sărutat seară. Chiar îmi doream. Doar că...

Restul mesajului e ascuns, dar înţeleg despre ce e vorba. Derek e un fătălău nenorocit, iar acum îmi distruge viaţa cu mesajele lui de a doua zi.

Nu cred că viaţa ar putea fi mai frustrantă de atât!

Vorbim încă cinci minute. Sunt neatent în cea mai mare parte şi mă întreb de ce nu ne-au scris un mesaj sau un e-mail. De ce era nevoie de un apel pe FaceTime. Pentru că acum am aflat că Derek încă mai vrea să o scoată în oraş pe Kelsey şi, ştiind cum e ea, o să fie extrem de bucuroasă.

Exact când să închidem, mai apare un mesaj.

Derek: Sunt liber azi dacă vrei să mergem la un picnic în parc.

Vomit!

lisuse Hristoase, Derek, dă-i ocazia să răspundă înainte să scrii un roman nenorocit despre ce simţi, despre cum ai dat-o în bară şi cum vrei să te revanşezi.

— jP, mai vrei să vorbim? întreabă Huxley, scoţându-mă din nervii care-mi clocotesc în stomac.

— Poftim? A, nu, sunt OK! îi răspund cu cea mai monotonă voce de care sunt în stare.

-OK!

Huxley mă priveşte cu atenţie.

— Scrie-mi dacă ai nevoie de ceva.

— Ce mă bucur pentru voi doi! spune Kelsey înainte să ne luam la revedere şi să încheie apelul.

Mă aştept sa dea fuga şi să-şi citească mesajele, dar se întoarce spre mine şi întreabă;

— Ce-a vrut să spună Huxley că te-ai ocupat de Regis?

Normal c-a ţinut minte!

Ma ridic de pe canapea şi spun:

— Nimic pentru care sa-ţi faci griji.

— Dar sunt îngrijorată, îmi spune şi se ridică. E clar că a avut legătură cu mine. Ce este?.

— Se purta ca un dobitoc şi l-am pus la punct, atâta tot. Nu e marc lucru, aşa că nu exagera!

— L-ai văzut aseară la bal?

Răsuflu adânc şi mă duc la bucătărie să-mi torn un pahar cu apă.

— Da, l-am văzut aseară acolo. Am discutat despre problemă şi am trecut mai departe.

— Care era problema?

— Doamne, Kelsey, am spus că nu e mare lucru, aşa că las-o baltă!

Tresare când aude tonul meu aspru.

— OK, doar... Nu ştiu. Credeam că, dacă înţeleg ce se întâmplă, pot să mă descurc mai bine.

— Nu e nevoie să te descurci mai bine. Ţi-am spus, eşti perfectă. Regis e cel care trebuie să se descurce mai bine.

Beau apa şi pun paharul jos, apoi ma întorc spre holul care duce la camera mea.

— Unde te duci?

— În dormitor, îi răspund.

— Iar eşti furios.

Nu sunt furios.

Sunt rănit.

Dezamăgit.

Disperat după o şansă pe care n-am s-o primesc.

— Nu e nevoie să vorbim despre asta, OK?

— OK, răspunde şi-şi frământă mâinile. Ce faci azi?

— Nu sunt sigur, îi zic. Dar se pare că tu ai planuri.

— Da, cred că ai văzut mesajele.

Pune un picior în faţă.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

Să nu-mi ceri sfaturi despre viaţa ta amoroasă, asta e al naibii de sigur!

— Mi s-a părut ca ne-am simţit bine, dar am fost foarte dezamăgită de el aseară. Nu ştiu.

— Mi se pare că trebuie să faci o alegere, îi spun.

— Dar dacă nu e alegerea potrivită? strigă după mine.

— Sunt sigur că o să fie mai bună decât cea pe care ai fa- cut-o aseară, îi răspund înainte de a închide uşa şi a mă trânti pe pat.

Pustiu.

Aşa mă simt, absolut pustiu!

Preţ de o clipă trecătoare aseară, când era cu ochii la mine şi avea orgasm, apoi mai devreme, când o ţineam în braţe, totul mi s-a părut aşa cum trebuie să fie. ***Eu*** eram aşa cum trebuia să fiu. ***Pregătit.*** Dar acum, zăcând singur pe pat, ştiind că ceea ce am avut alături de ea a fost doar un

scurt interval în încercările ei de a-l găsit pc DL Perfect, mă simt... pustiit.

— Frate, câte pahare ai băut? întreabă Breaker.

— Nu destule, îi răspund şi golesc încă un pahar de whisky. ■

Când am văzut-o pe Kelsey machiată şi îmbrăcată în rochia subţire, albastru-deschis, decizia ei a fost clară – îi dădea lui Derek încă o şansă şi de data asta el avea să o sărute, la naiba! Aşa că am pus mâna pe telefon, am cerut de la recepţie o sticla de whisky şi bilele alea fiţoase de gheaţa şi asta fac de când a plecat.

Beau.

În pantaloni scurţi.

Am (acut duş, pentru că nu vreau să zac în propria mizerie toată ziua, dar cu parul n-am făcut nimic. Mi-am petrecut ziua pană acum bând şi urmărind documentare pe Planet Earth, lăsându-l pe David Attenborough să-mi aline sufletul masacrat.

Poate vă întrebaţi dacă a funcţionat.

Nu!

Dar măcar n-am fost complet singur. .

Nu, whiskyul şi posibilitatea ca urşii polari să-şi piardă casa nu m-au părăsit nicio clipă. .

Asta şi cele o inie de mesaje către Breaker despre cum trebuie să facem mai multe pentru urşii polari, ceea ce m-a determinat să fac o donaţie la VVorld Wiidlifc Fund, cu specificaţia Salvaţi Urşii Polari, după care, evident, m-am simţit vinovat ca îi înşel pe porumbei. Aşa că am donat încă zece mii dc dolari pentru ei.

După ce i-ani trimis cinci fotografii cu porumbeii care trebuie îngrijiţi sau adoptaţi, m-a sunat.

— Şi cc-i cu pozele astea cu porumbei? Ar trebui să-mi fac griji? Păsările alea se răhăţesc peste tot, aşadar vrei cu ’ adevărat să adopţi o astfel de zburătoare?

— *Tu* te răhăţeşti peste tot, îi spun. Nu vorbi aşa de porumbei! Sunt mii de porumbei eutanasiaţi pentru că nimeni nu vrea să-i adopte. Nimeni nu vrea să le plătească facturile la veterinar. Toţi vor să fie cei care salvează pisica drăgălaşă cu un singur ochi, câinele în scaun cu rotile sau iepurele iară dinţi. Dar cum rămâne cu porumbeii care nu pot să zboare? Fir-ar să fie, de ei cine are grijă?

— Hei, JP, frate! Ai o cădere nervoasă?

— Nu! îi strig şi mă ridic. Nu am! Sunt doar un cetăţean îngrijorat. Te plimbi pe străzi fără să observi porumbeii, crezând că sunt doar un accesoriu într-un tablou de Bob Ross, şi pe urma, *bam!,* auzi că porumbeii sunt eutanasiaţi şi lumea se prăbuşeşte în jurul tău. Da, azi am salvat urşii polari, pentru că mi s-a făcut rău când am văzut corpurile acelea costelive, dar, frate, o să încep o campanie afurisită, cu porumbelul în zbor pe post de logo. Iar banii vor fi folosiţi ca să salvăm toţi porumbeii pentru că nimănui nu-i pasă de ei. Nimeni nu crede că merită sa-şi piardă vremea cu ei. Doar pentru că un porumbel a avut o copilărie nefericită şi nu poate să zboare ca restul păsărilor nu înseamnă că trebuie izolat.

— Ăăă... JP, tu eşti... ni eşti un porumbel?

— Sunt un *bărbat,* dobitoc nenorocit! Doamne sfinte, mă asculţi sau nu?

— Dar *tu* asculţi ce spui?

— Da! Ascult şi sunt destul de sigur că numai mic

îmi pasă de păsările alea dolofane şi angelice.

— Aşa ca vrei să adopţi unul?

. — Poftim? Doamne, nu! Futu-i, imaginează-ţi, cu şi un porumbel afurisit! Ce naiba să fac cu el?

— Chiar nu ştiu, frate. Vorbeşti de parcă ai nevoie de un hobby sau de un prieten.

— Sau de o iubită, murmur în timp ce mă las pe spătarul scaunului.

— O iubită? întreabă Breaker. Alai spune-mi, pentru că, din câte ştiu, nu ţi-ai dorit niciodată una cu adevărat.

— Ce ştii tu, tâmpitule? Oamenii se mai schimbă. OK? ' De ce nu vede nimeni chestia asta? Oamenii se schimbă, la naiba, şi cred ca e timpul să avem toţi o întâlnire, să bem un pahar cu vin şi să discutăm despre cum un om i-a pus numele Kazoo unui porumbel şi a scăpat nepedepsit.

— Ce-a re numele Kazoo?

I. — E o insultă la adresa întregii comunităţi a porumbe-(ilor. Să punem numele acestui prieten maiestuos cu pene după o simplă jucărie de 25 de cenţi, care dă vocalistului un ’ timbru aparte când o foloseşte...

• — Te iubesc, frate, dar cred că ţi-ai pierdut minţile.

: — Nu! îi răspund şi clatin din cap. Nu, văd lucrurile al . dracului de clar acum. Ca un glob de cristal.

— Mie mi se pare că globul e în ceaţă.

— Futu-i, ştii ce-ar trebui să fac?

— Să cauţi un psiholog?

— Să trimit un e-mail.

— Hm, ce fel de e-mail? Ştii, niciodată nu-i o idee bună să trimiţi e-mailuri când eşti beat.

— Nu sunt beat. În sfârşit văd lucrurile aşa cum trebuie.

— Şi cum anume? mă întreabă Breaker. ■

— Păi, îmi doresc o iubită şi am nevoie de o parteneră la nuntă, aşa că ar trebui să trimit un e-mail.

— Stai, putem reveni la partea cu „vreau o iubita”? De unde ţi-a venit?

— Frate, nu poţi să ţii pasul?

— Nu, chiar nu pot! Acum vorbeşti despre porumbei, pe urmă spui că o să trimiţi un e-mail despre iubite. Cred că trebuie să ne liniştim puţin, să ne stăpânim şi poate să bem puţină cafea.

Scot un oftat prelung.

— Doamne, ţi-am spus că-mi place de Kelsey, că simt o nevoie atât de mistuitoare să fiu aproape de ea, încât... futu-i, simt că nu pot să respir! E al naibii de frumoasă, iar zâmbetul ei mă face fericit şi felul în care râde îmi trimite un fulger de dorinţă direct în sculă. Şi e extrem de ciudată şi de excentrică, şi-i place dragostea, dar nu ştiu de ce nu se pricepe deloc la asta! Şi, la naiba, e extrem de crispată cu chestiile ei de organizare şi îi place să aibă dreptate, dar îmi place asta la ea, fiindcă e nevrotică şi la fel sunt şi eu, în felul meu – ai dracului porumbei, ştii, frate –, şi cred că am fi un cuplu grozav, dar ea nu mă place şi vrea doar să fie prietena mea, pentru că i se pare că sunt un fustangiu care nu e capabil de stabilitate, şi da, sigur, poate aşa am fost în trecut, dar, aşa cum am zis, oamenii se mai schimbă şi vreau să mă schimb pentru ea, dar ca nu vrea să vadă, aşa că mă consideră doar un prieten, şi acum iese cu Derek, care nici măcar n-a sărutat-o naibii la prima întâlnire, ce măgar! A dat mâna cu ea. Adică, frate, ai văzut-o naibii pe fata asta? Cu ea nu dai mâna, cu ea te însori! E fata pe care o duci acasă s-o prezinţi părinţilor. Nu dai naibii mâna cu ea la sfârşitul întâlnirii; o săruţi, o cucereşti şi o faci a ta. Ei bine, acum iese din nou cu el, aşa că am nevoie de o iubită şi o să trimit un e-mail.

— Ah... futu-i! Cui trimiţi e-mailul?

— Tuturor.

___Ştii, cred că n-ar trebui să scrii niciun e-mail. /Vii se pare o idee proasta.

— Mie mi se pare grozava.

— Pentru ca eşti beat, spune Breaker. Ţie ţi se pare o idee bună să dai cincizeci de inii de dolari pentru nişte porumbei.

— Au fost doar douăzeci de mii la un loc. Futu-i, ar fi trebuit să dau cincizeci?

— Nu asta era ideea. Cred că ar trebui sa te calmezi, să respiri adânc şi, JP, dacă îţi place de ea cu adevărat, cred ca ar trebui să încerci să ieşi cu ea.

— Şi cum crezi că ar trebui să fac asta?

— Am câteva idei, dar nu cred că o sa te ajute cu ceva dacă ţi le spun acum. Nu cred că poţi să reţii ceva. O sa-ţi scriu şi poţi să citeşti dimineaţă, când ai mintea... limpede.

— E al dracului de limpede şi acum!

— E drăguţ ca ai impresia asta. Ascultă, nu trimite nimănui e-mailuri acum. E o idee proastă! Poate pui capacul la sticla din care bei, mănânci ceva şi te bagi în camera ta în seara asta. Nu vrei să spui sau să faci ceva prostesc. Dacă îţi place Kelsey, atunci lasă-ină să găsesc o cale să-i arăţi lucrul ăsta.

— Crezi că un porumbel i-ar duce un bilet?

— E o posibilitate foarte reală, frate.

Oftez din nou.

— OK!

— OK? Deci te duci să mănânci şi vorbim dimineaţă?

— Da!

— Şi fără e-mailuri.

— Da, fără e-mailuri!

— Bine! Şi hei, nu ştiu dacă ţi-am spus, dar faci treabă bună că lupţi pentru porumbei, frate! Faci lucrarea lui Dumnezeu.

Duc mâna la piept.

___Mulţumesc, înseamnă mult pentru mine!

După ce ne luăm la revedere, închid telefonul într-o stare cât de cât mai bună. Am salvat urşii polari şi porumbeii, şi o voi cuceri şi pe Kelsey. Ce după-amiază productivă!

Mulţumii de mine însumi, pun capacul sticlei de whisky aşa cum m-a îndemnat Breaker, iau paharul gol şi merg la bucătărie. Şi atunci aud cum se deschide uşa, aşa că mă opresc pe hol şi-ini ţin respiraţia.

E acasă!

Vreau să mă vadă aşa?

Probabil nu.

I-am spus Iui Breaker că nu sunt beat, dar să privim lucrurile în faţă – sunt destul dc ameţit în clipa asta, aşa că nu trebuie să stric lucrurile cu Kelsey, pentru că tovarăşul meu din după-amiaza asta a fost un pahar de whisky. Aşa că mă întorc şi o iau spre dormitor, dar ma opresc când aud o voce de bărbat.

Mă întorc repede. Nu pot să cred că l-a adus naibii aici!

înaintez pe lângă perete, sperând să rămân neobservat în timp cc trag cu urechea la o discuţie pe care n-am niciun drept s-o aud.

Mă apropii tot mai tare. Atunci o aud pe Kelsey.

— Mulţumesc mult că m-ai condus. Nu era nevoie!

D/7, *nu era nevoie, nenorocitule! E mai mult decât capabilă, a Jăcut-o de atâtea ori până acum.*

— Ma simţeam prost, după felul în care te-am lăsat data trecută.

Pentru că eşti un cretin.

— Păi, îţi mulţumesc! M-am simţit bine, spune Kelsey cu o voce dulce, şi jur că dacă îi aud sărutându-se, o să mă topesc într-o baltă de disperare chiar aici.

— Şi eu.

1

îmi ţin respiraţia.

Aştept sunetul grăitor al gurilor care se unesc.

Sunt tentat să apar de după colţ şi să privesc disperat cum se despart

— O să te sun, spune Derek într-un târziu şi nu-mi dau seama dacă s-au sărutat, s-au îmbrăţişat sau au dat mâna din nou, dar mă omoară cu zile.

— OK, sună bine! Să ai o zi frumoasă mai departe!

Uşa se închide şi stau lipit de perete, nemişcat, încercând să mă conving să plec, sa scap de aici, să nu mă uit ca un voyeur. Dar rămân pe loc cu mintea împrăştiată, pentru că nu ştiu dacă s-au sărutat sau nu. Ce simte ca acum?

— JP? mă întreabă, uitându-se în lungul holului la mine, lipit de perete, cu un pahar într-o mâna şi o sticlă de whisky în cealaltă. Ce faci?

Aăă...

. Ce fac?

r *Păi, sincer să Jiu – încerc să mă decid dacă termin sticla asta*

sau nu, înfimeţie de sărutul care a fost sau n-a fost.

Dar nu pare un răspuns sigur. Chiar şi în starea asta de beţie, ştiu că nu e un răspuns sigur, aşa că aleg următoarea i variantă...

— Miros...

. — Miroşi? mă întreabă cu o figură nedumerită. Ce miroşi?

— Peretele, îi răspund şi, spre groaza mea, mă întorc, mă lipesc cu nasul de perete şi respir adânc.

Uau! De ce miroase a cârnaţi polonezi?

— De ce miroşi peretele?

O întrebare bună, corectă. -

Din păcat, n-am un răspuns bun şi corect.

— E distracţia mea preferată în timpul liber, îi spun. Miros un perete când am timp. Oricum, văd că te-ai întors de la întâlnire.

— Eşti OK? mă întreabă şi face un pas mai aproape.

— Da, îi răspund şi strâng gâtul sticlei mai tare. Doar, ăăă, îmi era sete.

Ridic sticla.

— Mă duc înapoi în cameră. Mă uit la un documentar cu urşii polari care mor. Nu-ţi face griji, am făcut o donaţie ca să-i ajut... şi pe porumbei!

înghit în sec.

— Oricum, mă duc să fac chestia asta. Dar da, mă bucur că te-ai distrat şi araţi... Eşti frumoasă în rochia aceea. Dar asta nu are nicio legătură. E doar o observaţie.

Mi se contractă gâtul. De ce se contractă? Şi... futu-i, simt o emoţie?

— JP, sigur că eşti OK?

— Da! răspund gâtuit. Scuze dacă te-am stânjenit când am spus că eşti *frumoasă.* Adică... Cred că arăţi foarte bine. Foarte frumoasă. Dar, ştii, cu ieşi cu Derek. A fost bun sărutul?

Ridic sticla de whisky.

— Stai, nu răspunde! Nu vreau să ştiu. Nu e treaba mea. Nu vreau să ştiu. Doar că... frate, urşii ăia polari sunt foarte slabi! Li se văd coastele. Şi o să scriu o scrisoare pentru locul acela cu porumbei şi o să le spun să nu le pună numele Kazoo. Porumbelul seamănă mai mult cu un Kevin. E doar părerea mea sinceră. Deci da, OK! Mă rog, ne, ăăă, ne vedem mai târziu.

Mă întorc şi aproape alerg până în dormitor. Trântesc uşa şi o încui ca să fiu sigur.

Futu-i, ce-a fost tâmpenia asta?

A fost jenant, asta a fost!

Pun paharul pe noptieră şi torn câteva degete. Nu-mi

pot imagina ce părere o fi având despre mine, dar nu poate fi una bună, lar Derek, băga-mi-aş, cred că s-au sărutat! N-ani auzit plescăit de buze, dar poate se sărută fără zgomot. Nenorocitul a sărutat-o înaintea mea şi asta mă doare.

Eu o cunosc mai bine.

Ne ştim de mai multă vreme.

Tânjesc de luni de zile după fata asta.

Şi el a sărutat-o primul.

Nici măcar nu-l cunosc pe nenorocit, dar mă simt atât de... trist!

Futu-i!

înclin paharul şi beau încă puţin whisky. Nu-mi place durerea asta. Nu-mi plac sentimentele pe care le am. Nu-mi place nimic din toate astea. Vreau să fiu amorţit. Vreau sa nu mai am de-a face cu gândurile astea demoralizante, nu vreau să mă gândesc la întâlnirea lor, la ce au făcut sau nu sau dacă ea îi scrie chiar acum. Sau dacă îi spune lui Lottie cât de mult îl place pe Derek şi că vrea să meargă cu el la nuntă.

Nunta...

În următoarea jumătate de oră, golesc sticla până nu mai rămâne decât un deget.

Plâng din cauza urşilor polari în timp ce-i urmăresc încă odată.

Trimit un e-mail la asociaţia pentru porumbei şi întreb de Kazoo.

Şi îi scriu lui Breaker că sunt un ratat care se masturbează din cauza unei respiraţii.

La un moment dat de-a lungul serii, când sunt cât pe ce să adorm, trimit încă un e-mail din contul meu privat.

Către: McKayla, Kenzie, Eileen, Bărbie, Olivia, Betty, Rita, Jessica, Tess, Pauline, Doniiiiique, Miranda, Cara

De la: JP Cane

Subiect: Fii partenera mea

Buna, doanmelooor!

Trimit o marc sculă de e-mail pentru că, ştiţi voi... am o sculă mare, aşa că şi e-mailul e pe potrivă. ■

Uitaţi ce e! Hux se însoară cu Lulu Lemon şi mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să mă însoţească la altar. ■ ■

Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune.

Dacă vă interesează, daţi un semn.

încă folosesc prezervative.

K. Pa!

JP

[=]

Futu-i!

Ooooo... Futu-i!

Aii se întoarce stomacul, corpul îmi zvâcneşte, mă agăţ de toaletă şi vomit pentru a treia oară în dimineaţa asta.

Te rog, Doamne, fa să se oprească! Promit că nu mai beau niciodată atât, doar... pune capăt... vomatului...

Futu-i!

Mă dau înapoi, stomacul meu se revoltă şi vărs din nou până când nu mai rămâne nimic în stomac.

Alunec pe podeaua din baie şi mă sprijin cu obrazul încins de gresia rece.

Dacă iadul era un loc adevărat, imaginaţi-vă că ăsta e, iar şi iar şi iar. O mahmureală cu o migrenă pulsatilă, constantă şi o greaţa pe măsură.

Respir adânc de câteva ori în timp ce telefonul vibrează lângă mine pe podea. Dornic de ceva care să-mi distrugă atenţia, mă uit şi văd un mesaj de la Breaker.

Breaker: *Eşti viu în dimineaţa asta? Mi-ai trimit o poză cu Kazoo de unsprezece ori aseară, toate la rând. Asta măface să cred că nu te-ai oprit din băut.*

Mă sprijin dc perete şi-i răspund.

JP: Cred că mi-am pierdut ieri urni din vieţi. Sunt sigur că mu vomitat şi o cizmă.

Breaker: Ce naiba s-a întâmplat cu „dii-tc şi mănâncă”?

JP: Partenerul lui Kelsey a condus-o până la apartament. Cred eă s-au sărutat. M-am enervat, frate, l-am spus despre porumbei, am Uimit despre urşii polari bolnavi, i-arn zis că e frumoasă, pe urmă m-am întors în cameră şi am căzut lat. Deci... da.

Breaker: lisase! Deci nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus.

JP: Nu!

Breaker: Şi în dimineaţa asta ce-o să faci?

JP: Deocamdată, vomit. Nu sunt sigur care e planul după asta.

Breaker: Chiar o placi? Adică... vrei să încerci?

JP: Cred că după evenimentele de aseară, dacă nu încerc măcar, o să mă înec în alcool.

Breaker: Ai vreun plan?

JP: Nici măcar unul.

Breaker: OK, primul lumi pe care trebuie sa-lfaci e să nu mai fii nesimţit cn ea, pentru că nu aşa o câştigi. Şi începe să fii prietenul ci.

JP: Prietenul ei? Sunt asta deja. M-a catalogat drept prieten.

Breaker: Bine, pentru că acum poţi să-ţi petreci timpul cu ea fără presiunea sexului. Arată-i că eşti distractiv, că eşti o pereche bună pentru ea. Ştii că atracţia există, dar trebuie să lucrezi la personalitate.

JP: Dacă n-ai observat până acum, nu prea mă pricep să-mi controlez emoţiile.

Breaker: Asta nu-i o scuza. Străduieşte-te mai mult! Dacă vrei să fie cit tine, trebuie să-i arăţi că poţi fi

bărbatul pe care şi-l doreşte. Trebuie s-o curtezi.

JP: Să o curtez? Fntu-i! Nn folosi cuvântul ăsta.

***Breaker:** Dar ăsta e cuvântul pe care l-ar folosi ea. E romantică. Trebuie săfaci lucruri pe care le-ar observa, lucruri care contează. Pregăteşte-i masa, trage-i scaunul, adu acasă lucruri care îţi amintesc de ea. Mici atingeri când şi când. Şi, când sunteţi hi apartament şi staţi împreună, stai aproape de ea. Nu o transforma în ceva sexual, dar las-o să observe că eşti lângă ea.*

JP: Cine te-a făcut expert în lucrurile astea?

***Breaker:** Nimeni, dar sunt al naibii de sigur că mă pricep mai bine decât tine în momentul de faţă.*

JP: Futu-i! Bine!

Breaker: Şi, pentru Dumnezeu, nu ieşi de acolo în dimineaţa asta până nu termini cu vomatul.

JP: Crede-ma, sunt destul de inteligent să-mi dau seama şi singur.

Capitolul şaptesprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT''

Griffin fi Ren

Kelsey: Biin-vetiit ascultătorilor la Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, ***unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebunele despre felul în care s-au întâlnit! Griffin fi Ren, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine!***

Griffin: Cu plăcere! Când mi-a povestit Ren despre pod- cast, rn-am gândit că povestea noastră e destul de interesantă s-o împărtăfim.

Ren: Destul de interesantă, e fi ăsta un fel de-a spune. Poves- tefte-i lui Kelsey despre Blestem.

Griffin: *oftează* Eram la Nrw Orleans cu fraţii mei fi, într-o seară în care am băut, am dat peste o ghicitoare în palmă. Pe scurt, ne-a făcut o predicţie îngrozitoare, noi ne-am spus părerea fi pe urmă – eu fi fraţii mei jurăm că-i adevărat – ne-

a blestemat,

Kelsey: Care a fost blestemul?

Grijfin I: Dragoste pierdută. A fost intens, s-a stârnit vântul şi toate cele.

Ren: Locuim îtitr-un oraş mic, numit Port Snoiv, în Mâine, şi tot oraşul ştia de blestem. Băieţii erau de neatins. În apărarea lui Grijfin, şi-a pierdut soţia după excursia aceea, aşa că îi era teama să încerce să găsească dragostea din nou.

Kelsey: Şi cum v-aţi cunoscut?

Grijfin: Ren căuta un nou început. A devenit profesoară în Port SHOW. Venise tocmai din California.

Ren: Conduceam spre Poii Snow printr-un fel de pădure şi nu eram pregătită pentru traficul din faţa mea.

Grijfin: Când spune trafic, se referă la elanul din faţa ei.

Kelsey: Elan?

Ren: Da, a apărut un elan pe şosea, am virat şi m-am rostogolit pe un deal, iar maşina s-a oprit între doi copaci. Griffîn era pompier voluntar şi m-a scos din maşină. O cam luasem razna în ziua aceea, iar el m-a ajutat să ajung la apartamentul închiriat, care, din întâmplare, îi aparţinea fratelui său.

Grijfin: Deşi ţipa la mine şi îi curgea sânge din rana de la cap, ?ni s-a părut că e frumoasă. M-a intrigat şi era prima oară de când murise soţia mea când m-am simţit atras de cineva. Pe urmă, la scurt timp, m-am gândit că aş putea ieşi din nou cu cineva. Ren a fost miracolul meu.

Kelsey: Ooo! Mă bucur să aud asta. Şi aţi început să ieşiţi împreună?

Ren: Nu chiar. Nu s-a întâmplat atât de repede, pentru că, ştii... blestemul.

Grijfin: "chicoteşte Nu-mi fa zile fripte la un podcast din cauza lui.*

Ren: O, Kelsey a spus că avem o oră la dispoziţie. Crede-mă când spun că o să vorbesc toată ora despre blestem.

Griffîn: Grozav!

I—1

Aş vrea să spun că apartamentul c izolat fonic, că nu aud ce faceJP şi (îl nu aude ce fac cu, dar cred că, după incidentul în carc am dat peste el când se masturba, ştim cu toţii că nu e adevărat.

în ultimele douăzeci minute, l-a auzit pe JP vomând de mai multe ori. Mi-aş face griji că e bolnav, dar, dată fiind sticla de whisky[7] pe care o avea aseară, ştiu că nu e cazul.

Asta înseamnă că s-a făcut praf şi acum se luptă cu efectele.

De ce s-a îmbătat aseară? De ce vorbea despre urşi polari şi porumbei? Păi, probabil pentru că era beat.

A mai spus şi că sunt frumoasă şi aş minţi dacă aş spune că nu mi-a făcut plăcere. Pentru că aşa a fost.

Oricum, m-a ţinut trează toată noaptea, iar acum, de dimineaţă, când stau pe canapea, recitind aceeaşi propoziţie din carte de nu ştiu câte ori pentru că nu mă pot concentra, îl aştept să iasă din cameră.

Telefonul vibrează pe măsuţa de cafea şi văd un mesaj de la Lottie.

Bucuroasă să-mi distragă ceva atenţia, pun mâna pe telefon.

Lottie: Cum a fost întâlnirea de aseară? Ellie a spus că Dcrek s-a simţit bine. Ta n-ai spus prea multe. Nn-ţi place de el? Şi... aniinteşte-nii să-ţi spun ce a zis Ellie despre JP.

Ultima parte mi-a atras atenţia, li răspund în grabă.

Kelsey: întâlnirea a fost bună. Derek e foarte drăguţ. Nu sunt sigură dacă el mă place. Nici aseară nu m-a sărutat, dar m-a îmbrăţişat. Nu ştiu. E cam ciudat. Ce-a spus Ellie despre JP?

Lottie: Nu te-a sărutat? Doamne, dar ştiu că nu se grăbeşte! 0, a spus că prietena ei e barmaniţă şi că a fost la Balul Primarului. L-a servit pe JP cu un whisky şi a auzit o conversaţie între el şi Regis Stallone.

Conversaţia despre care JP nu vrea să-mi povestească. Captivată de-acum de telefon, îi răspund imediat.

Kelsey: Ce s-a întâmplat? Ce-a spusJP?

Lottie: Nu ştiu pe (le rost, dar a spus că JP era foarte sexy când a vorbit cu Regis. Acesta se uita la ringul de dans în timp ce JP îl fixa cu privirea. A pomenit de maxilarul lui proeminent şi cât de încordat era când a vorbit printre dinţi. L-a auzit spunând că eşti o membră valoroasă a echipei şi că, dacă Regis îţi face probleme., s-a zis cu el. Am parafrazat. Practic, JP l-a pus la punct.

Mă las pe canapea şi recitesc mesajul lui Lottic până ÎI înţeleg. .

Mi-a luat apărarea? Ştiu că Regis nu mă place, dar, din câte spune Lottie, JP nu s-a mulţumit cu asta.

Kelsey: Uan, n-am ştiut! ' ■

Lottie: Da, şi pe urmă a mai auzit şuşoteli că JP nu vrea să tolereze prostiile lui Regis. Numai despre asta s-a bârfit la petrecere. Unul dintre motivele pentru care nimeni nu se pune cu Cane Enterprises. Aşadar, cred că suntem norocoase. Am reuşit cumva să intrăm pe sub pielea unora dintre cei mai puternici bărbaţi din ţară.

Kelsey: Cred că da.

Sunetul de paşi care se apropie îmi atrage atenţia şi ridic ochii exact când JP apare în living, trăgându-se de părul ud, arătând ca naiba, dar cât se poate de curat.

Pun telefonul jos şi-i spun:

— Bună dimineaţa! Cum te simţi? .

Când vorbeşte, vocea îi sună răguşit.

— Mi-a fost şi mai bine.

Se strâmbă de parca îl doare capul şi întreabă:

— M-ai auzit?

— Da! Presupun că drumul la baie a fost rezultatul sticlei de whisky pe care o aveai aseară?

Lasă umerii în jos şi intră în living.

— Din păcate!

Cioc, cioc!

— Room-service! strigă cineva de cealaltă parte a uşii.

— Cred că e platoul meu cu mâncare, spune el şi merge la intrare.

Deschide uşa, lăsându-l pe angajatul hotelului să împingă în cameră un cărucior cu mâncare.

— Bună dimineaţa, domnule Cane! Aveţi aici tot ce aţi comandat. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să cereţi.

— Mulţumesc! spune JP şi semnează nota de plată.

După ce uşa se închide şi rămânem din nou singuri, JP împinge căruciorul în living, dă măsuţa de cafea la o parte şi se aşază lângă mine pe canapea.

— Ţi-am comandat câte ceva, în cazul în care n-ai luat încă micul-dejun.

Ia câteva capace de pe farfurii şi scoate la iveală un morman de croasante şi o tavă cu fructe frumos tăiate, apoi împinge în faţa mea un platou cu apă fierbinte, ceai, miere şi gemuri.

— Pentru mine? întreb uimită.

— M-am gândit că o să-ţi placă ceaiul şi gemul. Dacă nu, pot sa-ţi comand altceva.

— Nu, e... Ei bine, e grozav, mulţumesc!

— Cu plăcere!

Scoate capacul de pe farfuria lui şi nu pot să-mi ascund expresia îngreţoşată.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ăăă... ce-i aia?

— Leac pentru mahmureală.

Ia furculiţa şi arată la farfurie.

— Cartofi cu fasole prăjită, şunca şi friptură, oinletă şi ouă moi, scăldate în sos V8.

icnet

— O, uau, e, ăăă, e ceva!

Se uita la mine şi înfige furculiţa în mormanul de mâncare.

— Vrei să mănânc în altă parte?

— Poftim? Nu!

— îmi dau seama că te dezgustă.

— Nu mă dezgustă, e doar... interesant. N-am mai văzut asa ceva. Două feluri de ouă, absolut fascinant. Şi V8, care e foarte puternic.

îi apare un zâmbet minuscul în colţul gurii.

— O să mănânc în bucătărie.

Dă să se ridice, dar îi pun mâna pe antebraţ ca să-l opresc.

— Nu, te rog, nu pleca! E în regulă, serios, şi nu vreau să stai tocmai acolo în timp ce-mi îndes croasante în gură. Aş prefera să nu mănânc singură.

— Eşti sigură? mă întreabă.

•— Bineînţeles!

— OK!

Mişcă furculiţa în farfurie şi ia o gură imensă. Mă uit cum mestecă, întrebându-mă cum naiba poate sa mănânce chestia aia după maratonul de vărsături de la baie.

— Nu te deranjează la stomac?

II ajută, de fapt. Ani învăţat chestia asta când eram b facultate.

întinde mâna după paharul cu apă şi ia o gură.

— Tu nu aveai un leac pentru mahmureală în facultate?

— Nu beam atât de mult. Nici acum n-o fac.

— Aaa, pentru că tu eşti o fată cuminte! îmi face cu ochiul şi ia încă o înghiţitură.

_Poate că da, dar măcar nu-mi vărs maţele a doua zi, îi răspund.

Rânjeşte.

— Nu maţele, dar i-am zis lui Breaker că am văzut o cizmă ieşind din mine.

Asta mă face să fornăi şi-mi acopăr nasul.

— O, Doamne, am fornăit! Nu mă băga în seamă.

— Nu, doar adaug-o pe lista cu lucruri pe care le fac fetele cuminţi.

— Doar fetele cuminţi fornăie?

— Da!

Ia piperul de pe masă şi îşi presară puţin pe farfurie. Profit de moment să-mi pregătesc ceaiul şi să ung un croa- sant cu gem de căpşune.

— Alăcar te simţi mai bine?

— Mă rog, atât cât se poate. Mi-e cam jenă. Nu ştiam că mă auzi.

— Nu cred că pereţii ăştia oferă prea multă intimitate, deşi e un loc atât de luxos!

— O observaţie bună pentru Huxley când mai vorbesc cu el.

Ridică şervetul şi se şterge la gură.

Cred că vrea să mai spună ceva, dar când nu continuă, îl întreb:

— Eşti OK? Sunt sigură că te-ai săturat să te întreb, dar mi se pare că te-a deranjat ceva dacă ai băut atât de mult singur.

Se uită în ochii mei şi, pentru prima oară de când îl cunosc, mi se pare că depistez o urmă de ruşine când îi Iasă în jos. De obicei, JP nu-şi arată vulnerabilitatea. Ar prefera să o ascundă şi să râdă, prcfacându-se mereu genul de bărbat puternic, dominator. Dar aici, pe canapea, în timp ce ia mi- cul-dejun, i se citeşte pe faţă.

— Probabil mă crezi un ratat, nu? mă întreabă şi împinge mâncare pe farfurie.

— Nicidecum, îi răspund, apoi las croasantul din mână şi mă întorc spre el. Dar îmi fac griji pentru tine. Emoţiile tale par să o ia razna uneori şi aş vrea să vorbeşti cu mine. Adică, înţeleg că nu suntem prieteni sau ca nu vrei să fim prieteni...

— Ba vreau, îmi spune, ceea ce mă ia prin surprindere. Vreau să fim prieteni.

— Poftim? întreb, complet nedumerită. Dar credeam...

— Aveai dreptate să crezi. Ţi-am spus ca nu putem fi prieteni, şi da, poate că o parte din mine încă mai crede asta, dar – se trage de ceafa futu-i, mi-e greu să las oamenii să se apropie de mine.

Se uită în ochii mei.

— Ţi-au, hm... ţi-au povestit vreodată Lottie şi Huxley despre tata?

— Nu!

Clatin din cap şi simt că-mi creşte pulsul.

JP se sprijină de canapea şi se uită în tavan.

— În copilărie, cum eram toţi de vârste foarte apropiate, eram mereu la cuţite. Huxley forţa nota tot timpul şi încerca mereu să fie cel bun, primul în toate. Breaker era cel relaxat şi care se lăsa purtat de val. Nu-i păsa de mai nimic în afară de a face ce trebuie şi a se distra. Iar eu umblam de colo-colo, încercând să-mi

găsesc locul. Nu reuşeam niciodată. Nu simţeam că mă integrez... decât atunci când petreceam timpul cu tata. Nu avea prea mult timp liber, era ambiţios ca Huxley, dar atunci când stăteam cu el, mă facea să simt că însemn şi eu ceva. Că am ceva special de oferit lumii.

— Ce făceaţi împreună? îl întreb.

Sinceră sa fiu, sunt foarte surprinsă că-mi povesteşte, dar absorb fiecare vorbuliţă.

— Mergeam să jucăm baseball. Câte cinci runde fiecare, apoi ne luam nachos şi limonada de la gheretă, ne aşezam la masa noastră preferată de picnic şi stăteam de vorbă. Erau zile în care vorbeam mai mult, altele în care nu vorbeam deloc. Breaker şi Huxley n-au fost niciodată atât de apropi- aţi de tata. Nu veneau niciodată cu noi, aşa ca, atunci când a murit, eu ani suferit cel mai mult.

Mă priveşte în ochi.

— Ştiu că, după ce l-am pierdut, n-am lăsat oamenii să se apropie de mine de teama să nu-i pierd. Nu mi-a luat mult să-mi dau scama.

— De-asta nu vrei să fim prieteni.

— Exact! spune cu un oftat. Dar în ce te priveşte, Kelsey, cred că nu reuşesc să scap de tine oricât aş încerca. îmi place să-mi petrec timpul cu tine.

îmi apare un zâmbet pe buze.

— Şi mic îmi place să-mi petrec timpul cu tine, JP.

— Atunci, ne-am înţeles.

Se aşază mai drept, înfige furculiţa în mijlocul farfuriei şi ia o gură imensă.

— Suntem prieteni, în ciuda şanselor, ştii... încă mai cred că bărbaţii şi femeile care lucrează împreună nu pot fi prieteni.

îmi dau ochii peste cap.

— Sunt convinsă, pentru că n-ai cum să te înşeli, nu-i aşa?

— Corect!

Rânjeşte.

— OK, deci suntem prieteni, ceea ce mă face sa te întreb... de ce te-ai îmbătat aseară?

întoarce capul şi împinge din nou mâncarea pe farfurie.

— Ce-ar fi să lăsăm întrebarea asta pentru altă zi? Să ne concentrăm pe legătura pe care o avem. .

Nu-mi place să las deoparte ceea ce-l deranjează, dar îmi şi place latura asta nouă. Pare mai... liber, aşa că n-am să-l presez.

— Cred ca mi se pare acceptabil.

— Bine.

Ia încă o gura de apă.

— Vrei să vedem un film azi? E un cinematograf de modă veche, aproape de clădirea Angelica, unde se dau filme vechi. Am auzit că au un program special cu două comedii romantice la preţ de una.

Mă înseninez.

— Adică... două comedii romantice una după alta?

Dă aprobator din cap.

— Da. Cred că e *Când Harry a întâlnit-o pe Sally* şi *Despre bărbaţi şi nu numai.*

Bat din palme.

— Ooo, astea sunt bune! Şi vrei să mergi cu mine?

— N-aş fi propus dacă n-aş fi vrut.

— Dar credeam că nu-ţi plac filmele astea.

Ridică din umeri.

— Ştiu ca-ţi plac ţie, aşa că nu pot fi atât de rele, nu? în

plus, recenziile spun că popcornul e sărat şi te arde la buze. Aşa îmi place mie.

— Şi mie îmi place când e sărat. OK, hai să mergem, dar după aceea trebuie să facem ceva ce vrei tu... dacă nu ai alte planuri.

— Planurile mele sunt să stau cu tine, scumpo.

— OK!

Zâmbesc şi mai larg.

— Atunci, ce vrei să facem după aceea?

îl vad cum mesteca, căzut pe gânduri, pe urmă spune:

— O chestie turistică.

— Poftim? Pe bune? Dar credeam că e sub demnitatea ta.

Chicoteşte.

— Nu-mi place să recunosc, dar ieşirea ta turistică a fost distractivă. Ce-ar fi să facem un tur nocturn la Alcatraz?

Fac ochii mari.

— E prea înfricoşător!

Se uită urât la mine.

— Hei, eu merg la maratonul de comedii romantice! Şi ai spus ca după aceea putem face ce vreau eu, aşa că eu vreau să facem chestia asta.

— Numai dacă nu te deranjează că o să-mi îngrop capul în pieptul tău tot timpul.

— Crede-mă, scumpo! Nu mă deranjează absolut deloc.

Rânjeşte şi ia încă o înghiţitură.

— Kelsey, poţi să deschizi ochii, şopteşte JP în urechea mea în timp ce mă agăţ de braţul lui. Nu e ca şi cum o să ţâşnească un monstru.

— N-ai de unde să ştii, îi şoptesc şi eu.

— Scumpo, deschide ochii!

Deschid un ochi, apoi încă unul şi văd coridorul principal cu celule. Pentru că JP nu face nimic ca „ţăranii”, a organizat un tur din culise, aşa că suntem singuri cu ghidul şi ne plimbăm pe holurile sinistre din Alcatraz. Aş fi preferat să fie mai mulp oameni în jur.

— Vezi? Nu-i atât de rău! spune JP.

Încă agăţată de el, mă uit în jur şi spun:

— Sincer, simt fiori pe piele. Tu nu? Sunt fantome peste tot.

— Potrivit legendei, spune Kathy, ghida noastră, Alcatraz e unul dintre cele mai bântuite locuri din ţara noastră.

— O, minunat! exclam şi mă lipesc mai tare de JP. Unul dintre cele mai bântuite, nu te mai saturi să auzi aşa ceva!

— Dacă vreţi să vedeţi mai bine celulele, nu ezitaţi! nc îndeamnă Kathy şi ne arată gratiile reci de oţel din dreptul peretelui, după care ne lasă puţină intimitate.

— Putem intra?

— Desigur! răspunde Kathy.

— Aăă... eşti nebun? Eu nu intru într-o celulă!

— De ce nu? întreabă JP. E o ocazie unică în viaţă.

— N-am fost niciodată într-o celulă şi nici n-am de gând să fiu.

JP chicoteşte şi mă trage spre celule. îi dau drumul la braţ când intră în una.

— La naiba, ce mici sunt! Trebuie să fii creativ ca să faci ceva cu spaţiul ăsta.

Pune mâna pe gratii şi întreabă:

— Cum arăt?

— Dezaxat.

Un scârţâit puternic răsuna pe coridoarele umede şi, cât ai clipi, uşa de la celula lui JP se închide, facându-ină să icnesc şi scoţând de la el un strigăt ca de femeie.

— Aaaaaaaa!

De pe hol, Kathy râde şi ne face să ne întoarcem spre ea. Apasă pe un buton şi uşa se deschide din nou.

— Doamne... Futu-i! exclamă JP când iese din celulă şi îi aruncă o privire încruntata lui Kathy. N-am plătit pentru

sperietură.

— E gratis! zice Kathy, zâmbind.

— Băga-mi-aş!

Vine la mine şi şopteşte:

— Cred că scrotul mi s-a uscat şi a urcat în stomac. N-o să-mi mai simt ouăle câteva zile după asta.

îmi acopăr gura şi pufnesc în râs.

— încă îţi mai place să fii aici noaptea?

— încep să ma răzgândesc. Nu ştiam că ghida noastră o să fie Kathy de pe *Aleea Coşmarurilor.*

— O să fiu aici toată noaptea! strigă ea, încă zâmbind.

— Doamne, lisuse, şi-a ales bine meseria! Răsuflă adânc şi continuă: Voiam să spun că, pentru mine, n-ar fi fost pentru prima oară după gratii.

— Hm... Ce-ai spus? îl întreb.

îmi întinde braţul şi-l apuc în timp ce ne îndreptăm spre ţiitoarea Satanei.

— Eram în facultate. La puţin timp după ce a murit tata. Beţie în public. O prostie de genul ăsta. Cred că am urinat pe copacul unei bătrâne. A sunat la poliţie şi m-au arestat. Bineînţeles că a venit Huxley ca un cavaler pe-un cal alb şi s-a asigurat că mi se şterge din cazier, iar pe urmă a ameninţat că mă retrage de la facultate dacă mai fac aşa ceva.

— Sună... trist. Se pare că aveai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine. Treceai printr-o perioadă grea.

— Da, alcoolul a avut grijă de mine. A fost mereu alături de mine.

— Iţi dai seama cât de nesănătoasă e chestia asta?

— Da, dar n-am spus niciodată că sunt complet sănătos. Insă lucrez la asta. Zi de zi.

— Mergem la duşuri? întreabă Kathy când ajungem la

ea.

— Absolut! răspunde JP şi o ia înainte.

În următoarea oră, o ascultam pe Kathy, care ne povesteşte despre diverşi deţinuţi care au încercat să evadeze, cum au evadat şi care a fost rezultatul. Deşi e un loc întunecos, sinistru şi nu aş alege niciodată să fac asta singură, chiar m-am distrat de minune. Poveştile au fost interesante, istoricul clădirii e deosebit de tot ce am auzit vreodată şi, bineînţeles, a fost amuzant şi să-l aud pe JP punând întrebări serioase.

Pe feribot, Ia întoarce, în timp ce stăm sub lumina stelelor, îmi trec un milion de întrebări prin cap.

— Dacă ai fi vreodată la închisoare ca tipii ăia, ai încerca să evadezi? Sau ai suferi în tăcere, făcând tot ce trebuie ca să poţi pleca într-o bună zi?

— Depinde de cât de lungă e sentinţa, îmi răspunde şi întinde braţul pe bancă în spatele meu. Dacă ar fi o sentinţă lungă, da, la naiba, aş încerca să evadez. Aş săpa o groapă ca fraţii Anglin, aş face nişte capete din pastă de hârtie şi aş munci până dimineaţa. Dar dacă ar fi vreo zece ani... eh, aş aştepta.

— Eu n-aş supravieţui în închisoare, îi spun. Nu sunt dură şi rezistentă.

— Pentru că eşti inocentă, spune el. Eşti prea dulce pentru închisoare! Eu m-aş descurca în ambele variante. Dacă ar trebui să mă apăr, aş face-o.

— Să înţeleg că ai avut parte de încăierări?

Chicoteşte.

— Nu ştiu dacă am auzit mulţi oameni numindu-le încăierări – doar o bătaie dar da, am luat parte la câteva. Cuni spuneam, mereu am simţit că nu-mi găsesc locul în lume, aşa că am luptat şi am încercat să găsesc

ceva care contează pentru mine.

— Şi ai găsit ceva?

- Simt că mă priveşte când răspunde:

— Am găsit câteva lucruri.

— Cum ar fi?

— Păi, ani aflat că îmi placc să ajut oamenii şi animalele.

[1] Vreau să vorbesc cu I luxley să facem din Angelica o clădire cu apartamente unde chiria să fie controlată. Ar trebui să

* completezi o cerere ca să locuieşti acolo, să câştigi o sumă mai mică decât un prag prestabilit şi, dacă eşti părinte singur, ai şanse mai mari să primeşte o locuinţă.

Mă întorc spre el.

— JP, e o idee excelentă, dar îţi dai seama că asta ar re- ‘ duce substanţial profitul! Sunt sigură că ştii că renovările plănuite nu sunt ieftine.

— Da, ni s-ar reduce profitul, dar am reuşi să primim şi o reducere a impozitelor şi uneori nu e vorba doar de bani, îmi place ideea ca aş putea sa ajut oamenii. Mă gândeam, dacă Huxley acceptă, să înfiinţăm o ramură a companiei care să se numească Angelica şi să se concentreze pe familiile cu venituri mici, care să le ofere nu doar un acoperiş deasupra capului, ci şi o oportunitate. Donăm mulţi bani diferitelor organizaţii caritabile, dar mi-ar plăcea să fac şi ceva intem, ceva care se axează pe oamenii din oraşele unde câştigăm miliarde.

— Cred că-i o idee genială, JP!

— Da? ina întreabă nesigur.

— Da! Ţi-ar aduce satisfacţie? Ştiu că acum nu-ţi place ce faci, aşadar te-ar ajuta cu chestia asta?

Cu un oftat, îşi trece mâna prin păr şi se uită la întinderea neagră din faţa noastră.

— Cred că da. Aş simţi că fac ceva bun. Şi dacă aş fi faţa acestui proiect, a acestei colaborări – ajutorarea

celor care au nevoie de asta aş fi foarte mulţumit.

— Când vrei să vorbeşti cu el? .

— Când ne întoarcem. încă mai sunt câteva lucruri pe ! care trebuie să le schiţez şi, bineînţeles, trebuie să vorbesc cu Breaker despre cifre. Am câteva întrebări pentru el despre scutirile de impozit. Pe urmă, o să pun totul pe hârtie, o să formulez o propunere şi o să i-o prezint. Ştiu că îi plac prezentările profesioniste, aşa că o să mă asigur că o fac aşa cum îi place.

— Şi dacă te refuză? îl întreb.

— Atunci e un dobitoc egoist şi aş fi în stare să-mi vând acţiunile şi să găsesc o companie sau o pasiune în viaţă care îmi oferă ce-mi doresc. îmi iubesc fraţii şi arn (acut tot ce m-au rugat, iar acum cred că e timpul să fac un pas în spate şi să văd ce nevoi am eu.

— Uau, JP, e ciudat dacă spun că sunt mândră de tine?

— Nu, nu cred că aud asta prea des, aşa că e plăcut.

Mă sprijin de pieptul lui şi repet:

— Ei bine, sunt mândră de tine!

— Mulţumesc, scumpo!

I------1

JP: Unde eşti acum?

Kelsey: Tocmai avi terminat o întâlnire cu Regis. Sunt destul de sigură că a mârâit de două ori, dar s-a prefăcut că I se zbate ochită, zl *fost amuzant.*

JP: Ţi-a fiicut probleme?

Kelsey: Nu! A fost plăcut şi politicos.

JP: Bravo lui! Păi, eu mă duc spre penthotise. Am terminat uu interviu pentru 1 he Gazette. *Voiam să iau nişte Pbo. Vrei şi tu?*

Kelsey: Nu te deranjează?

JP: De ce-aş mai fi întrebat? .

Kelsey: Aşa e. Da, te rog! Sună grozav!

JP: Eu îmi iau reţeta originală. Vrei acelaşi lucru?

Kelsey: Da, merge! Mă întorc ţi eu în curând. Să aduc un desert?

JP: La cc ic gândeşti!

Kelscy: O sa fie surpriză.

JP: Oare de cc sunt îngrijorat?

Kelsey: Pentru că, deşi par inocentă în orbii tăi, sunt încă imprevizibilă.

JP: Foarte adevărat!

czzj

Mă şterg la gură cu un şerveţel şi pun cutia pe măsuţa de cafea. Când a venit JP, ne-am schimbat amândoi de hainele de birou. El s-a îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi nimic altceva – ce surpriză! iar eu cu pantaloni scurţi şi un tricou simplu. M-am demachiat şi mi-am prins părul ca sa nu-mi vină în faţă în timp ce sorbeam taiţeii.

Am decis sa lăsăm *Tbe Office ni* fundal în timp ce mâncăm şi stăm de vorbă. Am aflat că Dwight e personajul preferat al lui JP, iar Michael era pe locul al doilea. Eu, bineînţeles, romantică din fire, am spus că Jim şi Pani sunt preferaţii mei. JP şi-a dat ochii peste cap.

Am mai aflat şi că JP i-ar „trage-o” lui Jan, că ar sta la băut cu Meredith şi că s-ar cuibări lângă Phyllis într-o seara liniştită. Eu am recunoscut că am o mică pasiune pentru Ryan şi aş fi interesată de o noapte de pasiune cu Robert California, ceea ce evident l-a scârbit pe JP şi a pus capăt discuţiei.

— Nu cred că am mai mâncat Pho până acum, îi spun. Am auzit mereu de mâncarea asta şi mi-am dorit să o încerc. Nu-mi place că am aşteptat atâta vreme. A fost buna. Mulţumesc că ai adus-o acasă!

JP, care a terminat de zece minute, îşi sprijină capul de mâna ridicată şi mă întreabă:

— Care e mâncarea ta preferată?

— Cea mexicană.

Dă din cap.

— La naiba, aş fi putut sa ghicesc! Tamalele făcute de mama ta sunt grozav de bune! Şi fasolea ei bătută. Fir-ar, aş face orice să mi le gătească acum!

Zâmbesc.

— Ştiu şi eu să le fac şi mi s-a spus că-mi ies mai bune decât ale mamei.

JP mijeşte ochi.

— Cine-a zis?

— Mama.

— OK, atunci ce trebuie să fac ca să-mi găteşti şi mie?

— Ce zici de asta? Dacă nu ai treabă mâine, putem să Ie preparăm împreună. Când văd că nu răspunde imediat, îl întreb: O, ai treabă mâine? N-ar fi trebuit să presupun. Ai petrecut destul timp cu mine.

— Relaxează-te, Kelsey! Mi-ar plăcea să fac tamale cu tine. Mă gândeam doar Ia o şedinţă pe care o am Ia patru, dar n-ar trebui să dureze mult. începem la şase?

— Ar fi perfect!

— Pot să cumpăr eu ingredientele, dacă vrei.

Clatin din cap.

— Nu, e OK. Prefer doar anumite produse. Crede-mă, e important!

El ridică mâna.

— Nu vreau să mă bag peste bucătar. Doar să-mi spui cât îţi datorez.

— JP, chiar crezi că ţi-aş lua banii?

— Nu... Să iau desertul?

Rânjesc.

— Cred că începem un trend.

— Da, unul care îmi distruge pătrăţelele.

Se mângâie pe burtă.

— Mă îndoiesc! Tot te trezeşti devreme ca să faci sport.

Arăt cu mâna la abdomenul lui.

— la să văd!

Se pleoşteşte pe scaun şi-şi umflă abdomenul, prefacându-se că are burtă. E o tentativă jalnică, pentru că se vede conturul abdominalilor.

— Termină!

îl împung în abdomen.

— Nu te juca cu burta mea! Sunt sensibil.

— O, Doamne, aia nu e burtă! încă se văd pătrăţelele. Bună încercare!

— Păi, dacă o ţin tot aşa, nicio femeie n-o să mai vrea să mă vadă dezbrăcat.

Asta mă face să râd în hohote.

— încă o dată, mă îndoiesc. Eu, ăăă... am văzut destul ca să ştiu că orice femeie ar vrea să te vadă dezbrăcat.

Ridică sprâncenele de uimire.

— Kelsey Gardncr, spune mai departe!

— O, Doamne! exclam şi îmi dau ochii peste cap. De-asta ezit să-ţi fac complimente. Ştiam că aşa o să faci.

Se trage mai aproape şi ridică din sprâncene.

— Ai fost impresionată de corpul meu? Dar de penis? Ţi-a plăcut buturuga dintre picioarele mele?

— Ihh, cine spune aşa ceva?

— Cine spune „îhh” când se referă Ia cel mai de preţ lucru al unui bărbat?

— Cineva care reacţionează la o persoană enervantă, adică tu. Penisul tău nu-i o buturugă, e un... penis normal.

Ii cade faţa de uimire.

— Un penis normal? Crezi că am un penis normal?

— Păi, da! Adică, nu are podoabe şi, sigur, e bine întreţinut, dar nu are nimic absolut deosebit.

— Hm, nu vreau să par un nenorocit de voyeur, dar am fost în destule vestiare la sălile de sport ca să ştiu că penisul meu nu e tocmai normal. Doar pentru că nu are piercinguri nu înseamnă că e plictisitor. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre penisul meu. Cu siguranţă, lungimea şi grosimea lui sunt mai bune decât ce ai avut tu până acum.

— Şi de unde ştii tu ce fel de penisuri am avut eu? îl provoc cu amuzament în voce.

— Dat fiind cât de inocentă eşti, cel mai probabil penisurile acelea au fost normale. Al meu e orice, numai asta, nu.

— Aşa spun toţi bărbaţii.

Ochii i se întunecă, iar umorul îi dispare de pe faţă.

— E nevoie să-l scot din nou afara?

— Nu, e OK. încă mai ţin minte cum a fost când ai stat pe faţa mea. Foarte... cărnos.

— Asta pentru că e cărnos.

— Mereu am crezut că penisurile trebuie să fie moi şi catifelate, ştii? N-am simţit asta la tine.

— De unde naiba ai auzit asta? Şi ce fel de penisuri vezi tu catifelate?

— Cele din cărţile de dragoste.

Pufneşte pe nas.

— Dacă un penis e catifelat la atingere, atunci tipul ăla şi l-a învelit într-un material cu pistolul de lipit. Penisurile sunt făcute din carne şi, când sunt în erecţie, sunt rigide şi pline de vene. Sunt sigur că-ţi aminteşti cum arată penisul meu erect. La urma urmei, ţi-ai dat drumul în chiloţi.

Îmi aruncă o privire sugestivă şi simt că-mi ard obrajii. Am intrat singură în capcană.

— Mi-am dat drumul pentru că am făcut efort.

— Prostii! spune el. Ţi-ai dat drumul din cauza momentului pe care îl trăiai.

— Posibil, dar acum nu putem fi siguri, nu?

__Eu ştiu sigur. Nu ţi-ai fi dat drumul aşa daca nu eram acolo sa te încurajez, să-ţi spun să te atingi, să-mi scot penisul ca sa te stârnesc.

' Ridic din umeri, pentru că ştiu că are dreptate, dar îmi place să-l aţâţ.

i — Vrei să-ţi mai arăt o dată? Pentru că sunt dispus.

— Ştiu ca eşti dispus şi chiar nu e necesar. Cum am ajuns la subiectul ăsta? Nu vorbeam despre desertul de mâine? Sa revenim! Cred că ar fi frumos să-l ridici tu.

— Cine spune că trebuie să-l ridic...

îi pun mâna pe faţă şi-l împing.

— Ori iei desert care se poate mânca, ori niciunul.

— Eu pot să-mi mănânc desertul. '

îşi umezeşte buzele.

Ah, fir-ar!

— încetează! Mă...

— Exciţi?

Mişcă din sprâncene.

Da!

— Nu! Doar că... creezi o situaţie ciudată. Şi nu mau să fie ciudat între noi.

— Nu e nimic ciudat la conversaţia asta. Dă-i drumul, spune-mi cel mai nebunesc loc în care ai făcut sex.

— De ce? Ca să-mi spui că sunt plictisitoare? .

— N-am spus niciodată că eşti plictisitoare. Am spus că eşti inocentă. Există o diferenţă. O persoană plictisitoare nu s-ar fi masturbat în faţa mea.

Obrajii mi se încing din nou.

— Păi, asta a fost... Doamne, urăsc ce urmează să spun!

— Spune-o şi gata! Acum suntem amici, nu? mă întreabă şi ridică dintr-o sprânceană.

— Presupun că da!

îmi strâng buza între dinţi şi răspund:

— Păi, n-a fost sex, dar ceea ce am făcut noi a fost cea mai provocatoare experienţă. Nici acum nu înţeleg cum s-a întâmplat şi nu vreau să analizez. Dar da, restul experienţelor au fost destul de insipide în pat. Nimic mai mult de atât.

— Păcat! spune el. Dacă ai fi a mea, nu ne-am trage-o doar în pat.

— O! Sunt sigură că ai o listă imensă cu locuri ciudate unde, hm, ai făcut sex. Aşa că o să te întreb în schimb care a fost locul tău preferat?

-— în cadă, spune el fără să se gândească prea mult. Să ţi-o tragi în cadă. Doamne, ce-mi place!

— Pe bune? întreb. Nu e apos şi ciudat?

— Nu! clatină din cap. O femeie goală în cadă, căreia i-o tragi pe la spate... da, îmi place la nebunie.

îmi dreg glasul.

— O! Şi, ăăă, de câte ori ai făcut asta?

— Nu de suficiente ori şi nu cu persoana potrivită.

— De unde ştii că nu e persoana potrivită? E clar că ţi-a făcut plăcere.

— Pentru că ştiu că ar putea să existe o intimitate şi mai mare. Au fost partide întâmplătoare, dar, cu ambianţa potrivită şi cu preludiul potrivită, ştiu că ar putea fi exploziv.

‘înghiţire în sec*

Da... cred că aşa ar fi.

— Dar tu? mă întreabă. Ai o situaţie ideală planificată în minte în care ar fi cea inai tare partidă din viaţa ta?

— Nu chiar. Ştiu doar că, atunci când voi găsi persoana potrivită, totul va veni de la sine şi nu va fi nevoie să ina străduiesc. Nu voi fi nevoită să-mi imaginez situaţii romantice, ci doar voi trăi clipa şi voi lăsa totul să

se întâmple.

— Şi încă n-ai avui parte de asta?

Clatin din cap.

— Nu! Pentru o fata obsedată de iubire, viaţa mea amoroasă e foarte trista.

— Nu e tristă, doar că nu vrei să te mulţumeşti cu puţin, şi cred că asta e o idee bună. O să găseşti omul potrivit.

Mă bate în frunte cu degetul arătător.

— Dar, între timp, dezvăluie secretul pe care l-ai păstrat toată seara. Ce e desertul ăsta pe care l-ai cumpărat şi nu vrei să-mi spui?

Anticipându-i reacţia, nu-mi pot ascunde zâmbetul când mă ridic de pe canapea şi scot cutia din frigider.

— Oare să-mi fie frica de zâmbetul acela? mă întreabă când mă aşez faţă în faţă cu el.

— Posibil!

Deschid cutia şi scot la iveală fursecurile în formă de penis pe un baton de îngheţată.

— Am cumpărat fursecuri în formă de penis, învelite în ciocolată alba şi neagră.

Mă uit la el şi aştept, rânjind ca o idioată. Colţul gurii i se ridică uşor, apoi zâmbeşte. Ia un fursec cu ciocolată albă şi-l examinează, întorcându-l pe toate părţile.

— N-am băgat niciodată un penis în gură, dar putem schimba asta oricând.

Pe urmă, ia o muşcătură mare şi mestecă.

— Fir-ar să fie, penisul ăsta e atât de bun!

Fornăi atât de tare, încât îmi ies câteva picături pe nas.

Foarte atrăgător, Kelsey!

— Şi foarte realist.

Examinează fursecul din nou.

— Kelsey, ăsta ar fi un penis mediocru. Dar al meu... nu-i aşa.

Pe urmă ia încă o muşcătură şi nu pot să nu mă gândesc că are mare dreptate.

i~ "i

JP: Ai auzit?

Kelsey: E cineva care face sex? Credeam ca ceilalţi oaspeţi de pe etajul ăsta sunt vizavi.

JP: Aşa e. Dar nu sunt ei. Sunt un etaj mai jos. Tocmai m-am uitat. Şi-o trag pe balcon.

Kelsey: Pe bune? Unde îi vede lumea?

JP: LOL! Of Kelsey!

Kelsey: Ce e? E îngrijorător, nu crezi? „Prins cu pantalonii în vine" e o expresie reală.

JP: Dar tocmai asta e palpitant, că ai putea fi prins.

Kelsey: Lasă-mă să ghicesc – sexul pe balcon nu e ceva nou pentru tine?

JP: Nu prea.

Kelsey: Şocant!

JP: Vrei să spui că sunt o curvă masculină?

Kelsey: Nu cred că trebuie să ne etichetăm vieţile sexuale. Tu doar ai una mai bogată.

JP: Foarte bogată. Vrei să te învăţ câte ceva?

Kelsey: De unde ştiai că asta voiam să sugerez?

JP: Pentru că devin un prieten bun şi mă ştii foarte bine.

Kelsey: Oarecum. La naiba, cred că acum vorbesc mai mult cu tine decât cu sora mea.

JP: Mai ai şi a Iţi prieteni?

Kelsey: Da, am câteva prietene, dar, din păcate, ne-am îndepărtat din cauza afacerii mele. Toată agitaţia asta nu~mi lasd timp pentru mulţi prieteni.

JP: Înţeleg. Păi, acum mă ai pe taine.

Kelscy: Aşa c. Şi-ţi runt recunoscătoare.

JP: Deci... vrei sa stăm pe balcon şi să-i ascultăm cum şi-o

tragi

Kelsey: ...noapte bună, JONAH!
JP: Uliu, spune-mi din nou pe nume! îmi place.
*Kelsey: *oftat**

IZ—1

Kelscy: Mulţumesc pentru paharul de smoothie pe care l-ai trimis de dimineaţă. De unde ştiai că am nevoie de asta mai mult ca oricând?

JP: Te-am văzut când mergeam prin clădirea Angelica şi vorbeam cu Huxley pe FaceTime. Ani făcut comanda imediat. Pari obosită, scumpo!

Kelscy: Nenorocirii ăia nu mai terminau azi-uoapte.

JP: Asta te-a ţinut trează toată noaptea?

Kelscy: Era haos în mintea mea, mă gândeam numai la serviciu. Ştii cum c.

JP: Da! Dacă vrei, putem renunţa la cină diseara şi doar să stăm împreună sau să facem altceva. Nu ştiu exact ce-ţi place să faci ca să te relaxezi.

Kelscy: Nn, încă mai vreau să pregătesc cina, doar dacă nu vrei tu.

JP: Scumpo, dacă petrec timpul cu tine, nu-mi pasă ce facem.

Kelsey: Pai, bine, atunci...

JP: A fost un comentariu ciudat?

Kelscy: A fost neaşteptat.

JP: Mă simt în largul meu lângă tine. Scuze dacă e ciudat, dar e adevărat.

Kelsey: Nu e ciudat. îmi dă senzaţia că însemn ceva pentru tine.

JP: Aşa e, scumpo. Însemni mult pentru tine.

r~ . i

— OK, acum adaugă gheaţa, îi spun, cu mâinile băgate în aluat până la încheietură.

— Sigur! îmi răspunde, mişcându-se în jurul meu.

Carnea de porc e gătită, am trişat şi am pus-o în oală de după-amiază, iar sosul l-am pregătit deja. Aii s-a părut drăguţ când JP a rămas uimit de ardeii deshidrataţi pe care i-am rehidratat şi i-am dat prin blender.

— Iar acum amestecăm vreo zece-cincisprezece minute cu mâinile.

— O, rahat, pe bune?

— Da!

— OK!

Se întoarce şi se opreşte stângaci lângă mine, dar nu reuşeşte să stea în unghiul potrivit. Până la urmă spune „Futu-i!” şi vine în spatele meu. întinde braţele de o parte şi de alta a mea şi bagă mâna în castron, cu faţa lângă a mea.

— E OK aşa?

Pieptul lui mi s-a lipit de spate, iar ţepii aspri din obraz se freacă de pielea mea, ceea ce-mi creşte temperatura cu încă zece grade. Dar nu vreau să fac caz de asta, aşa că dau din cap.

— E în regulă. Daca te simţi confortabil.

— Sunt OK, scumpo. Apropo, ce parfum foloseşti? Mă scoate din minţi.

— Dolce and Gabbana, Light Blue.

— La naiba, ce bine miroase! Nu că ar trebui s-o spun când stai aşa lângă mine, dar miroase grozav de plăcut!

— Mulţumesc! îi spun şi mi se ridică părul pe ceafa.

Ultimele zile au fost... plăcute. Timpul petrecut alături deJP mă face să-mi dau seama că e un tip de treabă. Când are mintea limpede, când e fericit, e deschis, sincer şi distractiv.

Glumeşte – cum lacea înainte – şi nu-mi place s-o spun, dar nu face să mă simt plina de viaţă. Ca şi cum lipsea o parte din mine, iar el a trezit-o din nou.

Mă bucur când îl văd, mă încântă un mesaj din partea lui şi număr minutele până la non-întâlnirea planificată. Intr-un interni de timp foarte scurt, a devenit unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Niciodată nu m-aş fi aşteptat la asta.

— E distractiv! Mă simt ca o pisică, când masează burta cuiva.

Mâinile mi se opresc şi mă întorc uşor să mă uit la el.

— Ce fel de analogie e asta?

— Ştii tu... cum apasă pisicile pe diverse lucruri.

Imită mişcarea.

— Aşa mi se pare chestia asta. N-ai avut pisică în copilărie?

-Nu!

— Ah, ce-ai ratat! spune el şi se apleacă mai mult spre mine. Păcat! N-ai simţit niciodată o limbă ca glaspapirul pe mâna. Sau gheara unei pisici care-ţi sfâşie hainele şi intră direct în carne. Sau plăcerea deosebită de a scotoci după rahat în litieră.

— Da, mare păcat! îi răspund sarcastic. Cum o chema pe pisica ta?

— Eu şi Huxley îi spuneam Pisică, pentru că nu simţeam nimic pentru ea. Era mai degrabă o ticăloasă enervantă. Mereu ne zgâria cumplit. Dar Breaker era cel mai bun prieten al ei. Practic, numele ei era Jiggles. Ai văzut vreodată *Ncu> Girfc*

— Da, îmi place serialul.

— Păi, gândeşte-te la Winston şi pisica lui. Aşa era Breaker cu Jiggles.

Mâinile ni se ating în bol şi, în loc să mă retrag sau să mişc mâna, las degetele să ni se împletească în aluat. îmi place. N-ar trebui, dar îmi place.

— Nu-mi pot imagina. Breaker pare atât de calin! Nu-l văd agitându-se pentru o pisica.

JP chicoteşte.

— Vai, ce te-a păcălit! Sigur, e calm, dar e şi cel mai mare tocilar. Ii plac datele, are autografe de la toţi actorii din *Stăpânul bielelor* şi s-a costumat de vreo doua ori în calculator de Halloween.

— Poftim? Imposibil! clatin din cap. Nu poate fi adevărat.

— Crede-mă, scumpo, e tocilar. Are acasă un calculator pe care şi l-a construit singur.

— Vai, ca Henry Cavill?

— Poftim? întreabă nedumerit.

— Henry Cavill şi-a construit singur calculatorul şi a înregistrat tot. A fost sexy!

— Uau... frate, chiar nu pricep ce li se pare femeilor atrăgător în ziua de azi.

— Pe de altă parte, Henry e super sexy. Gropiţa din bărbie, ochii seducători, muşchii incredibili!

— Ştii, unii spun că şi eu arăt ca un Henry Cavill tatuat.

— Cine naiba ţi-a spus asta? O persoană imaginară? întreb, râzând singură de gluma mea.

— Nostim! Nu, era o fata pe care am cunoscut-o la un meci de baseball.

— Aham! Şi lasa-mă să ghicesc – ţi-a cerut un autograf şi s-a ruşinat foarte tare că te-a confundat cu altcineva, ţi-a cerut scuze, tu ai consolat-o, i-ai luat ceva de băut şi ai dus-o acasă în seara aia. A fost una dintre fetele din cadă?

— Nu! răspunde prelung. Dar restul poveştii e înspăi-

mântător de corect.

— M-am gândit eu. Când eram în facultate, era un val de fete care taceau farsa asta cu băieţii ca să obţină băuturi gratis şi o partidă uşoară.

— Orice tip de o partidă uşoară.

— Era o metodă de agăţat, 'Ic-a păcălit.

— Eie, n-are decât să mă păcălească oricât vrea. Dar am tăcut sex în seara aia.

— De parcă ţi-ar fi greu să găseşti pe cineva care să se culce cu tine.

— '|u ai fost mai dificilă, spune el, iar vocea practic îmi mângâie pielea.

Iar mi se face pielea de găină.

— Pe de altă parte, m-ai catalogat drept prieten de la început, aşa că nu aveam nicio şansă.

— Erai intangibil. Nu aveam de ales, trebuia să te cataloghez aşa.

Se opreşte, iar obrazul lui aspru se mişcă lângă al meu în timp ce mâinile i se cufundă mai adânc în aluat.

— De ce eram intangibil?

Buzele i se mişcă pe obrazul meu; le simt, sunt foarte aproape. La distanţă de o şoaptă.

Şi e frustram pentru că n-ar trebui să-mi doresc buzele lui lângă mine, n-ar trebui să mă simt confortabil în braţele lui, n-ar trebui să aştept cu nerăbdare să-mi spună „scumpo”, dar iată-ină aici, aşteptând cu răsuflarea tăiată următoarea lui mişcare!

— Pentru că eşti fratele lui Huxley. Pentru că firma mea e sub conducerea ta. Pentru că ştiam că ai un alt mod de gândire decât al meu.

— Şi dacă n-ar fi toţi aceşti factori, Kelsey, ce s-ar întâmpla?

înghit în sec.

Mâinile ini se mişcă mai încet, abia mai amestecă, iar inima îmi bate atât de tare, încă îmi sună în urechi.

Parfumul lui mă învăluie. Vocea lui îmi face pielea sa vibreze.

M-a prins într-o capcană delicioasă între el şi blat.

E tot ce mi-aş dori de la un moment romantic, şi totuşi bărbatul care mă face să simt, cel care mă transformă într-un ghem de dorinţă, ar trebui să fie prietenul meu. Nu ar trebui să fie cel care-mi face inima să bată mai tare.

— La naiba, nu ştiu de ce am întrebat chestia asta! spune el şi îşi retrage mâinile din bol, luând tăcerea mea drept disconfort. Ai motivele tale şi ceea ce avem e foarte bun. Noi doi suntem prieteni. Şi a fost uşor aşa.

Nu mă întorc spre ci. Nu pot.

Nu pot să-l las să vadă cât mă afectează.

Nu pot să-l las să vadă cum înfig unghiile în aluat, implo- rându-l să se întoarcă.

— Ce pot face ca să pregătesc pasul următor? mă întreabă.

Respir adânc ca să-mi liniştesc bătăile inimii.

— Poţi să întinzi foile şi să iei spatula. O să începem să punem amestecul pe ele.

— Sigur, scumpo!

închid ochii strâns. *Stăpânefte-fc, Kefcey!*

I___ZJ

— A fost o idee grozavă să mâncăm pe balcon! spun în timp ce sorb din mărgărită iară alcool cu care m-a surprins JP.

Fără alcool pentru că a spus că o lasă mai moaie cu băutura. Nu a dat detalii despre decizia lui, dar se vede

că s-a gândit bine la asta şi îl susţin în totalitate.

— Dar nu pot să nu mă întreb, continui. Sperai să-i mai auzi o dată pe futăcioşii de aseară?

— Păi... ar n fost plăcut sa luam cina şi să vedem un spectacol.

— Cu siguranţă ar fi fost distractiv. Dar e plăcut, seara e liniştită, sunetele din strada sunt estompate, mai suflă vântul, mâncarea e delicioasă... A fost o seară grozavă, Kelse!

Se mângâie pe burta.

— Nu cred ca mai am loc de desert.

— Nici eu.

Mă sprijin de spătar.

— Sunt recunoscătoare pentru pantalonii cu elastic. E un lucru care nu-mi face cinste?

— Nicidecum!

Se trage de elasticul de la pantaloni.

— Eu sunt bucuros că am (acut curat cât stăteau tamalele la aburi.

— Şi eu! exclam şi scot un fluierat grav. Nu-mi vine sa cred că mai avem doar nopţi aici. Mă întristează. M-am obişnuit cu apartamentul şi cu oraşul.

— Dar compania? întreabă JP şi ia o gură de mărgărită.

— Şi cu aceea. O să mă simt singură când o să mă întorc în garsoniera mea minusculă.

— Poţi oricând să te muţi la mine. E destul loc. Vine şi cu acces la o piscină luxoasa... şi o cadă încăpătoare.

Mişcă din sprâncene şi mă face să râd.

— Tentant, dar sunt sigură că eşti pregătit să-ţi reiei viaţa de unde ai lăsat-o.

— Ce vrei să spui? mă întreabă.

— Ştii tu, să ieşi în oraş şi să nu fii nevoit mereu să stai cu mine.

Se uită în ochii mei şi răspunde:

— Nu sunt *nevoit* să stau cu tine, Kelsey. *Vreau* să stau

cu tine. Aleg s-o fac.

îmi apare un zâmbet pe buze şi întorc capul, fiindcă nu-mi place fiorul pe care cuvintele lui mi-l stârnesc pe şira spinării.

— Şi eu la fel, Jonah! răspund, folosindu-i prenumele.

Când mă uit la el, are o figură uimită. A'Iă strâmb.

— Adică, JP.

Clatină din cap.

— Spune-mi cum vrei! îmi plac amândouă.

— îmi place numele tău adevărat. Cred că ţi se potriveşte – cel puţin, se potriveşte cu latura asta a ta. JP c mai degrabă un afemeiat petrecăreţ. Dar bărbatul cu care am stat în ultima vreme, el e Jonah.

— Da!

Se uită timid la mine.

— îmi place al naibii de mult!

— Ală bucur!

Strâng farfuriile şi spun:

— O sa fie ciudat sa mă întorc la viaţa mea normală. M-am simţit foarte bine aici.

— Sunt sigur c-o să te întorci. Abia ne-am apucat de clădirea Angelica, iar Huxley o sa te pună să supravegheri lucrările. Nu va fi ultima dată când vii.

— Bine! Mai am multe locuri în care aş vrea să mănânc desert. Ar trebui sa fac o pagină pe Instagram cu deserturi. Aş putea să-i spun *Menta unul pentru celălalt*[1], ca un joc de cuvinte legat de podcastul meu.

— Sau i-ai putea spune *Linge-niă ca pe îngheţată.*

'Joc de cuvinte pornind de la asemănarea grafică dintre termenii *mint* („mentă”) şi *niuint* („făcut”, „sortit”, „hărăzit”), care apare în numele podcastului pe care îl găzduieşte personajul (n. red.).

Mă uit în ochii lui jucăuşi.

— Ăsta a fost un comentariu tipic pentru JP.

— N-ai decât sa încerci. Nu poţi să-l scoţi din mine.

¡mi face cu ochiul şi se ridica. Iau farfuriile, iar el ia restul de tanialc şi fasole bătuta pe care nu le-am mâncat.

— N-aş vrea să te schimbi. îmi place aşa cum eşti, îi răspund în timp ce intram în apartament şi ne îndreptăm spre bucătărie.

— Oo, din ce film e asta? Am senzaţia că m-a pus o fată să-l văd.

— *Bridget Jones,* îi răspund.

Pocneşte din degete.

— Exact! îmi amintesc că Bridget se plimba în fuste scurte, nu-i aşa?

— Normal că asta e partea pe care ţi-o aminteşti!

Ridică din umeri şi strângem împreună mâncarea, apoi punem vasele în maşina de spălat. Când terminăm, mă sprijin de blat şi îmi încrucişez braţele pe piept.

— M-am distrat în seara asta. Ai fost de mare ajutor în bucătărie.

— Fac şi eu ce pot.

— Păi, ar trebui să mă duc la culcare, unde pot să evit iară ruşine elasticul de pe talie şi pot să respir în ciuda numărului mare de tamale pe care le-am mâncat.

— Scumpo, păstrează vorbele obscene pentru dormitor!

Chicotesc şi trec pe lângă el.

— Noapte bună... Jonah!

— Hei! striga el şi mă face să mă învârt pe loc. Am ceva pentru tine!

— Te rog, spune-mi că nu e penisul tău sau ceva dezaxat.

— În primul rând, penisul meu nu c dezaxat, e *normal...* mai ştii?

Pufnesc în râs.

— Şi nu, chiar am ceva pentru tine.

Se duce la sacoul pus pe spătarul unui scaun din living şi bagă mâna în buzunarul de la piept. Scoate o

punguţă pe care o întinde spre mine.

— Am văzut chestia asta şi m-am gândit la tine.

— O, *este* un obiect adevărat?

începe să râdă.

— Da, este!

Deschid punguţa albastră şi scot un obiect lung şi tare. Când îmi dau seama ce e, mă loveşte ameţeala ca un tsunami.

— Mi-ai cumpărat un magnet?

îşi bagă mâinile în buzunare.

— Da! Nu eram sigur dacă ai găsit unul deja. îmi amintesc când spuneai că îţi cumperi unul din toate oraşele pe care le vizitezi. Dar plecăm în curând şi m-am gândit că ar fi o amintire plăcută. Dacă ţi-ai luat unul deja, putem să-l lăsăm aici sau...

— încă n-am cumpărat unul.

Mă uit la magnet. Scrie *San Francisco* în partea de jos, iar sus se văd contururile clădirilor şi Podul Golden Gate. E drăguţ, vesel şi colorat, ceva ce n-aş fi ales eu.

— Dar acesta e perfect!

Mângâi literele cu degetul.

— Serios, dacă nu-ţi place, pot să iau ceva diferit.

Clatin din cap şi fac un pas în faţă ca să pot pune mâna pe pieptul lui.

— A fost un gest drăguţ şi atent.

Ne privim în ochi.

— Mulţumesc!

Mă apropii mai tare, îl cuprind cu braţul şi îl îmbrăţişez. Mă prinde şi el în braţe.

— Cu plăcere! Sper că o să ai mai mulţi magneţi în colecţie.

Mă masează pe spate.

Nu mă retrag.

Nu vreau.

II strâng mai tare şi-mi lipesc obrazul de pieptul lui.

— Sper!

Rămânem încă un minut aşa, îmbrăţişaţi. Privind din afară, ar putea să pară ciudat, doi oameni care se îmbrăţişează în mijlocul livingului, dar în clipa asta totul pare perfect. Mi se pare că ăsta e locul meu, în braţele lui, protejată de puterea lui şi preţuită de inima lui. *Asta. Asta mi-a lipsit extrem de mult de când nu mai am un iubit.* Atingerea. De câte ori îl văd pe Jeff cum o îmbrăţişează pe mama, îi sunt incredibil de recunoscătoare, pentru că i-a redat încrederea cu îmbrăţişările lui. I-a arătat că e o femeie dorită, nu doar o mamă singură. Şi cu cât trece mai mult timp fără atingeri întâmplătoare, un lucru care mie îmi lipseşte deja de atâta vreme, cu atât tânjeşti mai mult după ele. îmbrăţişări. Un sărut scurt pe frunte. O strângere de mână. Degete care îţi mângâie obrazul. Toate astea îmi lipsesc îngrozitor. Deşi nu mă pot aştepta ca JP *-Jonab –* să-mi ofere asemenea lucruri, a facut-o. Şi o sa-mi lipsească atunci când o sa mă întorc în apartamentul meu, unde locuiesc singură.

— Eşti OK? mă întreabă, probabil întrebându-sc de cc mă agăţ încă de el. -

Dau din cap şi fac un pas în spate.

• — Da. A fost foarte frumos din partea ta!

Privirile ni se întâlnesc.

— Foarte frumos!

îmi zâmbeşte stânjenit.

— Mă bucur că-ţi place. Mă duc la culcare, îmi spune şi arată cu degetul mare spre camera lui. Mulţumesc pentru o seara grozavă, scumpo!

Nu pleca încă!

Mai stai cu mine pe canapea!

Mai vorbeşte puţin cu mine!

Vino în camera mea, unde poţi să-ţi treci degetele prin părul meu, iar eu să-ţi simt vibraţiile vocii grave în piept...

— Noapte bună!

Îi fac cu mâna.

— Pe mai târziu, Kelse!

Şi pleacă spre dormitor, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată. Amuţită.

Şi complet derutată.

Capitolul optsprezece

JP

JP: FRATE, CRED CĂAM REUŞIT! CRED CĂ AM „CURTAT-O".

Breaker: Asta pot să judec şi singur. Ia spune!

*JP: Am petrecut ultimele seri împreună *ca prieteni*, ani stat de vorbă, am gătit împreună. Am fost la un maraton de filme şi la un tur nocturn la Alcatraz. Şi aseară am pregătit cina şi am luat-o pe balcon.*

Breaker: OK, deci aţi petrecut ceva timp împreună! Nu sunt sigur că e destul.

JP: Am păstrat cea mai bună parte pentru final. l-am cumpărat un magnet.

Breaker: Asta e cea mai bună parte? Un magnet? Frate...

JP: Nu, a fost bine. Ii place să-şi cumpere câte un magnet din toate oraşele în care merge. Mi-am amintit că a spus chestia asta, aşa că i-am cumpărat un magnet. A fost atât de recunoscătoare, încât m-a strâns în braţe al naibii de mult.

Breaker: Cât de mult?

JP: Păi... un minut?

Breakcr: Şi-a pus obrazul pe pieptul tău?

JP: Da!

Breaker: A plâns?

JP: N-au fost lacrimi, dar cred că nici mult nu mai avea.

Breakcr: Aha! Mai sunt şi alte detalii pe care trebuie să le divulgi ca să iau o decizie?

JP: Mi-a zisjonab de câteva ori.

Breakcr: Stai, i-ai spus cum te cheamă?

JP: Da! A zis că bărbatul care a stat cu ea în ultima vreme seamănă mai mult cu Jonah decât JP, care e doar un playboy.

Breakcr: Cred că tocmai mi-a stat inima.

JP: Da? Crezi că am curtat-o cum trebuie?

Breakcr: Cred că sunt 99% şanse să fie.

JP: E un procentaj bun.

Breakcr: Chiar ţi-a zis Jonah?

JP: Da... şi mi-a plăcut,fir-ar săfie! Chiar îmi place de ea. Ba mai mult, ultimele zile mi-au arătat cât de mult ţin la femeia asta. Nu ştiu exact ce-o să se întâmple, dar trebuie să risc.

Breaker: Cred că ai o şansă mare. Cc-ai de gând să faci?

JP: Păi, e ultima noastră seară aici. Mâine plecăm pe la şase, aşa cred. Mă gândesc să o duc la Parkside. l-am povestit acum ceva timp că au cel mai bun dini suni şi vreau s-o duc pe acoperiş pentru desert.

Breakcr: Super! îmi place! După desert, o să-i spui ce simţi?

JP: Da! Poţi să crezi că-s nebun, dar chiar cred că simte acelaşi luam penam mine.

Breaker: Cred că eşti pregătit.

JP: Ştiu că simt pregătit. Futu-i, abia aştept! Niciodată n-am mai simţit aşa ceva pentru o femeie.

Breaker: N-ai simţit. Cel puţin, mie nu ni i-ai spus niciodată. Îmi dau scama... 0 placi cu adevărat.

JP: Aşa c! Şi nu vreau s-o dau în bară. Nu mi-aş ierta-o niciodată.

Breaker: Păi, tu ai şti dacă n-ar fi pregătită pentru tine. Crezi că este?

JP: Da! După îmbrăţişarea de aseară, cred că e pregătită pentru mine.

Breaker: Atunci trebuie să-ţi foloseşti cuvintele, JP.

JP: Ce vrei să spui? Am vorbit despre multe lucruri.

Breaker: Trebuie să-ţi foloseşti cuvintele şi să-i spui cc simţi. Până acum, ai încercat să-i arăţi ce simţi. Acum e timpul să vorbeşti. Spune-i adevărul!

JP: Aşa o să fac! Futii-i! OK.

i i

Merg pe hol către penthouse şi mă simt încântat şi îngreţoşat în acelaşi timp. Ziua a trecut greu, căci fiecare minut a fost ca o oră. întâlnirile au fost îngrozitor de plictisitoare. E-mailurile nu au încetat să curgă pe adresa mea. Şi când a venit prânzul, eram foarte nerăbdător, dar şi epuizat de atâtea gânduri despre ce urinează să se întâmple în seara asta.

Dar, futu-i, abia aştept s-o văd!

Abia aştept să-i fac o surpriză cu planurile pentru seara asta! ’

Deschid uşa de la apartament, pun cheile şi portofelul pe masa de la intrare şi strig după ea:

— Kelscy, eşti acasă?

— Da! îmi răspunde din cameră. Vin imediat!

Este o oglindă la intrare şi mă întorc repede ca să

arunc o privire.

Părul e aranjat.

Costumul arată bine.

N-am nimic între dinţi.

Mă întorc exact când se îndreaptă spre mine şi arată al dracului de bine! Poarta o rochie neagra, vaporoasă, care îi ajunge până sub genunchi, şi părul e ondulat... Pulsul mi-o ia la goană.

— Bună! Ai avut o zi lungă? ma întreabă în timp ce îşi pune un cercel.

— Da, destul de lungă. Dar tu?

— A fost OK. Am avut încă o întâlnire cu Regis. A fost ceva mai plăcut decât de obicei, dar probabil s-a purtat aşa pentru că ştie că mâine plecăm.

Duce mâna la cealaltă ureche acum, jucându-se cu cercelul.

— Ce planuri ai pentru seara asta?

Mă bucur că ai întrebat.

— Păi, mă gândeam...

Cioc, cioc!

Mă uit în spate.

— Ai comandat room-service?

— Nu, e Derek! îmi răspunde. Avem întâlnire în seara asta.

Şi, uite-aşa, nerăbdarea, emoţia şi încrederea îmi dispar din vene şi mi se adună la picioare.

Parcă cineva mi-ar fi smuls inima din piept, m-a zgâriat şi m-a rănit şi la coaste în acelaşi timp. Toate speranţele mele. Toate gândurile. Tot curajul meu nenorocit a dispărut. S-a evaporat. S-a spulberat.

Se... se duce la o întâlnire?

Nu se poate aşa ceva!

Probabil e o glumă, nu-i aşa?

E imposibil să iasă la o întâlnire cu el, după... ei bine, după tot ce-a fost.

Dar, spre groaza mea, Kelsey se întinde dincolo de mine şi deschide uşa, iar Derek apare de cealaltă parte.

Futu-i!

— Bună, Dcrek! Trebuie doar să-mi iau pantofii! Lasă-mă o secundă!

— Nici o problemă!

Dcrek se întoarce spre mine când Kelsey deschide dulapul de la intrare.

— Bună! Probabil tu eşti JP. Mă bucur să te cunosc! Fratele tău mi-a vorbit mult despre tine.

îmi întinde mâna şi, pentru că nu vreau să fiu nesimţit, dau noroc cu el.

— Şi eu mă bucur să te cunosc! îi spun, dar abia îmi recunosc vocea.

E gravă, ameninţătoare.

Futu-i, ce supărat sunt!

Atât de supărat, încât simt cum mi se usucă gâtul.

îmi scapă printre degete!

Planurile!

Seara!

Marea mea întrebare!

Totul se prăbuşeşte în faţa mea.

Nu-mi simt picioarele. Parca n-am aer în plămâni. Am senzaţia ca un cuţit ascuţit îmi sfâşie pieptul fără încetare şi stârneşte durerea asta copleşitoare.

— Mă întorc mai târziu, spune Kelsey şi-şi trece mâna peste braţul meu.

Atingerea ei... îmi trezeşte o senzaţie.

îmi aminteşte de ceva ce mi-a spus Brcaker.

„Trebuie să foloseşti cuvinte şi să-i spui ce simţi. Până acum, ai încercat să-i arăţi ce simţi. Acum e timpul să vorbeşti, frate. Spune-i adevărul!”

Nu se înşală. Tacdcile mele s-au dovedit a fi mărginite,

înainte să facă încă un pas, o întreb:

— Putem vorbi o clipă?

Se opreşte, se uită peste umăr şi mă întreabă:

— Chiar acum?

— Da! îi răspund.

Probabil par tulburat, pentru că îi spune lui Derek să o aştepte o secundă şi mă urmează pe hol spre camera mea, unde închid uşa. îmi scot sacoul, îl arunc pe un scaun în colţ şi încep să mă plimb prin cameră.

— E totul în regulă?

— Nu! zic în timp ce clatin din cap. Nu e totul în regulă.

Mă opresc şi mă uit la ea.

— O să-ţi spun ceva la care sigur nu te aşteptai, dar, bă- ga-mi-aş, trebuie să ştii!

— JP, ce se întâmplă?

— Te plac, Kelsey! îi zic direct. Te plac, la naiba, şi... şi vreau să te invit la o întâlnire, la o întâlnire adevărată.

Rămâne cu gura întredeschisă.

— Şi ştiu că nu e cel mai bun moment şi că sunt egoist, pentru că eşti pe cale să ieşi la o întâlnire, dar te rog, te rog să nu pleci cu el! Stai aici cu mine, fii cu mine, dă-mi o şansă!

Ea nu spune nimic. Aştept în timp ce stă nemişcată, şocată.

— Aveam planuri pentru seara asta. Voiam să te duc la Parkside şi să-ţi spun cât de mult te plac şi ca vreau să fiu cu tine. Ştiu că e greu de crezut, dată fiind prima ta impresie despre mine, dar jur, Kelsey, jur că sunt al naibii de pregătit pentru ceva mai mult!

— JP... eu... nu ştiu ce să spun.

— Nu-i nevoie să spui nimic, doar nu ieşi cu el! Nu cred că pot suporta aşa ceva. Ultima ta întâlnire a fost

când am bătut până m-am făcut praf. De atâta vreme simt lucrurile astea pentru tine! Nu cred că aş supravieţui acestei seri ştiind ca el te cucereşte, că te ţine de mână, că te face să râzi... că te sărută. Eu n-am vrut nimic altceva decât să te sărut, la naiba, să-ţi gust buzele, să te fac a mea! Asta mi-am dorit de când te cunosc, din prima clipă în care am dat ochii cu tine, Kelsey. Ştiam că eşti specială. Ştiam că eşti un om pe care trebuie să-l cunosc mai bine şi lângă care vreau să stau. Şi da, n-am procedat cum trebuie la început, dar am tot încercat. Am încercat să-ţi spun de multe ori. De multe ori, fir-ar să fie!

îmi trec mâna prin păr.

— Te rog, Kelsey, stai aici cu mine, hai să vorbim, dă-mi o şansă!

Se uită în spate şi apoi din nou la mine.

— JP, am o întâlnire... Nu pot... Nu sunt sigură... Futu-i!

Futu-i, ce tare doare!

Mă arde.

Mă înfierează.

— îmi pare rău! îi spun. Fir-ar să fie, ce egoist am fost! îmi pare rău, Kelsey! La naiba, îmi pare rău!

Mă aşez pe marginea scaunului şi-mi îngrop mâinile în par.

— JP...

— Du-te şi gata! Uită ce ţi-am spus! Te rog, n-ar fi trebuit să vorbesc. Te pun într-o situaţie proastă. îmi pare rău... du-te la întâlnire.

E tăcută.

Ii simt ochii asupra mea.

Nehotărârea ei mă apasă pe umeri şi când, preţ de-o clipa, am impresia că o sa rămână, aud primul ei pas răsunând prin cameră, apoi încă unul... şi încă unul. Se

îndepărtează de mine, pas cu pas, până se închide uşa după ea.

Băga-mi-aş!

Trag adânc aer în plămânii grei, încărcaţi. Mi se pare imposibil să găsesc oxigenul de care am atâta nevoie!

E ultima noastră noapte în San Francisco şi, în loc s-o petreacă alături de mine, iese cu alt bărbat.

Mi-a plăcut să învăţ cum îşi bea cafeaua, ce mic-dejun special preferă dimineaţa.

Mă îndoiesc că el ştie de lenjeria pe care o poartă în fiecare zi a săptămânii sau cum îşi ondulează părul când e în toane bune şi cum şi-l îndreaptă când vrea sa pară serioasă.

Acum, când şdu ce gustare când e umedă, excitată şi dornică de mai mult? Sau cum sună sau arată când are orgasm? O să fie o tortură pentru mine de acum înainte.

I-am spus adevărul. Tot ce mi-am dorit de când o cunosc a fost s-o sărut. S-o impresionez.

Dar, în cele din urmă, îl *va alege* pe el.

Trag de firele groase.

Băga-mi-aş, ce fac acum?

Plec?

Alerg pe hol după ea şi o implor să rămână?

Găsesc cel mai apropiat bar?

Nu pot să stau aici. Nu pot să aştept şi să mă întreb când o să se întoarcă. Nu, trebuie sa plec naibii de aici! Trebuie să ajung acasă. Sunt miliardar, aşa că pot să plec singur cu avionul oricând vreau. Asta o să fac.

O să plec.

Să ajung acasă în seara asta.

Să ajung la mine acasă, în refugiul meu, unde Kelsey n-a atins niciun lucru nenorocit. Unde nimic n-o să-mi amintească de ea.

Unde pot să mă înec în uitare.

Mă uit după telefon. Trebuie să dau un telefon. Trebuie să-mi fac bagajul. Futu-i, cui îi pasă de bagaje? Pot să cumpăr lucruri noi.

Trebuie doar să plec.

Trebuie doar să...

Uşa dormitorului se deschide. încremenit, întorc ochii spre intrare. Uşa se deschide mai tare şi apare Kelsey.

N-ani aer în plămâni.

N-am sânge în vene.

Nimic nu funcţionează înăuntrul meu în timp ce stau pe loc şi mă holbez... întrebându-mă ce naiba face.

închide uşa după ca şi vine spre mine. Cu paşi nesiguri, cu timiditate în mişcări.

Cu umerii aplecaţi, îndrept spatele în timp ce se opreşte în faţa mea.

— Kelsey, eu...

Fără să spună o vorbă, se aşază în poala mea, îmi ridică bărbia cu degetul şi, până să respir încă o dată, îşi lipeşte buzele de ale mele.

Să-mi trag... una!

E de ajuns o singură atingere ca să cedez.

Nu sunt sigur ce intenţii are şi nici nu-mi pasă, pentru că mă sărută. Kelsey mă sărută, ia naiba, şi mă simt de parcă am murit şi am ajuns în rai.

Un sărut catifelat.

Controlat.

Dornic.

Işi desface buzele, îşi strecoară limba în gura mea şi îşi înfige degetele în părul meu.

Răbufnesc.

O prind cu un braţ de talie, cu celălalt de ceafa şi o sărut cu mai multă forţa. îi îngădui să se lase în voia atingerii mele şi să preia controlul.

Mă trage dc păr.

Inii strecor mâna sub poalele rochiei.

Geme, cu gura lipită de mine.

Şi eu gem.

îşi deschide gura mai larg.

Limba mea o găseşte pe a ei.

Şi totul se transformă într-o învolburare dc dorinţă. De nerăbdare. De tot ce mi-am dorit vreodată şi e chiar aici, la îndemână. Şi nu-i mai dau drumul.

Nu pot.

Mâna ei îmi alunecă pe obraz şi mă strânge mai tare.

— Dcsfa-mi rochia!

— Poftim? întreb, gâfâind.

Se uită în ochii mei, iar auriul lor străluceşte în lumina galbenă a veiozei de pe noptieră.

— Desfa-mi rochia, Jonah!

Mi se întăreşte scula instantaneu.

Vorbeşte serios?

Sau visez naibii?

Pentru că aşa mi se pare – un vis din care o să mă trezesc dacă trag de fermoarul mic al rochiei. Ceva o sa mă întrerupă fără milă, ea o să dispară, iar senzaţia aceea chinuitoare de gol o să se întoarcă.

— Iubito! şoptesc şi-mi sprijin fruntea de a ei. E... e real ce se întâmplă?

— Da! răspunde şi îşi coboară buzele pe obrazul meu. E real.

— Dar... întâlnirea?

— L-am trimis acasă, îmi şopteşte în timp ce îşi apasă din nou buzele pe ale melc. Mi-am dat seama – mă sărută pe obraz – foarte repede – mă sărută pe gură – că durerea pe care am simţit-o când am plecat dc lângă tine – ma sărută pe celălalt obraz – m-a

îngenuncheat.

înalţă capul şi mă priveşte în ochi.

— Cred că te doream de multă vreme şi a fost nevoie să plec de lângă tine ca să-mi confirm.

încerc să-mi înghit nodul din gât, dar eşuez lamentabil.

— Ce înseamnă asta?

Ridică mâinile între noi şi începe să-mi descheie încet nasturii de la cămaşă, unul câte unul.

— înseamnă că sunt a ta. Doar a ta.

— Nu... nu mai pleci?

Nici acum nu-mi vine să cred.

îmi scoate cămaşa din pantaloni şi îmi împinge mânecile peste umeri, lăsându-mă cu pieptul gol în faţa ei. îşi coboară mâinile pe braţele mele încordate, pe umerii sculptau, în jos pe pectoralii care vibrează. îşi umezeşte buzele şi îşi mişcă încet şoldurile în poala mea.

— Nu. Rămân, vreau... vreau să mă inviţi în oraş!

Fir-ar al naibii! Simt înţepătura lacrimilor în ochi. Eu nu plâng de fel, dar nu ştiu de ce nu pot împiedica emoţiile astea urâte să ma copleşească. Nu sunt sigur când m-a ales cineva ultima oară... asa cum sunt.

Cu tot ce am urât de oferit.

Cu toată lucrurile doar pe jumătate serioase pe care le spun.

Cu toate incertitudinile, cu toţi demonii, cu tot trecutul.

Ea le-a văzut pe toate cu ochii ei. Şi totuşi mă alege.

îmi umezesc buzele, mă uit în ochii ei şi spun:

— Vreau să fii a mea! Toată, a mea. Mintea ta

frumoasă, organizările tale nebuneşti, trupul tău al dracului de sexy şi inima ta iubitoare!

— Atunci – se opreşte şi-mi duce mâna Ia spatele rochiei, la fermoar – ia-I! la-mă!

Două cuvinte – cine ar fi ştiut că sunt capabile să mă distrugă?

Trag de fermoar, baretele rochiei se desfac, iar ea le împinge de pe umeri. Apucă poalele rochiei şi le ridică peste cap. rămânând doarîntr-o lenjerie intimă dintr-o singură piesă.

— O... o purtai pentru el?

Ochii ei seducători se uită ia mine în timp ce clatină din cap.

— Nu. O purtam pentru tine.

Fir-ar să fie!

îmi trec din nou mâna prin părul ei şi-i lipesc gura de a mea ca să-i arăt cât de mult o doresc, cât de mult am aşteptat! Când mă strânge şi ea şi îşi înfige degetele în pielea mea, îmi dau seama că şi-o doreşte la fel de mult ca mine.

Nici eu, nici ea nu dăm drumul celuilalt şi, ştiind asta, încetinesc sărutul. Deschid buzele şi-mi împletesc limba cu a ei, în timp ce o răsucesc spre saltea şi o întind cu grijă, apoi rămân deasupra ei, sprijinit în braţe.

Ne explorăm reciproc. Işi trece mâinile prin părul meu, apoi pe spate, pe piept, peste umeri.

Eu îi ating dantela lenjeriei, sânii, şoldurile, apoi urc din nou spre gâtul ei delicat.

— Te-am dorit atâta vreme! îi şoptesc şi-mi cobor buzele pe gâtul ei. Şi nu doar pentru sex. Nu e vorba doar de sex pentru mine.

O privesc în ochi.

— Mă auzi? Nu e vorba doar de sex pentru mine.

— Ştiu!

Inii ia mâna şi o aşază pe inima ei, apăsând ca să simt cum bubuie.

— Nici pentru mine nu e vorba doar de sex. Simţi? Asta îmi faci tu, îmi faci inima să bată mai tare.

— Dc ce n-ai spus nimic? o întreb.

— Nu credeam că simţi acelaşi lucru.

— Scumpo!

O prind de obraz şi-i înclin gura. La câţiva centimetri de ea, îi spun:

— Cred că acum ştii ce simt.

— Da! îmi şopteşte înainte să-mi lipesc din nou buzele de ale ei.

Mă joc cu bareta de la lenjerie, apoi o trag în jos câţiva centimetri şi aştept să-i văd reacţia. Când nu protestează, o trag până la capăt. Ea o ajută să coboare.

În timp ce o sărut, iar limbile noastre se unesc şi se împletesc, îi mângâi braţul, clavicula şi sânul dezgolit. Ating cu palma sfârcul întărit şi gem înainte de a-l roti între degete.

— Da! şopteşte când îi eliberez gura.

O sărut pe gât, pe piept, apoi ridic capul şi mă uit lung la ea.

— Futu-i! îi şoptesc şi-mi trec mâna peste gură. Kelsey, eşti fenomenal de frumoasă!

La naiba...

Mă ridic şi trag de lenjeria de dantelă până rămâne complet goală pe pat.

— Hristoase! şoptesc, apoi îmi cobor gura pe sânii ei.

Strâng unul în palmă şi pun gura pe sfârc. II ling de câteva ori, iar şi iar, apoi îl sug – cu putere – şi o fac să arcuiască spatele.

Ce sensibilă e!

Trec la celălalt sân şi repet mişcarea.

Ling.

Ling.

Sug.

Ma ţine pe loc şi geme.

Revin la celălalt sân şi-i presat sărutări pe piele, pe buric şi sub el. Desface picioarele, nerăbdătoare, dar în loc să-i ofer ce vrea, urc din nou peste abdomen spre sânul stâng. Ii masez sfârcul cu gura.

— Doamne! geme de frustrare. Sunt pregătită pentru tine! Sigur o ştii şi tu!

— Chiar eşti? o întreb şi întind mâna între noi spre des- picătura sexului.

Degetele mi se acoperă de umezeală. Mă uit în ochii ei şi-mi sug degetele.

— Futu-i! exclam cu un geamăt. Am dorit-o de când am gustat-o prima oară.

îmi cobor gura pe corpul ei, desenând cercuri cu limba şi simţind cum se zvârcoleşte sub mine în timp ce mă apro-

pii tot mai tare de locul dintre picioarele ei. îmi trec limba peste osul şoldului şi încet spre interiorul coapsei.

— Te rog, nu mă tachina... Te rog! scânceşte.

— Vrei gura mea?

Dă din cap.

— Te rog, Jonah!

Când îi văd disperarea din ochi, îmi schimb planurile. Am vrut s-o devorez cu disperare jucându-mă cu coapsele ei, dar nu are rost, aşa că îi desfac picioarele şi mă opresc între ele. Clitorisul lucios e pregătit pentru mine, aşa că o savurez cu o mişcare lungă şi delicată.

— O... Doamne! geme ea şi ridică pelvisul spre mine. Mai mult! Vreau mai mult!

O desfac cu degetele şi-mi trec limba foarte încet

peste clitoris. Mă mişc lent, cu destulă presiune cât s-o scot din minţi, dar nu îndeajuns să o împing dincolo de limită.

Şi acolo o păstrez, la limită, dc câte ori apăs, dc câte ori ling. Nu vreau să aibă orgasm, nu încă, nu când sunt exact unde vreau să fiu. Când o satisfac. O savurez.

Am visat la asta, la clipa în care femeia asta va fi a mea. Nu vreau să se termine, vreau să dureze. Vreau să ştiu că o pot înnebuni cu fiecare mişcare a limbii.

— JP, te rog! mă imploră.

Strecor două degete în ea, oferindu-i inai mult, dar nelăsând-o încă să aibă orgasm.

— Da! exclama şi se zvârcoleşte sub mâna mea. Exact acolo! Oooo, da!

Incovoi degetele şi cresc ritmul mişcărilor cu limba, transformându-le mai mult în şfichiuiri uşoare, ceea ce o face pe fata mea frumoasă să scoată un şuvoi de obscenităţi. Futu-i, asta mă stârneşte şi mai tare!

Am o erecţie atât de intensă, încât mă doare, fiindcă nu poate trece de pantaloni. Dat fiind gustul ei şi reacţia la ceea ce fac, ştiu ca în secunda în care o pătrund o să ejaculez.

— JP, o, Doamne, sunt... sunt aproape!

Vorbele ei mă fac să mă opresc şi să iau gura de pe clitorisul ei ca să mă uit la ea.

Pieptul i se umflă şi coboară. I se citeşte pofta în ochi şi trage în jos colţurile gurii în timp ce spune:

• — Ce faci?

— Vreau să mă uit la tine, să văd cum arăţi chiar înainte ■ să ai orgasm.

Strânge pătura de sub noi în timp ce se întinde la loc.

— Te rog, JP, nu mă mai lăsa să aştept! Vreau să-mi dau drumul pe limba ta!

Păi, să-mi trag una!

Cobor din nou gura pe clitorisul ei, dar, în loc să ling, sug

mugurul acela între buze, făcând-o să mă strige pc nume şi să mă strângă puternic între picioare.

— Futu-i! geme ca. O, Doamne... sunt... sunt... acolo!

Alai sug o data şi îi dau drumul, apoi trec cu limba iar şi iar peste clitoris până se încordează în jurul meu şi strigă ceva neinteligibil în timp ce trece dincolo de prag. îmi călăreşte gura cu şoldurile, excitaţia ei îmi umezeşte barba şi continui să mişc degetele şi limba până mă imploră să mă opresc.

Ală retrag puţin ca să văd ce i-am făcut. Să văd cum se calmează, cum îşi revine, cu corpul satisfăcut întins pe pac

Scula mă doare deja, aşa că desfac cureaua, deschei nasturii şi trag de fermoar. Ridică ochii la mine şi îi fac plăcerea de a privi în timp ce împing încet pantalonii şi chiloţii, scoţându-mi la iveală penisul în agonie. îl iau în mână, îl apuc de bază şi trag.

Doamne, ce bine e!

— Vreau să te pătrund! îi spun şi-mi trec mâna peste vârf. Iei anticoncepţionale?

Dă aprobator din cap, încă relaxată după orgasm.

— Bine, pentru că te vreau iară prezervativ.

îşi strânge buza de jos între dinţi.

— Asta vrei, nu-i aşa? o întreb.

Dă încetişor din cap.

— Asa credeam şi eu. Mi-o doresc al naibii de mult! Mereu am folosit prezervative, dar cu tine, iubito, nu vreau să fie nimic între noi.

Mă întind şi-mi sprijin capul pe o pernă, cu mâna sub cap, apoi îi fac semn sa vină la mine.

Se aşază în patru labe şi se târăşte spre mine, iar corpul ei perfect mă excită tot mai tare cu fiecare mişcare. Mereu m-am gândit că are sâni fabuloşi, dar să-i pot atinge, să-i pot suge, să-i pot însemna e mai plăcut decât mi-am imaginat. Şi

de-asta stau întins. Vreau să i-o trag aşa, ca să-i văd cum saltă, să-i văd faţa luminată de plăcere când sunt adânc înăuntrul ei.

Se aşază călare pe mine, peste coapse. îşi trece mâinile peste picioare spre penisul pe care îl apucă de bază.

Scot un şuierat aspra când simt atingerea caldă şi fermă, exact cum îmi place.

-JP?

— Da? o întreb, urmărind mâna micuţă care mă masează încet.

— Te plac foarte mult!

La naiba! Dacă încearcă să-mi pătrundă pe sub piele, face o treabă excelentă!

— Şi eu te plac foarte mult, scumpo!

Rânjeşte şi se ridică în genunchi, poziţionându-mi penisul la intrare. încleştez maxilarul, pregătit să aflu dacă aceasta va fi cea mai grozavă senzaţie din viaţa mea.

Primii centimetri – futu-i, e caldă, strâmtă, perfectă!

La următorii, simt că mi se duc ochii în fundul capului.

La următorii, mi se umflă pieptul.

La următorii... aproape îmi înghit limba.

Când ajung la capăt, răsuflu adânc. îşi sprijină mâinile de pieptul meu, iar părul îi curge în cascadă peste umeri şi peste faţa ei frumoasă.

— O, Doamne! şopteşte. Mă... simt atât de... plină! întind mâinile spre coapsele el, copleşit de dorinţa de a împinge din şolduri, şi am nevoie de toată puterea să mă abţin.

— Eşti OK, scumpo?

Dă capul pe spate, iar părul i se revarsă peste umeri în timp ce încuviinţează.

— Da. E foarte plăcut.

— Perfect! pentru că trebuie să mă mişc. Trebuie să ţi-o trag.

— Atunci, trage-mi-o! spune ea chiar înainte să pulseze deasupra mea.

îmi mişc şoldurile odată cu ea, împingând înăuntru.

Atât de caldă!

De strâmta! .

Niciodată n-am simţit ceva asemănător, pentru că niciodată n-am făcut sex cu o femeie Iară prezervativ. Dar cu Kelsey mi-a fost clar că trebuie să simt fiecare centimetru din ea. Să ştiu cum ar fi să mă tragă înăuntrul ci şi să-i simt sexul intrând în convulsii în jurul meu.

Şi e divan!

— La naiba, scumpo, e... ah, ce bine e!

Deschid ochii şi o văd dând capul pe spate cu pasiune, îi vad sânii săltand când se mişcă, văd părul care se leagănă înainte şi înapoi... grăbindu-mi orgasmul.

Mâinile i se ridică pe corp, pe sâni, şi îi strânge uşor, ciu- pindu-şi sfârcurile cu degetele.

— Mmm, da! exclamă ea.

Al naibii de excitant!

O strâng mai tare de şolduri şi o mişc mai repede în sus şi-n jos pe penisul meu. Fiecare mişcare e ca un fior languros de plăcere, pulsând până în testicule şi facandu-le să se contracte din ce în ce mai tare, dar Iară să mă aducă în punctul în care trebuie să fiu. În schimb, mă domolesc, savurând nevoia prelungită de a mă elibera, dar Iară să ajung acolo. .

Mă cuprinde frustrarea şi o întorc pe spate. Scoate un strigăt surprins şi, cât e încă uimită, o prind de mâini şi i le întind peste cap. Cobor capul spre sânii ei şi-i sug sfârcurile.

— O, Doamne, da! strigă ea în timp ce continui să împing.

Acum deţin controlul şi pot să-mi mişc şoldurile cum trebuie, aşa că mă pot retrage încet ca s-o pătrund cu putere. Pot să obţin ce vreau în timp ce-i ofer şi ei ce are nevoie.

— E atât de plăcut, Kelsey! Al naibii de plăcut!

îşi încolăceşte picioarele în jurul spatelui meu şi mă trage mai aproape. Simt că e aproape şi sunt alături de ea când o senzaţie lejeră, de furnicături şi amorţeală, îmi cuprinde picioarele. Ii strâng mâinile tot mai puţin şi mişc din şolduri din ce în ce mai repede.

Sunetul pielii mele care se loveşte de a ei umple încăperea. Cobor mâna libera spre abdomenul ei, chiar deasupra pubisului, şi apăs încet. Deschide ochii larg, rămâne cu gura căscată şi îi scapă o rugăminte tăcută printre buze în timp ce se înroşeşte în obraji şi-şi strânge din nou picioarele în jurul meu.

— O, Doamne! O, Doamne, da! Da! Jonah, o, Doamne!

Sexul ei se încordează în jurul meu, şi îşi dă drumul, în timp ce numele meu i se rostogoleşte neîncetat de pe buze.

Şi e de ajuns! Testiculele mi se încordează, penisul mi se umflă şi, cu o ultimă pulsaţie, ejaculez în ea.

— Fir-ar... al dracului! strig în timp ce molarii îmi scrâşnesc de la orgasmul intens care mă străbate, azvârlindu-mă într-o gaură neagră de plăcere pură.

Zvâcnesc încă de câteva ori înainte de a mă prăbuşi peste ea.

Fir-ar...

Futu-i!

A fost... la naiba, a fost cea mai tare partidă din viaţa mea. Şi ştiu că e datorită ei, datorită sentimentelor mele

pentru ea. Nu a fost sex fără rost; a însemnat ceva. începutul unui lucru nou.

— La naiba, scuză-ma! îi spun şi încerc să mă ridic de pe ea.

— Nu, rămâi! mă roagă, apoi mă cuprinde cu braţele şi-şi trece degetele peste firele scurte de păr de pe ceafa mea.

Mă sprijin în antebraţe ca să-mi susţin greutatea şi mă uit la ea. Ne privim în ochi şi zâmbim amândoi, apoi pufnim în râs.

— De ce râzi? o întreb.

— Pentru că şi tu râzi.

— Am râs în acelaşi timp.

— Adevărat... Doar că... nu ştiu, mi se pare firesc. Cred că e reacţia mea când ceva pare atât de firesc.

— Aşa şi este, nu? o întreb şi o sărut cast.

— Asa e.

f

— Deci nu regreţi? întreb.

— Absolut deloc! Tu regreţi?

Se încruntă, îngrijorată.

— Scumpo, aproape am făcut infarct când ai ieşit din cameră. Sunt destul de sigur că ai putea spune că simt cel mai fericit om din lume în clipa asta.

îmi mângâie părul de pe frunte.

— De ce n-ai spus nimic mai înainte? De ce ai aşteptat atât?

— Am încercat să-ţi spun de câteva ori, dar mereu eram întrerupţi şi pe urmă, la naiba, m-am gândit că poate, dacă te curtez mai întâi, ai fi mai dispusă să-mi oferi o şansă. Asta am tot făcut. Aveam de gând să-ţi spun în seara asta, la cină. Până am văzut că voiai să ieşi

cu Derek.

— Probabil te-a durut enorm. îmi pare rău, JP! N-aş fi acceptat niciodată să ies cu el dacă aş fi ştiut ce simţi.

— A fost ca un pumn în plex, de-asta te-am implorat sa rămâi.

— Păi, acum sunt aici şi sunt doar a ta!

— Doar a mea? întreb. Iţi dai seama ce înseamnă asta, nu?

— Ce? mă întreabă.

— Că am avut dreptate, femeile şi bărbaţii nu pot lucra împreună...

Mă opreşte cu mâna pe gură.

— Iţi sugerez să nu termini propoziţia asta.

Chicotind, îi muşc mâna până îmi da drumul, apoi îmi cobor buzele pe gâtul ei şi încep să o sărut din nou. Sărutul o face să ofteze şi, pentru prima dată de când mă ştiu, sunt cu adevărat fericit.

Capitolul nouăsprezece

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT"

Sawyer şi Fa Hon

Kelsey: *Bun-venit ascultătorilor la* Podcastul „Făcuţi unul pentru celălalt”, *unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au întâlnit! Sawyer şi Fallon, vă mulţumesc că sunteţi azi alături de mine!*

Sawyer: *Mulţumim pentru invitaţie!*

Kelsey: *Am văzut că în toamnă se lansează filmul* Runaway Groomsman *şi că scenariul e bazat pe relaţia voastră. Este adevărat?*

Fallon: *Da! Sawyer este un scenarist grozav pentru filme de dragoste, dar viaţa lui amoroasă era un mare eşec.*

Sawyer: *Doamna mea nu exagerează.*

Fallon: *Nici cu norocul nu stătea prea bine, fiindcă iubita lui îl înşelase cu cel mai bun prieten al lui.*

Kelsey: *Nu, e îngrozitor!*

Sawyer: *Asta nici măcar nu e partea cea mai rea. Eram cavalerul de onoare amărât la nunta lor şi, la jumătatea ceremoniei,*

ini-ani dat seama că nu c nevoie să-i privesc cum se căsătoresc, Aşa că... ani plecat.

Fallón: În mijlocul minţii, a fugit din biserică până la maşină şi a condus până la Canoodle, unde locuim amândoi acum.

Sawyer: lu stilul clasic şi absolut jalnic, am condus până la primul harpe care l-am găsit şi m-am îmbătat.

Fallón: Nn a fost dragoste la prima vedere... pentru că ieşiseră™ la o întâlnire pe nevăzute cu un an mai devreme, dar nu-şi mai amintea de mine.

Sawyer: încă mă simt prost din cauza asta. Dar, încet -foarte încet am devenit prieteni. Pe atunci, ea era cu altcineva, aşa că am rămas prieteni, deşi mă îndrăgosteam.

Fallón: În perioada aceea, dat fiind că eram cit altcineva, nu mă puteam gândi la ce simţeam pentru Sawyer.

Sawyer: Abia după ce s-a despărţit de iubitul ei – o decizie comună i-am arătat treptat că aş putea fi bărbatul vieţii ei.

Fallón: O, Doamne, ce siropos eşti!

Sawyer: Da, dar tot mă iubeşti.

Fallón: Aşa e.

i-------1

— ’Neaţa! spune JP şi se sprijină dc blatul din bucătărie, cu o cană dc cafea în mână şi nespus dc chipeş în costumul bleumarin din trei piese.

— Bună dimineaţa! îi răspund.

Simt că ma înroşesc pentru că, o Doamne, niciodată n-am făcut sex atât de mult ca aseară.

De şase ori.

De şase ori, la naiba!

Parcă s-ar fi rupt zăgazurile libidoului meu. De câte ori încerca să sc desprindă de mine, mă lipeam de el, vrând mai mult.

Mâinile.

Gura.

Penisul lui.

Aveam nevoie de toate şi, ori de câte ori era înăuntrul meu, iară să ne separe ceva, tot nu mi se părea că suntem destul de aproape până nu aveam orgasm împreună. Niciodată n-am simţit aşa ceva, nevoia asta orbitoare de a fi legată dc altă persoană.

Dacă sunt sinceră, nevoia asta a crescut toată săptămâna. De câte ori stăteam împreună, de câte ori luam masa, cu fiecare îmbrăţişare înainte să meargă la culcare, încercam să-mi spun că suntem doar prieteni, că nu e nimic mai mult de atât, dar inima mea ştia mai bine. Când i-am văzut expresia devastată înainte de întâlnirea mea cu Dcrck, aproape m-am rupt în bucăţi.

Am ieşit din camera lui cu un singur scop – să-l las pe Derek să plece ca să-mi pot petrece noaptea în braţele lui JP. Ştiu că n-a fost cinstit faţă de Derck şi am de gând să-i scriu mai târziu, dar n-am putut să-l las pe JP. Nu i-am putut suporta privirea, felul în care m-a rugat să rămân. M-a sfâşiat. Cât ai clipi, a fost ca şi cum totul a căpătat un sens.

Conversaţiile.

întâlnirile.

Mesajele.

Acesta e bărbatul cu care trebuia să fiu.

Nu Derek.

Nici Edwin.

Nu un tip oarecare pe care l-aş fi putut cunoaşte pe

o aplicaţie.

JP a fost de la început, iar eu arn fost prea oarbă să văd – până ieri.

— Ai dc gând să-mi dai un sărut? mă întreabă, apoi ia o gură de cafea.

Cu un zâmbet timid, mă apropii dc el, îi pun mâna pe piept şi mă ridic în vârful picioarelor ca să-l sărut pc buze. Mâna lui pe talie mă ţine pc loc. Gurile ni se unesc într-o legătură dulce, deloc carnală, dar c plăcută. E un sărut dulce şi feeric care-mi stârneşte fiori pc şira spinării şi fluturi în stomac.

— Mirosi frumos.

— Da? zice, rânjind. Nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată cu complimentele tale. M-ai dispreţuit prea mult timp.

— Nu te-am dispreţuit. Erai doar... enervant.

— Se pare că te-am enervat până ai ajuns în braţele melc. Mişcă din sprâncene.

— Sau mi-ai arătat cum eşti în realitate, şi atunci n-am mai putut să rezist.

— Iţi place de mine, aşa cum sunt?

Dau din cap. •

— Foarte mult.

II mai sărut o data, apoi fac un pas în spate şi-i iau cafeaua din mână. Mă sprijin de blatul din faţa lui şi beau din cană.

— îmi pare rău că e ultima scară aici, că plecăm azi.

Vine spre mine şi mă împinge în blat, apoi îmi pune mâinile pe şolduri.

— Uiţi că sunt miliardar şi că putem veni aici în

fiecare weekend daca vrem.

Mă joc cu nasturii de la cămaşa lui.

— Nu va fi acelaşi lucru. Aici eram ca într-o bulă. Adică, când ne întoarcem în LA, chiar o să vii în apartamentul meu să stăm împreună?

— Dacă vrei, o să vin. La naiba, putem sta acolo în fiecare noapte dacă vrei!

— Crezi că o să-d petreci toate nopţile cu mine?

Mă strânge mai tare, apoi mă ridică pe blat. îşi face loc între picioarele melc şi spune:

— Nu aştept nimic de la tine. Iţi spun doar ce vreau eu. Dacă vrei să petreci noaptea cu mine, e alegerea ta. Dacă ar fi după mine, ai veni la mine acasă în seara asta.

— Nu ai emoţii? îl întreb.

— De ce să am emoţii?

— Nu ştiu... de la toate astea.

îmi masează şoldurile cu degetele mari şi mă întreabă calm:

— Ai regrete?

— Nu! răspund repede, apoi pun cana jos şi-mi ridic mâinile pe umerii lui. Nicidecum. Nu vreau să crezi asta. Am intrat repede în relatia asta, şi da, seara trecută a fost cea mai frumoasă din viaţa mea. Dar nu vreau să ne pierdem în aspectul fizic al relaţiei, ştii?

Un zâmbet i se întinde extrem de lent pc buze când se apropie şi mă sărută pe obraz.

— Am înţeles, scumpo. Vrei să ieşim împreună, da?

Când se retrage, dau încet din cap.

— Adică, o să mai ieşim Ia întâlniri?

Chicoteşte.

— Ce zici de asta? Mâine-seară vin să te iau şi ieşim

la

» >

o întâlnire. Eşti de acord? Prima noastră întâlnire oficială. ‘

— Practic, prima noastră întâlnire a fost la restaurant, pe nevăzute.

— Da, dar acum suntem amândoi de acord.

— Adevărat!

Ridic mâinile spre ceafa lui.

— Nu te deranjează să mă scoţi la o întâlnire? Adică, să încetinim puţin ritmul faţă de aseară?

— Kelsey! îmi spune şi mă priveşte în ochi. De când ai ieşit din liftul acela la Cane Enterprises, am aşteptat momentul în care să pot spune că eşti iubita mea. N-o să mor dacă încetinim puţin ritmul; o să fie chiar mai bine.

Cum de n-am ştiut că bărbatul ăsta e atât de dulce? Că nu e doar înţelegător şi bun la suflet, ci şi şarmant?

— Mulţumesc!

— Te simţi mai bine?

Ala joc cu vârfurile părului său.

— Mult mai bine.

Mă aplec şi-l sărut uşor înainte de a-l întreba:

— Ai o întâlnire cu primarul dimineaţă?

— Da, iar pe urmă trebuie să ajung în cealaltă parte a oraşului ca să mă întâlnesc cu Edison, să vorbim despre altă clădire care ne interesează. Din păcate, n-am să te pot vedea decât în avion.

— E OK. Ţi-ai făcut bagajele?

— Da, în dimineaţa asta.

— Cum? Eu sunt încă pe jumătate adormită.

Rânjeşte.

— Scumpo, după ce m-am conectat la priza ta azi-noapte, sunt plin de energie.

— Bleah! exclam şi-l pocnesc în piept. Nu spune ca te-ai conectat Ia priza mea.

Râde în hohote şi întinde braţele să mă îmbrăţişeze.

— Nu, scumpo, sunt doar ameţit de bucurie în clipa asta! Ma sărută pe tâmplă.

— Pentru mine, înseamnă mai mult decât îţi dai seama că te-ai întors aseară, ca m-ai ales pe mine.

— A fost o alegere uşoară! recunosc, ceea ce-l face să ofteze în braţele mele.

— Futu-i, aş vrea să nu am două întâlniri azi!

Inii duce mâna la buze şi-mi sărută degetele.

— Ne vedem în avion?

’ — Da! îi răspund.

Face un pas înapoi şi, când o ia spre uşă, strig după el:

— Hei,JP?

— Da?

Se uita peste umăr.

— Mă bucur că ai venit la San Francisco. Ştiu că nu voiai sa VIL

— Numai pentru că eram topit naibii după tine.

îmi face cu ochiul.

— Ne vedem la aeroport!

După ce pleacă, aproape mă topesc pe blat, fiindcă îmi amintesc tot ce mi-a spus vreodată. Privirile, atingerile uşoare, tachinările, gesturile frumoase – totul era limpede. Aşa a fost mereu, dc când l-am întâlnit prima oară şi eram atât de dezamăgită că Lottie ne stricase prima prezentare pentru Cane Enterprises, până când mi-a făcut turul biroului după ce ne-au angajat şi s-a oferit să mă ajute dacă am nevoie. În seara galei, când a văzut cât de supărată eram, în loc să plece, a încercat să facă totul mai plăcut pentru mine. Cinele pe care le-

am luat şi timpul petrecut împreună în San Francisco. A avut cu adevărat grijă de mine, dar eu eram prea îngrijorată să-mi dau seama.

Prea îngrijorată din pricina reputaţiei lui.

Prea îngrijorată ca să mă îndrăgostesc de cineva ca el.

Prea îngrijorată să deschid ochii şi să-i văd *toate* faţetele. Dar acum îl văd!

Sar dc pe blat şi iau telefonul de pe masa din living. Deschid mesageria cu Lottie şi-i scriu.

Kelsey: Doamne, trebuie neapărat să vorbesc cu tine!

Mă întorc în cameră şi încep din nou să împachetez, iar Lottic îmi răspunde când aproape am terminat.

Lottic: Mesajul parc foarte sugestiv. Spu ne-mi tot!

Kelsey: Trebuia să ies cu Dcrek aseară.

Lottic: Şi nu a mai venit?

Kelsey: Ba da, a venit. DarJPa intervenit, mi-a spus că tânjeşte după mine de mult timp, că vrea să fie cu mine şi... ei bine, iiii-am luat la revedere dc la Dcrek şi am sfârşit prin a face sex aiJP... de şase ori.

Lottic: 0, DOAMNE! Ţi-a hiat ceva vreme! Şi de şase ori... bim-venit la sexul cu un Cane. Cum te simţi?

Kelsey: încântată. Puţin emoţionată. Dar cel mai mult... Abia aştept să-l văd din nou! E o nebunie? Adică, cu doar câteva zile în urmă, eram la cuţite. Şi acum c, bm, e tot ce rni-aş dori de la nn bărbat. Şi e vorba deJP! N-aş fi crezut că voi spune asta.

Lottie: Eu am observat de la început. Aşteptajn doar să se întâmple. Nu e o nebunie. Cred că cel mai grozav lumi e că sunteţi atât de diferiţi. De asta cu şi Huxley funcţionăm atât de bine împreună. Ne provocăm reciproc, dar ne şi netezim asperităţile care au nevoie de

mai multă îngrijire. Acelaşi lumi c valabil la tine şi JP.

Kelsey: Da, cred că e destul de adevărat. Nu ştiu. II plac, îl plac cu adevărat. Am înţeles acest lucru din ce în ce mai clar în ultimele zile. Doar că îmi fac griji.

Lottie: De ce? '

Kelsey: Că nu voi fi destul de bana. Că o să se sature de mine. Că el crede că c pregătit pentru o relaţie, dar de fapt nu e aşa şi o să mă rănească în cele din urma.

Lottie: Toate sunt justificate, dar nu vei afla răspunsurile dacă nu încerci, dacă nu-l laşi şi pe el să încerce.

Kelsey: Şi dacă mă răneşte?

Lottie: Atunci va trebui să-i dea socoteala nu doar lui Huxley, ci şi mic şi, după emu bine ştie, nu las pe nimeni să-i facă rău surorii inele.

Kelsey: Edwin m-a rănit.

_ *Lottie: Şi ghici cine a primit o bombă cu sclipiri acasă, cu un bilet pc care scria să o deschidă în faţa calculatorului? Probabil încă nu şi-a curăţat tot sclipiciul dc pc tastatură.*

Kelsey: N-ai făcut aşa ceva.[1]

Lottie: Nimeni nu-şi bate joc dc tine şi scapă nepedepsit. Şi dacăJP te răneşte, imagincază-ţi numai cc-aşfi în stare să fac!

Kelsey: Cred că mi-e fiică.

Lottie: Bine, pentru că vreau să mă creadă toată lumea puţin dezaxată. Asta îi ţine pc toţi în tensiune.

Kelsey: ¡mi parc puţin rău pentru Huxley.

Lottie: Nu e cazul, îi place la nebunie. în plus... mi-ţi face griji pentru ce ar putea merge prost cu JP! Concentrează-te pc ce ar putea merge bine. Te place. Tu îl placi. începe dc acolo. ■

Kelsey: Ai dreptate. Mulţumesc, surioară!

Lottie: Acum spune-mi despre noaptea asta de sex. De şase ori!

□ZZZJ

— Nu e nevoie să mă conduci până la apartament, îi spun când ajungem la uşă.

JP mă priveşte încruntat.

— Chiar credeai că o să te las să-ţi cari singură bagajele până aici?

— Probabil că nu.

Descui uşa, o deschid şi târâi o valiză înăuntru când JP vine după mine, trăgând de valiza mai mare.

— Poţi s-o laşi aici?

— Ăsta e apartamentul tău? mă întreabă şi priveşte spaţiul de 55 de metri pătraţi. .

— Da! E inie, ştiu, dar îmi ajunge! Sper să iau unul mai mare la un moment dat, dar mi-e greu să găsesc un apartament într-o zona bună care să nu coste cât salariul meu.

Fără să spună nimic, JP se plimbă puţin, dă cu degetele peste setul de bistro pe care îl numesc masă de sufragerie, baga capul în bucătărie şi chiar deschide uşa de la debara şi dc la baie. Când se întoarce spre mine, bagă mâinile în buzunar şi spune:

— îmi place, scumpo! Ţi se potriveşte.

— E mic, nu se compară cu casa ta.

— Dc ce foci asta? mă întreabă. De ce-ti minimalizezi casa? Nu e o competiţie. Aici locuieşti tu; fii mândră de casa ta!

Asta îmi încălzeşte inima.

— Ai dreptate! îmi place casa mea. Şi-a îndeplinit scopul. Dar sper să am una mai mare într-o bună zi.

Vine spre mine, mă ia de mână şi mă trage la pieptul

lui.

— Până atunci, poate ne putem face aici câteva amintiri.

— La ce fel de amintiri te gândeşti?

— Păi, mă gândeam că ne putem cuibări în patul tău, să mâncăm o îngheţată şi să stăm de vorbă?

— Jonah Peter Cane, bărbatul care se gândeşte doar la sex nonstop, vrea să stea de vorbă? îl întreb şi-i arunc o privire piezişă.

Mă joc cu tivul cămăşii lui.

— Cum sunt romantică din fire, am visat întotdeauna la cineva care să spună că vrea să stea mai mult cu mine, dar n-am auzit vorbele astea niciodată.

— Pentru că n-ai fost cu bărbatul potrivit. Nu e nevoie să mai cauţi. Sunt chiar aici, spune el şi mă sărută uşor pe buze. Şi, din fericire, îngheţata va sosi în curând. L-am rugat pe Ramon, şoferul nostru, să se oprească la magazinul de pe colţ ca sa cumpere, pentru că eram sigur că vei spune da.

— Şi daca spuneam nu?

— Atunci m-aş fi dus acasă şi mi-aş fi mâncat sentimentele. Chicotesc şi-l sărut pc obraz.

— Ce zici de asta – mâncăm îngheţată şi eu despachetez în timp ce vorbim, pentru că nu pot să stau în apartamentul ăsta cu două valize neatinse.

— Pot sa te ajut. Dacă vrei, pot să-ţi sortez lenjeria.

îmi dau ochii peste cap şi-l împing spre pat.

— Tu stai acolo şi vorbeşte cu mine cât despachetez! Nu vreau să-mi strici sistemul.

— OK, Monica Geller! spune el şi se trânteşte pe pat.

Arăt la picioarele lui şi spun:

— Hm, pantofii, domnule! Trebuie să-i scoţi.

Se uită la picioare şi din nou la mine.

— O, ce-o să mă distrez scoţându-te din sărite!

— N-ai decât! Sunt destul de sigură cine o sa câştige.

i--------1

— Asta faci ori de câte ori vii acasă de undeva? întreabă JP cu gura plina de îngheţată cu fursecuri.

— Da!

— Ce se întâmplă dacă ajungi acasă târziu?

— Mă culc târziu.

— Vrei să spui că trebuie sa speli şi să-ţi dezinfectezi toţi pantofii înainte să te culci?

Pun aparatul cu aburi jos, iau castronul cu îngheţată şi înghit ultima gură înainte de a-l pune la loc.

— Da! Dacă nu, nu pot să dorm! Ţi-am spus, am un sistem şi sistemul trebuie respectat, altfel nu mă pot băga în pat.

— înţeleg... Oare de ce mi se pare ciudat de sexy?

— Pentru că eşti bolnav la cap, îi răspund şi termin cu ultimul pantof.

Apoi pun aparatul şi dezinfectantul la loc şi închid valizele – cea mică intră în cea mare – şi le duc lângă uşă.

— Pe acelea unde Ic pui?

— În boxă. Avem câteva în subsolul clădirii. Acolo păstrez şi decoratiunile de sărbători şi alte lucruri precum hârtie igienica, prosoape de hârtie şi tot ce am cumpărat la bax pentru că aveam un cupon foarte bun.

— Eşti atât de eficienta, încât îmi rine să-mi îngrop capul între sânii tăi!

Chicotesc.

— Vrei sa spui că nu ai o cameră pentru lucruri la bax?

— Hm, cred că a mea se cheamă cămară.

— A, adevărat! Şi e organizată?

Se strâmbă.

— Cred că ti s-ar zbârci sfârcurile daca ai vedea cămara mea.

— Dar baia? E organizată?

— Pasta de dinu e într-un loc specific pe blat, dacă la asta te referi.

— Frigiderul e coordonat pe culori?

Se scarpină în obraz.

— Cred că nici nu există mâncare în el.

— Ai sertare sub chiuvetă cu capsule pentru maşina de spălat vase?

— Nu spăl vasele.

Mijesc ochii.

— Dar rufele?

— Plătesc pe cineva să-mi spele hainele.

— În dulapul tău, costumele sunt organizate pe culori

şi texturi?

— Scumpo, o sa pun capăt nebuniei din vocea ta şi o să-ţi spun că n-ai cum să intri în casa mea şi să te simţi confortabil Nu c organizată.

Se întinde pe spate şi-şi baga mâinile sub cap.

— Dc-asta cred că e grozav că petrecem mult timp aici.

— O, în niciun caz! N-ai să vezi! îi spun în timp ce clatin din cap. Mâine ne petrecem întâlnirea organizând casa.

Se sprijină în coate.

— Aia nu e întâlnire.

— Este, pentru mine. Cred că nimic nu fn-ar face mai fericită decât să te văd cum îţi organizezi pantofii. Uuu, şi putem merge împreună la magazinul cu recipiente pentru depozitare, să luăm ceva de mâncare şi să ne apucăm de treaba.

— Nu mi se pare deloc tentant.

Mă duc la el, mă urc în poala lui şi-i pun mâinile pe piept.

— Am să port o bluză scurtă, ceva sub care poţi să-ţi strecori mâinile pe pielea mea goală când te simţi frustrat.

îşi pune mâinile pe coapsele mele.

— Te ascult!

— Şi îţi ofer şi o pauză de pupături, pentru că, sinceră să fiu, ştiu că o să mă ambalez de la atâta organizare şi o să vreau şi eu să ne sărutăm.

Pufneşte în râs.

— O să fii răutăcioasă? Sau o să fii blândă cu sufletul meu dezorganizat?

Mă aplec până ajung cu buzele la câţiva centimetri de ale lui.

— Blânda. iMereu o să fiu blândă.

întinde mâinile şi, cât ai clipi, mă întoarce pe spate şi mă acoperă cu trupul lui puternic şi cald.

— Ştii că vreau să te fac fericită, dar chiar vrei să-ţi petreci prima întâlnire la mine acasă, organizând?

— Da!

Oftează adânc şi continuă:

— Bine, dar următoarea noastră întâlnire o să fie cum vreau eu. Ai înţeles?

>

— Mi se parc corect!

II iau de guler şi-l trag mai aproape. îmi da încet panii după ureche, apoi îmi cuprinde obrazul în palmă şi mă sărută.

Ne petrecem o jumătate de oră sărutându-nc şi e tot ce mi-aş putea dori.

i-------1

— Kelsey!

— Ce c? întreb şi mă întorc, ţinând în mână două cutii dc bambus pentru baroanele proteice pe care vreau să le pun în cămara lui.

— Ce naiba porţi?

Mă uit la colanţii mei şi la bluza scurtă, neagră.

— Haine. Ţi-am spus că o să port o bluză scurtă.

Am venit la cl cu un hanorac, dar m-am încălzit muncind şi l-am scos.

— Da, dar nu porţi sutien.

O! Da, aşa e.

— Hm, cred ca am uitat! îi răspund, zâmbind.

Mijeşte ochii şi face o mutră comică.

— Nu aşa am convenit.

— Tc plângi că nu port sutien? Pe bune?

— Da... Mă exciţi.

»

— Controlează-te! Mai avem treabă.

— Au trecut două ore. Nu putem face o pauză?

— Şi unde vrei sa facem pauză?

— Afară. Nici măcar n-ai văzut piscina sau curtea din spate. Putem să ne uităm la stele şi sa respirăm o clipă.

Mă uit la cămară.

— Păi, cred că putem lua o pauză. Am făcut o mulţime de lucruri. Poate se impune o pauză.

E drăguţ cât de uşurat parc. Mă conduce pe lângă cutiile pe care le-am cumpărat pentru cămară, apoi prin living până la uşile mari şi glisante de sticlă. După o mică pauză, întinde mâna după draperii către un panou dc pe perete, tastează un cod şi apasă câteva butoane. Ca prin farmec, piscina capătă o lumină albastră, intensă, iar şiragurile de luminiţe dansează deasupra noastră şi prin palmierii imenşi care străjuiesc perimetrul curcii şi strălucesc de la lumina calda a becurilor.

♦ I

— Uau! exclam. E... e feeric!

— Eram sigur că o să-ţi placă.

Mă conduce apoi spre o canapea mare şi albă din faţa piscinei, amplasată perfect sub luminiţele încrucişate.

— Stai puţin cu mine?

— Bineînţeles! îi răspund.

Se aşază primul şi mă direcţionează între picioarele lui, cu spatele la el. Mă sprijin de corpul lui. îşi înfăşoară braţele pe abdomenul meu descoperit.

— E OK? mă întreabă încet, ceea ce mă surprinde, pentru că a fost mereu bărbatul care ia ce-şi doreşte, iar faptul că mă întreabă mă face să-l respect şi mai mult.

— E perfect, JP!

Pe urmă aud, din depărtare şi pe neaşteptate, sunete de muzică instrumentală. Dar nu orice muzica.

— De unde ştiu melodia asta? îl întreb.

Vorbeşte încet, aproape în şoaptă.

— A fost prima pe care am dansat la gală. O versiune instrumentală dc la „Wildest Dreams”.

— Ai tinut minte?

t

— Kelsey! îmi spune încetişor. lini amintesc tot ce orc legătură cu tine. Absolut tot. De la ce ai purtat în prima zi când te-am întâlnit – o rochie albastră, cu guler pe gât – la cum miroseai când am mers prima oară în acelaşi lift – a vanilie şi zahăr brun – şi la ce gust ai avut prima dată când am fost intimi – ca un apus într-o zi ploioasă. iMelodia aceea... mi s-a imprimat în minte şi speram că voi avea ocazia să o ascultăm împreună într-o bună zi.

Bătăile nebuneşti ale inimii aproape ma împiedică să-l aud.

— Nu... nu ştiam.

»

— Ştiu. Şi e OK! Te-am admirat de la distanţă şi am as-
i » itt
teptat să mă vezi aşa cum sunt. *

— De ce n-ai spus nimic?

— Am încercat, dar frica m-a oprit. Dc multe ori, m-a împiedicat mândria. Nu eşti uşor de descifrat. Ai fost foarte profesională când ne-am cunoscut, aşa că mi-a fost greu să dărâm zidul acela.

— Din cauza lui Lottie, îi spun. Şi ce facea ea cu Huxley. Ştiu că a fost nevoită să facă ce-a făcut, că amândoi au fost nevoită. Pudn neortodox, dar nu numai că am înţeles, ci am şi fost de acord. Dar asta însemna şi ca trebuia să vă arăt că nu suntem nişte surori care caută să primească de pomană, ştii? Voiam să păstrez o relaţie cât mai profesională. Voiam să vă arăt că suntem afaceriste adevărate.

— Era clar că asta sunteţi, dar înţeleg ce spui.

— Şi, sinceră să fiu, când te-am văzut prima oară, ştiam că am dat de belea. Mi-am zis... „Doamne, ce bine arată!”

— Chiar? mă întreabă, pe un ton surprins.

Dau din cap la pieptul lui.

— Da! Chiar ani crezut că arăţi prea bine ca să mă uit la tine. Mintea mea romantică analiza posibilităţile, dar am renunţat repede la ele pentru că muncisem din greu să-mi pun afacerea pe picioare şi însemna enorm pentru mine să lucrez cu Cane Enterprises. Nu voiam să stric totul cu o pasiune trecătoare.

— O pasiune trecătoare, pe naiba! Nu cred aşa ceva!

— Ba da!

Mă las pe spate şi ridic capul să mă uit la el.

— La început, a fost o pasiune, dar m-am străduit să interpretez tot ce spuneai sau faceai ca fiind enervant. Iar iritarea a crescut şi am reuşit să blochez primele sentimente pe care le-am avut ca să mă concentrez la afaceri. Dar, cu fiecare lucru frumos pe care îl faceai, simţeam că părerea mea iniţială despre tine era adevărată.

— Şi Derek?

*

— Ce-i cu el?

— De ce ai ieşit cu el?

— Pentru că îmi căutam sufletul-pereche.

— N-ai crezut nicio clipă că aş putea fi eu?

— Nici n-am considerat-o o opţiune, îi răspund cu sinceritate. Nu din cauza afacerii, ci pentru că ştiu că suntem foarte diferiţi în multe privinţe. Ai mai multă

experienţă, eşti mai degajat, eşti mai... Credeam că nu sunt de nasul tău.

— Ce prostie! spune el, dar nu furios, ci mai degrabă uimit.

Mă mângâie pe burtă şi îmi masează pielea încinsă cu degetul mare.

— Kelsey, eu nici nu mă apropii de stratosfera *ta.* Sunt al naibii de norocos că te-ai uitat măcar la mine.

— Termina, ştii ca nu-i adevărat!

îmi dă capul pe spate şi-mi ridică bărbia ca să ajungă Ia buze.

— Scumpo, e adevărat!

Se apleacă şi mă sărută dulce. Nu e un sărut lung, dar c delicios şi mă face să scot un geamăt când se opreşte.

— Futu-i, când faci aşa...

Mă mângâie din nou pe burtă şi, de data asta, îşi trece uşor degetul pe sub sânul meu.

— Intreabă-mă ceva ca sa nu te dezbrac şi să te trag în piscină cu mine.

Ideea *asta* pare incredibil de ispititoare. Foarte ispititoare. Atât de ispititoare, încât mă zvârcolesc sub mâna lui, ca să-mi atingă din nou sânul „din greşeală”.

Dar nu ne grăbim.

încercăm să nu ne lăsăm conduşi de dorinţă.

Aşa că închid ochii şi alung dorinţa pc care o simt în timp ce încerc să formulez o întrebare.

— Hm... care e, hm... care e preferata... hm...

Poziţia preferată?

Felaţia preferată?

Jucăria sexuală?

Doamne, ce e în neregulă cu mine?

— Care-i preferata mea re? mă întreabă, mângâindu-mă din nou pe burtă şi ridicând degetul mare atât de aproape de sânul meu, de sânul meu gol – mersi, bluză scurtă –, încât încep să simt o pulsaţie surdă între picioare.

Parte a corpului?

Lenjerie intimă?

Mod de a mă face să am orgasm...

— Doamne, nu ştiu cc voiam să întreb! îi spun cu răsuflarea tăiată.

— Hm, atunci pot să te întreb cu ceva?

— O să fie ceva obraznic, nu-i aşa?

Chicoteşte.

— De ce presupui asta?

Mi se face pielea de găină când degetele lui îmi dansează din nou pe burtă. Scot un icnet când degetul lui îmi atinge sânul.

Mă lipesc de pieptul lui.

— Pentru că încerci să mă exciţi şi nu funcţionează.

— Scumpo, nu încerc să fac nimic.

Degetul lui se opreşte chiar sub sfârc.

— Jonah! şoptesc.

Locul dintre picioare începe să doară.

— Da, iubito? întreabă şi mă sărută pe obraz.

— Ştii exact ce faci.

— Ba nu!

îşi trece din nou degetul peste sfârcul meu şi, pentru ca materialul stă între sân şi degetul lui, nu am aceeaşi senzaţie intensă pe care mi-o doresc de la atingerea lui.

— Vreau doarsă te simţi confortabil, le simţi confortabil?

— Acum nu.

Mă foiesc în braţele lui şi las capul într-o parte ca să-mi expun gâtul.

— Ce păcat! Cum pot să mă asigur că te simţi confortabil? îşi lipeşte buzele de gâtul meu, încet, cu sărutări uşoare, care-mi stârnesc fiori pe braţe.

— Ştii ce poţi să faci.

— Din păcate, nu-mi dau seama!

Buzele i se ridică spre urechea mea şi-mi spune pe un ton seducător:

— Trebuie să-mi spui... sau să-mi arăţi.

Doamne, mă ispiteşte! îmi dă opţiunea dc a explora.

Şi vreau neapărat să explorez.

Doar o mică tachinate.

Doar o mică eliberare.

Ridic mâna spre ceafa lui ca să mă agăţ de el, iar cu cealaltă apuc mâna care stă pc abdomenul meu expus. Răsuflând adânc, o strecor sub tricou şi o aşez exact sub sân.

Simt cum se încordează în spatele meu şi asta mă excită mai mult decât locul unde stă mâna lui. Să ştiu că pot să-i stârnesc reacţia asta, că-l pot excita la fel de mult cât mă excită el pe mine. Bărbatul ăsta e atât de obraznic, dc sexy, genul de bărbat care n-as fi zis că se va uita vreodată la mine... Să ştiu

» * că-l pot face să-şi piardă controlul. Mă simt nu doar puternică, ci şi incredibil de dorită şi nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată asa.

— Spune-mi ce vrei! îmi şopteşte.

— Vreau să ştiu ce mi-ai face dacă aş fi dezbrăcată în piscina ta.

Geme la urechea mea şi îi simt erecţia şi mai tare în spate, îl încurajez să-mi atingă din nou sfârcul cu

degetul mare şi mă ascultă, facându-mă să strâng din dinţi. E atât de... plăcut!

Pulsaţiile dintre picioarele mele devin mai greoaie, mai disperate. Desfac picioarele, deşi nu ajunge la ele.

— Dacă ai fi goală în piscina mea, prima dată te-aş pune să te scufunzi ca să văd picăturile de apă care se rostogolesc pe sânii ăia uluitori.

Mă strânge dc sân, iar atingerea mă face să gem.

— Cei mai sexy sâni pe care i-am văzut vreodată! Şi vorbesc serios, la naiba! Destul dc mari pentru palmele mele, obraznici, cu sfârcuri tari care mă scot din minţi. Şi reacţionezi imediat când îi ating.

îmi roteşte sfârcul între degete, şi gem înainte să-mi ridice tricoul de tot ca să-mi expună sânii.

— Futu-i, iubito! Mă exciţi atât de tare! Simţi?

— Da, îi răspund. îmi place că te exciţi doar cât mă atingi.

— Habar n-ai tu!

în timp ce mâna lui se joacă cu sfârcul meu, cealaltă coboară din nou pe burtă, unde marginea pantalonilor se uneşte cu pielea.

— Dar dacă ai fi goală, în piscină, nu te-aş atinge doar aşa. Ţi-aş explora pielea alunecoasă, udă. Te-aş întinde pe marginea piscinei infinite, unde apa curge în cascadă.

Mângâie elasticul pantalonilor mei cu degetele.

Cealaltă mână trece de la un sân la altul şi îmi mângâie alene pielea.

Atingeri uşoare care mă înnebunesc, dar nu mă împing dincolo de limită.

— Aş începe cu sânii tăi. Ţi-aş suge sfârcurile, imaginân- du-mi cum ar fi să-mi strecor penisul între sâni şi să ţi-o trag aşa.

Vreau să facă asta. Ideea în sine mă excită mai tare. Atât de tare, încât simt că mă sufoc cu pantalonii pe mine.

— Pc urmă aş trece la abdomen, chiar deasupra sexului.

Apasă cu degetele pe locul despre care vorbeşte, pe deasupra pantalonilor.

— Şi te-aş tachina iar şi iar cu limba până m-ai trage de păr cât să mă doară.

Ridic degetele spre părul lui când îmi dă drumul la sân şi întinde mâna spre şold, unde îşi strecoară degetele sub elasticul pantalonilor.

— Nu porţi lenjerie? mă întreabă.

('latin din cap.

— M-am gândit ca nu-i nevoie.

— Cum mă tachinezi! îmi şopteşte, apoi întinde mâinile până când se opreşte cu degetele mari chiar deasupra pubisului.

Futu-i!

Mă zvârcolesc sub atingerea lui, dar mă opreşte şi continuă:

— Când aş vedea că nu mai rezişti, tc-aş desface cu două degete şi te-aş linge. Futu-i, şi acum simt gustul acela, dulce şi sărat, al dracului de delicios, pe limbă!

Trage cu degetele mari spre interior şi din nou spre exterior în timp ce ridic pelvisul. îl strâng mai tare de ceafa.

— Mă faci să mă excit!

— Bine! răspunde şi-mi împinge pantalonii în jos până rămân aproape dezbrăcată.

Simţind nevoia de mai mult contact, îmi ridic tricoul peste cap şi rămân goală pe pieptul lui.

— Vrei mai mult, nu-i aşa, iubito?

— Da! şoptesc şi ridic mâna pe sâni.

Atingerea mea nu seamănă cu a lui şi nu face decât să mă frustreze.

— Te rog, fa ceva! •

— Dar n-am terminat de povestit! spune el şi-mi linge gâtul.

Ncştiind ce să fac cu mâinile, întind una în spate şi ma agăţ din nou de el, apoi încerc să mângâi penisul rigid care ma apasă ca să-l ascult cum geme în timp ce-l satisfac.

— Ţi-aş trage-o cu limba iar şi iar până m-ai implora să mă opresc, şi atunci, abia atunci, te-aş sprijini de margine, ţi-aş ridica fundul şi te-aş savura încă o dată. Ţi-aş poseda sexul şi m-aş asigura că nu uiţi cine te face

să ai orgasm cum fac eu.

Inii tremura picioarele.

îmi tremură tot corpul.

Şi mă foiesc, aşa că pantalonii îmi cad sub curbura fundului, dincolo de sex, lăsându-mă descoperită. Desfac picioarele şi împing pantalonii până la genunchi. .Apoi îi scot de tot şi rămân complet goală pe canapea cu el.

— Credeam ca o luăm încet, spune cl şi mă mângâie cu degetul pe abdomen – *nu* în direcţia pe care mi-o doresc.

— Nu poţi sa ma exciţi aşa şi să te aştepţi să stau aici indiferentă.

— Nu asta făceam. Speram să se ajungă exact aici, cu tine cerşind mai mult. Acum, întrebarea este dacă te las să-ţi dai drumul.

Mă opresc şi mă întorc să mă uit la cl.

— Să nu îndrăzneşti!

El zâmbeşte.

— Iţi dai seama că pot s-o fac şi singură, nu?

Incerc să întind mâna între picioare, dar mă prinde de braţe, mi le duce la spate şi mă lipeşte atât de repede de pieptul lui, încât nu apuc să respir. încerc să strâng picioarele, dar îşi împleteşte gleznele peste ale mele, desfacându-le mai tare.

Sunt blocată.

Ţintuită.

Şi niciodată n-am fost mai excitată.

Ştiu că s-ar opri dacă i-aş spune.

Ştiu că dacă i-aş spune că nu vreau, m-ar îmbrăca la loc şi am reveni la discuţie.

Dar nu-mi doresc asta.

.Asta vreau.

Vreau să mă posede.

Să mă controleze.

Să mă tachineze.

— Acum ce-o să faci? mă întreabă.

Oftez adânc şi mă relaxez, iară sâ mă mai împotrivesc.

— Presupun ca o să te ascult.

— Ce fată cuminte! îmi şopteşte, apoi îmi desenează cercuri leneşe pc interiorul coapsei. Cum spuneam, după ce ţi-aş trage-o din nou cu limba, te-aş lăsa să-ţi revii, apoi te-aş urca pe trepte. M-aş aşeza pe ultima treaptă pentru ca penisul meu, care tânjeşte după tine, să fie deasupra apei.

îmi umezesc buzele.

— Şi ti-as cere să-mi întorci favoarea.

»i»

Buzele lui dansează pe obrazul meu.

— Ai facc-o?

— Fără îndoială! Vreau şi acum să pun gura pe el.

Scoate un geamăt şi-şi trece degetele peste locul în care îl doresc. Se joacă cu mine, coborând tot mai mult, până ajunge la labii. încerc să mă mişc, sa-l aduc unde îl vreau, dar mă ţine nemişcată, iar corpul lui puternic preia controlul.

— Spune-mi cum mi-ai suge-o în piscină.

Plămânii mei fac un efort să tragă aer.

— Aş... Te-aş ruga să-mi ţii părul. M-aş aştepta să-l ţii bine şi să mă îndrumi în timp ce cobor gura spre vârf. L-aş încercui cu limba, de jur împrejur.

Pclvisul lui se mişcă la spatele meu, o mişcare atât de reţinută, încât nu poate decât să-l scoată şi mai tare din minţi.

— Pe urmă, ţi-aş spune să desfaci picioarele ca să mă joc cu testiculele tale în timp ce te împing până în fundul gâtului.

— Iubito! îmi şopteşte. Te-ai îneca?

— Da! Dar aş facc-o din nou.

— Futu-i! icneşte în timp ce degetele îi alunecă pe o parte a sexului meu iară sa mă pătrundă.

— A1-aş jucii un pic cu pcrincuî tău. Ali-aş trece degetele peste mijlocul scrotului. Ţi-aş linge penisul în lungime şi aş repeta până m-ai trage dc păr, ca să-mi arăţi că nu mai rezişti.

— Limba ta diabolică m-ar face să-mi dau drumul mai repede decât aş prefera.

îşi înmoaie degetele în excitaţia mea, abia atingând clitorisul, apoi îşi ia mâna de tot şi o aşază pe abdomen.

— Nuu! protestez.JP, nu lua mâna!

— încerci să-mi spui ce să fac? mă întreabă în timp ce-şi plimba încet degetele pe sâni, în jurul sfârcurilor, fără să-mi ofere ceea ce-mi doresc.

— Da, pentru că mă exciţi atât de tare şi sunt atât de umeda!

— Bine!

Pune din nou mâna între picioarele mele şi se opreşte, cuprinzându-mă cu palma şi lăsându-mă să-i simt degetele, dar fără să facă ceva.

— Al-ai lăsa să ejaculez în gura ta?

— Da!

Apasă cu un deget, apoi încă unul, alternând ca să mă înnebunească atât de tare, încât simt cum îmi picură transpiraţia pe spate.

— Ai înghiţi?

— Da! răspund, cu vocea încărcată de disperare.

— Ce fată cuminte! îmi spune, apoi mă desface şi apasă două degete pe clitoris.

— Da! scot un strigăt şi-mi arcuiesc spatele

când simt eliberarea.

Îşi mişcă degetele în sus şi în jos, în sus şi în jos, cu o mişcare atât de plină de ce-mi doresc ca să scap de presiunea asta

chinuitoare şi din ce în ce mai apăsătoare dintre picioare, încât mă relaxez la pieptul lui şi-l las să preia controlul.

— Chiar acolo! îl rog gâfâind. Te rog, nu te opri!

— Nu aş ejacula în gura ta, îmi spune şi mă trezeşte din reverie. N-aş vrea. M-aş opri exact la timp şi te-aş trage de păr ca să te ridic.

Freacă mai tare şi totul în jurul meu se întunecă, iar eu simt cum corpul mi se apropie din ce în ce mai repede de eliberare. Zvâcnetul neînfrânat se întinde pe picioare, coboară pe braţe şi se opreşte. E acolo. Sunt chiar acolo!

— Da! O, Doamne, o să...

îşi ia mâna şi o aşază pe abdomen, nemişcată.

— Ce faci? strig de durere şi spaimă totodată.

— Ascultă-mă cu atenţie, iubito... Mă asculţi?

De-abia. Corpul meu vuieşte pe dinăuntru atât de zgomotos, încât abia aud foşnetul vântului printre frunzele de palmier de deasupra noastră.

— D-da! mă bâlbâi.

— Bine. Aici începe distracţia!

— Ce distracţie? îl întreb în timp ce simt că orgasmul se îndepărtează şi-mi lasă o senzaţie de goliciune în stomac... ceva mai deranjant decât tot ce am trăit vreodată.

— Acum te voi învăţa să ma asculţi.

— Ce să ascult?

Îşi plimbă din nou degetul pe corpul meu, în sus pe sâni, unde trasează cercuri mici, apoi în jos pe burtă.

— Corpul ăsta, când e gol, îmi aparţine. Eşti de acord?

îmi muşc buza de jos şi dau din cap. A4ă poseda. E indiscutabil, mai ales în clipa asta.

— Şi când eşti goală, nu îţi posed doar corpul, ci îţi spun şi când să-ţi dai drumul, iar acum încă nu ai voie.

— Dc ce nu?

îmi roteşte sfârcul între degete.

— Iţi sugerez sa nu-mi pui întrebări, dacă nu vrei sâ stai aici toată noaptea şi să te tachinez iară să-ţi ofer satisfacţie.

Strâng din buze, pentru că îl cred în stare.

Cred că ar fi capabil să lase doar vântul să-mi ofere plăcere suflând uşor peste sexul meu.

— Scuze! îi spun.

Buzele lui mi se opresc pe obraz, chiar în faţa urechii.

— E OK, scumpo! înveţi! Spune-mi, cum te simţi?

— Frustrată.

— Perfect!

Işi coboară mâna pe abdomenul meu şi îmi apasă din nou clitorisul cu două degete. Atingerea îmi smulge un oftat şi mă relaxez în timp ce mă ţine nemişcată.

— Acum, să revenim la piscină, le ridic de pe penisul meu pentru că încă nu sunt gata să ejaculez, nu înainte de a-ţi poseda vaginul. Cum ai vrea sa te iau?

Degetele lui mă fac să urc iar, şi se întâmplă mai repede ca înainte. Mă concentrez la ceea ce face cu degetele, în timp ce ridică cealaltă mână pe sâni. îmi înconjoară sfârcurile, mă gâdilă, mă tachinează, îmi intensifică dorinţa pentru el tot mai mult.

— Da! gem. Chiar acolo!

îşi ia mâna şi mă prinde de bărbie, forţându-mă să mă uit la el când se apleacă peste umărul meu.

— Ţi-am pus o întrebare, Kelsey!

Mintea mi se înceţoşează.

Inima îmi bate cu putere.

Picioarele îmi amorţesc de tot.

— îmi... îmi pare rău. Nu ascultam.

Rânjeşte şi mă sărută blând pe buze.

— Măcar eşti sinceră.

Şi atunci îşi strecoară degetele în gura mea. îmi simt gustul şi habar n-am ce m-a apucat, dar îi sug degetul arătător, iar pe faţa lui apare o satisfacţie enormă.

— Futu-i, iubito!

începe iar să mi-o tragă cu degetele, şi de data asta ritmul e mai rapid.

— Acum, răspunde-mi, cum ai vrea să ţi-o trag în piscină?

Degetele lui îmi ating clitorisul, masează şi apasă exact cât trebuie ca să mă scoată din minţi de dorinţă. Ii răspund cu răsuflarea tăiată:

— Pe la spate.

— Spate?

îşi ia mâna şi închid ochii atât de strâns, încât aproape îmi curg lacrimi.

— Iţi place pe la spate?

Dau aprobator din cap. îmi ciupeşte sfârcul şi împing pieptul în palma lui în timp ce înclin capul pe o parte cu un geamăt.

— Da, îi răspund. îmi place pe la spate.

— Ce altceva îţi place? Iţi place cum te aduc acum până în prag? Cum te aduc aproape de orgasm şi apoi ţi-l refuz?

Clatin din cap.

— Nu! Vreau să mă eliberez.

— Dar, iubito, o luăm încet! Asta înseamnă încet.

— Asta e o tortură dulce.

îmi roteşte sfârcul încă de câteva ori între degete, apoi îmi dă drumul. Nu mă mai atinge deloc şi mă lasă

întinsă, prinsă în îmbrăţişarea lui. Ca o pană, mă atinge încet cu barba aspră pe gât, pe obraz, şi coboară, iar răsuflarea lui mă gâdilă exact înainte să mă sărute uşor pe umăr.

— Cum vrei să-ţi dai drumul?

— Nu-mi pasa! ii răspund. Doar lasâ-mă odată!

Degetele lui îmi mângâie interiorul coapsei şi urca apoi spre vagin. Ridic pclvisul cât de mult pot, iar cl înfige două degete în mine.

— Aş fi vrut sa fie penisul tău! îi spun.

— Şi cu, dar respect ce ţi-ai dorit. îmi ajunge să te ating.

Baga şi scoate degetele din mine, dar nu e de ajuns, nu c nici măcar pe aproape, iar cl ştie, fiindcă mă zvârcolesc sub atingerea lui.

— Te rog, spune-mi că o să mă laşi să-mi dau drumul! Te rog,JP!

— Trebuie să ştii un lucru, Kelsey – şi mă sărută pc obraz –, că întotdeauna am să te las. Dacă îmi încredinţezi corpul tău, o să ai orgasm de fiecare dată.

Apoi apasă cu degetul mare pc clitoris.

— Da! strig. Te rog, te rog, nu lua mâna!

Aşteptarea.

Presiunea.

Amorţeala din corpul meu de când a început fluctuează în valuri. Mă mistuie şi se estompează, mă mistuie din nou şi se estompează mai puţin, iar acum mă mistuie complet, iar eu sunt aproape, al naibii de aproape...

— O să... o să-mi...

— Nu încă!

îşi ia mâna, şi scot un strigăt de frustrare.

— Jonah, te rog!

îmi apar lacrimi în ochi şi-mi întoarce bărbia ca să-mi găsească buzele. Le desparte şi mă sărută, apoi apasă din nou doua degete pe clitoris şi masează iar.

Atingerea lui mă ameţeşte şi sunt atât de excitată, încât tot corpul îmi pluteşte în- tr-o stare de euforie.

— îmi place la nebunie când îmi spui pe nume! Murmura cu buzele lipite dc ale melc.

Işi dezlipeşte gura de mine şi-mi şopteşte la ureche:

— Poţi să-ti dai drumul.

» t

Degetele lui îmi mângâie clitorisul, iar permisiunea lui c ca un zid care s-a dărâmat. Mă relaxez în mâinile lui, în extazul copleşitor care-mi zvâcneşte în vene.

Cu fiecare pulsaţie, urc tot mai sus până simt apropierea orgasmului. Mai trebuie doar câteva mişcări.

— Te rog să nu iei mâna! Sunt... o, Doamne, sunt atât de aproape!

— Nu o iau.

Mă sărută pe gât.

— Dă-ţi drumul, iubito!

Degetele lui se mişcă frenetic pe clitoris, simt un gol în stomac şi picioarele parcă îmi plutesc. Cu o ultimă mişcare a degetelor, orgasmul vine şi-l strig pe nume iar şi iar, în timp ce mă străbat valuri de plăcere.

— Futu-i! Da, Jonah! O, Doamne! O, futu-i! O, futu-i!

Pelvisul mi se ridică şi, când cred că orgasmul o să slăbească în intensitate, se întâmplă exact invers. Mă trage întruna înapoi, într-un vid, până când îmi curg lacrimi pc obraz şi cad într-o versiune a mea lipsită dc viaţă, cu desăvârşire satisfăcută.

Cu un oftat adânc, îşi ia mâna, braţele, picioarele şi mă ridica, ţinându-mă cu faţa la pieptul lui.

Îmi mângâie părul cu grijă şi ma sărută uşor pc

frunte. Din senin, trage o pătură peste noi şi mă strânge mai tare.

— Eşti OK? mă întreabă blând, iar bărbatul dominator şi hotărât a dispărut din senin.

— E... perfect! îi răspund.

îmi dau seama că sunt goală în braţele lui.

îmi dau seama şi că penisul lui sta rigid sub mine.

Dar când încerc să scap din braţele lui nu mă lasă, aşa că îl las să mă îmbrăţişeze.

— Eşti de departe cea mai sexy, dar şi cel mai devastator de frumoasă femeie pe care am ţinut-o vreodată în braţe. Şi sunt şi acum şocat că m-ai ales pe mine.

Vreau să-l întreb cum poate fi atât de orb. Vreau să-i spun că el a fost alesul de la început, dar nu pot, pentru că ştiu ca mi-a luat ceva timp să îmi dau seama ce simt pentru el. Dar acum, că ştiu, nu pot să mă mai văd lângă altcineva.

— Sunt atât de ataşată de tine, JP! Şi nu vreau să te sperii, dar... te plac foarte mult şi ştiu în adâncul sufletului ca eşti capabil să mă distrugi în totalitate. N-aş mai avea cum să-mi revin.

— N-am să te rănesc niciodată.

Mă sărută pe cap.

— Niciodată, iubito!

i=i

Uşa glisantă de sticlă se închide, iar Lottie se învârte spre mine. Cu o privire disperată, îmi şopteşte:

— Povesteste-mi tot!

Ieri, după ce JP m-a lăsat în sfârşit să am orgasm, am petrecut restul serii pnându-ne de mână, vorbind şi organi- zându-i bucătăria. A4-a sărutat cu fiecare ocazie, iar eu am ameţit de la fiecare privire şi fiecare cuvânt şoptit.

Am plecat de la el cu totul şi cu totul îndrăgostită.

Când m-am trezit dimineaţa, era la uşa mea cu cafea. M-a (acut sa am orgasm înainte duş, şi când am încercat să fac la fel, nu m-a lăsat, doar mi-a amintit că o luăm încet. Ceea ce cred că înseamnă că-mi

arată că nu e vorba doar despre dorinţele lui. Vrea să-mi cucerească inima şi mintea. Restul vor veni mai târziu.

Când eram la birou şi discutam despre planuri legate energia solară pentru clădirea Angelica, îşi întindea palma pe coapsa mea, mă privea pe furiş şi uneori îşi împletea degetele cu ale mele. E atent, iubitor, grijuliu şi pretenţios. Tot ce mi-am dorit vreodată şi încă pare prea frumos să fie adevărat. Eram în mijlocul discuţiei despre amplasarea panourilor solare când a intrat Huxley şi ne-a invitat la cină la el acasă. Nu eram sigură dacă JP le-a spus fraţilor săi sau nu, dar mi s-a părut că Huxley e la curent şi nu pare deranjat.

Acum, că sunt aici, la ei acasă, ştiu sigur că nu-i pasă. încă are o privire calculată, dar îl priveşte pe JP, nu pe mine.

Mă aplec spre sora mea şi răspund:

— Lottie, sunt topită după bărbatul ăsta!

— O, Doamne, se vede! Nu cred că te-am mai văzut atât de fericită. Zâmbetul tău, Doamne, Kelsey, mă umple de bucurie!

— Mă face tare fericită. A fost atât de... Doamne, nu ştiu cum s-o spun! Au fost mereu discuţii în contradictoriu şi atâţia nervi, dar, în clipa în care s-a rupt zăgazul, a devenit un mascul extrem de protector care nu lasă nimic să mă rănească. Mă posedă în toate modurile potrivite, dar îi place şi să fiu independentă şi să-mi construiesc afacerea.

Lottie dă din cap.

— Aşa sunt fraţii Cane. Mai ţii minte când eu şi Huxley eram la cuţite? Şi pe urmă, pur şi simplu... ne-am apropiat unul de altul şi de atunci mi-e greu şi să respir fară el.

_ Da!

Mă uit spre casă, unde băieţii pregătesc cina şi cel mu probabil vorbesc despre noi.

— Au trecut câteva zile şi simt... Doamne, simt că mi îndrăgostesc nebuneşte de el!

Lottie bate repede din vârfurile degetelor.

— Oo, ce fericită sunt! Ştiam eu! Ştiam că aţi fi perfccţi unul pentru altul.

— Dar sunt îngrozită că o să se întâmple ceva rău. Nu ştiu de cc, dar simt că e prea frumos să fie adevărat.

— Nu e! Nu mai gândi aşa. Te place cu adevărat. Irni dau seama după cum se uită la tine, cum stă lângă tine şi cum pune mâna pe coapsa ta. E îndrăgostit lulea şi încă dc ceva vreme. Asta e, Kelsc, asta e ceea cc aşteptai.

îmi muşc uşor buza de jos şi spun:

— Şi eu cred la fel. Chiar înainte să fim împreună, când nu faceam decât să stăm împreună şi credeam că suntem doar prieteni, mă înţelegea. Mă sprijinea. Ştia ce nevoi am. Eu doar...

îmi apăs obrajii cu palmele.

— îmi place atât de mult!

Uşile de sticlă se deschid, iar băieţii ies cu platouri de lemn încărcate cu biscuiţi, brânzeturi, mezeluri, gemuri, sosuri şi fructe. Pun tăvile pe măsuţa de cafea din faţa noastră, iar JP se aşază lângă mine, mă ia pe după umeri, se apleacă şi-mi ridică faţa spre el ca să mă sărute uşor pe buze.

Când se retrage, îmi şopteşte:

— Aţi vorbit despre mine?

Nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Da!

— Lucruri frumoase?

— Lucruri grozave.

— Huxley, uita-tc la ci! exclamă Lottic. Doamne, ce fericită sunt în clipa asta!

Zăresc privirea încruntată pe care Huxley i-o anmcă lui JP când spune:

— Şi eu mă bucur.

Dar nu pare deloc bucuros. Nici măcar puţin.

Mai târziu, în seara aceea, când JP mă conduce acasă, îl întreb:

— E totul în regulă cu Huxley?

— Ce vrei să spui? întreabă JP.

Când ajung la uşă, îmi ia cheile şi descuie uşa în locul meu. O ţine deschisă să intru, apoi intră după mine.

— Nu părea bucuros. Ştiu că a spus că se bucură pentru noi, dar nu pot să nu cred că c supărat. E supărat pe mine?

JP închide uşa şi se sprijină de ca. Mă trage mai aproape. Mă ţine de mâini şi spune:

— Se bucură pentru noi, dar îmi trimite mie semnale de avertizare. Nu vrea să te rănesc. L-am asigurat că nu se va întâmpla aşa ceva, dar e mai protector cu tine decât sunt eu.

— O! Deci nu e supărat pe mine?

— Nici măcar puţin. Sunt sigur că, dacă o întrebi mâine pe Lottie, o să-ţi confirme. Aşa cum mi-a explicat în bucătărie, Lottic e totul pentru el, şi ceea ce e important pentru ea e important şi pentru el. Se pare că acum eşti mai presus de mine şi, sincer să fiu – îmi masează obrazul –, îmi convine. Mi-a ţinut un discurs să nu te rănesc ca să nu mă rănească şi el pe

mine.

Ii zâmbesc.

— Ei, uite câ am şi un frate mai mare!

— Exact asta c, şi nu-mi place să recunosc. ¿ar cred o-! iubesc şi mai mult că arc grijă dc tine.

— Deci e de acord?

JP da din cap.

— Cu precauţie. Ii place ideea, dar vrea să se asigure că • sunt implicat. I-am spus că sunt, că am toate intenţiile te fac fericită şi că asta n-o să se schimbe niciodată.

Inima îmi tresaltă şi închid spaţiul care a mai rămas intre noi. Ridic mâinile pe pieptul iui, pe obraji, apoi îl trag spre gura mea.

— Mă faci fericita – ştii?

— Şi tu pe mine, scumpo!

Mă prinde dc ceafa şi mă sărută foarte încet, iar sen/jţij delicioasă a buzelor lui îmi pătrunde în vene până în vârful degetelor de la picioare.

Da, mă îndrăgostesc nebuneşte dc bărbatul ăsta! Sunt mai îndrăgostită ca niciodată!

Capitolul douăzeci

JP

- E DE-A DREPTUL ULUITOR! SPUNE KELSEY CÂND vede priveliştea de 360 de grade a oraşului San Francisco. Nu-mi vine să cred că ne-ai adus înapoi aici pentru prima întâlnire oficială!

— Mi s-a părut potrivit.

Cum programul mi se încărca din ce în ce mai mult, ştiam că cel mai bine era să aştept wcekendul şi că voiam să fim aici. Voiam s-o răsfăţ. I-am trimis o rochie verde, cu un umăr gol, pe care am ales-o cu mâna mea pentru că ştiam că îi va pune în valoare formele, culoarea ochilor şi umerii zvelţi. Am pus pe cineva să o coafeze şi să o machieze în apartamentul ei. Când am luat-o dc acasă, am legat-o la ochi şi am dus-o la aeroport, unde i-am scos legătura când am urcat în avion. Am stat cu ochii pe ea tot drumul, bucuros să o văd zâmbind fericită. Nu i-am spus nimic până când şoferul nu a oprit în faţa clădirii Parkside şi i-am deschis portiera.

Nimic nu mi se pare mai potrivit decât să fiu împreună cu ea la Parkside, când în sfârşit pot spune că-i a mea.

— Am rugat bucătarul să creeze un meniu special pentru noi. Sper ca c OK.

Zâmbeşte – futu-i, cât îmi place zâmbetul ei!

— Sună grozav!

Apoi se apleacă spre mine şi spune:

— Nu vreau să pun prea multă presiune pe tine, dar am putea lua şi un tort cu miere înainte de a pleca din San Francisco?

— Sunt cu un pas înaintea ta, scumpo.

înclină capul cu o privire fericită.

— Chiar ştii sa curtezi o fată, nu-i aşa?

— Numai pe tine, îi răspund exact când ni se serveşte primul fel de mâncare.

Avem fiecare în faţă un castron şi o lingură tradiţionalii asiatică, din melamină, pentru supă. Apoi, cu şervetul pe braţ, chelnerul ne anunţă:

— Domnule Cane, domnişoară Gardner, aş vrea să vă prezint primul fel. O supă asiatică cu curry, cartofi dulci, năut şi lapte de cocos, asezonată cu mirodenii din Alalaezia. Poftă bună!

Ne lasă în salonul privat rezervat pentru mine şi fraţii mei.

Kelsey îmi spune în şoaptă:

— Cred că e cel mai luxos restaurant la care am fost vreodată.

— Nu e exagerat, nu? Pentru că putem merge în altă parte.

— Nu, deloc! Adică, îmi plac şi experienţele mai relaxate, dar îmi place şi aici. A4ă topesc după o scară romantică, şi locul ăsta, JP, e... e foarte frumos! .

— O meriţi, îi spun înainte de a băga lingura în supa.

— A1ă răsfeţi!

— Aşa şi trebuie.

Zâmbeşte şi baga la rândul ei lingura în supa. Face ochii mari şi se uită la mine.

— O, Doamne, c minunată!

— Şi c doar începutul.

I i

— Mai spune-mi despre mama ta şi Jcff. A ajutat-o să vă crească?

Kelsey clatină din cap.

— Nu chiar. Tata ne-a părăsit când eram foarte mici. Era şofer pe camion şi voia să plece mereu. Mama ne-a crescut singură. Tata ne trimitea bani, dar asta era cam tot. Nu s-a implicat deloc în viaţa noastră. Pe urma, când aveam vreo paisprezece ani, mama l-a întâlnit pe Jeff. Din câte ştim noi, el a fost singurul ci iubit oficial în perioada aceea şi n-am aflat că erau împreună decât după şase luni. Nu ştiu cum a facut-o, dar a fost foarte protectoare cu noi. Când l-am cunoscut pe Jcff, în sfârşit, ne-am simţit foarte uşurate, pentru că am văzut cât de fericită era mama. L-am acceptat imediat în familie, iar dc atunci a fost sprijinul nostru.

— Ce poveste frumoasă! îi spun. Am avut câteva discuţii cu el şi pc baza lor îmi dau seama că vă consideră fiicele lui.

— A fost tatăl pe care nu l-am avut niciodată, spune Kelsey când chelnerul ne ia farfuriile cu salată. Intr-o seară, am ajuns acasă dc la o întâlnire, când eram la liceu, şi eram tristă pentru că băiatul cu care ieşisem mi-a spus că nu ştiu să sărut. Ştiam că nu are dreptate, pentru că exersasem pc mână de câteva ori.

îmi face cu ochiul şi râd în hohote. Normal că aşa a

făcut.

— Jeff a rămas foarte tăcut şi, când mama m-a luat în camera mea să mă consoleze, Jcff a ieşit din casă.

— La naiba, ce-a (acut?

— Nu mi-a spus niciodată. Ştiu doar că a doua zi Skylar- tipul cu care ieşisem – mi-a trimis un bilet prin care îmi cerea scuze şi-mi spunea că el nu ştia să sărute, nu cu.

— E genul meu de bărbat. Sper că l-a băgat în sperieţi pe Skylar.

— Sunt destul de sigură că asta a făcut.

Mă aplec spre ea şi-i spun:

— Ca să ştii, săruţi mai bine decât toate fetele pe care le-am sărutat vreodată.

— Şi tu la fel! '

>

îmi face cu ochiul. .

CZZJ

Kelsey îşi pune mâna pe burtă şi spune:

— OK... de departe, cel mai bun dim sum pe care l-am mâncat vreodată.

— Ti-am zis!

Mă şterg la gura cu şervetul.

— Nu e niciunul mai bun.

— Iar tăieţeii aceia Sichuan mi-au schimbat viaţa.

— Sper că într-un sens bun.

— Cel mai bun!

Ia ceaiul pe care şi l-a comandat şi bea.

— Am tot vrut sa te întreb ceva.

— Ce anume?

— Ai vorbit cu Huxley despre slujba ta, despre ce simţi, despre ideile pe care le ai ca să te simţi mai împlinit?

Clatin din cap. . .

— încă nu.

— Ai emoţii?

— Nu, dar momentan sunt mai concentrat la tine.

— Nu trebuie să te concentrezi la mine, mă ai deja.

— Da? Îmi promiţi?

Se apleacă şi mă ia de mâna.

— îţi promit! Aşa ca acum poţi să te concentrezi pe slujba ta. Vrei să te ajut să pregăteşti o prezentare? Mă pricep să pun ideile în ordine.

— Normal!

îi sărut degetele.

— Dar cred că ar trebui s-o fac singur.

— Mm, îmi place chestia asta! îmi place când preiei controlul.

— Ştiu, pentru că mă strigi pe nume când preiau controlul.

Se înroşeşte şi priveşte în jur.

— E un salon privat, Kelsey.

— Da, dar chelnerul tot vine şi pleacă.

— Şi a semnat un acord de confidenţialitate, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. în plus, dat fiind bacşişul pe care o să-l primească în seara asta, îmi este loial.

— Dar tot nu e nevoie să ştie oamenii că strig.

Chicotesc.

— Nu c nimic în neregulă cu asta. îmi place că strigi. De fapt, aş pune sunetul acela sonerie la telefon.

— O, Doamne, încerci să ne strici seara?

— Nu poate fi totul roz, scumpo! Seara trebuie să aibă şi o doză de realitate, şi adevărul este că, deşi suntem împreună, tot o să te scot din sărite.

— Ciudat, spune ea cu un oftat, dar cred că asta îmi place cel mai mult la tine.

— Mincinoaso, îţi place cum te fac să-ţi dai drumul!

Clatină din cap.

— Nu, îmi place de tine... de tine, ca om. îmi place JP

cel dulce. JP, instigatorul. Sexul e doar un bonus.

Futu-i, ştie să mă facă să mă simt întreg!

Iubit.

Preţuit.

Dorit.

Ştiam ca femeia asta are potenţialul de a-mi schimba viaţa, dar nu ştiam cât de repede.

Când Huxley m-a întrebat cât de serios sunt în privinţa lui Kelsey, dacă o fac doar de distracţie sau c ceva rea), n-am glumit când i-am spus ca ea e aleasa mea. Nimeni altcineva. I-am spus că m-am îndrăgostit de ea de câteva săptămâni şi atunci când sunt cu ea, când pot să o strâng în braţe şi sa o sărut, sentimentul creşte şi mai mult.

Ea e omul meu de bază.

i—□

— Cum te simţi? o întreb când stau faţă în faţă cu ea în axionul nostru privat.

— Bine. Fericită. Norocoasă.

După cină, am mers pe acoperişul clădirii şi am pus din nou melodia noastră – cea pe care o numesc eu a noastră – şi am dansat cu iubita mea sub stele, în lumina lumânărilor din jur. A fost al naibii de romantic, iar Kelsey a plâns când am ajuns pe acoperiş. Ne-am aşezat pe o canapea, am împărţit o felie de tort cu miere şi am mai stat de vorbă. Despre toate şi despre orice. Conversaţia noastră curge nespus de uşor şi e ca şi cum stăm de vorbă de ani de zile. Când am fost gata de plecare, am întrebat-o dacă vrea să ne întoarcem sau să rămânem peste noapte şi, din păcate, mâine merge cu Lottie să-şi probeze rochiile, aşa că a trebuit să ne întoarcem din seara asta.

Căpitanul ne informează că ne putem ridica de pe

scaune, aşa că îmi desfac centura şi mă ridic. întind mana spre ea şi-i spun:

— Vino ai mine!

O conduc în dormitorul din spate, unde patul e făcut, închid şi încui uşa după mine, apoi mă întorc spre ea.

— Te vreau goală!

Face ochii mari de nerăbdare.

— Ce-ai de gând să faci?

— Ceva care ne va lua tot zborul.

— Asta înseamnă mai mult de o oră.

— Exact!

îmi deschei nasturii de la cămaşă şi o scot din pantaloni.

— Mi se pare durata perfectă ca să-ţi explorez corpul cu limba.

îmi pune mâna pe piept şi-şi trece încet unghiile peste pectorali, peste sfârcuri, apoi coboară spre abdomen.

— Ştii cât îmi place cum mă satisfaci, nu?

— De ce mi se pare că urmează un „dar”?

— Pentru că urmează.

— Futu-i, eşti la ciclu?

Clatină din cap.

— Nu, dar nu te las să-mi oferi un orgasm în seara asta.

— De ce?

Simt cum mi se adună sprâncenele.

întinde mâna spre pantaloni şi-i descheie, apoi o strecoară sub elasticul chiloţilor până la penis.

îmi scapă un şuierat şi mă sprijin de uşa dormitorului mic.

— De data asta, vreau să te fac eu să ai orgasm, îmi spune.

— Dar o luăm încet.

— Nu o luăm încet dacă mă faci să am orgasm de câte ori suntem împreună.

Mă opresc şi o prind de mână.

— Futu-i, ai dreptate! Sunt... La naiba, îmi pare rău!

Ii scot mâna din pantaloni.

— Ai dreptate, nu aşa ar trebui să închei întâlnirea noastră. Putem...

îmi acoperă gura şi îşi împinge sânii în pieptul meu.

— Nu termina propoziţia!

— Kelsey, ai dreptate, nu respect ce m-ai rugat.

— A fost o prostie ce te-am rugat. Ne putem apropia în ambele feluri. Am şi facut-o. îmi doresc să te fac să te simţi bine.

— Scumpo, tu mă faci să mă simt bine şi fără să-ţi bagi mâna în pantalonii mei.

— Asta e altceva. Vreau să mă apropii de tine şi în acest fel.

— Eşti sigură?

Dă din cap.

— Sunt foarte sigură.

Duce mâna într-o parte şi trage de fermoar, apoi lasă rochia să cadă la podea şi rămâne într-un set de lenjerie roz, din două piese.

— Adu-mi aminte să-ţi fac cadou un voucher la magazinul tău preferat de lenjerie, pentru ca n-am să mă satur niciodată.

întind mâna pe spatele ei, agăţ încheietoarea de la sutien şi o desfac cu o mişcare rapidă. Sutienul se deschide şi cade pe podea lângă rochie.

— Credeam că eu sunt cea care-ţi oferă plăcere! îmi spune în timp ce-mi împinge în jos pantalonii şi chiloţii, iar cu păşesc într-o parte şi-mi scot pantofii şi şosetele.

— îmi face plăcere să te văd goală.

Ii scot chiloţii ca să fim amândoi dezbrăcări.

’ »

întind mâna spre locul dintre picioarele ei, dar,

înainte să ajung, se lasă în genunchi, îşi dă părul la o parte şi-mi apucă penisul de bază.

— Fir-ar! şoptesc şi mă sprijin de uşă.

Scoate limba printre buzele moi şi trasează cercuri în jurul vârfului, rotindu-sc de câteva ori în timp ce pompează cu cealaltă mână.

E subtil.

Şi mă înnebuneşte, pentru ca nu e destul. Ştiu ce face – încearcă să mă tortureze la fel cum o torturez eu. Habar n-are că aş putea să fac chestia asta toată noaptea, la naiba!

Asta până când... îşi strecoară mâna sub testicule până la locul din spatele lor. împinge în sus şi mă face să casc ochii de plăcere.

— Futu-i! •

Strâng din dinţi şi simt cum mi se întăreşte penisul în gura ei.

— Aşa? mă întreabă, apoi îşi coboară limba la bază şi o ridică iar până sus, lingând cu mişcări scurte pe sub vârf.

Cu degetul mare, îmi masează testiculele, trece pe linia din mijloc şi le cuprinde în palmă unul câte unul. E un asalt de plăcere, dar nici de aceasta dată nu e ceea ce am nevoie, nu e ceea ce-o să mă facă să i-o trag în gura.

— încerci să mă torturezi?

Rânjeşte şi-mi cuprinde penisul cu gura, trăgându-mă înăuntru. Da, la naiba, asta era! Sunt gata să mă obişnu-iesc cu gura ei când se retrage brusc şi-şi coboară limba spre testicule.

Ispită afurisită! .

Cobor mâna şi o prind de păr, apoi îl răsucesc pe mână ca s-o pot ţine. Nici măcar nu tresare. Ii place la fel de mult cât îmi place mie. întinde mâna spre testicule, le apropie de gură şi le suge în timp ce-şi trece

limba peste ele.

— Ce plăcut e, scumpo! Dar vreau în gura ta!

— Nu primeşti întotdeauna ce-ti doreşti.

Mijesc ochii când îi aud obrăznicia şi o trag foarte încet de par. Zâmbeşte şi îmi ia din nou penisul în gură, ducându-I de data asta până în gât.

— Futu-i! strig când o simt înghiţind. Da, scumpo! Exact aşa!

Ma lasă să împing o data, de două ori, şi când încerc a treia oară se retrage şi-mi dă drumul.

— Doamne!

Simt cum îmi curge transpiraţia pe spate în timp ce mă lucrează de sus în jos, trage, împinge, masează. Trece cu mâinile peste vârf, peste venele sensibile până la perineu, unde se joaca puţin, palpând, frecând, scoţându-mă din minţi din ce în ce mai tare.

— Scumpo, în vreo două secunde o să ţi-o trag.

Chicoteşte şi se ridică. Cu o mână pe penis, trage uşor de el în timp ce mă sărută pe piept, pe gât, pe obraz şi apoi pe buze. O sărut, îi caut limba şi iau cu agresivitate ceea ce-mi doresc. O lipesc de mine cu o mână pe spate, iar pe cealaltă o întind între picioarele ei şi o găsesc complet udă.

— La naiba, scumpo, ce excitată eşti!

— îmi place să ţi-o sug! îmi spune, o mărturisire care aproape ma face sa ejaculez pe loc.

— Dacă îţi place atât de mult, atunci întinde-te pe pat, cu capul peste margine.

Confuză, se întinde cu ajutorul meu. Apoi o dirijez până când capul îi cade peste marginea patului şi are gâtul complet expus.

— Ai mai supt-o aşa vreodată?

Clatină din cap şi-şi umezeşte buzele.

— Atunci o să mă mişc încet. Deschide gura, iubito!

O deschide şi îmi poziţionez penisul în dreptul buzelor, apoi împing încet ca să se obişnuiască întâi.

— Eşti OK? -

Dă din cap, iar cu apăs mai tare. Se relaxează şi mă lasă să intru şi mai adânc.

— Aşa, lasă-mă să intru încet!

Mă aplec în faţă şi mă sprijin cu mâinile de o parte şi de alta a taliei ci.

— Desla picioarele pentru mine!

Se supune Iară ezitare, iar cu mă aplec cu limba spre clitorisul ci, lingând dc câteva ori.

Scoate un geamăt în jurul penisului, iar vibraţia aproape mă face să-mi dau drumul în câteva secunde.

— Doamne! gem în timp ce încerc să mă stăpânesc. Ţinc-mă de penis, iubito, dirijează-mă înăuntru şi afară!

Mă apucă de bază şi mă mişcă înăuntru şi în afara gâtului, uneori cu mişcări mai superficiale, alteori luându-ma atât de adânc, încât sunt gata să leşin. În tot acest timp, încerc să mă concentrez pe plăcerea pe care i-o ofer. Ii ling clitorisul cu mişcări rapide, fiindcă ştiu că o scoate din minţi.

Ală trage spre gâtul ei, înghite, se joaca cu testiculele, mă apasă şi mă mângâie în toate locurile potrivite, iar orgasmul se apropie mai repede decât aş vrea.

— Ce bine e, iubito! Futu-i, e atât de plăcut! Eşti aproape?

— Da! îmi şopteşte şi mă scoate o secundă ca să respire adânc. Pot să-mi dau drumul?

Băga-mi-aş! Cuvintele astea îmi fac penisul să zvâcnească după eliberare.

— Ce frumos că ai întrebat! Poţi, îi spun, apoi cobor gura din nou şi o lipesc dc clitorisul ei.

Ală împinge în gâtul ei. Corpul i se încordează sub mine şi, după încă trei mişcări, o simt cum geme în

jurul penisului, cum mă trage de testicule şi mă face să-mi dau drumul atât de repede, încât nici n-am timp s-o avertizez. Ejaculez în gâtul ei şi pulsez până sunt complet epuizat.

Ala întorc pe o parte şi o prind în braţe, apoi o strâng la piept şi o sărut pe frunte.

Işi sprijină obrazul încins de pielea mea şi oftează̂.

— Eşti OK? o întreb.

Da aprobator din cap.

— A fost prea intens pentru tine?

— Nu, îmi răspunde şi mă sărută pe piept. A fost perfect. Apoi mă priveşte în ochi şi continuă: Mă faci să mă simt atât

de dorită, JP! îmi vorbeşti atât de poruncitor, dar mă şi faci să mă simt protejată. Ai multă încredere în mine, deşi n-am atât de multă experienţă. Cred că niciodată până acum nu m-am simţit mai sexy.

— Pentru că asa eşti.

Ii ridic bărbia şi-i cuprind buzele.

— S-ar putea să fie prea profund — nu era o glumă cu bătaie la ce-am făcut adineauri —, dar mereu am fost nesigură din cauza înfăţişării mele. Fiind sora mai mică a lui Lottie, mi-e greu să nu mă compar cu ea. După ce am avut nenumărate tentative eşuate de relaţii, mi-e greu să nu mă simt nesigură legat de cine sunt şi cum arăt. Dar apoi ai apărut tu şi ai reuşit să alungi toate incertitudinile. M-ai făcut să mă simt frumoasă.

— Pentru că eşti frumoasă.

Nu ştiu de ce Kelsey nu vede cât de frumoasă este. Da, şi sora ei e drăguţă, dar Kelsey e în altă ligă.

— Cred că eşti cea mai desăvârşită frumuseţe, Kelse! Lottie nu e cu nimic mai bună decât tine.

Zâmbetul ei mă înduioşează şi, când se cuibăreşte din nou lângă mine, mă întreabă:

— Putem să stăm aşa întinşi şi doar să vorbim?

— Da, iubito, putem! Să-ţi aduc o sticlă cu apă mai întâi.

0 ajut să sc bage sub cuverturi. Pe urmă mă spăl în grabă, iau sticlele cu apă şi-i ofer un prosop ud. După ce ne instalăm, întinşi în pat, faţă în faţa, zâmbetul acela frumos îi apare pe buze.

— N-am crezut că am să fiu vreodată fata care îi face o felaţie unui tip în avion, dar uită-te la mine... Nu ştiu dacă ar trebui să fiu mândră sau nu.

Pufnesc în râs.

— Ar trebui să fii! Viata înseamnă mai mult decât sis

teme de organizare din bambus.

— Aşa se pare!

Işi plimbă degetele pe pieptul meu.

— Te bucuri că Hux şi Lottic se căsătoresc în curând? Se întâmplă mai repede decât credeam.

— Abia aştept. Nu neapărat nunta, ci să-l văd pe Huxley însurat, cu familie. Mereu a fost o figură paternă pentru mine şi Breaker, mai ales după ce a murit tata, aşa că e în sângele lui să fie tată. O să fie plăcut să-l văd că se relaxează o clipă, că respiră şi se bucură de viaţă. Ştiu că Lottic îl ajută în privinţa asta.

— Aşa e. Nu credeam că mica lor stratagemă va ajunge atât de departe, dar mă bucur pentru ci şi sunt pregătită să fiu mătuşă.

— Dar să fii mamă? Iţi doreşti aşa ceva? o întreb, curios să aflu dacă îşi doreşte o familie.

— Da, îmi răspunde şi mă priveşte în ochi. Dar tu?

— Da. Vreau să fiu tată. Vreau să am o familie. Am casa asta al naibii de marc şi trebuie s-o umplu cu ceva.

— Poţi oricând s-o umpli cu pisici. Dat fiind cât de

dificil eşti uneori, o pisică ar fi un animal de companie perfect pentru tine.

— E-adcvărat că-mi plac puicuţele.

Jşi dă ochii peste cap, ceea ce mă face să râd.

— Sunt sigur că o să am un animal dc companie la im moment dat şi o să mă urască, dar o să-i iubească pe ceilalţi din familie.

— Aii se parc firesc. Câţi copii iţi doreşti?

— Unul... poate doi. Dar nu imediat. Nu vreau să tom copii de îndată ce mă însor. Vreau să mă bucur mai întâi de soda mea, să o plimb în jurul lumii, să avem experienţe înainte să ne înecăm în scutece şi crize de isterie.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Alai am lucruri dc realizat, de trăit. Ştiu că-mi doresc o familie, dar nu am nevoie de asta imediat.

O studiez o clipă şi-i spun:

— Cred că ai fi o mamă grozavă.

Ala priveşte blând.

— Asa crezi?

Dau din cap.

— Serios. Ai o inimă iubitoare şi eşti calmă. Eşti şi o conducătoare frumoasă şi, când apar conflicte, nu te enervezi imediat, cum fac eu. Faci un pas înapoi şi te gândeşti puţin înainte de a spune ce ai de spus, de a face ce trebuie făcut. Cred că e o calitate bună pentru o mama. .

— Păi, eu cred că ai fi un tată bun. Eşti grijuliu, protector şi, cu toate că uneori poţi fi enervant cu tachinarile tale neobosite, ştiu ca ai aduce multă bucurie familiei tale.

— Alulţumesc, Kelsey, înseamnă mult pentru mine că spui asta!

Şi iată unul dintre principalele motive pentru care mă îndrăgostesc de fata asta. Ea vede dincolo de faţadă, vede inima mea şi-i place ceea ce vede. Deşi

tânjeam să petrec timp cu tata, cel mai mult îmi doream sa se ofere mai mult

tuturor băieţilor. Toţi aveam nevoie de un model pe care să-l urmeze şi de o persoană care să ne iubească necondiţionat. *Vreau să fiu un bărbat aşa cum ci n-a fost.*

— Cu plăcere!

Se lipeşte de mine, îmi pune mâna pe ceafa şi mă sărută tandru.

— Mâine, după ce probăm rochiile, vrei să vii la mine? Să-ţi pregătesc cina?

— Pot să te ajut să pregăteşti cina?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bine!

O sărut de data asta.

— Atunci da, o să vin.

i-------1

Breaker driblează şi aruncă mingea în coş, facând-o să se învârtă.

— Mă mir că ai reuşit să te desprinzi de Kelsey o secundă ca să joci baschet cu mine.

— Uau, ce ranchiunos pari! îi reproşez în timp ce mingea sare de pe podea şi i-o pasez.

— Serios, frate! Pe Huxley îl pierd. O să te pierd şi pe tine?

— Nu ne pierzi.

— Nu vă mai văd decât dacă suntem la birou şi tu nici măcar nu mai iei prânzul cu mine.

îmi stau glumele pe vârful limbii, dar mă abţin când vad cât e de serios.

— Chiar eşti supărat? îl întreb.

Driblează, se pregăteşte şi aruncă.

— Pai, oarecum, nu într-un fel răutăcios, pentru că mă bucur pentru voi, dar ar fi frumos să vă faceţi puţin timp şi pentru mine.

— Pot sa fac asta.

Mă trag de ceafa.

— Doar că a fost... o nebunie în ultima vreme. Şi sunt acaparat. Frate, o plac al naibii de mult!

— Ştiu. Se vede. Şi ştiu că Huxley e ocupat cu nunta acum, care este peste o săptămână, dar nu uita că ne avem doar pe noi. Nu uita de fratele tău.

— Am să mă străduiesc mai mult, îi promit.

îmi arunca mingea şi o arunc la coş. Mingea se loveşte de margine şi sare înapoi la mine.

— Ştii, ai putea şi tu să găseşti pe cineva cu care să ai o relaţie. Exista şi varianta asta.

— O, zău? Ce fel de legătură amoroasă vezi tu pentru mine şi eu n-o văd?

— Poate Ophelia? îl întreb.

— Lia? întreabă derutat.

— Da. Eu şi Huxley am tot pus pariuri când o să vă cuplaţi.

— Frate, e prietena mea, nu mai spun că mi-e şi vecină, *şi* are şi iubit. Asta-i tot. Nu e nimic romantic.

— Vă sunaţi tot timpul unul pe altul – sunaţi, nu trimiteţi mesaje. E ciudat.

— Ne trimitem şi mesaje, bombăne el. Dar asta n-are legătură. Suntem prieteni, atâta tot, nimic mai mult. Am stabilit regulile încă din facultate. -

— Deci vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată să te combini cu ea?

— Niciodată!

Pufnesc în râs.

— Eşti un mincinos nenorocit!

Clatin din cap, apoi fur mingea şi arunc, dar ratez coşul cu totul. Doamne, poate chiar ar trebui să mă întâlnesc mai des cu Breaker! Nu reuşesc să marchez deloc azi.

— Deci nu vii cu ca la nuntă?

— Nu. Dar a croşetat nişte suporturi de ghivece pentru Huxley şi Lottic pe care trebuie să le iau cu mine.

— Nu-mi vine să cred că n-ai invitat-o la nunta.

— Vin cu altă fata, Charisc.

— Altă fata? 0 cunoşti măcar?

— Da. E prietenă cu Li a.

— Stai! mă opresc eu. Nu o invițti pe Lia, dar o aduci pe prietena ei?

Ridica din umeri.

— I-am spus că am nevoie de o parteneră şi mi-a făcut li- peala. Vezi, la asta sunt buni prietenii. Eu am ajutat-o când l-a cunoscut pe Brian. Spre deosebire de tine, eu chiar pot să fiu prieten cu o femeie.

— Mi se pare că a mers de minune pentru mine.

Ii zâmbesc în timp ce aruncă mingea de la linia de trei puncte şi marchează.

— O iubeşti? mă întreabă, apoi bate mingea o dată şi mi-o aruncă.

Driblez de câteva ori şi dau aprobator din cap.

— Da, cred că o iubesc! La naiba, numai la ea mă gândesc! Număr mereu minutele până când o pot ţine în braţe şi pot fi cu ea. Şi mă face al dracului de fericit, frate! Cred că după ce se termină cu nunta, am s-o duc înapoi la San Francisco şi-am să-i spun. Mi se pare mai potrivit s-o fac acolo.

— Când ai devenit omul gesturilor măreţe?

— De când am început să ascult podcastul lui Kelsey. L-ai ascultat? îl întreb.

Ridica dintr-o sprânceană şi mă fiice să râd.

— Ei bine, e vorba despre cum s-au cunoscut diverse cupluri. li plac gesturile măreţe şi e înnebunită după dragostea dintre ci. Când o asculţi, sc simte câ c în

elementul ci. M-am gândit că, dacă vreau s-o păstrez, trebuie să mă adaptez.

— Nu credeam c-am să apuc ziua în care ai să te maturizezi într-un bărbat atent, dar iată că a venit. Sunt impresionat!

— Mersi!

Fac o plecăciune stângace, apoi arunc mingea. Păşesc înapoi în timp ce mingea nu atinge... nimic.

— M111NGEEE ÎN GOOOOL! scoate Breaker un strigăt prelung, ca un frate imatur ce este.

Da, trebuie să vin aici mai des.

— ^Mulţumesc că aţi acceptat sa ne întâlnim! le spun fraţilor mei în timp ce stăm faţă în faţă la masa din sala dc şedinţe.

Futu-i, ce mi s-au umezit palmele!

Am pregătit prezentarea asta multa vreme, ştiind că Huxley va dori să vadă nişte lucruri specifice. Deşi plănuisem să vorbesc mai întâi cu Breaker şi sa facem nişte calcule, nu am vrut să creadă Huxley că l-am lucrat pe la spate. Vreau să merg pe direcţia asta, dar trebuie să fim uniţi, şi singura modalitate este să ne folosim atuurile odată ce se pun cărţile pe faţă. Am petrecut seara trecută analizând ideea pe toate părţile, explicând-o cu voce tare în timp ce Kelsey stătea cu mine pe patul. M-a ascultat vorbind până s-a săturat. Mă simţeam pregătit. Acum însă, când fraţii mei mă privesc, simt că nu mai ştiu dc ce fac chestia asta.

Eu şi Kelsey am venit împreună la Cane Enterprises de dimineaţă. M-a condus până la birou, m-a ţinut de mână în timp ce am repetat încă o dată prezentarea, apoi mi-a oferit cel mai încurajator sărut şi mi-a spus să o sun după aceea.

Nu pot să cedez naibii când ştiu că aşteaptă veşti de la

mine.

Respir adânc, îi privesc în ochi şi încep:

— Sune nefericit.

Privirile lor nedumerite ar părea aproape comice dacă n-aş fi incredibil de încordat în clipa asta.

Huxley se foieşte pe scaun.

— Cum adică eşti nefericit? În viaţă? Credeam că îţi merge bine cu Kelsey.

— Totul e grozav cu Kelsey, îi răspund. Nu are nicio legătură cu viaţa mea personală, ci doar cu cea profesională.

— Eşti nefericit la serviciu? întreabă Breaker, şi amândoi
par îngrijoraţi. •

Şi surprinşi, asta e clar. .

-Da! •

Respir adânc încă o dată şi continui:

— Când am pus bazele companiei, m-ani alăturat nu pentru că îmi doream cu adevărat să fac asta – să investesc în imobiliare ci pentru că voiam să fiu aproape de voi. După ce l-am pierdut pe tata, am fost...

Simt că mi se blochează gâtul.

— Păi, ştiţi cât de distrus am fost. Şi mă simţeam pierdut, uneori chinuit de amintiri, şi singurul mod pe care îl ştiam ca să păstrez amintirile vii a fost să rămân cât mai aproape de voi. Sarcinile erau simple. Breaker, tu urina să te ocupi de cifre, pentru că la asta te pricepi. Huxley, tu urma să fii omul cu ideile, fiindcă eşti un lider înnăscut, iar mie mi-au rămas resturile, să mă ocup de presă şi diverse alte sarcini. La început, nu m-a deranjat, dar cu trecerea timpului mă plictiseam din ce în ce mai tare. Am devenit tot mai nemulţumit. Furios chiar, pentru că simţeam că n-am un scop.

— De cât timp simţi chestia asta? întreabă Huxley.

— Cam de vreun an. Dar în ultimele luni sentimentele s-au intensificat şi s-au transformat în amărăciune. Şi nu-mi

doresc aşa ceva. Nu vreau sa simt aşa ceva vizavi de singurul lucru care mă ţine aproape de amintirea tatei. De voi doi. Aşa că am stat şi m-am gândit la cc m-ar face cu adevărat fericit şi mi-ar da un sentiment de împlinire.

Deschid un dosar şi scot două hârtii pe masă, câte una pentru fiecare.

— Vreau să creez în cadrul Cane Enterprises o fundaţie care se ocupa de locuinţe accesibile în clădirile noastre. Părinţi singuri, familii cu venituri mici, oameni care nu reuşesc să facă un pas înainte. Vreau să construiesc o comunitate în cadrul acelor locuinţe, să ofer cursuri practice, să înveţe cum să-şi gestioneze singuri gospodăria şi finanţele, cum să asigure îngrijire pentru copii, cum să aibă acces la servicii medicale. Câştigăm al naibii de mulţi bani în fiecare zi şi cred că e timpul să dăm o parte înapoi, să facem mai mult decât să scriem un cec pentru o fundaţie.

Huxley şi Breaker aruncă un ochi pe foaie şi cercetează detaliile. Mie îmi tremură mâinile în timp ce aştept răspunsul.

Trebuie să vadă că e un efort care merită făcut.

. — Şi tu ai conduce acest program? întreabă Huxley. începând cu Angelica?

încuviinţez.

— Da! Am făcut planurile pentru cum putem transforma Angelica în prima clădire de locuinţe accesibile. Am vorbit şi cu primarul înainte să plec din San Francisco, i-am prezentat ideca şi a spus că ar fi dispus nu doar să colaboreze cu noi ca să obţinem şi alte clădiri, dar ar şi finanţa iniţiativa noastră în privinţa educaţiei, a oportunităţilor şi a îngrijirii copiilor, pe lângă asigurarea transportului.

— Ai făcut calculele? întreabă Breaker.

— Da!

Scot încă o hârtie din dosar, ştiind că urma să întrebe.

— Cu produsele pe care ni le poate oferi primarul la

preţui dc cost şi scutirile de impozit, am putea amortiza cheltuielile proiectului în timp ce ajutam oamenii. Dar, sincer să fiu, chiar dacă n-ar fi aşa, n-ar conta. Profitul de la o singură altă proprietate de-ale noastre ar putea susţine efortul.

— Cum rămâne cu responsabilităţile tale actuale? mă întreabă Huxley.

— Sustainably Organized se conduce singură şi cred că ştiţi deja că Lottie şi Kelsey n-au nevoie de supravegherea noastră. Aş putea sa mă ocup de proiectele noastre mai mici de management şi de relaţiile cu publicul – mă rog, pot să-mi programez întâlniri importante, dar problemele mai mici pot fi rezolvate de o persoană pe care s-o angajăm. E muncă de jos şi nu fac decât să-mi irosesc timpul cu ea.

Bat cu degetul în masă.

— Dar asta e imaginea de ansamblu. Putem da startul unui val de locuinţe accesibile în toate oraşele mari din ţară, să ne extindem din California la New York, să încercăm şi în Denver, şi Atlanta, de pildă.

Huxley se sprijină de scaun şi mă priveşte lung.

— Sincer să fiu, cred că ar fi o lovitură consistentă pentru profiturile noastre, pentru că nu văd cum poţi face profit din locuinţe accesibile.

Mi se strânge stomacul.

— Dar... e o idee genială, la naiba, şi mi-e ciudă că nu m-am gândit şi eu la asta!

Pune mâna pe masă.

— Unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am învăţat despre afaceri de la tata este că uneori trebuie să accepţi un pas înapoi ca să investeşti în tine însuţi mai târziu. Asta e un pas înapoi, dar va genera o investiţie constantă în compania noastră, poate nu financiar, ci moral. Trebuie să facem calculele ca să ne asiguram că

rămânem viabili, că există un echilibru între locuinţele nonprofit şi cele care obţin venituri, ceea ce cred ca este posibil. Presupun că avem nevoie şi de o licenţă pentru nonprofit. Să stai cu Breaker şi să calculaţi! Ai aprobarea mea! Mai discutăm peste trei săptămâni.

Cu pieptul bombat, mă întorc spre Breaker, care încă analizează cifrele.

— Sunt de acord cu Huxley şi trebuie să facem calculele. Ridică ochii şi-mi zâmbeşte.

— Dar îmi place ideea la nebunie! Apoi redevine serios şi întreabă: Dar asta o să te facă fericit?

»

încuviinţez cu o mişcare din cap.

— Da.

El îşi înclină capul pe o parte şi întreabă:

— Are vreo legătură cu porumbelul Kazoo?

Scot un hohot de râs când Huxley întreabă:

— Cine naiba e Kazoo?

— Un porumbel pe care JP l-a salvat în timpul liber.

— Cred că el mi-a dat ideea, completez eu.

— Măi să fie, se pare că porumbeii chiar merită salvaţi!

După ce ne strângem mâinile şi ne îmbrăţişăm ca fraţii, după ce îi asigur din nou că sunt cu adevărat încântat de idee, mă despart de ei şi scot telefonul din buzunar.

JP: Unde eşti?

Kelsey îmi răspunde imediat.

Kelsey: În biroul tău.

Aproape alerg până acolo şi închid uşa după mine. Stă pe canapea cu o cafea în mână. Când ni se întâlnesc privirile, pune cafeaua pe măsuţă şi se ridică.

— Ce-au spus?

Ii zâmbesc.

— Lc-a plăcut, la naiba’

Sare în sus dc bucurie şi aleargă în braţele mele, oferindu-mi cea mai caldă îmbrăţişare din lume. O strâng cu pu-

tere, cu o mână pe ceafa şi una pe spate în timp ce se agaţă de mine şi îşi încolăceşte picioarele pe talia mea.

— O, Doamne, ce mă bucur pentru tine!

— Mulţumesc! îi spun şi-mi îngrop capul în părul ci.

O sărut pe obraz şi o strâng în braţe. E ca şi cum lumea începe să capete sens în jurul meu. Atâta vreme m-am simţit pierdut, ca şi cum nu eram unde ar fi trebuit să fiu, dar în ultimele luni norii s-au împrăştiat şi în sfârşit văd ce trebuia să fac de fapt.

Să dau ceva înapoi.

Să creez ceva mai important decât un venit pentru mine şi fraţii mei.

Să mă îndrăgostesc de femeia asta şi să-i arăt ce fel de bărbat pot fi pentru ea.

Toate piesele se aşază în ordine şi cred ca n-am fost niciodată mai fericit.

Niciodată!

uazeci şi unu

KELSEY

PODCASTUL „FĂCUŢI UNUL PENTRU CELĂLALT"

Jason şi Dottie

Kelsey: *Bun-venit ascultătorilor* Podcastului „Facuţi unul pentru celălalt”, *tinde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au cunoscut! Jason şi Dottie, vă mulţumesc ca sunteti azi alături de mine!*

Jason: *E o adevărată onoare.*

Kelsey: *Salata asta de cartofi pe care nc-ai trimis-o e făcută de tine, Jason?*

Jason: *Da! Suntem în primele etape de producţie, dar sper că în curând vom avea salata mea de cartofi în magazinele din toată ţara, nu că încerc să-mi fac reclamă aici sau ceva, dar ştii cum e... Best Butt în BaseballSalad, în curând într-un magazin aproape de tine.*

Dottie: *Numai despre asta vorbeşte. Adică... numai despre asta.*

Jason: *Poate fi folosită pentru grătare în curte, cine în familie, seri intitne... Ba chiar am Hns-o de pe Dottie de câteva ori.*

Dottie: Poţi să JIU spui asemenea lunuri?

Jason: Mereu a fost timida în faţa camerelor.

Kelsey: Ştii, eu sunt mereu în căutare de sponsorizări. O salată dc cartofi pentru îndrăgostiţi ar putea fi prima.

Jason: Nu te juca aşa cu inima mea!

Kelsey: Păi, îmi place foarte mult scrisoarea pe care ai tri- iiiis-o, Jason, despre tine şi Dottie, şi mi-ar plăcea să le povestiţi ascultătorilor cum aţi ajuns să vă daţi seama că sunteţi facuţi unul pentru celălalt!

Dottie: A se lua aminte că tot ce spune vafio exagerare, aşa că nu credeţi chiar tot...

Jason: Era o seară întunecoasă şi înspăimântător de rece în Chicago, unde oamenii căutau speranţă şi iubire.

Dottie: O, Doamne sfinte, iar începe!

i ~ i

— Ai emoţii? o întreb pe Lottie când stăm în curtea din spate a casei lor.

Pentru recepţie, au acoperit piscina cu o platformă transparentă, au decorat-o cu şapte mese şi au adăugat nişte lumini difuze, roz, pe pereţii de piatră ai gardului. Şiraguri de flori alcătuiesc un tavan fals şi doi violoncelisti s-au ase-

zat într-o parte, sporind impresia de sofisticare a adunării intime.

Printre invitaţi se numără doar familia şi prietenii.

Planul iniţial era să stau în seara asta cu Lottie şi să ne pregătim de dimineaţă, dar Huxley nici n-a vrut să audă că ar putea fi despărţit de iubita lui, aşa că petrec noaptea acasă la JP. Mâine-dimineaţă voi traversa până aici şi ne vom pregăti împreună, cu tot cu Ellie, cealaltă domnişoară de onoare.

Din fericire, nu-mi poartă pică pentru că l-am abandonat pe fratele ci. A spus că el a înţeles situaţia şi că

s-a întrebat,

când icşiscrăm împreună, dacă nu-mi stătea gândul la altul. Mă simt prost că nu i-am acordat toată atenţia mea. dar. din câte mi-a spus Ellic, acum iese cu altă fată care locuieşte în Hawaii, iar lui îi place foarte mult să facă „naveta*".

Lottie respira adânc lângă mine şi goleşte paharul cu şampanie.

— Dacă am emoţii? Nu prea.

Vorbeşte încet, ca să rămână între noi.

— N-am emoţii în privinţa alegerii pe care am facut-o. Huxley este, iară îndoială, bărbatul potrivit pentru mine. Abia aştept sa ma mărit cu el! Insă am emoţii pentru toată agitaţia asta, ştii? Mi-aş fi dorit să ne căsătorim aici în scara asta, apoi să putem pleca în luna dc miere, dar înţeleg ca Huxley a vrut o nuntă mai tradiţională.

— Ceremonia va fi scurtă, apoi puteţi petrece. O să fie foarte distractiv!

— Adevărat! În plus, mâine o să ne distrăm cu pregătirile, nu-i aşa? Ai luat jocul acela cu improvizaţii pentru care ti-am trimis link? Cel cu mirese?

— Da! îl am în geantă pentru mâine. Abia aştept să strecor cuvintele „sâni” şi „penis” în fiecare categorie.

— Să nu uiţi de „futu-i” – poate fi verb, substantiv, adjectiv... E universal.

— Da, vor fi o grămadă de futu-i, de sâni şi de penisuri.

— Bine! >

Mă bate uşor pe mână şi mă priveşte în ochi.

— Mâine mă mărit. Ce nebunie, nu? Parcă mai ieri încercam să-l scot din minţi pe Huxley ca să mă lase să anulez contractul.

— Ştiu. încă îmi amintesc când mi-ai spus că ai cunoscut pe cineva şi că mergeţi să discutaţi condiţiile la Chipotle în timp ce mâncaţi chipsuri şi guacamole.

_Cred că asta m-a cucerit – a plătit în plus pentru guacamole.

Pufnesc în râs exact când Huxley se ridică în faţa tuturor şi bate în pahar. Sc face linişte în micul nostru grup, iar vio- lonccliştii sc opresc. Cu o mână în buzunar şi cu un pahar de bere în celălalt, Huxley sc adresează celor prezenţi:

— Vă mulţumesc foarte mult că ad venit în seara asta şi * > ’ că luată parte la ziua noastră specială de mâine!

Se uita la Lotdc.

— Acum câteva luni, am făcut o greşeală profesională pentru care credeam că voi plăti cu reputaţia companiei noastre. Am făcut tot posibilul să o repar, inclusiv să o conving pe această necunoscută întâlnită pe trotuar să pretindă că e logodnica mea. Am crezut că sunt tare deştept c-am lămurit-o să stea lângă mine şi să sc dea drept logodnica mea iubitoare. Habar n-aveam că o băgasem pe mânecă. Era încăpăţânată, nespus de frumoasă şi cea mai mare provocare din viaţa mea. În scurt timp, m-am îndrăgostit de fata care trebuia să fie doar o prezenţă temporară. Dar mâine... mâine ea devine veşnicia mea. Lcisclotte, eşti dragostea vieţii mele şi mă faci mai fericit decât mi-aş fi imaginat vreodată.

O strâng cu putere pe sora mea de mână.

— Mâine o să-mi faci cea mai mare onoare acceptând să devii soţia mea. Iţi promit că, indiferent ce se va întâmpla, voi fi mereu bărbatul pe care îl meriţi. Te iubesc!

Lottie îşi şterge lacrimile de pe obraz. Se ridică de pe scaun, îi cuprinde obrajii în palme şi-l sărută pătimaş.

În timp ce privesc cât de îndrăgostiţi sunt, o mână caldă mă prinde de umăr şi mă mângâie pe spate.

— Hei! spune JP şi se aşază lângă mine. Am senzaţia că nu te-am văzut toată scara. ■

Mă întorc spre el şi-mi împletesc picioarele cu ale lui ca să mă apropii mai mult.

— Ştiu, dar mi-a plăcut să văd că tu şi Jcff vă distraţi sau, cel puţin, aşa părea.

JP îmi ia mâna şi o aşază în poala, iar pe cealaltă o pune pe coapsa mea.

— Vorbeam despre Jason Orson şi noua lui salată de cartofi. I-am spus că Jason ţi-a trimis o porţie, iar Jcff zicea că a citit un articol în *Player^s Tribune^* scris de cel mai bun prieten şi cumnat al lui Jason, Cory Potter – amândoi joacă pentru Chicago Rebels despre Jason şi pasiunea lui pentru salata de cartofi. Tipul spune încă din facultate că e cea mai bună. Abia aştept să ascult episodul vostru, de fapt.

— Cum de-am uitat că Jeff e pasionat de baseball? Mă simt prost. Ar fi trebuit să-l rog pe Jason să-ini trimită o minge cu autograf sau ceva.

— Dar, scumpo, ar fi împotriva tuturor convingerilor lui. El e fan Los Angeles Rook.

— Adevărat!

— I-am spus că o sa-l invit la un meci în curând. Mereu şi-a dorit să stea în spatele băncii, aşa că m-am gândit să-i fac o bucurie.

— O, Doamne, o va lua razna! Chiar ai face aşa ceva?

— Da! îmi place compania lui, dar nu doar atât, e important pentru tine, iar asta înseamnă că c important şi pentru mine.

Cuvintele îmi stau pe limbă – le simt. îl iubesc. Nu-mi pot imagina viaţa mea fără el. Fără tachinările lui, fără inima lui iubitoare, fără felul în care mă face să mă simt întreagă, dorită... sexy. Are toate calităţile. Dar să spun cuvintele astea aici, în seara dinaintea nunţii surorii mele... nu cred că vreau s-o fac. Vreau ca toata atenţia să i se acorde lui Lottie şi ştiu că, dacă-i spun lui JP că-l

iubesc, n-am să pot păstra secretul.

În plus, nu-mi dă pace gândul că ar putea să nu simtă acelaşi lucru. Poate îi va lua ceva mai mult să ajungă acolo, aşa ca trebuie să aştept.

— Hei, frate, pot să discut cu tine o secundă? îl întreabă Breaker pe JP.

— E important? întreabă JP fără să-mi dea drumul la mână.

Breaker îşi trece mâna peste obraz şi dă scurt din cap, apoi spune:

— Are legătură cu nunta.

O, Doamne, pentru o clipă am crezut că e ceva mai grav, că s-a întâmplat ceva rău.

— Desigur! spune JP şi mă sărută pe buze. Mă întorc imediat!

Breaker îl ia deoparte, aşa că mă ridic să mai iau un pahar cu şampanie. Când încep să mă legăn, îmi dau scama că poate am băut prea multe pahare, dar, la urma urmei, c o petrecere înainte nunţii şi şampania curge. E timpul să sărbătorim!

i-------1

JP

Cu o cută adâncă pe frunte, Breaker mă duce în casă, închide uşa dc sticlă şi merge până în biroul lui Huxley.

— Chiar avem nevoie de atâta intimitate? îl întreb după ce închide uşa şi se întoarce spre mine, cu degetele la rădăcina nasului.

încep să-mi fac griji.

— Cc sc întâmpla?

Se uita la mine şi întreabă:

— Mai ţii minte noaptea în care vorbeai despre urşii polari care mor şi donaţiile talc pentru porumbei?

— îmi amintesc, dar nu prea multe detalii.

— Mai ştii că ai trimis un c-mail?

— Un c-mail? răspund, clătinând din cap. Nu, decc?

— Futu-i! bombăne el. Poţi să deschizi c-mailul?

li dau telefonul, iar el deschide aplicaţia.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Tastează în continuare şi, când nu găseşte ce caută, îşi duce pumnul la gură.

— În seara aia am vorbit la telefon. Erai foarte beat şi ti-am spus să mănânci ceva şi să nu faci vreo prostie.

— OK..., răspund tărăgănat.

— Păi, cred că ai făcut o prostie, dar nu-l găsesc.

— Ce dracu' am făcut?

— Erai supărat din cauza lui Kelsey şi a nunţii, şi aveai nevoie de o parteneră, aşa că mi-ai spus că o să trimiţi un e-mail general fetelor pe care le cunoşti şi o să le întrebi dacă vor să vină cu tine.

Mi se strânge stomacul. •

— La naiba, îmi amintesc ceva vag!

Caut prin e-mailuri.

— Dar nu văd nimic la e-mailuri trimise.

— Ştiu!

>

Breaker îşi trece mâna prin păr.

— Sunt al dracului de confuz!

—- De ce? De ce aduci vorba de asta?

— Dave Toney mi-a dat un pont. A spus că mâine iese un articol despre un e-mail pe care l-ai trimis tu mai multor

femei, ccrându-lc să fie partenerele tale. Dar... dar n-ai trimis nimic.

— Poftim? întreb, simţind cum dispare starea de calm şi relaxare de până acum. De unde dracii' ştie cineva aşa ceva? E un e-mail fals?

— Asta cred şi eu. Dar nu sunt sigur. Dave mi-a trimis numele persoanei care i-a dat pontul şi i-am trimis un mesaj ca să obţin mai multe informaţii.

Se uită în ochii mei.

— Nu-mi fac griji pentru Huxley şi Lottie, ci pentru Kelsey.

— Păi, e fals, la dracu'! N-am trimis nimic. Dovada e în e-mailul meu.

În clipa aceea, Breaker primeşte un mesaj. Scoate telefonul din buzunar şi deschide mesajul. întoarce ecranul spre mine şi întreabă:

— Atunci ce dracu' e ăsta?

Apropii telefonul şi citesc e-mailul.

Buna, doamnclooor!

Trimit o mare sadă de c-mailpentru că, ştiţi voi... a?n o sadă mare, aşa că şi e-mailul e pe potrivă.

Uitaţi ce el Hux se însoară cu Lulu Lemon şi mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să mă însoţească la altar.

Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune.

Dacă vă interesează, daţi un semn.

Încă folosesc prezervative.

K.Pa!

JP ...

— Futu-i! exclam. Nu-mi amintesc sa fi trimis chestia asta. Nu e în e-mailul meu. La naiba, nu înţeleg!

Brcakcr arata către partea de sus a ecranului,

— Nu e adresa de serviciu. E cea personală.

În clipa aceea, când îmi dau seama că arc dreptate, mă fac alb ca varul. Nu-mi verific e-mailul personal niciodată. Ii dau telefonul înapoi şi deschid e-mailul personal. Caut printre c-mailurile promoţionale până văd câteva răspunsuri la c-mailul meu.

McKayla.

Kenzie.

Hattie.

Cu fiecare răspuns, simt că mi se bate încă un cui la sicriu în timp ce încerc să mă gândesc cum să rezolv problema.

Duc mâna la frunte şi strâng cu putere.

— Futu-i, nu-i a buna! Ştii ceva despre articol?

— Ştiu doar că c-mailul ăsta face parte din articol, se pomeneşte de nuntă şi...

Se strâmbă.

— Ce e? îl întreb şi simt cum mi se formează o minge de anxietate chinuitoare în stomac.

— Se vorbeşte despre Kelsey şi afacerea ei, şi insinuează că fetele se folosesc de orice mijloace ca să aibă succes, inclusiv să se combine cu fraţii Cane.

— Futu-i! urlu în timp ce mă plimb prin birou. FUTU-I! Continui cu mâinile în şolduri: Trebuie să-l oprim, frate! Trebuie să oprim apariţia articolului!

— Am luat deja legătura cu Karla şi se ocupă, dar nu ştiu, JP. Nu ştiu dacă putem rezolva chestia asta.

— Trebuie s-o rezolvăm naibii! Iţi dai seama cât rău ar putea să-i facă lui Kelsej' presupunerile astea? O să fie umilită, la dracu’! Nu mai spun că e-mailul e compromiţător.

Inccrc să-mi trag sufletul, dar mi se pare că plămânii mei nu mai funcţionează.

• — O să... o s-o pierd, la naiba! O să pierd tot!

Mă uit rugător la Breaker.

— Te rog, frate, te rog, ajută-mă! Plăteşte oricât trebuie plătit. Trebuie să-l oprim!

— O să încerc. O sun din nou pe Karla să văd ce pot face.

Trece pe lângă mine, dar îl prind de braţ şi-i spun:

— O iubesc, Breaker! O iubesc enorm, iar chestia asta o să ne distrugă. O simt. Te rog, ajută-măî

— O să te ajut. Ai puţină răbdare! Lasă-ma să văd ce pot să fac.

KELSEY .

— Sora mea se mărită! strig şi ridic paharul deasupra capului. Aaa!

Suntem pe platforma transparentă de pe piscină, iar Lottie mă ţine de talie în timp ce dansăm. Breaker s-a întors fără JP, l-a luat pe Huxley şi a spus că au de discutat „ca între bărbaţi". Mama şi Jeff se ţin în braţe lângă şemineul exterior, iar Dave şi Ellie dansează lângă un palmier, profitând de timpul petrecut departe de bebeluşul lor.

E o seară frumoasă.

Stelele strălucesc.

Şampania îmi curge prin vene.

Şi nu mă pot gândi decât la cum o să i-o trag lui JP când ne întoarcem acasă.

— Am să i-o trag! strig şi ridic iar paharul.

— Cui ai să i-o tragi? mă întreabă Lottie.

— Lui JP. În seara asta. O să mă aşez pe capul lui şi-am sa i-o trag.

— O, ce-mi place să stau pe faţa lui Huxley! Nimic nu c mai satisfăcător decât să-i simt mâinile pe coapse în timp cc limba lui face toată treaba.

— Eu încă n-am stat pe faţa lui JP, dar i-am făcut o fela- tic în axion.

ȷ

Mă întorc spre sora mea şi o prind de umeri cât de bine pot în timp ce încerc să ţin şi paharul cu şampanie.

— I-ai făcut vreodată o felaţic unui tip în timp ce stai cu capul în jos pe marginea patului? Iţi recomand! Niciodată nu mi-a plăcut să simt testiculele cuiva pe faţă ca în seara aia.

— O, mie mi se pare ciudat de plăcut să simt testiculele pe ochi! Ca un castravete rece, doar că e o punga plină de spermă.

Se bate cu degetele pe ochi.

— Hm, poate o să cer tratamentul ăsta facial diseară. Lui Huxley nu-i place termenul ăsta, de aceea îi spun doar aşa de acum.

— Mă întreb ce-ar spune JP dacă i-aş cere şi eu unul.

— Probabil ar spune da. Oricărui bărbat îi place să te domine punându-şi organele genitale pe faţa ta. Cred că aşa îşi marchează teritoriul.

— E interesant, dar vreau să folosesc şi vibratorul pe care îl are în noptieră. E unul oarecare, dar sunt destul de sigură că şi l-a băgat în fund...

Râd atât de tare, încât încep să tuşesc.

— Lui Huxley îi place să-şi bage chestii în fund. Uneori învârt degetul pe acolo. Nu-i place când îl învârt, continuă ea în şoaptă.

— Eu încă nu i-am băgat degetul în fund lui JP. Nu sunt destul de încrezătoare pentru asta.

— N-ai nevoie dc încredere, bagă-l şi gata. Dacă

geme, poţi sa te feliciţi. Dacă te întreabă ce dracii' faci, spui „o, îmi parc rău, nu acolo trebuia să pun degetul?”

— Nu ştiu. Cred că în seara asta ar trebui doar să-i gâdil testiculele cu vibratorul.

— Şi asta e o idee bună! O, pune-I pe partea dc sub cap! I-am făcut o dată aşa Iui Huxley şi jur că şi-a dat drumul în cinci secunde. A fost supcrtarc!

— îmi place idcca. Ar trebui să-i trimit un mesaj.

— O, da! Grozavă idee! Scric-i!

Iau telefonul de pe masă şi deschid mesageria.

Kelsey: Hei, barosane!

— Aşa îi spui? întreabă Lottie.

— Hm, nu chiar, dar la asta m-am gândit prima oară. Să şterg?

Lottie dă din cap.

— Spune-i iubitule.

Kelsey: ~~Hei, barosane~~! Hei, iubitule! În clipa asta mă gândesc la scula ta mare.

— O, da, spune-i cât de marc e! zice Lottie.

Kelsey: Scula ta enormă, groasă, marc, grea şi vânoasă.

— Doamne, cc mult îmi plac penisurile vânoasc! Ar trebui să-l vezi pe-al lui Huxley când e încordat şi în erecţie. Uneori îmi place să-l văd cum saltă în sus şi-n jos când vrea să-şi dea drumul.

Kelsey: Când ne întoarcem la tine, vreau să stan pe faţa ta, dar şi să-ţi piti testiculele pe faţa mea şi să-ţi vibreze fundul.

— Da, spune-i şi că-ţi place limba lui.

Kelsey: Şi-miplace limba ta şi cum... ăăă, cum... mă linge.

— Foarte sexy! spune Lottie peste umanii meu.

— Crezi?

— Aha! Apasă pe „Trimite”.

Mulţumită, apăs pe săgeata albastră şi strâng telefonul la piept.

— În scara asta o să dorm cu testicule pe faţă.

Lottie mă prinde de umeri.

— Ce fată norocoasă!

r—i

JP

— Ce mama dracului? urlă Huxley când citeşte articolul care ar trebui să apară mâine.

Karla, magiciana noastră, a reuşit cumva să găsească o copie şi în ultimele zece minute l-am tot recitit.

E puţin spus dacă zic că mi-e rău de la stomac. Când spun că e rău, vorbesc al naibii de serios. Nu e deloc un articol măgulitor. Nici pentru mine, nici pentru beţivul de mine – mă înfăţişează ca pe cretin afemeiat care trimite la beţie e-mailuri care ar putea fi considerate hărţuire sexuală. Iar pe Kelsey o descrie drept o arivistă care primeşte de pomană.

E mai îngrozitor decât mă aşteptam.

Am ajuns să-mi suflec mânecile şi să mă plimb nervos prin biroul lui Huxley, rugându-mă ia toţi porumbeii afurisiţi ca să mă ajute. Am fost un om bun în viaţa asta. Am donat mulţi bani, mi-am donat timpul, am făcut lucruri bune care au schimbat viata oamenilor şi merit o karma t
»
bună. Iar acum mă rog la univers să-mi asigure una pozitivă.

Huxley se întoarce spre mine.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Nimic! strig la el. Eram beat şi disperat. Sufeream. Nu ştii cum au fost acele două săptămâni la San Francisco.

Să o văd ieşind cu altcineva când nici nu se uita la mine – bă- ga-mi-aş frate, m-a omorât cu zile!

— Şi te apuci să trimiţi un e-mail grosolan unor femei, cărora le ceri să fie partenerele tale?

— Pai, tu i-ai spus lui Davc Toney că ai o logodnică însărcinată' Nu luăm întotdeauna decizii inteligente! îi răspund.

— Hei! spune Brcakcr şi se bagă între noi. Karîa lucrează cu reporterul care a scris articolul. Se pare că putem plăti websitc-ul, aşa că e posibil să nu avem de ce ne face griji.

— Futu-i! strigă Huxley şi se trage de păr. N-aveam ne- voie de aşa ceva înainte de nuntă.

— Crezi că eu aveam nevoie? îl întreb şi arăt cu degetul la mine. Toate fericirea mea depinde de ce se întâmplă acum. Oricum ar fi, Lottie se mărită mâine cu tine, dar Kelsey ar putea să nici nu se mai uite la mine dacă se află.

— Ai primi ce-ai merita! spune Huxley.

— Hei! strigă Breaker ca să ne atragă atenţia.

Se uită la Huxley cu ochi furioşi şi spune:

— Tu ai dat-o în bară rău de tot cu tâmpenia pe care ai facut-o cu Lottie. Riscam să distrugem reputaţia companiei, dar noi am rămas lângă tine şi te-am ajutat. Ne-am asigurat că îţi cântăm în strună ca să nu păţească nimeni nimic. Aşa că nu-i întoarce spatele fratelui tău. Are dreptate, habar n-ai prin ce-a trecut, fără a mai pune la socoteală că în sfârşit a lăsat pe cineva să se apropie de el după moartea tatei. Ar trebui să-l întrebi cum se simte, nu să-l faci să se simtă mai prost.

Huxley se uită la mine, Iasă umerii în jos şi spune:

— Băga-mi-aş, ai dreptate! La naiba, iartă-mă!

îsi masează fruntea.

»

— Eşti OK?

— Nu! zic şi clatin din cap. Nu sunt. Sunt al dracului de speriat! Nu pot s-o pierd, frate! Nu pot!

— Ce zici dc asta? Se face târziu, aşa că cc-ar fi să-i explici ce se întâmplă şi să le-o iei înainte, să-i spui că împiedici apariţia articolului? În felul ăsta, eşti sincer cu ea şi pui capăt unui posibil scandal care ar putea să vă distrugă relaţia, sugerează Breaker.

Huxley dă din cap.

— Probabil e o idee bună. E mai rău să fie luată prin surprindere decât să ai discuţia asta cu ea.

— Cred că ai dreptate. Ar trebui s-o duc acasă, să stăm şi să avem o discuţie sinceră.

Primesc întruna mesaje pe telefon. Mă uit la ecran şi văd ca e de la Kelsey.

— Tocmai mi-a scris. Poate e gata de plecare.

Deschid mesajul şi-l citesc.

Kelsey: Hei, iubitule! În clipa asta mă gândesc la scula ta mare. Scula ta enormă, groasă, marc, grea şi vânoasă. Când ne întoarcem la tine, vreau să stau pe faţa ta, dar şi să-ţi pui testiculele pe faţa mea şi să-ţi vibreze fundul. Şi-mi place limba ta şi cum... ăăă, cum... mă linge.

Ce dracu'?

— Ce e? întreabă Breaker.

— Ce faceau fetele înainte să le laşi singure? îl întreb pe Huxley.

— Işi luau şampanie, răspunde derutat. De ce?

— Pentru că, după mesajul pe care l-am primit de la Kelsey, pot să garantez că e mangă. •

— Futu-i! exclamă Huxley.

Da... Bine zis! Pot să garantez ca orice conversaţie aş încerca să am cu ea în seara asta o să fie complet inutilă.

KELSEY

— Eşti aşa de chipeş! îi spun lui JP în timp ce aştept să

deschidă uşa. Adică, foarte chipeş! Cel mai chipeş!

Se uită peste umăr la mine şi ridică dintr-o sprânceană.

— Cât ai băut?

— Mult!

Ridică braţele în aer.

— Şi am un lucru interesant să-ţi spun, JP.

Deschide uşa, mă ia de mână şi mă conduce în casă.

— Ce lucru interesant? mă întreabă şi încuie uşa.

— Când beau, se întâmplă ceva cu corpul meu. Mă aplec spre el şi-i şoptesc: Mă excit foarte tare.

Face ochii mari şi începe să tuşească. II bat zdravăn pe spate şi apoi... Trag de fermoarul rochiei şi o las să cadă pe podea. înainte să spună ceva, pun mâinile pe cupele sutienului iară bretele şi le trag în jos, arătându-i sânii.

— Kelsey!

Nu-l las să termine, ci îl prind de cap şi-i îngrop nasul între sâni. Mă şi scutur puţin, după care îi dau drumul.

Are părul ciufulit.

Şi corpul rigid.

Şi zâmbetul lipseşte.

Hm, oare nu i-a plăcut?

— Kelsey...

— Stai! Nu ţi-a plăcut barca cu motor? Lottie a spus că lui Huxley îi place. M-am gândit că o fi trăsătură de familie. Asta înseamnă că ţie îţi place rotirea în fund, pentru că lui nu-i place?

Se apucă de par.

— Ce e rotirea în fund?

Învârt degetul arătător şi-l ridic în aer.

— Băgat în fund!

Se schimba la faţa.

— Ce dracii' aţi vorbit voi două?

Cu sânii pe afară, îl ocolesc şi merg spre scară. Mă întind pe trepte şi desfac picioarele.

— 1 lai s-o ici! E pregătită pentru tine! Numai bună!

— Kelsey, scumpo, poate ar trebui să te pregăteşti de culcare.

Mă ridic în coate şi spun:

— O, încerci să mă atragi în dormitor! Văd ce faci, Cane! Văd. Sigur, hai să „ne pregătim de culcare”.

Desenez ghilimelele prin aer.

A A
îmi întinde mâna şi o accept, apoi urcăm scările. întind mâna pe balustrada neagră, cu suprafaţa netedă şi lustruită plăcută la atingere, şi îl las să mă conducă spre camera mea. Dar nu se opreşte la pat. În schimb, mă duce la chiuvetă şi mă ajută cu periuţa de dinţi.

— Vrei să spui că-mi miroase gura? îl întreb.

Clatină din cap.

— Nu scumpo, e doar o rutină. Ştiu că ţii la asta.

Pun mâna pe periuţă, mă uit lung la el şi-i spun:

— Doamne, mă excită că ştii chestia asta despre mine!

— MJ se pare că totul te excita acum.

— Arată-mi unghiile de la picioare şi pun pariu că am orgasm chiar în clipa asta.

— Uau, şampania aia chiar te-a luat de cap!

— îmi place şampania. Ţie nu?

— Ce-ar fi să ne concentrăm pe spălatul dinţilor? O să-ţi aduc un tricou să te schimbi.

— Nu te deranja, vreau să dorm goală.

Vad cum i se ridică mărul lui /\dam.

— Eşti sigură? Poţi să porţi un tricou dc la mine.

Clatin din cap.

— Goală sau ţip!

— Păi, nu vrem să ţipi...

— Decât dacă e numele tău, nu... JtwflA?

Ridic din sprâncene, iar el oftează adânc.

În următoarele minute, „ne pregătim dc culcare”, adică ne pregătim corpurile pentru magia care e pe cale să se întâmple şi, după ce termin, intru în dormitor şi-l găsesc în chiloţi, uitându-se la telefon.

îmbrăcată doar cu propria piele, mă ţin de tocul uşii şi spun, mişcând din degete:

— Iu-huu, uite cine-i gata de culcare!

Pune telefonul jos şi se întoarce spre mine. Văd cum ochii Iui mă mănâncă de vie. *Exact, ia cât pofteşti, barosane!* Păşesc spre el în felul acela sexy şi atrăgător care ştiu că-l scoate din minţi de dorinţă.

— Felicitări! îi spun când ajung la el şi-i pun mâinile pe piept.

— Pentru ce? mă întreabă.

— Pentru o erecţie aşa impresionantă!

Pun mâna, gata pentru o rachetă, dar dau peste un... melc. Mă uit la el.

— De ce nu eşti excitat?

— Ascultă, Kelsey, cred c-ar trebui să ne culcăm, OK? A fost o seară lungă şi mâine avem o zi grea.

Fac un pas în spate.

— Nu, nu eşti... nu eşti excitat. Nu mă consideri atrăgătoare?

— Scumpo, ştii ca nu-i adevărat! Ştii ca-mi place corpul tău la nebunie. Ştii că te consider cea mai sexy femeie pc care am întâlnit-o vreodată. Ştii că sunt extraordinar de atras de tine.

— Dar... nu eşti excitat.

Mai fac un pas în spate.

— E din cauza felului în care am flirtat? Nu-ţi place?

— Kelsey, hai să ne băgăm în pat şi să ne culcăm! Ai băut mult...

— O, Doamne, ţi-am provocat repulsie!

Mai fac câţiva paşi pana mă lovesc de comodă, unde tricoul pe care mi l-a oferit stă împăturit. îl îmbrac repede, încercând să găsesc un scut care să mă apere de ruşinea asta mistuitoare.

— Nu, nu e vorba de asta!

Oftează de frustrare şi se apucă de păr.

— Nu putem doar sa ne culcam?

Simt că-mi dau lacrimile, iar ruşinea mă împinge spre celălalt capăt ai patului. Mă opresc şi întreb:

— Vrei să dorm cu tine? Pot să mă duc la Huxley şi la Lottie.

— Nu te duci nicăieri! mârâie şi se apropie de mine.

Mă ia de mână şi-mi sărută degetele.

— Te vreau în patul meu.

— Dar nu mă vrei, îi răspund, în timp ce o lacrimă îmi cade pe obraz.

O şterg în grabă.

— Am fost prea agresivă. Am spus lucruri care probabil te-au speriat. Nu sunt fata care credeai că sunt, la asta te gândeai, nu-i aşa? De-asta sunt mereu inocentă, de-asta nu ies din carapacea mea ca să fac lucruri pe care nu le fac de obicei.

— încetează, scumpo!

Clatin din cap şi-mi retrag mâna.

— Înţeleg, JP. Nu ţi-a plăcut cc am spus în scara

asta.

Mă bag sub aşternuturi în pat.

— Ar trebui sa dorm ca să-mi treacă, nu?

Rămâne lângă pat şi se uită la mine în timp cc se trage de păr. Văd că vrea sa spună ceva, că îi stă pe vârful limbii, dar, în loc să-mi zică cc-l supără, se întoarce şi se întinde pe partea lui de pat.

Mă descurajez complet.

Mă aşteptam să-mi spună că i-a plăcut cc-a auzit, dar asta... Nu ştiu, are ceva pe suflet. însă doar stinge lumina şi se bagă sub aşternuturi cu mine.

Dar cel mai rău lucru care se întâmplă, mai rău decât respingerea lui, este că el nu mă ţine în braţe când adorm. E pe partea lui de pat, cât mai departe posibil de mine.

JP

— O să vomit naibii! spun când intru în casa lui Brcaker.

M-a trezit la cinci cu un telefon, spunând că trebuie să mă vadă de îndată cc pot ajunge la el. Am coborât din pat, m-am îmbrăcat şi am plecat în grabă spre el

Kelsey încă dormea când am plecat. Din fericire, telefonul nu a trezit-o.

Seara trecută a fost o tortură nenorocită şi încă mă simt 1 îngrozitor. Nu voiam decât să o duc la culcare pe fata mea încrezătoare, să fac toate lucrurile pe care voia să le facem, dar ştiam ca nu pot, nu cu ameninţarea articolului defăimător deasupra capului. Nu numai că nu părea în regulă, dar eram atât de îngrijorat, încât părea imposibil să mi se scoale.

S-a dovedit a fi adevărat când a venit spre mínc, >1 nr?- de sexy complet dezbrăcată, iar eu nu m-am excita* Suferinţa de pe chipul cil I*utu-i! Asta ani urât cel mai m;nt_

— Ce se întâmplă? îl întreb pe Breaker. I luxley e aici? Clatină din cap în timp ce intrăm amândoi în biroul iui.

— M-am gândit să nu-I deranjez cu porcăriile astea. Azi se însoară, aşa că i-arn spus că s-a rezolvat.

— Aşa c? S-a rezolvat?

Clatină din cap şi se aşază la birou.

— Articolul este în aşteptare, depinde de decizia noastră. Ştiu exact ce înseamnă asta — şantaj.

Cuprins de furie, îl întreb:

— Ce vor?

— Păi, partea bună e că persoana care le-a trimis e-mai- lul tău a semnat un acord de confidenpalitatc cu tabloidul, ceea ce înseamnă că nu poate vinde povestea altcuiva. Aşa că, dacă ei nu o publică, ea nu o poate duce la alt website.

— Slavă Domnului pentru asta! Dar sunt sigur că au plâ- tit-o ca să semneze acordul.

Breaker dă din cap.

— Şi vor banii aia, plus cât ar fi pierdut din veniturile aduse de clicuri, nu?

— Vor două milioane.

— lisuse! strig şi mă ridic. Asta e jecmănire, la naiba!

— L-am pus pe Taylor să se ocupe. De-asta e în aşteptare acum. Ei nu văd lucrurile aşa, evident, spun că le cumpăram o parte din venit.

— Prostii! urlu. Arată-mi cifrele alea nenorocite care dovedesc că ar câştiga două milioane din articolul acela!

— Ştiu, frate, dar asta e o gaură la bancă iară o diferenţă prea mare. Am făcut calculele şi pot să manevrez nişte lucruri în aşa fel încât să putem strecura plata asta în registrele contabile iară sa afle nimeni şi tot am fi scutiţi

de impozite. încercăm să-i convingem să o vadă ca pe o donaţie.

— Dar c o minciună!

— De-asta m-am gândit să vorbesc cu tine. Au spus că vor folosi o parte din spaţiul de pe website ca să promoveze ceva care ne pasionează pe noi, ca să pară o donaţie pentru ei.

— Ce situaţie complet nenorocită! Şi ce, ne întreabă ce vrem să promovăm pe wcbsite-ul lor?

— Da, şi s-au oferit să folosească numele nostru.

— La dracu’ cu asta! urlu. Nu punem Cane Enterprises pe nimic.

— Frate, ştiu că eşti supărat, dar, dată fiind situaţia în care ne aflăm – şi faptul că vrem să o scutim pe Kelsey de ruşine dacă se află ar fi o idee inteligentă să accepţi târgul. Şi dă-le o organizaţie, ceva aleatoriu... Hei, pune-i să promoveze organizaţia pentru porumbei! Nu o să apară numele tău, dar o putem scuti în registre şi sunt sigur că ultimul lucru pe care îl vor pe website este un anunţ sponsorizat despre porumbei.

Mă opresc şi parcă mi se mai domoleşte furia când mă gândesc la porumbei şi la cât de comică ar putea fi situaţia. Mă apuc de falei şi-mi trec degetele prin barba de dimineaţă.

— Ştii, există nişte porumbei care arată tare rău şi pe care i-am putea băga în anunţ.

Breaker râde.

— Nu e bine pentru ei, dar pare că se va rezolva până la urmă.

— Am nevoie de spaţiu pe prima pagină timp de două săptămâni şi eu decid cum arată anunţul.

— Taylor s-a ocupat deja de asta.

— OK! zic şi dau din cap, aşezându-mă la loc. Fă-o,

la naiba! Scapă-mă de coşmarul ăsta!

Breaker trimite un mesaj şi, când termină, pune telefonul la loc pe birou şi sc sprijină dc scaun.

— Băga-mi-aş, frate, data viitoare poţi să mă asculţi? Poate ca sunt mai tânăr decât tine, dar sunt destul dc deştept. Să trimiţi c-mail unor fete din lista ta de contacte nu parc deloc cea mai bună idee.

— Da, păi sper că am lăsat în urmă vremurile acelea!

— Cum Kelscy era ameţită aseară, presupun că n-ai reuşit să vorbeşti cu ea.

— Nu, iar când a făcut o manevră simpatică dc seducţie... Futu-i! Mi-a plăcut să o văd deschisă şi dornică să încerce lucruri, dar n-am putut să particip. N-am putut să i-o trag cu conştiinţa curată. A fost devastată, a şi plâns.

Mi se întoarce stomacul.

— Nu cred că am dormit mai mult de două ore.

— Păi, problema asta s-a rezolvat. Poate treci pe la cafeneaua ei preferată în drum spre casă şi te revanşezi. Pentru că fratele nostru se însoară şi vrem să fim alături de el, sufleteşte.

— Ştiu!

Mă ridic şi întind pumnul spre fratele meu. II ciocnesc cu al lui şi-i spun:

— Mulţumesc că te-ai ocupat de treaba asta! înseamnă mult pentru mine.

— Pentru asta există familia, frate, şi am vorbit serios aseară. Sunt al naibii de fericit pentru tine. Ştiu ca a fost mai greu pentru tine să-l pierzi pe tata decât a fost pentru mine şi Hux, şi când te văd ieşind şi deschizându-te în faţa iubirii... Chiar sunt fericit pentru tine. Şi mândru de tine.

— Mulţumesc! ii zâmbesc. OK, futu-i! Simt ca mi s-a luat o povară imensă de pe umeri. E timpul sa o copleşesc pe fata mea cu dragoste. Ne vedem la mine peste o oră? îl întreb şi mă uit la telefon.

— Da! Nu înţeleg de ce vrea Huxley să ne vedem atât dc devreme, dar arc de gând să petreacă puţin timp cu fraţii înainte de jurăminte. Cred că arc baschet în program.

— Am mai exersat.

Ii fac cu mâna în timp ce mă îndrept spre uşă.

— Ai grijă!

— Nu sunt deloc îngrijorat. N-avcai cum să-ţi îmbunătăţeşti jocul ca sa mă poţi bate de când am jucat ultima oară.

— N-ai deloc încredere în mine! Ne vedem în curând!

Bat cu mâna în tocul uşii şi plec. Trebuie să iau o cafea pentru iubita mea şi sper să-i ofer şi un orgasm rapid înainte să plece.

Capitolul douăzeci şi doi

KELSEY

MĂ RIDIC ÎN CAPUL OASELOR PE PAT CU GÂTUL USCAT ca iasca.

în patul rece şi gol.

Ală aplec spre noptiera şi aprind veioza, iluminând perfect camera întunecată. Ma uit în jur, dar nu e nici urmă de JP. Nici telefonul lui nu e pe noptieră.

Oare a dormit aici?

Aş vrea să fiu genul de persoană care bea multă şampanie, adoarme şi nu-şi mai aminteşte nimic din seara precedentă.

Din nefericire, cu nu sunt aşa.

Sunt fata care arc mahmureala asociată cu regrete.

Şi exact asta simt acum. O doză imensă de regret!

Regret cum m-am purtat. Ce-am spus. Cum m-am aruncat în braţele lui JP când era clar... ei bine, era

clar că n-am fost deloc atrăgătoare pentru el aseară. Iar felul în care s-a închis de parcă îi provocam repulsie! Nici măcar

nu a vrut să mă ţină în braţe aseară. Nu-i de mirare că nu c aici în dimineaţa asta.

Am întins coarda prea tare.

Dau cuverturile deoparte şi anine o prnnre prin cameră. Caut un bilet, poate o cafea pe care a lăsat-o pentru mine, cum a făcut altădată.

Nimic!

încep să mă îngrijorez când cobor scările până Ia bucătărie.

Nimic.

Poate mi-a scris un mesaj.

Urc scările – bucuroasă că nu mă doare capul, doar gura mi-e foarte uscată – şi, când ajung în donnitor, îmi verific mesajele.

Nimic!

Mă cuprinde din nou o ruşine cumplită în timp ce în minte mi se derulează cele inai cnmte scenarii.

L-am descurajat aseară. Ala gândesc că, deşi a zis că-i place de Kelsey cea relaxată, Kelsey băută nu-l atrage. *Şi e de înţeles.*

Dar urăsc că sentimentul ăsta, goliciunea asta, seamănă cu cea pe care am simţit-o când Edwin a plecat cu Genesis în seara aia. Iar ea era superbă, inteligentă şi frumoasă. Nu era nevrotică şi crispată ca mine. Să fim sinceri, şi JP o alesese pe ea mai întâi. Deşi simţeam o zecime pentru Edwin din ce simt pentru JP, tot m-a durut când a plecat. Aşadar, ce-o sa simt când JP o să facă la fel?

O să fiu devastată.

Dar de ce în ziua nunţii Iui Huxley şi Lottie? A spus că mă aşteaptă de multă vreme şi e un sentiment oribil să ştiu că am ajuns 1a final cu acest playboy. *E modul*

Ini de-a mă părăsi cu blândeţe? Rahat! Aii se pare greşit. Sau poate... corect?

Cc fac ai raţionamentele astea în cerci

Oricum ar fi, el nu c aici acum.

Nu ştiu când se va întoarce, dar un lucru c sigur – nu por sa rămân aici.

Mă duc la comodă, unde păstrez câteva lucruri, şi îmbrac o pereche de colanţi. Nu mă deranjez să-mi schimb tricoul. Mă spăl pe dinţi, îmi prind părul în coadă şi încăIţ sandalele.

Cu telefonul în mână, cobor scările spre intrare şi, exact când deschid uşa, îl aud pe JP:

— Unde te duci?

încremenită, mă întorc spre locul din care s-a auzit vocea – bucătăria – şi-i ofer cel mai frumos zâmbet dc care sunt în stare.

— Aăă, la Lottie. Chestii de nuntă.

îi fac cu mâna, pentru că sunt stânjenită.

— Deci da, o zi fericită tuturor!

El se încruntă.

— Şi pleci aşa? Nu mă săruţi la despărţire?

Se apropie cu o cafea la pachet pentru mine.

— O, da, sărut, aşa e!

Merg spre el, mă ridic pe vârfuri şi-l sărut pe bărbie.

— OK, păi, ne vedem la altar!

Fac ochii mari.

— Nu la altarul nostru, la altarul de la nuntă, nu la nunta noastră, ci la nunta lui Lottie cu Huxley.

Fac un pas spre uşă.

— Deci da, ne vedem mai târziu!

— Kelsey, stai puţin!

— Trebuie neapărat să plec! îi spun. Lottie are nevoie de ajutor. Are, ăăă... ăăă, un coş.

Dau aprobator din cap.

— Da, un coş! Şi arc nevoie de ajutor să-l scoată înainte de nuntă, şi dacă ştie cineva să facă asta, cu sunt aceea. Dar c nevoie de timp să-l scoţi şi noi nu prea avem.

Se încruntă mai tare decât înainte şi vine după mine în timp ce merg spre uşă.

— Păi, măcar lasă-mă să te conduc peste stradă!

— O, e OK! Nu vreau să te deranjez.

— Nu mă deranjezi, scumpo!

Mă prinde din urmă, mă ia de mână, îşi împleteşte degetele cu ale mele, iar palma lui lângă a mea aproape mă face să-mi pierd cumpătul. Mă trage aproape şi mă săruta în creştet.

— Cum ai dormit? mă întreabă în timp ce ne îndreptăm spre casa lui Lottie şi Huxley.

— Hm, bine! îi răspund extrem de stângace şi de stingheră.

E un *elefant imens în camera* şi stă pe mâinile noastre împreunate, trăgându-mă în jos.

— Doar bine?

— Da, bine!

Traversăm strada şi, ca să meargă discuţia mai departe, ca să nu mă întrebe ce e cu mine, fiindcă simt că se apropie, îl întreb:

— Aştepţi cu nerăbdare planurile de azi? Cred că aveţi baschet, un bărbierit special cu tratamente faciale la frizerie şi cred că şi un mic grătar. Părea destul de elegant din ce mi-a explicat Lottie.

— Sunt multe în program. El a vrut să-şi facă timp pentru noi înainte să-l conducem la altar.

îmi întinde cafeaua când ajungem la uşa lor.

— Ţi-am luat o cafea. E preferata ta, latte degresat cu

vanilie.

— O! exclam şi iau paharul. Mulţumesc' Ce fnnr.^r-d – partea ia! Ai fost sâ-mi ici cafea?

— Nu, ieşisem şi m-am gândit să fac o oprire.

De ce a ieşit atât de devreme? A'w *începe. Kcfecy! Xu ceti iz starea potrivita. 0 să-ţi faci mai mult rău decât bine.*

— Păi, mulţumesc!

Din fericire, 1 luxlcy aparc exact când vreau să bat la us>.

— Bună! spune el şi se uită la noi, dar, când îl priveşte |K JP, au un fel de conversaţie tacită şi, după ce JP dă din cap. Huxley îşi drege glasul şi face un pas în spate. Lottie c sus.

— Da! Controlul coşurilor! îi spun şi dau drumul mâinii lui JP, apoi încerc să mă strecor pe lângă Huxley.

— Kelscy! spune JP înainte să ajung prea departe.

— Hm? întreb, uitându-mă peste umăr.

— Nu-ţi iei la revedere?

— O, da, scuze! Mă gândesc numai la coşuri.

II sărut din nou pe bărbie, dar, când fac un pas înapoi, mă prinde de talie şi mă lipeşte de pieptul Iui. îmi înclină bărbia şi mă sărută pe buze.

Un sărut cald.

Un sărut care dă dependenţă.

Un sărut electrizant care te zguduie pe dinăuntru. Afecţiunea Iui mă învăluie ca o îmbrăţişare blândă, mângâietoare, şi-mi stârneşte din nou un val de emoţii.

Când îmi dă drumul, mă stăpânesc în timp ce mă îndepărtez.

Dar, după ce intru în casă şi închid uşa după mine,

simt că-mi curg lacrimile.

Ce naiba se întâmplă cu mine?

De ce sunt atât de emotivă?

Pentru că ţi-e ruşine. Pentru că în sfârşit ai ceva ce ft-ai dorit întotdeauna şi de seara trecută nu mai eşti hi fel de sigură de tot ce ştiai.

^csiguranţclc sc strecoară şi mi sc înfig în inimă.

\ri *tc-a vrut,*

X« *ţi-a vrut corpul.*

Nw *a vrut să tc ţină în braţe.*

\rt *a vrut să aibă nimic de-a face cu tine.*

Şi cu toate că m-a sărutat în dimineaţa asta, ceva pare în neregulă. Ceva nu pare bine. Ideea dc a-l pierde mă face foarte emotivă.

Pentru că, pentru prima dată în viaţă, pot să spun sincer că sunt îndrăgostită. Sunt îndrăgostită complet şi nebuneşte de un bărbat şi mă tem că ar putea să nu mă iubească şi el.

Dar acum nu e momentul potrivit pentru asta, pentru astfel dc griji. Lottie se mărită, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu alături de ea. E ziua ei. Trebuie să-mi ignor sentimentele, să-mi pun o mască fericită şi să mă concentrez la ea. Şi cine ştie – poate chiar are nevoie de ajutor cu un coş.

îmi şterg obrajii, respir adânc de câteva ori şi urc treptele spre dormitorul ei. E timpul să pregătim mireasa pentru ziua asta!

nz~i

— Crezi că oamenii o să-l vadă? întreabă Lottie şi se uită în oglindă.

— Cu corectorul nostru, n-o să-şi dea nimeni seama, spune specialista noastră, Meredith, încurajând-o pe Lottie.

Nu îşi faceau griji pentru un coş, ci pentru o muşcătură. Se pare că Huxley a vrut să-şi revendice proprietatea încă o dată fără verighetă. Şi a facut-o într-un mod spectaculos, chiar la mijlocul gâtului ei.

Din nefericire pentru mine şi situaţia mea fragilă,

când am văzut-o pe sora mea cu o muşcătură şi gata să sc mărite, mi-am amintit de problemele mele, ceea ce m-a împins să fac o criza în baie. Canei am ieşit de acolo cu ochii umflări şi m-a întrebat Lottie ce s-a întâmplat, i-am spus ca am făcut crampe când stăteam pe toaletă şi că aproape am crezut pe jos de durere. Mi-a spus că Huxley a făcut crampe într-o scară în timp ce i-o trăgea şi au fost atât de dureroase. încât i s-a moleşit scula. După ce am auzit chestia asta, n-am să-l mai văd pe Huxley cu aceiaşi ochi.

Dar am reuşit să mă controlez de atunci, destul cât sâ mănânc, să mă spăl şi chiar să vorbesc despre cât de mult mă bucur că Lottie se mărită. A fost minunat!

— Şi nu mi-ai spus cum a fost aseară. Ai beneficiat de pe urma mesajului? întreabă Lottie.

Păi... a *fort* grozav.

— Hm, nu prea! îi spun, ştiind că nu o pot minţi pe sora mea fiindcă mă cunoaşte prea bine. Băusem prea mult.

Exact, scurt şi simplu. '

— Nu băuseşi atât de mult! Ţi-ai pierdut curajul? Nu era nevoie să faci rotirea cu degetul. Asta te-a făcut să dai înapoi?

Sub nicio formă nu aveam să mai pomenesc de rotire aseară.

— Nu, doar... nu s-a întâmplat, îi răspund şi mă aşez picior peste picior.

Se încruntă. ,

— Cum adică nu s-a întâmplat?

— Adică nu era... nu avea chef, o lungesc eu, sperând că Meredith a semnat un acord de confidenţialitate.

— Nu avea chef? întreabă Lottie în timp ce Meredith îi acoperă muşcătura cu corector. Ce vrei să spui?

— Că nu avea chef. Putem s-o lăsăm baltă? Pentru că nu mă simt prea bine şi nu vreau să fiu emotivă în ziua nunţii tale. Trebuie să fie o zi fericită şi distractivă, nu deprimantă.

__Pa, dar nu vreau să te forţezi să zâmbeşti. Trebuie să discutăm!

— Bună! strigă Ellie de pc hol.

Minunat!

— Unde sunteti?

— în dormitorul de sus! strigă Lottie.

— Putem să nu discutăm despre asta cu ea? o întreb. Sunt foarte... jenată. Scara trecută a fost un dezastru şi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi vine să mă fac ghem şi să plâng. Crede-mă, sunt foarte emotivă şi nu vreau să fiu aşa în timp ce ne pregătim.

Mi se umezesc ochii.

Lottie întinde mâna spre mâna mea şi o accept.

— Dar suferi şi nu vreau să suferi acum. Cum o să te distrezi azi dacă ţii totul în tine?

Ellie intră în clipa aceea cu o cutie de dulciuri într-o mână şi o pungă cu rochii în cealaltă.

— Scuze că am întârziat, copilul era agitat şi nu-mi place să fiu aşa, dar voiam neapărat să mă asigur că e totul OK înainte să plec.

Se uită la mine, apoi la Lottie, iar la mine şi se strâmbă.

— O, ţi-a spus! Cum te simţi?

Mi-a spus...

Ce să-mi spună?

Mă îndrept de spate şi la fel face şi Lottie, fiindcă instinctele protectoare de soră mai mare s-au trezit în ea.

— Ce să-i spună? întreabă Lottie.

Ellie se face albă ca varul şi se uită din nou de la

una la alta.

— Aăă, ce-ai spus?

Clipeşte de câteva ori.

Lottie se întoarce spre Meredith şi întreabă:

— Scuze, poţi să ne laşi un minut?

— Nicio problemă, am ocazia să văd ce fac copiii.

Mereditb pleacă şi închide uşa după ea, iar Lottie sc întoarce pe scaun şi întreabă:

— Despre ce vorbeşti, Ellic?

Aceasta îşi frânge mâinile, îşi muşcă buza de sus şi arată de parcă ar fi pe punctul de-a o lua la goană sau a vomita.

— Ştii, nu e mare lucru. Eu doar... Păreai supărată, aşa că am presupus ceva ce n-ar fi trebuit să presupun. Ce-ar fi să ignorăm ce-am spus şi să mâncăm nişte gogoşi crocante? Am luat cu umplutură de zmeură.

Pe un ton cât mai calm, îi spun:

— Ellie, sunt în pragul unei crize în momentul asta. Trebuie să ştiu despre ce vorbeşti, altfel o să explodez. Te rog, spune-mi şi gata!

Oftează şi murmură:

— Eu şi gura mea spartă!

Ia telefonul şi începe să caute ceva în timp ce spune:

— Singurul motiv pentru care ştiu este că Dave mi-a povestit şi mă pregăteam pentru ce se putea întâmpla în dimineaţa asta. Dar se pare că, şi nu ştiu când a fost asta, JP a trimis mai multor femei un e-mail prin care le cerea să-i fie partenere la nunta asta.

— Poftim? o întreb.

Ellie îmi dă telefonul ei. Apare o captură de ecran cu un e-mail trimis de JP.

— Ce scrie? întreabă Lottie.

— „Bună, doamnelooor! Trimit o mare sculă de e-mail pentru că, ştiţi voi... am o sculă mare...”

Mă opresc, neputând să citesc mai departe, aşa ca Lottie îmi ia telefonul şi citeşte în locui meu.

— „Aşa că şi c-mailul e pc potrivă. Uitaţi ce c! Hux sc însoară cu Lulu Lemon.”

Aici ridica ochii.

— Hei, de ce-mi spune *Litiu Lcmorir*

— Asta c grija tar o întreb în timp ce-mi scapă o lacrimă pe obraz.

Ellic îmi întinde repede un şerveţel.

— Ai dreptate. E-mailul c mai important.

Lottie şi drege vocea.

— „Şi mi-au spus că am nevoie de o parteneră. Caut o candidată dispusă să rnă însoţească la altar. Toate cheltuielile sunt asigurate. Plăcerea e o promisiune. Daca vă interesează, dap un semn. încă folosesc prezervative. K. Pa! JP.” Nenorocitul dracului!

— Stai, a zis că încă foloseşte prezervative? De ce-ar spune aşa ceva? o întreb.

— Pentru ca vrea să facă sex, răspunde Lottie şi-i dă telefonul lui Ellie. Când a fost trimis e-mailul?

Ellic ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am aflat de la Dave abia aseară şi pe urmă copilaşul a avut nevoie de mine.

— Scrie ceva pe captura de ecran? o întreb cu gâtul atât de uscat, încât abia reuşesc să scot cuvintele pe gură.

Ellie se uită la telefon şi clatină din cap.

— Partea aia a fost stearsă.

>

Strâng din buze şi ridic genunchii la piept.

— Bună! Unde sunt fetiţele mele? strigă mama de jos.

O privesc panicată pc Lottie, iar Lottie se uită la Ellie.

— Vreţi să-i distrag atenţia? întreabă Ellie.

Dăm amândouă din cap şi, din fericire, pleacă şi închide uşa după ca. Când se închide, îmi las capul în mâini. Lottie se aşază lângă mine.

— îmi parc atât de rău!

— De cc-ţi parc ţic rău? întreabă ca.

— Pentru că c ziua ta, iar cu o stric.

— Nu, JP o strica. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat aseară!

Mă şterg la ochi şi încep:

— Când nc-am întors la el acasă, nu voiam decât să facem sex şi tot felul de chestii murdare. El era foarte reţinut şi aproape rece. Ani spus că o să dorm dezbrăcată, el mi-a sugerat să mă îmbrac. A fost... a fost ciudat.

— Chiar e ciudat.

— Pe urmă, când m-am dat la el încă o dată, a spus „nu în scara asta” şi... Of, ce umilitor a fost! M-am dus la culcare şi, când am crezut că o să mă ia în braţe, n-a iacut-o. Azi dimineaţă m-am trez.it într-un pat gol. M-am simţit umilită şi... cred că nu mă mai găseşte atrăgătoare, cred că nu mă mai vrea. Exact când voiam să vin aici, a apărut şi în-a condus. A fost puţin mai afectuos, deşi încă puţin ţeapăn. A zis că ieşise deja din casă, aşa că mi-a adus o cafea, dar unde a fost? A făcut ceva cu Huxley?

— Huxley a fost cu mine toată dimineaţa.

Lacrimile îmi curg pe obraji.

— Doamne, atunci chiar nu ştiu! M-a sărutat înainte să vin aici, dar nu mi-a mai scris de atunci şi... nu ştiu. Niciodată nu m-am simţit mai dorită decât atunci când sunt cu el, dar aseară... aseară m-am simţit ridicolă, şi acum e-mailul ăsta...

Simt cum se adună panica în gât.

— Dacă l-a trimis când eram împreună?

Lottie respiră adânc şi spune:

— Hai să gândim raţional, OK?

Dau din cap, deşi cele mai rele scenarii îmi trec acum prin minte.

— Aseară, când noi beam şampanie, băieţii stăteau de vorbă în casă.

— Da, „probleme de bărbaţi”, aşa au spus.

— Ceea ce înseamnă ori probleme sexuale, ori ne fac să credem că sunt sexuale ca să nu căutăm mai multe informaţii.

— Crezi căJP avea probleme de genul ăsta aseară? De-asta n-a vrut să se culce cu mine? Adică, eram goală în faţa lui şi nici măcar nu s-a excitat.

Lottie clatină din cap.

— Nu, nu cred că avea probleme cu penisul, pentru că, chiar dacă Huxley era nervos aseară, mă îndoiesc că problema fratelui său l-ar fi enervat. E genul de supărare pe care o asociez mereu cu serviciul.

— Deci au avut o problemă de serviciu aseară?

— Nu, pun pariu că problema era e-mailul. Dacă Dave Toney ştia aseară despre e-mail, trebuie să le fi spus băieţilor. Eu cred că a găsit e-mailul o persoană care n-ar fi trebuit să-l găsească, iar băieţii au încercat să rezolve situaţia.

— Dar când a fost trimis?

— Probabil înainte sa fiţi împreună. E imposibil să-l fi trimis după aceea. Te place cu adevărat, Kelse!

— Şi mie îmi place să cred că e aşa, dar... am un sentiment, unul pe care l-am avut mereu de când simt cu el. Nu sunt destul de bună, nu sunt la nivelul lui. N-am să-i ofer ce are nevoie în viată. Suntem diferiţi!

— Dar fiecare este ceea ce-i trebuie celuilalt.

îmi cuprinde obrajii în palme şi mă forţează sa mă uit la ea.

— Nesiguranţcle tale te fac să-l priveşti altfel pe JP. Şi cu cât mă gândesc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că băieţii încearcă să ne protejeze de adevăr.

— Iar adevărul e că... JP nu voia să vină cu mine la nuntă.

— încetează! Nu ştii sigur aşa ceva.

— Atunci de ce nu m-a vrut aseară? o întreb. Şi unde a fost dimineaţă? Crezi că arc pe altcineva?

Lottie clatină din cap.

— Nu! N-ar face aşa ceva! Şi tu ar trebui să-l cunoşti destul până acum ca să ştii ca n-ar face aşa ceva.

— Dar... nu s-a excitat. Nu m-a ţinut în braţe. A fost extrem de posesiv cu mine de când suntem împreună, iar acum, deodată, totul se termină? Ceva nu e în regulă.

— Poate se temea că o să afli.

— Pentru că-mi ascunde ceva?

— Sau pentru că se teme să nu te piardă

Mă sprijin de divan şi-mi acopăr ochii.

— Trimite-i un mesaj.

— Şi ce să-i spun? .

— Spune-i orice, vezi ce răspunde! Uite, dă-mi mie telefonul!

1-l dau, iar ea începe să tasteze.

— Cc faci?

— Iţi arăt că totul e în regulă. Cred că e doar o neînţelegere. JP e nebun după tine.

Continuă să tasteze şi apasă „Trimite” înainte să-mi arate ecranul.

Kelsey: Bună, cum e acolo, la voi? Vă distraţi? '

— Vezi? Nonşalant, relaxat. Să vedem ce spune.

’ — Asta dacă va răspunde.

Telefonul meu sună, iar Lottie îmi aruncă o privire atotştiutoare înainte să se aplece şi să citim împreună răspunsul.

JP: Bine, tocmai am terminat inicul-dejun. Mergem la baschet cu burţile pline. Dacă joc prost, o să dan vina pe şuncă. Ce faci, scumpo? Ti-am spus azi cât de superbă eşti? Dacă nu, să ştii ca eşti. Al naibii de superbă!

— Vezi? spune Lottie, ridicând mâna în aer. Ţi-am zis cu! După ce am fost alături de Huxley când a avut probleme la serviciu, aş zice că exact asta s-a întâmplat – cineva a scos la lumină c-mailul ăsta pe care JP l-a trimis cine ştie când, s-au ocupat de problemă şi JP îşi facca griji aseară. Uită-te la mesajul ăsta! Vrei să spui că nu te place? Vrei să spui că ar prefera să fie cu altcineva?

Mă uit la mesaj şi-l recitesc de câteva ori.

O parte din mine o crede. E logic, când priveşti lucrurile aşa, dar... ce-a fost azi-dimincaţă? De ce m-a refuzat aseară, de ce nu m-a ţinut în braţe? Chiar dacă era îngrijorat, trebuia măcar să mă ţină în braţe, nu?

Deocamdată trebuie să las totul deoparte. Nu pot să-mi mai fac griji. Am stricat deja dimineaţa şi refuz să stric şi restul zilei.

Cu cel mai frumos zâmbet al meu, îi răspund:

— Da, cred că ai dreptate!

— Ştiu că am, spune Lottie şi mă îmbrăţişează. Te simţi mai bine?

— Da!

Ii zâmbesc mai larg, deşi nu simt ca c sincer. Nu simt bucuria. Mă simt... trista.

— Vrei să aduc fetele?

Clatină din cap. .

— Nu, vreau sa mai aduc ceva de băut. Mă întorc imediat. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulţumesc!

Mă bate pe umăr.

— Răspunde-i iubitului tău, să vezi cât de mult te place!

După ce pleacă, mă uit la telefon. Sunt tentată să nu spun nimic, sa ignor mesajul lui, dar nu vreau să mă port aşa. Nu

vreau să-l ignor. Nu mă simt bine, dar ştiu că ar trebui <* continui discuţia.

Aşa că asta fac. Deşi sufăr, ştiu că nu c corect să-l resping.

Kclscy: ,1 *hilţumesc! Sunt bine. Puţin deshidratată. Tipa care ne machiază înecarea în clipa asta să acopere o muşcătură vineţie de pe gâtul lui Lottie. Sperăm ca magia machiajului să câştige azi.*

Aud râsete de jos. *Uită de probleme! Uită de sentimente!* E ziua lui Lottie şi trebuie să profit de ca cât mai mult.

Aud telefonul.

JP: Ne-a spus Hux. Lottie nu părea deranjată. Cum e coşul? îmi muşc buza de jos. Doamne, ştie că minţeam? Sper că nu. Le-o fi spus Hux despre coş? Cine ştie?

Kelsey: *Rezolvat! N-ar treimi să fie o problemă.*

JP: Se parc că te pricepi cu adevărat la coşuri. Rimă treabă, scumpo! Hei, băieţii strigă la mine să las telefonul. Vorbim mai târziu! Mă gândesc la tine, scumpo! Abia aştept sa te văd în rochie!

Kelsey: *Distracţie plăcută!*

Pun telefonul jos, respir adânc şi, când expir, uşa de la dormitor se deschide. E timpul să-mi pun masca fericită.

EZZ]

— Da! spune Lottie cu vocea sugrumată de emoţie.

Nu cred că am văzut vreodată un bărbat mai mândru decât Huxley în clipa asta. Lşi umflă pieptul, are lacrimi în ochi şi se vede uşurarea pe umerii lui când ştie că femeia din faţa lui îi va purta numele. Absolut minunat!

Toată ceremonia a fost frumoasă! Au programat-o să înceapă înainte de apus, aşa că, pe măsură ce continuau, soarele cobora în apa din spatele lor. Localul are propria plajă, aşa că nu e niciun turist sau localnic în jur. Pe cer sunt câţiva

nori care reflectă soarele în nuanţe de roz şi de violet, creând o strălucire uluitoare.

Lottie, îmbrăcată într-o rochie simplă, stil sirenă, ia ochii tuturor, dar şi bărbaţii sunt superbi în costumele lor bleumarin. Am încercat să evit privirea lui JP cât am putut, dar mi sc pare imposibil. Ochii mei sunt ca un magnet pentru ai lui. Când am pornit spre altar, m-am uitat la el şi am observat ca i s-a tăiat respiraţia, apoi şi-a umezit buzele. Când a început ceremonia, m-am uitat la el şi am văzut că-mi zâmbeşte cu o expresie atât de intensă, încât nu voiam decât să-rni îngrop capul la pieptul lui. Iar acum, când un preot îi declară căsătoriţi pe Huxley şi pe Lottie, îl văd pe JP cum se leagănă pe călcâie şi mă fixează cu privirea, în timp ce ochii lui sunt plini de promisiuni.

— Aş dori să-i prezint pentru prima dată pe domnul şi doamna Huxley Cane.

Ca un robot, aplaud şi îi dau buchetul lui Lottie înainte ca ea şi Huxley să plece de la altar. Pentru că Lottie a vrut să merg alături de JP, c următorul la rând. Mă aşteaptă la altar cu braţul întins.

*

Şi începem!

Păşesc lângă el, îl iau de braţ şi mă aştept să înaintăm pe culoar, dar se apleacă la urechea mea, stârnindu-nii fiori pe şira spinării, şi şopteşte:

— Eşti extraordinar de frumoasă, Kelsey! îmi tai răsuflarea.

Inima mea rănită bate nebuneşte şi simt că mi se înmoaie genunchii.

îl iubesc! II iubesc atât de tare şi să-i aud vocea, să-i simt corpul puternic lângă al meu mi se pare aproape prea mult!

— Mulţumesc! îi şoptesc şi eu în timp ce ne

îndreptăm spre sala unde va avea loc recepţia şi unde Huxley o sărută pe Lottie, cu o mână posesivă pe spatele ei.

JP sc întoarce spre mine şi-mi ridică bărbia. înainte s.i spun ceva, mă sărută pe buze şi îşi trece uşor mâna prin panii meu ondulat.

— I'utu-i! şopteşte după ce sc retrage. Mi-a fost dor de tine azi!

Mă sănită pe nas, pe frunte, apoi din nou pe buze exact când Breaker vine lângă noi împreună cu Ellic.

— La naiba, toată lumea se săruta! Să ne sărutăm şi noi?

Ellic râde şi spune:

— Numai dacă vrei ca Dave să-ţi taie boaşcle şi să ţi le servească la desert ca pe o delicatesă.

Breaker sc bate cu degetul în barbă.

— Hm, mi-e greu să mă decid!

Organizatoarea nunţii sc apropie de noi şi spune:

— Vin oaspeţii, dar nu uitaţi, fără conversaţii, doar faceţi cu mâna, pentru că avem nevoie ca mirele şi mireasa să iasă înainte de apus pentru ultimele poze.

Oamenii se apropie, toţi sunt fericiţi, stau de vorbă şi se duc direct spre bar.

— Eşti OK? mă întreabă JP şi mă trage de mână.

Ii zâmbesc.

— Da, mă bucur pentru Huxley şi Lottie.

Nu ştiu dacă mă crede, pentru că mă studiază cu atenţie, dar, din fericire, Lottie şi Huxley ies din nou afară şi mergem după ei. Pe acoperiş au mai rămas doar câteva persoane care fac poze.

— Doar cu mirele şi mireasa acum, toţi ceilalţi

să stea deoparte, spune organizatoarea. Iar oaspeţii să meargă la recepţie!

Două fete care îşi fac poze în faţa apusului îşi cer scuze şi, în timp ce urcă spre altar, una din ele, îmbrăcată cu o rochie mulată de culoarea lavandei, se uită în ochii lui JP şi
zâmbeşte larg. JP se foieste lângă mine în timp cc ca ii pune mâna pe piept şi îi spune în trecere:

— Prin comparaţie cu azi-dimincaţa, arăţi minunat. Felicitări pentru noua cumnată!

li face cu ochiul, după care merge la recepţie.

Lumea din jurul meu se întunecă.

Prin comparaţie cu azi dimineaţă?

/î *fost cu cu ditnmeaţă?*

Îmi tremură buza.

Inima îmi bubuie în piept.

Şi simt că-mi vine să vomit.

'

— Kelsey, şopteşte JP, nu e ceea ce crezi!

Nu aici.

Nu acum.

Trebuie să facem poze.

O să mă ocup de asta mai târziu.

Las-o la o parte! Inncgrcşte-ţi sufletul!

Nu-ţi arăta sentimentele!

Poţi s-o faci, Kelsey!

Trebuie *s-o faci*\|

Capitolul douăzeci şi trei

JP

FUTU-I!

Acesta a fost cuvântul principal în ultimele 24 de ore. Starea mea permanenta se descrie prin „futu-i”. Dacă nu e una, e alta.

Situaţia e încordata. Kelsey şi-a luat o mină fericită, dar acum ştiu când nu se poartă normal. Şi în clipa asta zâmbetul nici măcar nu-i ajunge la ochi. Mesajele ei s-au rărit pe măsură ce a trecut ziua şi, deşi mă aşteptam să-mi zâmbească atunci când a mers spre altar, şi-a ferit privirea tot timpul.

Şi nu pot s-o condamn. Huxley mi-a spus că fetele au aflat despre e-mail. Când am vrut s-o sun pe Kelsey să-i explic, Huxley mi-a zis că Lotde mi-a luat apărarea. L-a asigurat că totul e OK şi că Kelsey nu vrea să vorbească despre asta. Asa că m-am abtinut, deşi n-am vrut.

Dar acum suntem aici, împreună, şi ştiu că se preface. O simt, la naiba! Simt cum îmi alunecă printre degete şi, dacă am fi în orice alte împrejurări, aş lua-o deoparte şi i-aş explica totul, dar din nefericire nu e momentul potrivit.

Pentru ca situaţia sa fie şi mai grea, Jill s-a apucat sa spună: „Prin comparaţie cu azi-dimineaţă, arăţi minunat.” Dat fiind că nu eram acasă de dimineaţă, când s-a trezit Kelsey, lucrurile arată prost. Foarte prost!

Arată ca şi cum m-aş fi culcat cu altcineva, după ce seara trecută n-am vrut să mă culc cu iubita mea. Şi din postura ei rigidă, îmi dau seama că exact la asta se gândeşte acum.

Jill lucrează cu avocatul nostru. E secretara lui Taylor, aşa că e la curent cu toată povestea cu şantajul. Am văzut-o azi-dimineaţă la cafenea. Şi avea dreptate, arăt mai bine decât atunci, pentru că aveam impresia că s-a terminat coşmarul.

Acum... nu mai sunt sigur.

O prind de braţ pe Kelsey, mă aplec spre ea şi o întreb:

— Pot să vorbesc cu tine?

— Nu acum, îmi răspunde printre dinţi.

— Trebuie să-ţi explic.

Se uita la mine.

— Nu. Acum!

Apoi se desprinde de mine când organizatoarea o cheamă să facă o poză cu Lottie, Huxley, mama lor şi Jeff. Mi se strânge stomacul când o vad prefacându-se fericită şi zâmbind cu familia ei. Văd cât de tare strânge buchetul în mâini, de parcă e singura parte din ea care îşi poate arata emoţiile şi, când termină cu fotografiatul, nu vine lângă mine. Stă aproape de Lottie, o ajută cu rochia şi îi ajută pe fotograf şi pe organizatoare. Unii ar credea că e o domnişoară de onoare grijulie, dar eu ştiu că mă evită.

După o chinuitoare oră de fotografii, stăm aliniaţi Ia intrarea pe acoperişul unde toţi aşteaptă să fie anunţaţi.

Kelsey mă atinge cu umărul în timp ce aşteptăm şi

încerc s-o iau de mână, dar nu mă lasă. Abia când ieşim pe acoperiş, îmi ridica mâna spre cer, apoi o lasă pe lângă corp. Pe urmi merge direct În locurile noastre şi se aşază. Mă aşez lângă c>. şi întind braţul pe spătarul scaunului ci în timp ce Lnttie şi 1 luxlcy dansează pe versiunea acustică a piesei _Drcams" de Flccrwood Mac.

— Scumpo, vreau să mă asculţi! ii spun încet ca sâ mă nudă numai ca. Tipa care a venit la mine se numeşte JilI şi lucrează pentru Taylor. M-a văzut azi-dimincaţa la cafenea. Cumpăra cafea şi covrigi pentru echipa ei. Ştiu că arată aiurea, dar trebuie să ştii ca părerea ta despre ce a spus nici nu sc apropie de adevăr.

Kelsey se uită la fericitul cuplu. Nu mă ia în seamă, nici măcar nu tresare. Ştiu că m-a auzit, pentru că o lacrimă micuţă i se rostogoleşte pe obraz înainte să o şteargă.

— Kelsey, te rog, spune-mi că mă crezi!

Sc smiorcăie şi-şi duce batista la ochi înainte să răspundă:

— Da!

— Chiar?

Cu ochii tot la Huxleyşi Lottie, îmi spune:

— Trebuie să te cred, nu?

— Nu, îi răspund, îngrijorat de tonul ci rece. Nu trebuie. Putem să vorbim despre asta, poţi să-mi spui ce simţi.

— Fericitul cuplu vă invită pe toţi alături de ei pe ring după ce se termină primul lor dans, spune DJ-ul.

Kelsey se ridică şi merg imediat după ea, dar, când nu se opreşte pe ringul de dans şi trece mai departe prin mulţime, o prind repede din urmă. Trece pe lângă câteva mese, coboară scările şi se duce Ia camerele

private de jos, direct spre apartamentul miresei.

închid uşa după mine şi, când mă întorc, o văd cum scutură mâinile şi se plimbă prin cameră în timp ce respiră adânc. .

— Nu face o criza! Nu face o criză! spune întruna.

— Kelsey, scumpo, vorbeşte cu mine!

Se opreşte, lasă umerii în jos şi spune:

— Eu...

I se frânge glasul.

— Eu nu... Nu ştiu cc se întâmplă.

Când ridică ochii, îi curg lacrimi pe obraji.

— Eram atât de fericită aseară! Eram... Voiam să-ţi spun ca te iubesc, fir-ar al naibii!

Poftim? Futu-i... De ce a spus-o Ia trecut?

— Dar apoi a fost ca şi cum eram prea fericită şi ceva trebuia să se întâmple. Am tot spus asta. Era prea frumos să fie adevărat. Şi am avut dreptate.

— Nu, nu aveai dreptate! o contrazic. Nu a fost prea frumos să fie adevărat.

Clatină din cap.

— Ba da, a fost. Pentru că eu credeam că noi... că avem o relaţie bună, dar nu era aşa. Iţi dai seama de cât curaj am avut nevoie să-ti cer să facem toate lucrurile alea obraznice?

>

Eu nu sunt aşa, JP. Nu e genul meu, şi pe urmă am stat în faţa ta, complet dezbrăcată, iar tu m-ai refuzat...

Se opreşte.

— Parcă s-ar rupt o parte din mine.

— Scumpo, nu a fost pentru că nu te doream. Mereu te doresc.

— Nu şi aseară. Şi când am crezut că ai facut-o pentru că eram beată şi poate te-am descurajat, nici măcar nu m-ai ţinut în braţe ca să mă linişteşti. Ai fost rece. Distant. Ştii cum o afectează chestia asta pe o femeie? Nu poţi să faci asta, JP! La naiba, nu poţi să faci asta!

Futu-i!

Fac un pas spre ea, dar ridică o mână.

— Nu! Tc rog să nu mă atingi, pentru că ştiu că, dacă faci asta, n-am să pot spune cc am de zis. N-o să vreau decât sa mă cuibăresc la pieptul tău şi să-mi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Dar s-au întâmplat. Şi pe urma... pe urmă aflu de e-mailul pe care l-ai trimis mai multor femei.

— înainte sa fim împreună, completez repede. Sufeream cumplit din cauza ta. L-am scris în noaptea în care m-am îmbătat. Nici măcar n-am ştiut că am facut-o, ceea ce îmi dau seama că sună îngrozitor, dar a fost după ce ai ieşit cu Derck şi eu... n-am ştiut cum să gestionez situaţia. Nu a însemnat nimic.

— Asta credea şi Lottie că s-a întâmplat, şi te cred, chiar te cred, dar nu a făcut decât să-mi sporească durerea şi tristeţea. A4-am străduit din răsputeri să ignor faptul că nu m-ai vrut, că nu te-ai trezit alături de mine, că ai luat legătura cu alte femei, dar femeia aceea, Jill...

— Ti-am zis...

— Unde ai fost dimineaţă?

— La Breaker, îi răspund. A4-a sunat la cinci.

Mă trag de păr.

— Futu-i, am vrut să-ţi spun aseară, dar erai beată şi n-am crezut că o să meargă prea bine. Un tabloid onlinc a primit e-mailul, voiau să-l publice, iar articolul nu era deloc bun. Aşa că am stat seara trecută şi azi-dîmineaţă să ne asigurăm că nu apare. Şi am reuşit, dar a trebuit să merg la Breaker ca să negociem. După aceea, ţi-am luat cafeaua preferată şi atunci am văzut-o pe Jill. Speram să nu te trezeşti înainte să vin, dar, pentru că am avut ghinion în ultimele 24 de ore, erai treaza. Jur, Kelsey, a fost o

mare porcărie despre care am vrut să-ţi spun. Trebuie să ştii că nu te-aş înşela, că cu... futu-i, că te iubesc... .

— Nu!

Ridică din nou mâna spre mine.

— Te rog să n-o spui! Cuvintele astea nu ar trebui să salveze o relaţie, ci să o întărească. Nu o spune ca să mă simt mai bine.

— Dar asta simt! Trebuie să-ti dai seama că asa e.

Se şterge la ochi şi se întoarce cu spatele la mine.

— Kelsey, te rog!

Cu batista la ochi, îmi răspunde:

— Te cred, JP. Chiar te cred!

De ce mi se pare că urmează un „dar” după asta?

Când lasă batista în jos, mă priveşte în ochi şi continua:

— Am nevoie de o secundă, OK? Sunt extrem de emotivă în clipa asta şi nu vreau să spun ceva ce o să regret. Putem să ne întoarcem la recepţie şi să sărbătorim nunta fratelui tău şi a surorii mele?

— Dacă asta vrei, îi spun.

Respiră adânc şi spune:

— Asta vreau.

-OK!

Mă duc la ea şi o iau de mână, dar şi-o retrage încet.

— Nu! îmi spune. Să sărbătorim... separat.

Panica îmi blochează gâtul şi reuşesc cu greu să vorbesc:

— C-ce vrei să spui? Te desparţi de mine?

— Nu ştiu ce fac, JP. Ştiu doar că am nevoie de puţin spaţiu.

— Te rog, Kelsey, nu face asta!

Tot ce mi-am dorit se face praf în faţa mea.

— Nu te îndepărta de mine! Am nevoie de tine, scumpo! Nu vezi? N-aş face nimic să te rănesc. Seara trecută a fost... La naiba, încercam să te protejez! încercam...

îmi pune mâna pe piept.

— Te rog. JP, dâ-mi puţin timp! în mintea mea se da o luptă cu nesiguranţclc mele şi trebuie să rezolv asta înainte dc orice altceva.

— Dar nu ai dc ce să te simţi nesigură.

— Aici te înşeli. Dc când mă ştiu, caut persoana potrivită care să mă completeze. Dar nimeni nu se uita la mine, iar daca o (acea cineva, nu dura niciodată prea mult. Am avut ghinion în dragoste, şi asta c îngrozitor. Mă face să mă întreb „Ce e în neregula cu mine? Dc cc nu vrea nimeni să fie cu mine?” Dc multă vreme îmi pun întrebările astea.

— Iubito, ascultă-mă, eu te văd! Vreau să fiu cu

tine!

— Da, dar aseară n-ai vrut. Aici vine partea grea pentru mine, pentru că în mintea mea, indiferent cc se întâmplă în viaţa ta, partenera de viaţă ar trebui să fie alături dc tine, la bine şi la greu. Tu... tu m-ai abandonat aseară, goală şi umilită. înţeleg că nu asta a fost intenţia ta, dar, date fiind nesi- guranţele mele din trecut, încerc să procesez respingerea ta. Aşa că, te rog, dă-mi puţin timp!

Futu-i!

Vreau să-i spun că o iubesc.

Că n-am fost niciodată mai fericit decât în braţele

ci.

»

Că nu vreau să mai treacă nicio zi iară ca ea să

fie a mea.

Dar, când îi văd privirea distantă, ştiu că vorbele mele n-ar avea niciun sens acum.

Absolut niciunul.

Aşa că fac singurul lucru pe care nu ini-l doresc, fac un pas în spate şi duc mâna la ceafa spunând:

— OK, nu te grăbi! Dar să ştii că, atunci când vei fi pregătită, am să fiu aici, am să te aştept. Nu plec nicăieri, Kelsey! Poţi să mă respingi cât vrei, dar o să mă întorc de fiecare dată.

După aceea, iese din cameră şi se întoarce la recepţie. Am nevoie de o secundă afurisită, aşa că mă aşez pe o canapea şi-mi sprijin coatele pe genunchi înainte de a-mi înfige mâinile în păr.

Futu-i!

I---1

— Cum a fost? întreabă Breaker, venind lângă mine la bar.

Ţin în mână un pahar cu apă, fiindcă nu mă deranjez să-mi înec amarul în băutură, deşi rămân aproape de alcool în caz că mă răzgândesc.

— Cum a fost? mă răstesc la el, vorbind încet. O, te referi la discuţia cu Kelsey? Grozav al dracului, nu-ţi dai seama? Suntem fericiţi şi îndrăgostiţi în clipa asta.

— Simt o doză uriaşă de sarcasm.

— Nu, pe bune, cum de ţi-ai dat seama?

— Păi, în primul rând, ai cea mai încruntată căutătură pe care am văzut-o vreodată. Organizatoarea m-a întrebat dacă ştiu vreun truc magic să-ţi repar faţa. În al doilea rând, din câte am văzut, Kelsey te-a evitat toată seara. Ceea ce ştii că pare suspect, pentru că voi eraţi de nedespărţit aseară la petrecerea de repetiţie, înainte să iasă scandalul cu e-mailul. Aşadar, cu toate dovezile astea, cred că putem trage concluzia că eşti sarcastic.

Ridic paharul la buze şi mă uit la ringul de dans, unde Kelsey dansează cu Lottie şi mama ei pe „Fireball”, de Pitbull.

— Te urăsc, ştii?

— De ce mă urăşti? Sunt destul de sigur că ţi-am salvat fundu’ azi-dimineaţă.

— Da, şi la ce m-a ajutat? Nici nu vrea să vorbească

cu mine.

— Mi se parc că e problema ,,ta”.

întorc încet capul spre el. Inii zâmbeşte stângaci şi ridică din umeri.

— N-am spus ce trebuia?

— Nici măcar pe aproape.

— Poate ar trebui să mai lucrezi la aptitudinile talc sociale.

— Poate ar trebui să mă laşi dracului în pace!

— De ce mă trimite organizatoarea aici ca să-ţi spun să-ţi repari faţa? întreabă Huxley şoptit în timp ce vine spre noi.

— Doamne, spune-i să-şi repare propria faţă şi să mă lase naibii în pace!

— Trebuie să-ţi reamintesc că e ziua nunţii mele? întreabă Huxley atât de încet, încât aproape că nu-l aud.

— Chiar? îl întreb. Hm, de-asta purtăm costume? La naiba, trebuie să-ţi spun, frate, că aţi servit nişte crevcţi execrabili! Trebuia sa-i gustaţi înainte. _

Simt că furia lui Huxley e pe calc să explodeze, dar, înainte de asta, Breaker mă împinge în piept, mă dă la o parte şi strigă peste umăr: .

— Mă ocup eu! •

— Ce drăguţ eşti! îi spun în timp ce mă conduce la o masă din spate.

Luăm loc amândoi.

— Ce-ai de gând să spui? îmi ţii o predică? Ghici ce? N-am nevoie de aşa ceva de la fratele meu mai mic, care habar n-are cum e să te îndrăgosteşti.

— Nu-ţi ţin nicio predică. Vreau doar să te întreb cum te simţi.

— Nu mă simt bine, omule, nu e clar?

— Ba da! Cu ce pot să te ajut? Vrei să vorbesc cu ea? Pot să-i spun tot ce s-a întâmplat, să te susţin.

Clatin din cap şi mă pleoştesc pe scaun.

__Nu, la naiba, a crezut toată povestea!

— Atunci care e problema? mă întreabă.

— Problema e că am dat-o în bară aseară pentru că m-a luat panica. Ea era vulnerabilă, iar eu eram prea distrat şi îngrijorat că am s-o pierd. Nu i-am oferit alinarea de care *ea* avea nevoie.

— Despre ce vorbeşti?

îmi netezesc pantalonii şi încep:

— Kelsey nu crede că poate fi iubită. Ii tot spun că motivul e că n-a găsit bărbatul potrivit, dar nu cred că înţelege. Crede că are legătură cu ea. Seara trecută, voia o asigurare, dar eu, ca un tâmpit nenorocit, nu i-am dat ce avea nevoie. N-am înţeles atunci, dar acum, când reiau totul în minte, îmi dau seama că sunt cel mai mare cretin din lume. Fără să vreau, i-am alimentat nesiguranţele. Şi mă simt oribil din cauza asta.

— Raliat!

Breaker îşi sprijină braţele de masă şi se uită la ringul de dans.

— Ce-ai de gând să faci?

— M-a rugat sa-i acord timp, aşa că asta o să fac.

— V-aţi despărţit?

— Nu sunt sigur. Dar aşa mi se pare şi numai eu sunt de vină.

I 1

— Nu-i scrie; vrea să-i acorzi spaţiu! Dacă îi trimiţi mesaje, nu faci decât s-o enervezi, îmi spun în timp ce mă plimb pe lângă insula din bucătărie a doua zi după

nuntă. Nu-i scrie! NU!

Mă uit la telefonul de pe blatul de marmură.

NU!

Mă mănâncă palma să iau telefonul, iar inima hotărăşte în locul meu.

înainte să mă pot opri, îl iau şi apăs „Trimite” pe mesajul scris dinainte.

JP: Buna dimineaţa, iubito! Sper că ai ajuns cu bine acasă aseară! Ştiu că ai nevoie de spaţiu şi o să-ţi ofer ceea ce-ţi doreşti, dar vreau să ştii că încă mă gândesc la tine în fiecare secundă. Ţi-am trimis un coş pentru dimineaţa de după, cu câteva lucruri care să te ajute să-ţi revii după scara trecută. Sunt alături de tine!

Strâng din buze şi mă uit la mesaj, recitindu-l de câteva ori. Când văd că l-a citit şi l-a lăsat fără răspuns, mă cutremur în sinea mea cu un sentiment de dispreţ faţă de mine însumi.

Ar fi trebuit să-mi ascult mintea!

i------1

JP: încă îţi acord spaţiu, dar voiam să ştii că mi-e dor de tine! Mi-e dor de îmbrăţişările tale calde, de buzele tale catifelate, de ceea ce simt când eşti aproape! îmi lipseşte tot ce ţine de tine, iubito!

JP: De asemenea, am aflat adineauri că porumbelul Kazoo a fost adoptat şi nu ştiam cum să-ţi spun. Simt că am avut şi eu o contribuţie măruntă la faptul că şi-a găsit un cămin bun. Sper să se poame frumos cu el!

JP: A?n cerut noua lui adresă, iar cei de la adăpost mi-au spus că informaţia e confidenţială. De înţeles, dar voiam neapărat să-i trimit câteva lucruri, ştii? 0 să-mi lipsească poza lui pe website.

JP: În fine, voiam doar să-ţi spun toate astea. Mi-e

dor de tine, scumpo!

i------J

JP: N-am văzut niciun episod nou din podcast. Speram să-ţi aud vocea dimineaţă, când alergam, aşa că am ascultat un episod mai

vechi. Ţi-am spus vreodată ce modern t oa re bună eşti? Eşti foarte amuzantă, pui întrebări grozave şi simt cu adevărat cât de pasionată eşti de dragoste. E unul dintre motivele pentru care îmi placi cu adevărat – dragostea ta pentru dragoste.

JP: Ştiu că n-ar trebui să-ţi scriu, dar trebuia să-ţi spun. OK, pa, iubito!

rr~~]

JP: A venit salteaua gonflabilă pentru piscină, cea în formă dc porumbel uriaş, pe care ai comandat-o. Am râs vreo zece minute, am umflat-o şi acolo sunt şi acum, plutind dezbrăcat pe porumbel. Ţi-aş trimite o poză, dar nici n-ar trebui să te contactez. M-a făcut să râd, iar asta îmi sporeşte dorul de tine. Mi-aş dori să fii aici şi să plutim împreună.

JP: Sunt aici, aştept momentul când veifi pregătită să vorbim.

I----1

JP: Futii-i... mi-e dor de tine, Kelsey!

JP: Mi-e al naibii de dor de tine!

JP: Sună-mă când eşti pregătită!

FT7~I

Uşa de la intrarea în casă se deschide şi se închide, iar sunetul scoate ecou în casa mea pustie şi întunecată.

— Frate, ştiu că eşti aici! spune Breaker. Mă obligi să te găsesc după mirosul tău de nespălat sau mă ajuţi şi scoţi măcar un mormăit ca să ştiu unde eşti?

— Aici! îi răspund îmbufnat de pe canapeaua pe care stau în living.

Nu sunt pregătit pentru lumina păcătoasă care umple

camera întunecata când aprinde becurile din tavan.

îmi acopăr ochii cu antebraţul şi murmur:

— Du-tc-n... mă-ta!

— Hristoasc! spune Breaker din dreptul uşii. Tc-ai mişcat naibii de pe canapeaua aia săptămână asta?

— Da!

Ala întorc pe canapea ca sa stau pe burtă, între perne, îngrop capul într-o pernuţă şi bombăn:

— Al-am ridicat să fac pipi.

— Şocant, credeam că ai făcut într-una din sticlele astea de... Ce-i asta?

îl văd cu coada ochiului cum ridică o sticlă goală.

— Bere din rădăcini?

— Naturală, cu zahăr de trestie.

— E bună?

— Nu! clatin din cap. Dar am cumpărat şase baxuri, aşa că am băut din ele.

— De ce naiba ai cumpărat atât de multe?

— Am vrut să simt cum e să ţii sticla în mână, dar fară să beau alcool. E ceva... poetic să ţii o sticlă în mâna când suferi.

Breaker stă deasupra mea cu sticla între degete.

— Ştii ceva, frate, cred că ai ajuns la pragul de jos.

Ala întorc iar şi mă uit la tavan. Ala ciupesc de frunte când zic:

— Ar fi o descriere corectă.

— Ai mai făcut vreo donaţie în ultima vreme? Ştiu că aşa faci când eşti trist.

înghit în sec şi răspund:

— Adăpostul pentru porumbei pe care îl sprijin îşi rede- numeşte clădirea JP Cane Pigeon Rescue. JPCPR. Sună al naibii de bine! O să fie promovat săptămâna viitoare. Al-au întrebat dacă vreau să mă duc la eveniment când dezvăluie noul nume şi

ştii cât de penibil sunt?

— Spune-mi!

Breaker se aşază pe măsuţa de cafea în faţa mea.

— Le-am spus că aş fi onorat, dar cu o condiţie.

Mă ridic în capul oaselor.

— Le-am cerut să-l invite pe Kazoo ca să-l cunosc.

— Frate...

— Asta nici măcar nu e cea mai rea parte. Il privesc drept în ochi şi continui: Am făcut o comandă la o doamnă de pe Etsy să facă două seturi cu cămaşă şi papion, unul pentru mine, unul pentru porumbel... din material Kazoo.

— O, futu-i! JP!

— Ştiu!

Dau încet din cap.

— Ştiu, la naiba! Pragul de jos. Dar singurul lucru care mă face să continui e ideea că aş putea să fac o poză cu Kazoo îmbrăcaţi la fel. Chiar am pufnit în râs la un moment dat când ma gândeam la asta.

— Ai râs? zice Breaker şi cască ochii. Hai, frate! Trebuie să te ridici, să faci un duş şi să te întorci la birou, la rutina ta.

— Am plătit în plus ca să se grăbească. Am căutat şi cursuri despre cum să comunici cu porumbeii. Poţi să-i antrenezi ca să trimită mesaje. Mă gândeam să-i scriu lui Kelsey o scrisoare de dragoste şi să pun un porumbel sa i-o duca. Nu e romantic?

Breaker mă priveşte impasibil.

— Nu, frate! Nu, nu e romantic. E de-a dreptul înfricoşător. Ştii că porumbeii sunt cunoscuţi drept şobolanii cerului?

Mă ridic atât de repede de pe canapea, încât Breaker cade pe spate pe măsuţă.

— Ştii, numai un cretin needucat ar spune aşa ceva. Ştiai că porumbeii sunt inteligenţi şi complecşi? Sunt printre singurele creaturi de pe planeta care au trecut testul ai oglinda. Adică le pui o oglindă în faţă şi ci ştiu, la naiba, că se uita la imaginea lor! Şobolanii trec de testul ăsta? Nu. ei stau acolo, în găurile lor sinistre, şi ronţăie la alune până găsesc ceva mai bun de rontăit.

— OK, îmi parc rău că am adus vorba de asta.

— În plus, exista foarte puţine dovezi ştiinţifice că porumbei sunt purtători de boli. Contrar celor spuse în presă, sunt nişte păsări chiar curate.

— Nu cred că se vorbeşte în presă de porumbei.

— Şi mai ştii ce? întreb, cu mâinile în şolduri şi plin de nervi. Porumbeii se împerechează pe viaţă. Işi întâlnesc perechea şi gata.

Vocea mi se frânge când mă gândesc la Kelsey.

— N-au nevoie să-şi pună decizia la îndoială. Pur şi simplu... ştiu.

— JP, te simţi bine?

Mă smiorcăi.

— Ei înţeleg că frumuseţea cu pene din faţa lor e numai şi numai a lor.

Mă şterg la nas.

— Se împerechează, fac doi pui şi îşi petrec restul anilor până lângă pana, adică mână în mână, şi zboară împreună spre apus.

— Cred că trebuie să te scoatem de aici.

Mă şterg Ia ochi.

— Asta trebuie să fac. Trebuie s-o rog pe Kelsey să fie porumbiţa mea.

înnebunit, îmi caut telefonul.

— Trebuie să-i trimit un mesaj.

Breaker mă prinde de braţ. .

— Nu-i o idee bună! N-o să înţeleagă.

— Atunci o să-i explic, îi răspund, simţind că am o expresie dc dezaxat. O sa-i trimit un filmulcţ în care îi povestesc despre cum se împerechează porumbeii.

— Frate, c o idee foarte proastă, mai ales în halul în care arăţi acum.

— O să-i arăt fihniileţul. Am găsit unul grozav despre cum comunică porumbeii. M-a (acut să mă gândesc la ea, mai ales pentru că unui din ci avea pene aurii la gât. Ali-a amintit de ochi lui Kelsey. în mintea mea, i-am pus numele Kelsey şi...

Trosc!

Cad pe canapea, iar durerea îmi explodează în faţă în timp ce mă uit la Breaker, care îşi scutură mâna. Procesez încet locul cald de pe obraz unde m-a plesnit.

— M-ai lovit! îi spun, reiterând ceva evident.

— Nici măcar nu-mi pare rău. Trebuia s-o fac!

Răsuflă adânc.

— Uită-te în jurul tău! Te îneci în bere cu zahăr dc trestie, care sunt sigur că arc gust dc picioare, încerci să te asemeni cu un porumbel nenorocit pe care nu l-ai văzut niciodată şi îi dai numele lui Kelsey unui porumbel imaginar. Nu c doar pragul de jos, întreci o limită, şi să mor dacă stau şi mă uit fără să intervin! Acum ridică-te dracului odată, treci la duş şi adună-tc naibii, pentru că ca n-o să vrea să stea de vorbă cu un tip care visează să descifreze codul de comunicare dintre porumbei ca să-i spună cât de mult o iubeşte. Ştire dc ultimă oră – chestia asta nu c deloc romantică.

Clipesc dc câteva ori şi, cu toate că mă simt confortabil în propriul meu cuib – dacă vreţi –, îmi dau scama că arc dreptate. Cine ştie dacă se va întoarce Kelsey sau când... dar dacă o face, nu mă poate găsi aşa. Sub nicio formă!

lini trec mâna peste faţă şi-i spun:

— Futu-i, cc prost mă simt!

— Aşa şi trebuie. Băga-mi-aş! Acum du-te şi spală-tc' Ain să comand cina şi de mâine mergi la serviciu.

— Ai dreptate!

Mă ridic din nou şi o iau spre scări.

— Ai dreptate, trebuie să mă întorc la muncă, să reintru în ritm. Cine ştie, poate ăsta era semnalul de alarmă de care aveam nevoie.

t-------1

Vreau.

Să.

Mor.

A fost o idee îngrozitoare. Al dracului de îngrozitoare!

Mi-e dor de canapeaua mea comodă.

Mi-e dor de gustul dulce al berii din rădăcini.

Şi mi-e dor de gânguritul de porumbei.

Nimic nu pare mai atrăgător în clipa asta, dar stau la masa din sala de şedinţe, faţă în faţă cu Kelsey – care s-a tuns, la naiba, şi arata mai sexy ca niciodată cu părul ondulat şi până la umeri, – în timp ce-mi dă raportul despre proiectul Angelica.

Când am aflat că am o şedinţă cu ea, am alergat la birou, am fugit la Breaker, am căzut în genunchi, l-am prins de picioare şi i-am spus că nu-i dau drumul decât dacă acceptă să participe şi el la şedinţă.

Avea conferinţa video.

Cu echipa de la New York.

Nu a fost deloc încântat.

Dar a spus da repede ca să scape de mine.

Dar chiar şi cu el alături, tot mai simt că n-am aer în plămâni şi că respir tot mai greu cu fiecare secundă.

Iar Kelscy parc foarte calmă, stăpână pe sine, nu e deloc stângace – ceea ce c îngrijorător.

Al dracului de îngrijorător!

Pentru că asta înseamnă un singur lucru: nu-i mai pasă. Nu-i mai pasă de noi. A renunţat. Dacă i-ar fi păsat, s-ar fi bâlbâit, şi-ar fi scăpat documentele, poate chiar ar fi greşit un cuvânt, două. Ştiţi, adică... să zică „banană” în loc de „bambus”. Nu are niciun sens, dar în starea mea de agitaţie cred că aşa se înţelege ce încerc să spun. Dar voi înţelegeţi, nu?

După cum ar spune Righteous Brothers... şi-a pierdut iubirea pentru mine.

Băga-mi-aş, ar fi trebuit să-i trimit mesajul despre porumbei!

— Cred că asta e tot ce am pentru voi. Aveţi întrebări? spune Kelsey şi îşi dă o şuviţă după ureche.

Da! Am câteva întrebări!

De ce nu 7ni-ai scris?

Te-ai gândit vreun pic la mine?

Ţi-e dor de mine, aşa cum îmi e mie dor de tine?

Chiar ţi-ai pierdut dragostea pentru mine?

— Aăă, cred că c în regulă, răspunde Brcaker. JP, tu ai vreo întrebare?

Kelsey se uită la mine şi aşteaptă cu răbdare.

Mă iubeşti?

Vrei să te muţi la mine?

Vrei să te 7năriţi cu 7nine?

Vrei să fii porumbiţa 7nea?

Breaker îmi trage un picior pe sub masă, facându-mă să tresar şi să răspund.

— Aăă, nu, nimic! Grozav, bună treabă cu proiectele şi tot restul! Mi-a plăcut mult, ăăă, depozitarea.

Breaker geme lângă mine şi spune:

— Să ne ţii la curent cu costul parchetului proiectat.

— Aşa voi face, spunea ea şi zâmbeşte. Mersi!

Işi aduna lucrurile, se ridica şi iese din sala.

După ce se închide uşa, mă prăbuşesc pe masa.

— Nu-i e dor dc mine, la naiba! E ca un sloi dc gheaţă. Nici măcar n-a tresărit când mi-a auzit vocea.

Brcaker tace o clipă, apoi spune:

— Da, chiar mă aşteptam să fie mai emoţionată. Sau măcar să arate ce simte.

— Nu-i asa?

îmi las capul în mâini.

— Futu-i! S-a terminat, nu? Am pierdut-o!

— Nu cred că ai pierdut-o. Doar cred... cred că se protejează. Şi, sincer să fiu, eşti praf în clipa asta. Poate nu are curaj să te abordeze.

— Şi mie mi-e teamă să mă duc la oglindă şi să văd cum arăt, normal că nici ea nu vrea să se apropie de mine.

— Atunci rezolvă problema, frate! Te-a plăcut pentru că eşti carismatic, fermecător şi distractiv. În clipa asta, eşti un ghem de nervi la distanţă de o pâine ca să devii omul-porum- bel. Arata-i-l pe bărbatul de care s-a îndrăgostit. Arată-i-l pe bărbatul făcut pentru ea.

Făcut pentru ea... •

Ridic capul şi îmi vine o idee.

— Ce-ai spus?

Breaker repeta derutat:

— Arată-i-l pe bărbatul făcut pentru ea.

II apuc de faţă, îl apropii de mine şi-l pup pe gură. Ma împinge la o parte şi se şterge la gură în timp ce-i spun:

— Eşti al dracului de deştept! Mie de ce nu mi-a venit ideea asta?

Mă ridic de pe scaun şi ridic pumnul spre cer.

— Am s-o recuceresc... Stai numai să vezi!

ul douăzeci şi patru

KELSEY

ÎMI RONŢĂI UNGHIA Şl AUD TELEFONUL SUNÂND DE trei ori, după care:

— Bună, surioară!

— îmi pare rău că te sun în luna de miere, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine!

— Nu te scuza, ţi-am spus să suni când vrei! Adevărat, nu credeam că o să mă suni în fiecare zi, dar ştii că sunt alături de tine.

— Ştiu, îmi pare rău, dar... m-am tuns, cum ai zis tu.

— Da, ştiu, mi-ai arătat poza. îţi place?

— Da! .

Mă plimb prin birou, ştiind că JP e după colţ.

— Şi mă simt foarte sexy cu părul mai scurt, şi am purtat lenjeria nouă pe care m-ai forţat s-o port şi rochia verde.

— Cea cu mâneci?

— Da!

— Şi te simţi mai bine? Mai încrezătoare?

— Aşa mă simţeam şi... jur că nn voiam să te sun. dar JP a apărut de ieri la birou şi arăta... Doamne. Lotiie. simt că mt ce am încercat să fac în ultima săptămână a dispărut în clipa în care l-am văzut şi m-am întors în noaptea aceea. Pe urmă, am avut o şedinţă cu el. Din fericire, a participat şi Breaker. M-am stăpânit şi chiar sunt mândră de mine pentru că am fost profesionistă în timpul şedinţei. Dar acum, că s-a terminat, îmi transpira palmele şi simt nevoia presantă de a plânge, deşi nu-mi vine nicio lacrimă.

— Când l-ai văzut, ai simţit că-ţi este şi mai dor de el?

— Normal ca da! Mi-a fost de el în fiecare minut din fiecare zi. lar mesajele lui mi-au îngreunat situaţia şi mai mult. Mi-a fost ruşine să mă uit în ochii lui.

— Te înţeleg. încă mai duci pe umeri povara întâmplării din seara aceea.

— Aşa e, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva sunt ridicolă.

— Sentimentele tale sunt îndreptăţite. Nimeni nu-ţi poate spune daca eşti sau nu ridicolă, pentru că nimeni nu ştie ce e-n mintea ta. Nu poate înţelege ce simţi tu. Dar dincolo de asta, tu crezi că te porţi ridicol?

— Obiectiv vorbind, ca şi când aş privi totul din afară, nu mă pot gândi decât că bărbatul acesta, bărbatul acesta extrem de iubitor, nu-şi doreşte nimic mai mult decât să fie cu mine. Dar din mijlocul situaţiei, simt o stânjeneală paralizantă şi nu ştiu cum să trec din nou de bariera asta cu el, ştii?

— Asta înseamnă că-l vrei înapoi?

— Eu...

Cioc, cioc!

Ma uit la uşă şi îl văd pe JP în dreptul uşii, cu mâinile în buzunare, mai atrăgător ca niciodată.

— Ăăă, Lottie, trebuie să închid!

— O, Doamne, c acolo?

— Da! Vorbim mai târziu!

închid înainte să răspundă. Emoţionată, pun telefonul jos şi-mi dau păru! după urccbc. El nu intra în biroul meu, doar se sprijină de tocul uşii şi arată ca un fotomodel pentru ***GQ,*** cu părul cârlionţat pe frunte şi maxilarul acoperit dc ţepi negri.

— Bună! îl salut, neştiind ce altceva să spun. Ai nevoie de ceva?

— Bună! Pot să-ţi cer părerea despre ceva?

— Aăă, sigur! îi răspund.

N-am mai vorbit de mai bine de-o săptămână, dar vrea să-mi ceară părerea, ceea ce nu e ciudat deloc.

— Crezi că-mi stă bine în costumul ăsta?

Complet nedumerită, mă uit la costumul negru, simplu, cu cămaşa asortată şi nu vad nimic diferit fată de tot ce a » » ♦
purtat până acum. Dar, dat fiind că-mi cere părerea, stau câteva secunde în plus să admir felul în care pantalonii i se mulează pe coapse şi-i scot un evidenţă picioarele puternice. Am stat între picioarele acelea. Le-am văzut cum se încordează când îi ţin penisul în gură.

Gândul mă face să mă îmbujorez, aşa că mă uit la pieptul lui, la reverele sacoului, şi mă gândesc de câte ori i l-am dat jos de pe umeri şi cum am pus cândva doar haina aceea pe mine.

Iar ma îmbujorez.

OK, cred că e destul!

Când ma uit din nou în ochii lui, are un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Hm, costumul arată bine.

Înghit în sec.

— Iţi stă bine. Ai, ăăă, o şedinţă sau – mă înec – o

întâlnire?

Vıı»

— 11 ·

Se desprinde de tocul uşii.

— Voiam doar să văd cum mă mănânci din nou din priviri.

îmi face cu ochiul şi pleacă fără să mai spună nimic.

Stai... ce?

Asta a fost tot?

Asta voia?

E... c ceva tipic pentru vechiul JP, cel care îmi spunea că femeile şi bărbaţii care lucrează împreuna nu pot fi prieteni.

De ce-ar face aşa ceva?

Sunt mai confuză ca niciodată.

f---------1

— Domnişoară Gardner, te rog să mai rămâi puţin ca să vorbim! spune JP din capul mesei, cu mâinile împreunate.

Restul echipei de constructori iese din sala de şedinţe şi, când uşa se închide, se apleacă în faţă şi mă întreabă:

— Vrei să-mi explici?

Ridica sugestiv dintr-o sprânceană.

— Aăă...

Privesc în jur.

— Ce să explic?

— Chiar nu ştii?

— N-am idee despre ce vorbeşti, îi răspund şi strâng carneţelul la piept.

— Ai facut-o de 33 de ori.

Poftim?

Nu ştiu cum să reacţionez. Când am venit dimineaţă, nu eram pregătită pentru încă o întâlnire cu JP. Privind

în urmă, nu eram pregătită pentru cât de tare mă va distrage parfumul lui. Am şi uitat despre ce vorbeam de câteva ori.

jur« Parc' mi '-ar fi împrâştiat pe scaun, doar pe scaunul ¡neu, pentru că m-a învăluit cu totul.

_ La ce te referi cu 33? îl întreb.

_ De atâtea ori te-am surprins cum mă priveai.

Se ridică de pe scaun şi îşi încheie nasturii de la sacou.

_ De data asta, scapi basma curată, dar data viitoare când vrei să stai o oră să mă admiri, te rog să-ţi rupi din timpul tău.

Glumeşte cumva? Nu m-am uitat la el de atâtea ori.

Acum e lângă mine, nespus de îngâmfat.

— De fapt, aşa ai făcut.

Ba nu! Ii răspund, enervată:

— Păi... dacă am facut-o, înseamnă că şi tu te-ai uitat la mine de 33 de ori.

— A, aici te înşeli, domnişoară Gardner! Nu m-am uitat la tine de 33 de ori, ci de mult mai multe ori, de 54, mai exact, aproape în fiecare minut.

îsi umezeşte buzele.

— OK, atunci... atunci ce-ar fi să-ţi faci tu programare data viitoare ca să te holbezi? îi răspund cu o voce tremurată, deloc încrezătoare.

— Poate aşa o să fac. Să ai o zi bună!

Se retrage în biroul lui cu nasul în telefon. Până ajung la biroul meu, am o solicitare în calendarul de pe e-mail. Când îl deschid, observ că e de la JP.

INVITAŢIE: Şedinţă de holbat cu JP CANE. 10.00 am – 11.00 am.

Nu aduce nimic.

Nu purta nimic.

•Mi se încing obrajii din nou, iar un zâmbet minuscul îmi ¿pare în colţul gurii. îi răspund cu un clic pe butonul de refuz.

CĂTRE: Kelsey Gardncr

DE LA: JP Cane

SUBIECT: Invitaţie respinsa

Dragă domnişoară Gardncr,

Vădea ai respins invitaţia mea de a ne holba unul la altul timp de o oră pentru a patra oară. Nu înţeleg cum de ai un program atât de încărcat, încât să nu-mi accepţi invitaţia. Pot să întreb de ce continui să-mi rcfiizi invitaţia care s-a născut tocmai pentru că tu tc-ai holbat la mine? Te rog să-mi răspunzi în timp util.

Mulţumesc,

JP Cane

Zâmbind ca o proastă, ma gândesc să şterg e-mailui, dar pe urmă... mă întreb cât de distractiv ar fi să-i răspund. Ultimele zile au fost neaşteptate. JP a reuşit cumva să creeze atmosfera care era cândva între noi şi mi-am dat scama

!

brusc de un lucru – mi-a fost dor de toate astea. De ***noi.*** Şi cu toate că mă simt aiurea... şi ciudat, nu cred că pot să-! ignor. Aşa ***că*** îi răspund.

CĂTRE: JP Cane

DE LA: Kelsey Gardncr

SUBIECT: RE: Invitaţie respinsă

Dragă domnule Cane,

Solicitarea ta â fost refuzată dc patru ori pentru că nu reuşesc să înţeleg ce fel de productivitate sau progres asigurăm pentru Cane Enterpiises uitându-ne unul la altul. Dacă îmi poţi oferi o listă detaliată privind beneficiile pentru companie, s-ar putea să mă răzgândesc.

Mulţumesc,

Kelsey

CĂTRE: Kelscy Gardner

DE LA: JP Cane

SUBIECT: RE: Invitaţie respinsa

Dragă domnişoara Gardner,

Apreciez loialitatea ta faţade companie şi faptul că vrei să sporeşti succesul afacerii noastre în valoare de miliarde de dolari. Cât despre beneficiul unui concurs de holbat timp de o oră pentru companie, aş dori să-ţi prezint schema următoare. Te rog să-mi scrii dacă ai întrebări.

Holbat —> proximitate forţată -> şef fericit.

Mulţumesc,

JP

CĂTRE:]P Cane

DE LA: Kelscy Gardner

SUBIECT: RE: bivitaţie respinsă

Draga domnule Cane,

Răspunsul tău mă flatează, dar trebuie să-ţi reamintesc că solicitarea ta este strict personală şi, aşa cuni mi s-a spus cândva, bărbaţii şi femeile nu pot fi prieteni la locul de muncă, din cauza atracţiei evidente. Mă tem că cererea ta seamănă cu un comportament neadecvat, un lumi la care nu doresc să contribui. Din nefericire, cererea ta a fost din nou refuzată.

Mulţumesc,
Kelsey

CĂTRE: Kelsey Gardner

DE LA: JP Cane

SUBIECT: RE: Invitaţie respinsă

Meriţi aplaudată pentru hotărârea de a te erija intr-un model superior de urmat. Poate ar trebui să-ţi oferim o mărire de salariu.. . sau poate poţi să-mi măreşti tu mic ceva...

(Ridicat din sprâncene)

Al tău,

Jonah

închid ochii strâns şi scot un ţipăt în sinea mea când îi văd numele la finalul e-mailului. Numele pe care pare că-l foloseşte doar cu mine. îmi aminteşte de ziua în care i-am aflat

» »

numele adevărat, după o ieşire în San Francisco. Tocmai ieşea din camera mea cu un rânjet pe figura lui frumoasă când mi-a spus cum îl cheamă. îmi amintesc sentimentul care m-a copleşit în clipa aceea, o conexiune mai profundă decât una de suprafaţa, o conexiune care m-a făcut să simt că sunt o parte specială din viaţa lui.

Sentimentul acela a reapărut. Fiecare răspuns la e-maii îmi împrăştie căldură în vene şi ruşinea pe care o simţeam începe să se disipeze.

CĂTRE: JP Cane

DE LA: Kelsey Gardner •

SUBIECT: RE: Invitaţie respinsă

Dragă domnule Cane,

Doar nu faci aluzie la o erecţie, nu? Nu pot să cred că asta faci, având în vedere cât de nepotrivit ar fi. Iţi sugerez să ai mare grijă ac urm atonii răspuns.

A ta,

Kelsey

îmi tresaltă stomacul când apăs pe „Trimite’*. E prima dată de la nuntă încoace când îi dau de înţeles că

încă mai simt ceva pentru el, că sper ca şi el să mă aştepte încă.

Au fost două săptămâni dificile, în care am încercat să-mi gestionez sentimentele şi dorul de JP, şi să-mi amintesc cine naiba sunt. Să-mi văd adevărata valoare. Să încerc să mă conving ca sunt frumoasă, dorită, necesară. Iar JP, într-un fel mărunt, m-a ajutat cu acel progres.

Cioc, cioc.

Ridic ochii şi îl văd pe JP stând în dreptul uşii, fără sacou. Mă uit la cămaşa lui şi la cum i se întinde pe pieptul ferm. Are mânecile suflecate până la coate şi afişează zâmbetul lui clasic, zâmbetul care mi-a apărut în vise în ultimele nopţi.

Mă îndrept de spate şi întreb:

— Pot să te ajut cu ceva, domnule Cane?

Işi freacă palmele una de alta.

— Poţi. Speram să discutăm ceva legat de serviciu.

— Vrei să ici loc?

Clatină din cap.

— Nu, ar fi mai bine să discutăm la cină.

Ridic din sprâncene.

— E o cină de afaceri?

— Da!

Nu-l cred, dar mă prefac.

— OK, să-mi notez în calendar pentru săptămâna viitoare?

— Diseară. La mine acasă. Ora şapte.

— Mă tem că nu mă simt confortabil să merg la o cină de afaceri la tine acasă.

— Iţi înţeleg motivele de îngrijorare, dar te asigur că nu va fi nimeni acolo, aşa că nu ai de ce să te simţi inconforta- bil, domnişoară Gardner. Poţi fi tu însăţi.

Stă mai drept.

-— Ne vedem diseară!

Apoi pleacă iară să mai aştepte un răspuns.

Ncştiind cc să fac, iau telefonul şi-i scriu lui Lottie.

Kelsey: 0, Doamne, m-a invitat la cină la el acasă! Mă aşteaptă acolo. Ce să fac?

Din fericire, îmi răspunde. Huxley o să mă omoarc când ajunge acasă, o simt.

Lottie: Cum adică ce să faci? Du-te!

Kelsey: Dar dacă... dacă vrea să ne împăcăm sau, mai rău, să nu ne împăcăm?

Lottie: Dacă sunt două lunuri pe care le ştiu sigur în viaţă, acelea sunt că Huxley Cane îmi este sortit... şi JP Cane îţi este sortit ţie. Te iubeşte nespus de mult. Ai curaj, fa pasul pe care ai vrut mereu să-l faci! Mi-ai spus de nu ştiu câte ori că dragostea e ca un montagne russe. Eşti în montagne russe, aşa că bucură-te!

Kelsey: Poate sunt pregătită, dar mă tem.

- Lottie: Bine, mi-aşface griji dacă nu te-ai teme. Ştii, e ceva ce nu ţi-am spus, ceva ce cred că ar trebui să ştii. În noaptea aceea, când băieţii se ocupaţi de problema cu e-mailul, nu felul în care îl descriau peJP în articol a fost motivul pentru care au plătit ca să-l anuleze, ci ceea ce scriau despre tine.

Kelsey: Ce scriau despre mine?

Lottie: Huxley mi-a spus că articolul descria e-mailul trimis de JP în termen apropiaţi de hărţuirea sexuală, dar acolo scria şi că tu te-ai folosit de JP ca să îţi consolidezi compania. Huxley a spus că JP şi-a pierdut cumpătul şi că a făcut tot ce i-a stat în putere ca să se asigure că numele firmei tale nu este târât în noroi, pentru că înţelege cât de mult ai muncit ca să ajungi aici.

Kelsey: A făcut el asta?

■ *Lottie: Da, iar unul dintre principalele motive pentru care a fost atât de distant în noaptea aceea a fost că era înspăimântat de ce unna să se întâmple. Credea ca o să te piardă. Te iubeşte, surioară! Mii lăsa un moment prost să eclipseze relaţia voastră. OK? Dn-te la cină! Ingăduie-ţi să iubeşti! Iţi promit că n-ai să regreţi!*

I------1

Stau în dreptul uşii şi aştept emoţionată să o deschidă. Xu ştiam exact ce să port la cină în scara asta. M-am gândit la o rochie, dar mi-am zis că c prea formal. Apoi la un costum ai pantaloni, dar acela era prea... de birou, aşa că am ales o pereche de pantaloni de piele şi o bluză roşie, cu umerii goi, şi pantofi cu toc. O ţinută simplă, dar am şi încrederea de a intra pe uşă iară să mă simt stânjenită.

După o veşnicie, uşa se deschide, iar JP apare în dreptul ci într-o pereche de blugi, fără şosete şi un tricou alb. Arc părul ud şi arată de parcă abia a ieşit de la duş.

Mă măsoară din cap până-n picioare cu o privire flă-mândă şi se opreşte din nou la faţa mea.

— Domnişoara Gardner! îmi spune cu vocea uşor sugru-mată. Mă bucur că ai venit!

Zâmbind stingherită, îi spun:

— A trebuit să-mi rearanjez programul. Mă bucur că am reuşit.

I

Păşeşte într-o parte şi intru, simţindu-mă imediat ca şi cum rn-as fi întors acasă. Am atâtea amintiri frumoase între »

pereţii aceştia întunecaţi! El închide uşa şi-mi face semn spre curtea din spate. Uşile de sticlă sunt deschise, iar cur-tea e luminată în nuanţe de violet. Simt că mi se taie răsu-flarea când mă apropii, căci toată scena c familiară şi parc desprinsă dintr-un film.

— Domnule Cane! îi spun când traversez curtea şi admir priveliştea.

Luminile din dreptul piscinei sunt în tonuri de levănţică, cele de deasupra au o nuanţa caldă de auriu, iar cele de la baza palmierilor strălucesc într-un violet mai închis. Pe masă se află o carafa cu ceva ce parc a fi limonada şi două pahare,

ceea ce mă face să zâmbesc. Alături se află... O. Doamne. as recunoaşte tortul acela oriunde! 'Fonul cu miere!

— Nu prea seamănă a cină de afaceri.

Se apropie de mine, îmi pune mâna pe spate şi se apleacă să-mi şoptească:

— Bine!

Apoi mă ia de mână, mă conduce la scaunul meu şi mă invită sa iau loc. Se asază în fata mea. Pune telefonul între noi.

apoi ia un dosar de lângă tort şi-l pune în faţă.

— Apreciez că ţi-ai modificat programul ca să vii în scara asta. Vreau să discutăm ceva strict secret şi aş aprecia discreţia ta.

De-a dreptul derutată, dau din cap, deşi habar n-am cc-a plănuit.

— Desigur!

Deschide dosarul şi spune:

— Am să-ţi dau un scenariu pe care vreau să-l citeşti cuvânt cu cuvânt în timp ce te înregistrez.

Ce naiba face?

— Hm... OK!

întinde mâna spre limonada.

— Vrei să bei ceva ca sa-ţi dregi vocea?

— Nu, sunt în regulă.

Ia o foaie din dosar şi spune:

— OK, e important să nu citeşti înainte. Crezi ca te descurci?

— Da!

— Bine! Stai să ne instalăm!

Deschide telefonul, apoi aplicaţia de înregistrare şi apasă pe buton înainte să-mi dea foaia de hârtie.

Ala uit la prima propoziţie şi ridic imediat ochii spre el.

Un sentiment mistuitor, magic, îmi cuprinde inima.

-JP...

—Domnişoară Gardner, nu uita cc-am spus, citeşte scenariul iară să te uiţi înainte.

Îmi face cu ochiul şi aproape îmi vine să plâng.

Pentru ca... O, Doamne!

îmi dreg glasul şi citesc ce e scris.

— „Podcastul «Făcuţi unul pentru celălalt». Jonah şi Kelsey. Bun-venit ascultătorilor la Podcastul «Făcuţi unul pentru celălalt», unde discutăm cu perechile îndrăgostite nebuneşte despre felul în care s-au întâlnit! Jonah, îţi mulţumesc că eşti alături de mine azi!” „Mulţumesc că m-ai invitat! Sunt un mare fan. Episodul meu preferat e cel cu Jason şi Dottie.”

Zâmbesc atât de larg, încât abia pot vorbi.

— „Da, salata aia de cartofi a fost o minune.”

Pufnesc în râs, fornăind uşor.

— „Abia aştept să-mi cumpăr o caserolă.” „În curând, în- tr-un magazin aproape de tine. Dar nu de asta ne aflăm aici. Ci ca să vorbim despre dragostea vieţii tale, Kelsey.”

O lacrimă îmi scapă pe obraz şi, înainte s-o pot şterge, JP scoate o cutie cu şervetele de nicăieri şi o asază în fata mea.

Iau unul şi mă şterg la ochi.

— „Cum v-aţi cunoscut?” „Vezi tu, fratele meu, Huxley, a băgat compania noastră într-un mare bucluc. E o poveste lunga, dar pentru că îi făcuse o promisiune unei fete cu care ajunsese la o înţelegere, am fost nevoiţi să ne întâlnim cu ea şi sora ei şi să le ascultăm propunerea de afaceri. Eram cam nervos, ştii, pentru că Huxley lua decizii iară noi, aşa că, atunci când am apărut pentru prezentare, nu mă aşteptam să coboare din lift o femeie spectaculoasă. Am simţit imediat că ceva s-a schimbat în mine, ceva atât

de profund, încât aş fi putut să jur că o piesă de puzzle care îmi lipsise toată viaţa îşi găsise în sfârşit locul.”

îmi tremura buza.

— „Te referi la Kelsey?” „Da! Din păcate, sora ei a distrus toata întâlnirea, dar în tot timpul în care s-a dat în spectacol, eu am stat cu ochii la Kelsey. Am văzut-o cum s-a făcut roşic de ruşine, dar şi cum şi-a păstrat calmul, deşi speranţele de a-şi duce afacerea la următorul nivel se năniiau sub ochii ei. Momentul acela a avut ceva atât de autentic, încât nu l-am uitat niciodată. Şi am ştiut că trebuie s-o revăd.”

Mă şterg la ochi.

— „Se pare că asta ai făcut.” „Da, au reuşit să-şi ţină din nou prezentarea, iar ideea ei era absolut genială. Am fi fost nebuni să spunem nu. Din fericire pentru mine, eu am supravegheat noua ei afacere, aşa că am ajuns să petrec mai mult timp cu ea. A început ca o joacă, dar, cu cât stăteam mai mult cu ea şi o cunoşteam mai bine, cu atât îmi dădeam seama că fata asta era făcută pentru mine. Singura problemă era că trebuia să-i dovedesc că şi eu eram făcut pentru ea.” „Cum... cum ai făcut asta?” „Am încercat să fiu prietenul ei, deşi îi spusesem că era imposibil. Şi, la momentul potrivit, am pregătit o seară întreagă în care avea să-i spun cât de mult îmi doream să fiu cu ea. Dar, spre groaza mea, în seara aceea avea întâlnire cu altcineva.”

Mi se strânge inima numai cât mă gândesc. Mă uit la hârtia din fata mea.

— „Uau, ce uşuratică!”

Mă uit la el şi-l văd cum pufneşte în râs.

— „Nu, nu i-am dat destule indicii că voiam să duc lucrurile mai departe. Nu dau vina pe ea, dar am implorat-o să nu plece cu el.” „Şi a plecat?”

înclin capul, privindu-l cu cel mai larg zâmbet posibil.

— „Nu! A rămas cu mine şi, în clipa aceea, când m-a sărutat prima oară, m-am simţit din nou întreg. Am simţit că s-au aliniat planetele şi ca sunt exact acolo unde trebuia să fiu, cu fata visurilor mele. Nu a fost uşor şi am fost nevoit să o conving, dar la început am fost colegi, apoi duşmani, pric-. teni... şi acum, sper că putem continua fiind mai mult decât prieteni, dacă mă acceptă.”

Pune foaia lui jos şi îl imit, chiar înainte să mă ia de mână.

— Ceea ce urmează să-ţi spun nu e un simplu moment în care încerc să repar relaţia noastră. Sunt doar eu şi îţi vorbesc din inimă, ca să ştii ce simt, pentru că nu suport să mai treacă o zi fără să afli.

Isi umezeşte buzele şi continuă:

— Te iubesc, Kelsey! Sunt sigur că te-am iubit din clipa în care am văzut cum te-ai schimbat la faţă în ziua primei prezentări. Şi ştiu că n-am să încetez să te iubesc tot restul vie
ţii mele, pentru că ai fost făcută pentru mine. Sunt convins, în adâncul sufletului, până în măduva oaselor, că tu eşti iubita mea, şi am să-mi petrec toată viaţa încercând să ţi-o dovedesc.

îmi tremură mâinile. Şi buzele îmi tremura în timp ce mă aplec şi ridic mâna liberă, o lipesc de obrazul lui, îl privesc în ochi şi spun:

— Te iubesc, Jonah! îmi pare rău că mi-a luat atâta vreme
să ţi-o spun! .

Ii mângâi obrazul cu degetul mare.

— Dar e adevărat, te iubesc atât de mult, încât tot ce-mi doresc este să-mi petrec restul vieţii arătându-ţi asta!

Colţurile gurii lui se ridică în timp ce-mi oferă cel mai sexy zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Doamne!

Clipeşte de câteva ori şi se apropie mai tare.

— Vino-ncoace!

Mă aşază în braţele lui, mă prinde de talie, iar cu pun mâinile pe umerii lui.

— Mă iubeşti?

Dau din cap.

— Da! Mi-am dat scama de ceva vreme. Doar că mi-a fost frică. Ceea ce simt pentru tine c atât de puternic, de real, încât mî-cra teamă că nu simţi şi tu acelaşi lucru.

Pufneşte în râs.

— N-ai de ce să-ţi faci griji! Sunt destul de sigur ca tc-am iubit dinainte ca tu să te uiţi măcar la mine!

Işi sprijină fruntea de a mea.

— E prea devreme să te implor să te muţi la mine?

Râd printre lacrimi.

— Ce-ar fi să ieşim la o întâlnire mai întâi? .

— OK, întâi ieşim la întâlnire, pe urmă te muri la mine.

— Alai întâi ieşim la o întâlnire, apoi terminăm dormitorul şi pe urmă discutăm dacă ne mutăm împreună.

JP zâmbeşte.

— Pare a fi un plan bun, iubito!

Scurtează distanţa dintre noi şi mă sărută. Un sărut fierbinte care mă sfâşie din cap până-n picioare. Sărutul lui mă ia în stăpânire şi-mi arată că orice s-ar întâmpla, orice drum am avea în faţă, sunt a lui. El e al meu. Şi împreună suntem facuţi unul pentru celălalt.

JP

- CE EMOŢII AM! DACĂ SPUN CEVA GREŞIT? O ÎNtreb pe Kelsey în timp ce bâţâi din picior în maşină, aşteptând să fim chemaţi.

— Nu cred că poţi să spui ceva greşit în clipa asta.

îmi dă părul la o parte.

— Cred ca trebuie să vorbeşti din suflet.

îmi şterg palmele umede de picior.

— Tocmai de-asta mă tem! Dacă vorbesc din inimă, o să pară ca-s nebun.

Kelsey îmi aruncă o privire blândă şi-mi zâmbeşte dulce.

— JP, dragule, cred că ai depăşit deja limita nebuniei.

Mă uit la tricoul meu cu porumbei, făcut la comandă, apoi la iubita mea.

— Te-am întrebat dacă îmi stă bine şi ai spus da.

— Aşa e, îţi stă foarte bine! Nu te mai frământa, du-te să întâlneşti pasărea de la care a început totul.

Respir adânc.

— Ai dreptate! Ai marc dreptate! Trebuie sa fiu eu însumi.

— O să te iubească.

— Crezi? o întreb plin de speranţă.

— Nu e greu sa te iubească cineva.

Se apleacă în faţă şi mă sărută pe buze, un sărut catifelat şi dulce, care mă ajută să mă relaxez înainte ca portiera mea să se deschidă.

— Domnule Cane! spune şoferul nostru. Sunt pregătiţi!

— Futu-i! OK! Doamne, JP, nu vomita, nu vomita! îmi spun înainte să cobor din maşină.

Ală întorc şi-i întind mâna lui Kelsey ca s-o ajut sa coboare.

Din seara aceea în curtea casei mele, am fost de nedespărţit. Am dansat sub lumina stelelor şi ne-am ţinut în braţe tot timpul. Chiar şi când am mâncat tort a stat în braţele mele, pentru că nu voia să fie departe de mine. Pe urma, când am stins luminile, am dus-o în camera mea, unde am făcut dragoste. A fost cea mai grozavă partidă din câte am avut vreodată, plină de emoţie, pentru că ştiam că era începutul unui nou capitol pentru noi.

Am dus-o la întâlnirea pe care mi-a cerut-o. Am fost la una dintre pizzeriile ei preferate din LA şi nu a fost prea grozav. A spus că mergea acolo mereu când era mică. I-am zis ca nu mai mâncăm nicăieri unde mergea ea când era mică. Când am condus-o acasă, am rămas peste noapte şi am rugat-o să se mute la mine.

A fost nevoie de încă douăzeci de întâlniri să dea un răspuns afirmativ la întrebarea pe care o puneam în fiecare seară. Şi de fiecare dată spunea „poate”, fara sa-mi dea un răspuns direct până acum câteva săptămâni. S-a mutat la mine weekendul trecut şi recunosc că e cel mai plăcut

sentiment din lume. Acum trebuie doar să mă gândesc când o voi cere de soţie, pentru că urinează şi asta. Nu o mai las să-mi scape.

Ne îndreptăm, mână în mână, către un cort, unde Tammy, femeia care conduce adăpostul pentru porumbei, ne întâmpină.

— Domnule şi doamnă Cane, mă bucur că aţi venit’

Nu mă deranjez să o corectez, pentru că îmi place foarte mult cum sună.

— Vă mulţumesc că ne-aţi invitat pe mine şi pe soţia mea.

O strâng de mână pe Kelsey şi o şi simt cum îşi dă ochii peste cap.

— Aăă... Kazoo e aici?

— Da! A primit papionul pe care l-aţi trimis şi trebuie să spun că arată adorabil. Dacă sunteţi pregătiţi să-l cunoaşteţi, e chiar în cortul lui, pe urmă putem face ceremonia în care tăiem panglica.

— E OK pentru mine, îi răspund, simţind deja cum mi se umezeşte palma în mâna lui Kelsey.

— Pe aici! spune Tammy şi deschide uşa cortului.

Intrăm şi am nevoie de o secundă sa mă adaptez la lumină, dar după aceea îl zăresc pe micuţ cocoţat pe o stinghie, cu un papion care se potriveşte cu tricoul meu.

— O, futu-i! îi şoptesc lui Kelsey. Cred că o să plâng.

Ea râde şi-mi răspunde:

— Cred că niciodată nu te-am iubit mai mult ca acum!

O sărut scurt pe obraz şi mă apropii de Kazoo, asigurându-mă că merg încet ca să nu-l sperii. întoarce căpşorul înainte şi înapoi, mai confuz ca niciodată. Dar ochii lui bulbucaţi şi papionul aproape mă termină.

— Bună, Kazoo!

Se uită în dreapta, apoi în stânga şi ridică un picior.

Duc mâna la piept când spun:

— La naiba, cred ca am întâlnit a doua dragoste a vieţii mele!

Când mă uit Ia Kclscy, care filmează întâlnirea, observ că are un zâmbet larg pe faţa.

Am spus-o o data şi-am s-o mai spun – aici trebuia să fiu. Cu Kelsey, sărbătorind lucruri mărunte, dar ciudate, cum ar fi un porumbel care mi-a atras atenţia acum câteva luni.

Ceea ce a fost cândva greşeala lui Huxley s-a transformat încr-un câştig pentru mine, pentru că dacă Huxley nu şi-ar fi întâlnit dragostea vieţii lui, nici eu n-aş fi întâlnit-o pe a mea.

Fata care nu a vrut să ştie de mine la început.

Apoi, treptat, a vrut să fie prietena mea.

Şi în cele din urmă, în cel mai plăcut mod posibil, m-a ales aşa cum sunt.

L-a ales pe Jonah.